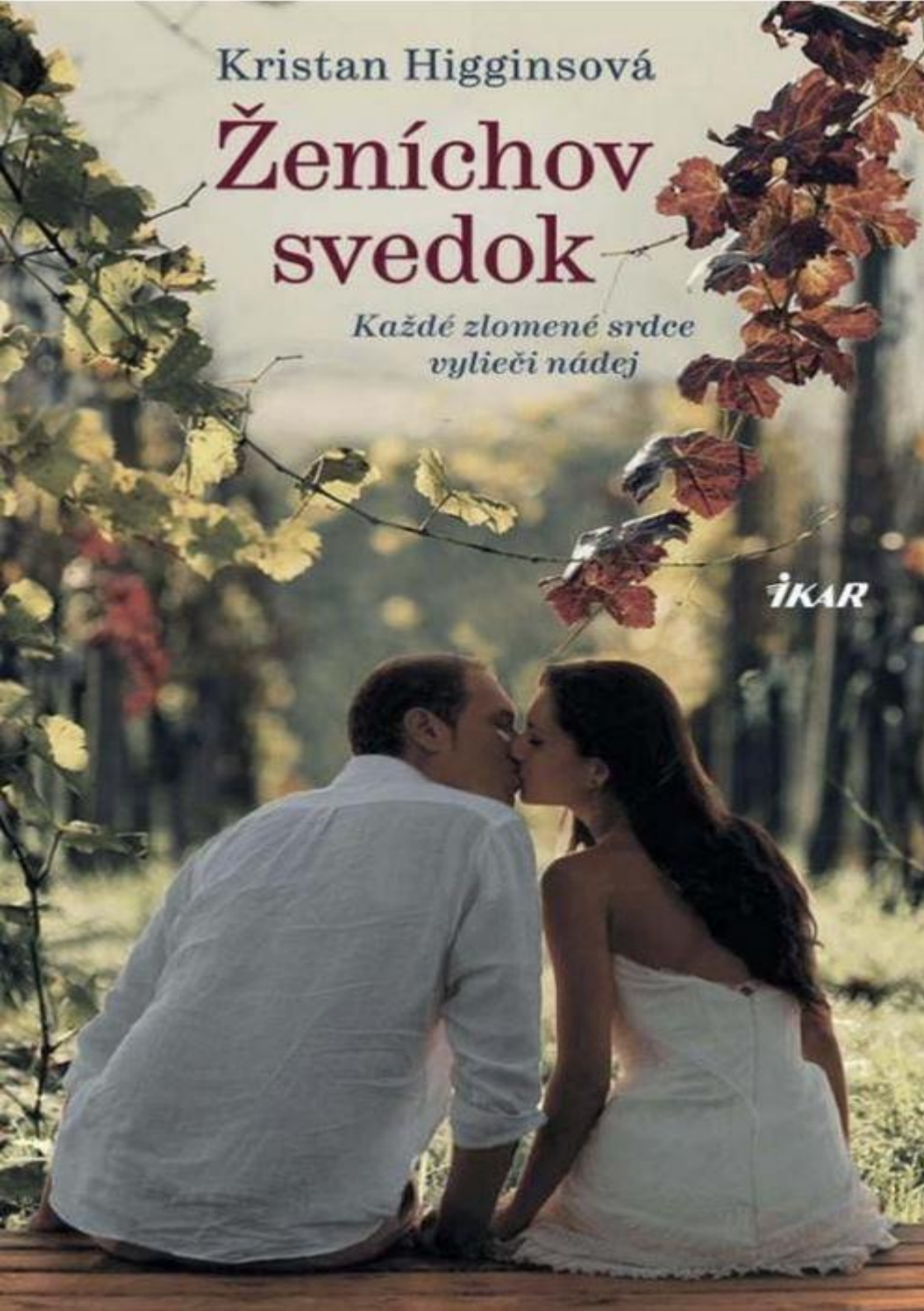

Kristan Higinsová

Ženíchov svedok

*Každé zlomené srdce
vylieči nádej*

IKAR

Hlavná hrdinka Faith Hollandová sa po dlhoročnej známosti má vydávať za Jeremyho, lenže jej nastávajúci v kritickej chvíli prezradí prítomným svoje tajomstvo. Svadba sa teda nekoná a Faith krátko po tom, ako ju ženích nechal stáť pri oltári, opustí rodné mesto a usadí sa v San Franciscu. Po čase sa však vráti do vinice Volavka. V krásnej prírode bojuje s duchmi svojej minulosti, ale zároveň si dožičí aj pohárik dobrého červeného, podobne ako Levi Cooper, miestny policajný veliteľ a najlepší priateľ jej bývalého snúbenca. To on kedysi dávno zabránil jej sobášu a teraz sa stáva aj dôvodom, prečo sa Faith rozhodne zostať vo Volavke.

Román *Ženíchov svedok* je prvá časť série o vinici Volavka, z ktorej vyšlo už päť dielov. Zaradili sa medzi najčítanejšie romantické príbehy medzinárodne uznávanej autorky.

New York Times a *USA TODAY* označujú americkú spisovateľku **Kristan Higinsovú** za autorku súčasných romantických bestsellerov, nazývajú ju „majsterkou malomestských románov“. Na jej konte sa nachádza vyše tucta úspešných románov, za ktoré získala viacero ocenení. Dvakrát jej udelili cenu za literatúru *Romance Writers of America RITA Award* a štyrikrát bola nominovaná na *The Kirkus Prize* za najlepšie romantický román. Jej knihy preložili do vyše dvadsiatich svetových jazykov. Viaceré médiá niekoľkokrát označili Higinsovej diela za najlepšie knihy roka. Skôr ako sa začala venovať literatúre, pôsobila ako tlačový hovorca a v reklame. V súčasnosti sa zúčastňuje na rôznych podujatiach, prednáša v školách, vystupuje na konferenciách spisovateľov či na knižných veľtrhoch. Autorka spolu s manželom a dvoma deťmi žije v rodnom Connecticute. Miluje zvieratá, deti a zákusky.

Kristan Higginsová

Ženíchov svedok

Z anglického originálu **The Best Man** (First published in the United States by Harlequin Books, S. A. 2013)

Preložila Tamara Chovanová

Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2016
ISBN 978-80-551-4505-1

Každé zlomené srdce vylieči nádej

Anotácia

Hlavná hrdinka Faith Hollandová sa po dlhoročnej známosti má vydávať za Jeremyho, lenže jej nastávajúci v kritickej chvíli prezradí prítomným svoje tajomstvo. Svadba sa teda nekoná a Faith krátko po tom, ako ju ženích nechal stáť pri oltári, opustí rodné mesto a usadí sa v San Franciscu. Po čase sa však vráti do vinice Volavka. V krásnej prírode bojuje s duchmi svojej minulosti, ale zároveň si dožičí aj pohárik dobrého červeného, podobne ako Levi Cooper, miestny policajný veliteľ a najlepší priateľ jej bývalého snúbenca. To on kedysi dávno zabránil jej sobášu a teraz sa stáva aj dôvodom, prečo sa Faith rozhodne zostať vo Volavke.

Román Ženíchov svedok je prvá časť série o vinici Volavka, z ktorej vyšlo už päť dielov. Zaradili sa medzi najčítanejšie romantické príbehy medzinárodne uznávanéj autorky.

Prológ

Jedného krásneho júnového dňa, doslova pred polovicou mesta, Faith Elizabeth Hollandovú, s kyticou šľachtených ružových ruží, oblečenú v šatách, v ktorých vyzerala ako Popoluška, ženích nechal stáť pri oltári.

Nikto netušil, že sa také čosi môže stať.

Všetci sme sedeli v luteránskom Kostole Svätej Trojice, usmievali sme sa, sviatočne vyobliekaní, ani jedno miestečko v laviciach nezostalo prázdne a ľudia stáli vzadu v kostole v troch radoch. Družičky sa vyparádili do ružovej a Faithina trinásťročná neterka bola krásna ako obrázok. Ženíchov svedok mal na sebe oblek predpísaný na spoločenské udalosti a Faithin brat bol ceremoniárom. Bolo to krásne.

Svadobný deň týchto dvoch detí Faith a Jeremy spolu chodili od strednej školy sa mal stať najšťastnejším dňom, aký toto mesto zažilo za dlhé roky. Koniec koncov Hollandovci patrili medzi zakladateľov mesta, boli soľ zeme, ako sa hovorí. Mali viac pôdy než ktokoľvek iný vo vinohradníckom kraji Finger Lakes, nekonečné hektáre krásnych viníc a lesov siahajúcich až po jazero Keuka, the Crooked Lake, čiže Krivé jazero, ako sme mu hovorili. Lyonovci pochádzali z Kalifornie, ale aj tak sme ich mali radi.

Boli skôr finančníci. Prijemní ľudia. Ich pozemky hraničili s hollandovskými, takže deti boli susedia. No nie je to milé? A Jeremy, ach, ten bol rozkošný! Mohol hrať za národné mužstvo, skutočne tak vynikal. Ale on sa namiesto toho vrátil domov, len čo vyštudoval za doktora. Chcel si otvoriť prax v meste, usadiť sa s tou milou Faith a vychovávať deti.

Tí dvaja sa zoznámili veľmi romanticky, viac-menej vďaka lekárskeму zákroku Faith, vtedy štvrtáčka na strednej škole,

dostala epileptický záchvat. Jeremy, ktorý len nedávno prestúpil na ich školu, sa k nej pretlačil lakťami, vzal ju do pevného náručia futbalového hrdinu, čo, prísne vzaté, nemal robiť, ale mal ušľachtilé úmysly a bol to úžasný pohľad, keď vysoký, tmavovlasý Jeremy niesol Faith po školských chodbách. Priniesol ju do ošetrovne a zostal pri nej, kým po ňu neprišiel jej otec. Všetci hovorili, že to bola láska na prvý pohľad.

Šli spolu na maturitný ples, Faith sa na pleciah vlnili červené vlasy, alabastrová pokožka sa vynímala pri tmavomodrej farbe šiat. Jeremy bol veľmi priťažlivý, vysoký meter deväťdesiat, postava futbalového boha, čierne vlasy a tmavé oči. Ako rumunský gróf.

Jeremy študoval na bostonskej univerzite a hral za školu futbal. Faith chodila na Virgínsku techniku, študovala záhradnú architektúru. Vzhľadom na vzdialenosť, ktorá ich delila, a na ich vek nikto nečakal, že zostanú spolu. Všetci sme si po Jeremyho boku predstavovali nejakú modelku alebo hollywoodsku hviezdičku, vzhľadom na rodinné peniaze a jeho športové výkony, ako aj priťažlivý vzhľad. Faith bola zlatá, ale veď viete, ako to chodí. Dievča zostane, chlapec sa posunie ďalej. Boli by sme mali pre to pochopenie...

Ale nie, mýlili sme sa. Jeho rodičia sa sťažovali na astronomické účty za telefón a množstvo esemesiek, ktoré Jeremy posielal Faith, takmer akoby sa Ted a Elaine chválili. *Vidíte, aký verný je náš syn? Aký je stály? Aký je zaľúbený do svojho dievčaťa?*

Keď prišli Faith a Jeremy na prázdniny domov, prechádzali sa po meste ruka v ruke, usmievali sa na celý svet. Jeremy niekedy odtrhol kvietok z bohatých žardiniér pred pekárňou a strčil ho svojmu dievčaťu za ucho. Často ich bolo vídať na mestskej pláži, on s hlavou v jej lone, alebo na jazere v lodi jeho rodičov, Jeremy stál za Faith a ona kormidlovala, on ju objímal svalnatými ramenami. Ako vystrihnutí z turistického katalógu! Zdalo sa, že Faith urobila terno a, chvalabohu, že natrafila na mladého muža ako Jeremy dosiaľ to nemala ľahké, chúd'a dievča, Mel Stoakes ju musel vytiahnuť po tej hroznej havárii. Kvetinárka Laura

Boothbyová sa rada vychvaľovala, koľko peňazí vyhadzuje Jeremy na kvety na výročie prvého rande s Faith, na jej narodeniny, na Svätého Valentína, a niekedy „len tak“. Podaktorí z nás si mysleli, že to je v krajine mennonitských fariem a yankeeovských rezervácií prehnané, ale Lyonovci pochádzali z Napa Valley, tak to bolo iné.

Niekedy ste mohli vidieť Faith s priateľkami u O'Rourkovcov a jedna-dve z nich sa možno sťažovali na svojich nezrelých chlapcov, ktorí ich zanedbávali, podvádzali alebo klamali, rozchádzali sa s nimi cez esemesky alebo zmenou statusu na facebooku. A ak Faith prehodila nejaké súcitné slová, dievčatá len povedali: „Ty nemáš predstavu, o čom hovoríme, Faith! Ty máš Jeremyho,“ takmer akoby ju obviňovali. Už zmienka o ňom jej vyvolala na tvári zasnený úsmev, nehu v očiach. Faith príležitostne hovorila ľuďom, že vždy chcela takého dobrého muža, ako je jej otec, a veru sa zdalo, že takého našla. Hoci Jeremy bol ešte mladý, bol vynikajúci lekár a v prvých mesiacoch, odkedy si založil prax, všetky ženy v meste akoby zrazu mali zdravotné problémy. Trpezlivo ich vypočul, vždy sa milo usmial a pamätal si, čo mu ktorá hovorila naposledy.

Tri mesiace po skončení stáže, v jeden krásny septembrový deň, keď kopce boli sfarbené do červenožlatista a jazero sa trblietalo ako striebro, Jeremy kľakol na koleno a dal Faith trojkarátový diamantový zásnubný prsteň. Všetci sme sa to dopočuli a začali sme plánovať. Faithine dve sestry budú družičky, tá pekná Colleen O'Rourková bude hlavná družička. Jeremyho svedkom bude mladý Cooper, ak sa dostane domov z Afganistanu, a nebolo by krásne, keby vyznamenaný vojnový hrdina stál vedľa svojho starého futbalového spoluhráča? Bolo by to také romantické, také krásne... skutočne všetci sme sa usmievali už len pri tom pomyslení.

Teda si predstavte naše prekvapenie, keď tie dve deti stáli pred oltárom v Kostole Svätej Trojice a Jeremy Lyon sa priznal, že je gej.

Prvá kapitola

O tri a pol roka neskôr

Faith Hollandová odložila ďalekohľad, vzala podložku a odľajkla si položku na zozname. Žije sám. Clint hovoril, že je to tak, a pri preverovaní jeho pozadia mohla vychádzať iba z jeho mena na nájomnej zmluve, ale opatrnosti nikdy nie je nazvyš. Odpila si red bullu a poklopkávala prstami po volante auta svojej spolubývajúcej.

Kedysi by takýto scenár bol smiešny. Ale vzhľadom na jej minulosť sa zide trochu menší prieskum. To vždy ušetrí čas, rozpaky, hnev a zlomené srdce. Napríklad, ak bol muž gej, čo sa stalo nielen v Jeremého prípade, ale aj v prípadoch Rafaela Santosa a Freda Beekera. Rafovi treba uznať, jedno nevedel, že Faith si myslí, že spolu chodia, on si myslel, že sa len kamarátia. Neskôr v ten mesiac, rozhodnutá ďalej skúšať, Faith to dosť rozpačito skúsila s Fredom, ktorý býval kúsok od nej a Lizy, a ten sa zatváril zdesene a šetrne jej vysvetlil, že aj on je na chlapcov. (Zhodou okolností ho dala dokopy s Rafaelom a tí dvaja odvtedy spolu chodili, takže aspoň niekto sa dožil šťastného konca.)

Ale to, že bol chlapec gej, nebol jediný problém. Brandon, s ktorým sa zoznámila na párty, sa jej zdal veľmi sľubný, no iba do druhého rande, keď mu zazvonil mobil. „Toto musím prijať, to je môj díler,“ oznámil blažene. Keď si to Faith chcela ujasniť iste nemá na mysli drogového dílera, alebo áno? odvetil, že samozrejme, koho iného by mal na mysli? Keď Faith nahnevane odišla, len za ňou zmätene hľadel.

Áno, ďalekohľad patril k starej škole. Ale keby použila ďalekohľad v Rafovom prípade, bola by videla jeho nádherné hodvábne závesy na oknách a dvojmetrový zarámovaný plagát Barbry Streisandovej. Keby bola sledovala Brandona, videla by, že sa stretáva s odpornými ľuďmi v autách, ktoré blikali reflektormi.

Odkedy sa prisťahovala do San Francisca, pokúsila sa chodiť s dvoma mladými mužmi. Jeden mal problémy s osobnou hygienou (aj toto by vedela, keby ho sledovala). Druhý sa na ňu vykašľal.

Preto ho sledovala.

Faith si vzdychla, počúchala si oči. Ak toto nevyjde, Clint bude jej posledným útokom na istý čas, lebo už ju to ozaj unavovalo. Dlhé ponocovanie, namáhanie očí pri používaní d'alekohľadu, bolesť žalúdka od množstva kofeínu... bolo to únavné.

Ale Clint možno stál za to. Nebol gej, pracoval, nemal záznam v trestnom registri, neprichytili ho pri jazde pod vplyvom omamných látok, čo bol v San Franciscu vzácny úkaz. Možno by to na ich svadbe vyznelo ako milý príbeh. Takmer si vedela predstaviť, ako Clint hovorí: „Veru som netušil, že Faith v tej chvíli parkuje pred mojim domom, popíja red bull a porušuje zákony...”

S Clintom sa zoznámila pri práci ju si objednali ako architektku, aby navrhla malý verejný park vo štvrti Presidio. Clint bol majiteľom spoločnosti, špecializovanej na záhradnú architektúru. Spolupracovalo sa jej s ním dobre, vždy chodil načas, jeho ľudia boli rýchli, svedomití. Okrem toho Clintovi sa páčil Blue, Faithin zlatý retriever, a nevedela si predstaviť nič príťažlivejšie než muža, ktorý pokľakol a dovolil jej psovi, aby mu oblizoval tvár. Blueovi sa páčil (ale jemu sa páčil každý, bol to pes, ktorý by sa obtieral aj o nohu sériového vraha). Park pred dvoma týždňami slávnostne otvorili a po obrade ju Clint pozval na rande. Súhlasila, šla domov a začala pracovať. Starý dobrý google nenašiel pri jeho mene nijakú manželku (ani manžela). Bol tam záznam o manželstve istého Clintona Bundta z Owensu v štáte Nebraska, ale to bolo pred desiatimi rokmi a jej Clint Bundt po a) sa jej zdal primladý, aby bol ženatý desať rokov, po b) pochádzal zo Seattlu. Jeho stránka na facebooku bola výhradne pracovná. Hoci sa zmieňoval o svojom spoločenskom živote („Bol som v Oma's na Devätnástej ulici, skvelé zemiakové placky!“), za posledných šesť mesiacov sa tam nevyskytla nijaká zmienka o

manželke.

Na prvom rande sa Faith postarala, aby si ho preverili Fred a Rafael, lebo gejovia mali zvláštny radar na gejoy. V utorok večer zašla s Clintom na drink a tí dvaja prišli do baru, otestovali Clinta a šli si sadnúť k stolu. *Normálny chlap*, napísal jej Rafael v esemeske, Fred s ním súhlasil a napísal: *Hetero*.

Na druhom rande (v piatok na obed) sa Clint ukázal ako šarmantný muž a prejavoval záujem, keď mu rozprávala o svojej rodine, o tom, aké to bolo byť najmladšia zo štyroch detí, o starých rodičoch, o tom, ako veľmi jej chýba otec. Clint jej zas porozprával o svojej bývalej snúbenici. Faith si svoj príbeh nechala pre seba.

Na treťom rande (v stredu večer zaujala taktiku „nechaj ho čakať, aby prejavil, nakoľko sa o teba zaujíma“) sa Clint usadil v príjemnom malom bare pri móle a znova vyhovel všetkým kritériám: odtiahol jej stoličku, pochválil jej šaty, ale nie priveľmi detailne (poznámka: *Pekné šaty* v nej nevyvolala poplašné zvonenie, ako keby povedal: *To je Bagdley Mischka? Ach, tú značku zbožňujem!*). Pohládzal ju po chrbte ruky a ukradomky jej pokukoval do výstrihu, čo bolo dobré. Keď sa jej Clint spýtal, či ju môže odviezť domov, čo bola, samozrejme, šifra sexu, odmietla.

Clint prižmúril oči, akoby prijal jej výzvu. „Brnkem ti. Máš cez víkend čas?“

Prešiel ďalšou skúškou. *Cez víkend voľný*. Faith pocítila šteklenie v žalúdku, na štvrtom rande nebola od osemnástich rokov. „Myslím, že v piatok mám voľno,“ zamrmlala.

Stáli na chodníku, čakali na taxík a okolo nich prechádzali prúdy turistov do suvenírových obchodov, aby si kúpili mikiny, lebo sa dali oklamať, že koniec augusta v San Franciscu znamená leto. Vtedy sa k nej Clint naklonil a pobožkal ju. Bol to fajn bozk. Veľmi skúsený. Ten bozk má potenciál, pomyslela si Faith. Vtom sa z chmár dobre známej hmly vynoril taxík a Clint ho privola.

V prípravách na štvrté rande možno *to* rande, keď sa konečne vyspí s niekým iným než s Jeremym tu teraz parkovala pred jeho domom, ďalekohľad namierený na jeho okná. Zdalo sa jej, že

pozerá bejzbal.

Načase zavolať sestre.

„Prešiel,“ povedala Faith namiesto pozdravu.

„Máš problém, zlato,“ odvetila Pru. „Otvor si srdce a všetky tie kecy. Už je to večnosť, čo si chodila s Jeremym.“

„Toto nemá s Jeremym nič spoločné,“ Faith si nevšímalala sestrino odfrknutie. „Ale mám trochu obavy z jeho mena. Clint Bundt. Znie to akosi prudko. Clint Eastwood je v pohode, ale toto... ja neviem. Clint a Faith. Faith a Clint. Faith Bundtová.“ Neznalo to tak príjemne ako povedzme Faith a Jeremy alebo Jeremy a Faith. Niežeby silou-mocou lipla na minulosti...

„Mne sa to zdá v pohode,“ poznamenala Pru.

„Áno, lebo ty si Prudence Vanderbeeková.“

„No a...?“ zatiahla Pru milo a žula Faith do ucha.

„Clint a Faith Bundtovci. Je to trochu... mimo.“

„No dobre, tak sa s ním rozíď. Alebo ho vezmi na súd a donúť ho, aby si zmenil meno. Počuj, musím končiť. Tu na farme už máme o tomto čase večierku.“

„Okej, vystískaj za mňa deti,“ povedala Faith. „Povedz Abby, že jej pošlem link na tie topánky, na ktoré sa pýtala. A povedz Nedovi, že je stále môj drobček, hoci na papieri je už dospelý.“

„Ned!“ zakričala jej sestra. „Faith hovorí, že si stále jej drobček.“

„Juchú,“ ozval sa synovcov hlas.

„Musím ísť, kočka,“ oznámila Pru. „Počuj, prídeš na oberačku?“

„Myslím, že áno. Teraz nemám na dohľad nijaké otváranie parku.“ Hoci Faith si zarábala na živobytie ako záhradná architektka, väčšinu práce robila na počítači. Jej prítomnosť sa vyžadovala iba v poslednom štádiu prác. Okrem toho oberačka stála za to, aby sa vrátila domov.

„Super!“ potešila sa Pru. „Počuj, uber plyn, pokiaľ ide o toho chlapa, uži si to a ozvi sa. Lúbim ťa.“

„Aj ja ťa ľúbim.“

Faith si znova logla red bullu. Pru má pravdu. Koniec koncov

jej najstaršia sestra bola šťastne vydatá už dvadsaťtri rokov. A kto iný jej mohol poradiť v srdcových záležitostiach? Keby zavolała svojej druhej sestre Honor, iba by márnila čas, tá by sa s ňou bavila, len keby volala z nemocnice. Jack bol ich brat, a teda bol v tomto smere nepoužiteľný. A otec... otec stále smútil za mamou, hoci zomrela pred devätnástimi rokmi.

Pocit viny bol až priveľmi známy.

„Toto dokážeme,“ povedala si Faith a zmenila tému. „Dokážeme sa znova zaľúbiť.“

Vždy lepšie, než keby bol Jeremy Lyon jej prvou a jedinou láskou.

V spätnom zrkadle zachytila svoju tvár, ten výraz zmätku a ľútosti, ktorú vždy cítila pri spomienke na Jeremyho.

„Dočerta, Levi,“ zašepkala, „nemohol si držať zobák?“

Keď sa Faith o dva dni chystala večer na rande, prebleslo jej hlavou, že Clint Bundt je rozhodne hoden tých desiatich minút námahy, čo jej trvalo, kým si oholila nohy, a šiestich minút, kým sa napratala do zoštíhlujúcej spodnej bielizne z mikrovlákná, ktorú si kúpila minulý mesiac cez internetový obchod QVC. (Nádej. Trvá večne.) Clint vybral na rande elegantnú thajskú reštauráciu s jazierkom s rybičkami pri vchode, s červenými hodvábnymi nástennými závesmi, ktoré dodávali miestnosti lichotivé svetlo. Sedeli v útulnom boxe do U. Aké romantické, pomyslela si Faith. Aj jedlo bolo veľmi dobré, ani nehovoriac o lahodnom chardonnay Russian River.

Clintovi znova blúdil pohľad do jej výstrihu. „Mrzí ma to,“ nadhodil, „ale vyzeráš na zjedenie.“ Uškrnul sa ako nezbedný chlapec a Faith pocítila šteklenie v lone. „Musím ti povedať,“ pokračoval, „že už v prvej sekunde, čo som ťa videl, som mal pocit, akoby mi tresli po hlave polenom.“

„Naozaj? To je milé,“ Faith si chlipla vína. Pokiaľ si spomínala, vtedy mala na sebe špinavé džínsy, pracovné baganče a bola premočená na kožu. V daždi presúvala nejaké rastliny, aby vyhovela pánovi z mestskej rady, ktorý sa obával, že v parku

bude dochádzať k únikom vody (úniky boli nulové, prosím pekne, je predsa naslovovzatá záhradná architektka).

„Nebol som si istý, či sa zmôžem na slovo,“ dodal Clint. „Určite som vyzeral ako hlupák.“ Ostýchavo na ňu pozrel, akoby pripúšťal, že je po uši zaľúbený.

A ona si pritom vôbec nevšimla, že bol... no... očarený. Tak už to chodí, nie? Láska príde vtedy, keď sa nedívate, pravda, s výnimkou miliónov ľudí, ktorí si našli partnerov na stránke Match.com, ale no a čo? Znelo to dobre.

Prišiel čašník, vzal im tanieri od večere a položil na stôl podnos s kávou, mliekom a cukrom. „Našli ste na jedálnom lístku nejaký dezert, na ktorý by ste mali chuť?“ spýtal sa s úsmevom. Lebo skutočne boli rozkošný párik.

„Čo tak mangové crême brulée?“ navrhol Clint. „Neviem, či prežijem, keď sa budem dívať, ako ho ješ, ale bola by to krásna smrť.“

No, páni, cítila otrasy na stupni 6,8 Richterovej stupnice. „Crême brulée znie dobre,“ povedala Faith a čašník náhlivo odkračal.

Clint sa prisunul bližšie a objal ju okolo pliec. „V tých šatách vyzeráš úžasne,“ zamrmal a prešiel jej prstom po výstrihu. „Aké mám šance, že mi neskôr dovoľíš, aby som ti ich vyzliekol?“ Pobožkal ju na krk.

Ach, priam sa roztápala! Ďalší bozk. „Šance sú čoraz lepšie,“ vydýchla.

„Veľmi sa mi páčiš, Faith,“ zašepkal, pričom jej hryzkal ucho, až ňou prebehla elektrina.

„Aj ty sa mi páčiš,“ odvetila a pozrela mu do pekných hnedých očí. Zašiel prstom nižšie a ona cítila, ako celá horí, a zrejme jej naskočili na tvári červené fľaky, čo bola kliatba červenovlások. Dofrasa! Obrátila k nemu tvár a pobožkala ho na pery. Bol to nežný, sladký, vláčný bozk.

„Prepáčte, že ruším, holúbkovia,“ ozval sa čašník. „Mňa si nevšímajte.“ So vševediacim úsmevom položil dezert na stôl.

„Tu je!“

Pri tom výkriku sa všetci traja strhli. Clint zrazil lakťom jej pohár a víno sa rozlialo po obruse.

„Dočerta,“ zahrešil Clint a odtiahol sa od nej.

„Z toho si nič nerob,“ upokojovala ho Faith. „Mne sa to stáva každú chvíľu.“

Ale Clint sa neďíval na víno.

Pri ich boxe stála žena s krásnym chlapčekom na rukách. „Toto zanedbáva kvôli tebe, ty kurva!“

Faith sa obzrela, kde je tá kurva, ale videla iba stenu. Potom uprela pohľad na ženu, zhruba v jej veku bola veľmi pekná, blond vlasy a líca červené od zúrivosti. „To sa... to sa rozprávate so mnou?“ spýtala sa.

„Áno, s tebou, kurva! Toto zanedbáva, keď večeria s tebou! Nášho syna! Naše dieťa!“ Zatriasla batolaťom na dôkaz svojich slov.

„Hej, netraste toho malého,“ upozornila ju Faith.

„Ty ma nepoučuj, kurva!“

„Mami, dolu!“ zavelilo dieťa. Žena poslúchla a založila si ruky na (štíhle) boky. Časník zachytil Faithin pohľad a urobil grimasu. Pravdepodobne bol gej, a preto jej spojenec.

Faith zatvorila ústa. „Ale ja som ne... Clint, ty nie si ženatý, však?“

Clint zdvihol ruky, akoby sa vzdával. „Bejbi, nehnevaj sa,“ povedal žene. „Je to moja kolegyňa a...“

„Ach bože, ty si ženatý!“ vyhrkla Faith. „Odkiaľ si? Si z Nebrasky?“

„Áno, sme z Nebrasky, kurva!“

„Clint!“ zhĺkla Faith. „Ty bas...“ Spomenula si na dieťa, ktoré sa na ňu vážne dívalo, potom nabrala na prst crême brulée a strčila mu ho do úst.

„Veľmi ma to mrzí,“ povedala Faith pani Bundtovej (aspoň Faith nebude nosiť to meno). Chlapček vyprskol dezert a načiahol sa za vrecúškami cukru. „Nevedela som...“

„Sklapni, kurva! Ako sa opovažuješ zvádzať môjho manžela? Ako sa opovažuješ?“

„Ja som ho ne... nič také som nerobila, jasné?“ vyhlásila Faith, zdesená, že tento rozhovor sa odohráva pred očami malého dieťaťa (vyzeral ako malý Hobbit, rozkošne oblizoval cukor z vrecúška).

„Ty fľandra, ty kurva.“

„V skutočnosti to váš manžel...“ začala Faith upäto. Znova si spomenula na dieťa. „Spýtajte sa čašníka. Všet...?“ Áno, áno, ten priateľský čašínik ti to uréite potvrdí.

„Ehm... kto platí?“ spýtal sa. Asi tak to vyzerá s láskou, ktorú vyvoláva v gejoch.

„Bola to pracovná večera,“ vyhrkol Clint. „Balila ma a ja som to nečakal, nevedel som, čo mám robiť. Tak poďme domov, zlato.“

„Pod domovom zrejme nemáš na mysli ten staromládenecký pelech v Noe Valley, čo?“ vyprskla Faith.

Clint si ju nevšímal. „Ahoj, Finn, ako sa máš, kamoš?“ Postrapatil chlapčekovi vlasy, potom vstal a ľútostivo, dôstojne na ňu pozrel. „Mrzí ma to, Faith,“ vyhlásil vážne. „Som šťastne ženatý muž a mám krásnu rodinku. Obávam sa, že už nebudeme môcť spolupracovať.“

„Bez problémov,“ odsekla upäto.

„Tak ti treba, kurva, keď sa usiluješ rozbíjať rodinu!“ Založila si ruky v bok a vykrútila nohu celkom ako Angelina Jolie.

„Ahoj, kurva,“ povedal chlapček a otvoril ďalšie vrecúško cukru.

„Ahoj,“ odvetila. Skutočne bol rozkošný.

„Nerozprávaj sa s mojím synom!“ vykrikla pani Bundtová. „Nechcem, aby sa kurva ako ty prihovárala môjmu dieťaťu!“

„Pokrytec,“ zamrmkala Faith.

Clint vzal na ruky chlapčeka, tomu sa ešte v poslednej chvíli podarilo vziať si ďalšie vrecúška cukru.

„Ak ťa ešte niekedy uvidím v blízkosti môjho manžela, kurva, oľutuješ to,“ zasyčala pani Bundtová.

„Ja nie som nijaká kurva, jasné?“ vyštekla Faith.

„Veru si,“ manželka jej ukázala prostredník. Potom sa jej

Bundtovci obrátili chrbtom a odišli od stola.

„Nie som!“ kričala Faith. „Tri roky som s nikým nespala, jasné? Nie som kurva!“ Chlapček jej veselo zakýval z otcovho pleca a Faith mu odkývala.

Bundtovci odišli. Faith schytila pohár s vodou a odpila si, potom si ho priložila na rozpálené líca. Srdce jej tak búšilo, až jej bolo nevoľno.

„Tri roky?“ spýtal sa jeden z hostí.

Čašníik jej priniesol účet. „Prídem si po to, keď budete pripravená,“ povedal. No skvelé! Navyše musí zaplatiť za večeru.

„Dala by som vám oveľa väčší tringelt, keby ste ma boli podporili,“ prehodila a zalovila v kabelke po peňaženke.

„V tých šatách skutočne vyzeráte skvele,“ poznamenal.

„Neskoro.“

Keď zaplatila účet (ďakujem, Clint, že si objednal víno za 75 dolárov), vyšla do vlhkého, studeného sanfranciského povetria a vykročila peši. Do jej bytu to nebolo ďaleko, hoci cupkala na ihličkách. Sanfranciské ulice, to nie je nič v porovnaní so strmými kopcami doma. Navyše je to dobré na srdce. Cvičenie naštvanej ženy. Dupot odmietnutej. Na nábreží bolo rušno, čajky škrekotali, z každého baru či reštaurácie burácala hudba a naokolo počula aj desať rozličných jazykov.

Doma bude počuť iba svrčky a húkanie sovej rodiny, ktorá žila na starom javore na kraji cintorína. Vo vzduchu sa bude vznášať sladká aróma hrozna podfarbená vôňou horiaceho dreva, lebo večer už býva chladno. Z okna svojej bývalej izby dovidí až k jazeru Keuka. Celé detstvo sa hrávala v lesoch a na poliach, dýchala čistý vzduch západného New Yorku, plávala v ľadovcových plesách. Práve preto sa stala záhradnou architektkou, lebo mala veľmi rada prírodu usilovala sa prilákať ľudí, aby si ju väčšmi užívali, a chcela ich vytrhnúť zo zajatia domov.

Možno je načas vážne porozmýšľať o návrate domov. To vždy plánovala žiť v Manningsporte, vychovávať deti, bývať blízko súrodencov a otca.

Clint Bundt. Ženatý chlap s deckom. Hotový hemoroid. No, o chvíľu bude doma pri svojom psovi. Liza bude pravdepodobne vonku so svojím úžasným Mikom, takže Faith si bude môcť pozrieť *Skutočné gazdinky* a zjesť zmrzliny do sýtosti.

Prečo je také ťažké nájsť správneho chlapa? Nezdalo sa jej, že by bola veľmi priberčivá. Ibaže chcela muža, ktorý by nebol gej, ženatý, nemorálny alebo priveľmi nízky. Nieкого, kto sa na ňu bude dívať... no, ako kedysi Jeremy. Jeho tmavé hrejivé oči jej hovorili, že je to najlepšie, čo ho v živote postretlo, a vždy mal pre ňu pripravený úsmev. Nikdy ani na chvíľu nezapochybovala, že ju naozaj ľúbi.

Vtedy jej zazvonil mobil a vybrala ho z kabelky. *Honor.*

„Ahoj,“ povedala vyplašené, vždy sa zľakla, keď jej zavolala táto sestra. „Ako sa máš?“

„Rozprávala si sa v poslednom čase s otcom?“ skočila jej do reči.

„Ehm... áno. Rozprávame sa takmer každý deň.“

„Tak predpokladám, že si počula o Lorene.“

Faith sa vyhla peknému chlapcovi v tričku s obrázkom bejzbalistu Dereka Jetera. „Aj ja fandím Yankees,“ povedala mu s úsmevom. Zamračil sa a chytil za ruku podráždenú ženu vedľa seba. *Chápeš, kamoš, padám. Len som chcela byť priateľská.* „Kto je Lorena?“ spýtala sa sestry.

Honor vzdychla. „Faith, možno by si mala prísť domov, kým sa otec neožení.“

Druhá kapitola

Levi Cooper, šéf celého manningsportského policajného oddelenia, ktoré zahŕňalo dva a pol človeka, sa usiloval dať ľuďom pokoj. Naozaj. Dokonca aj turistom s olovenými nohami a s nálepkami *Red Sox* na nárazníkoch, ktorí vôbec nerešpektovali rýchlostné obmedzenia. Zaparkoval hliadkovacie auto tak, aby bolo dobre vidieť aj radar *Zdravím, vitaj v Manningsporte, ideš priveľmi rýchlo a ja som tu, aby som ti to pripomenul, tak spomal, kamoš.*

Mesto žilo z návštevníkov a september tu bol hlavnou turistickou sezónou. Lístie sa začínalo červenať, celý týždeň prichádzali a odchádzali autobusy a každý vinohradník na okolí usporiadal nejakú akciu.

Ale zákon je zákon.

Okrem toho práve prepustil Colleen O'Rourkovú, dal jej prísnu kázeň a varovanie. Tvárila sa veľmi kajúcne.

Takže dnes už nemôže tolerovať nijakého previnilca, ktorý prekročil povolenú rýchlosť. Napríklad tohto. Ten prekročil rýchlosť o dvadsaťpäť kilometrov za hodinu. Nebol to domáci, aj na tú diaľku videl poznávaciu značku. To auto bola krikľavožltá Honda Civic a teraz uháňala rýchlosťou sedemdesiat kilometrov za hodinu, a to v zóne, kde bola povolená len štyridsiatka. Čo ak je vonku Carol Robinsonová a jej veselá partia geriatrických pacientov? Alebo čo ak sa malý Nebbins bicykluje na ceste? Odkedy bol šéfom polície v Manningsporte, nestala sa tam nijaká vážna nehoda a chcel, aby to tak aj zostalo.

Žlté auto presvišťalo okolo neho, vodička sa ani nedotkla brzdy. Na hlave mala bejzbalovú šiltovku, na očiach veľké okuliare. Žena! Levi vzdychol, rozsvietil svetlá, spustil sirénu a vyrazil. Zdalo sa, že si ho nevšimla. Znova spustil sirénu. Vodička pochopila, že komunikuje s ňou, a zastavila.

Levi vzal do ruky pokutový blok a vystúpil z auta. Zapísal si číslo, prešiel na stranu vodičky a tá spustila okienko.

„Vitaj v Manningsporte,“ povedal. Neusmial sa. Dočerta! Bola to Faith Hollandová. Z okna vystrkoval hlavu obrovský zlatý retriever, zaštekala a blažene zavrtela chvostom.

„Levi,“ povedala, akoby sa videli pred týždňom u O'Rourkovcov.

„Hollandová. Na návšteve?“

„Páni, ty si génus! Ako si to uhádol?“

Pozrel na ňu, netváril sa pobavene a chvíľu počkal. Zabralo to, líca jej očerveneli, a odvrátila pohľad. „Takže si išla sedemdesiatkou na mieste s povolenou štyridsiatkou,“ poznamenal.

„Myslela som, že tu je povolená päťdesiatka,“ namietla.

„Vlani sme ju zrušili.“

Pes zakňučal, a tak ho Levi potľapkal pes sa pokúsil dostať k nemu ponad Faithinu hlavu.

„Blue, sadni!“ prikázala mu Faith.

Blue, jasné. Ten istý pes, ktorého mala už pred rokmi.

„Levi, čo keby sme to vyriešili poučením. Mám v rodine, ehm, naliehavú udalosť, takže keby si mohol na chvíľu zabudnúť, že si policajt, bolo by to super.“ Upäto sa naňho usmiala, takmer sa im stretli pohľady, potom si zastrčila vlasy za uši.

„Akú naliehavú udalosť?“ spýtal sa.

„Môj starý otec sa... ehm... necíti dobre. Starká si robí obavy.“

„Je možné, že by si klamala v takej veci?“ spýtal sa. Levi dobre poznal starých Hollandovcov, každý týždeň predstavovali asi desať percent jeho práce. A ak je na tom pán Holland skutočne tak zle, stavil by sa, že pani Hollandová mu už vyberá pohrebný oblek a plánuje výletnú plavbu.

Faith vzdychla. „Pozri, Levi, práve som priletela nočným lietadlom zo San Francisca. Mohol by si prižmúriť oko? Mrzí ma, že som prekročila rýchlosť.“ Poklopkala prstami po volante. „Beriem na vedomie tvoje varovanie. Môžem už ísť?“

„Vodičský a technický preukaz si prosím.“

Zatvorila oči a pokrútila hlavou. „Vidím, že si sa vôbec nezmenil.“

„Vodičský a technický preukaz si prosím. A vystúp z motorového vozidla.“

Zamrmala si čosi popod nos, zalovila v priehradke, pritom sa jej tričko vytiahlo z džínsov a odhalilo smotanovú pokožku. Zdalo sa, že revolúcia vo fitnes ju obišla. Ale ona vždy bola trochu bacuľka, vlastne odkedy si ju pamätal. Pes využil príležitosť znova vystrčiť hlavu, a tak ho Levi poškrabkal za uchom.

Faith zabuchla príklop na priehradke, strčila Levimu do ruky nejaké papiere, vystúpila z auta a takmer doňho vrazila dverami. „Zostaň, Blue!“ Na Leviho ani nepozrela.

Pozrel na jej vodičský, potom na ňu.

„Áno, je to blbá fotka,“ vyprskla. „Chceš vzorku tkaniva?“

„To nebude potrebné. Ale vodičský preukaz máš neplatný. To je ďalšia pokuta.“

Prizmúrila oči a prekrížila ruky na hrudi. Ešte vždy mala nádherné poprsie.

„Ako bolo v Afganistane?“ spýtala sa a hľadela mu pritom ponad plece.

„Skutočne úžasne. Rozmýšľam, že si tam kúpim letné sídlo.“

„Vieš, o čom premýšľam, Levi? Prečo sú niektorí ľudia takí otravní ako hemoroidy? Neuvažuješ o tom niekedy?“

„Áno. Uvedomuješ si, že odporovať predstaviteľovi zákona je trestný čin?“

„Naozaj? To je fascinujúce! Mohol by si to vybaviť, prosím ťa? Chcem vidieť rodinu.“

Podpísal papier a podal jej ho. Zložila ho a hodila do auta. „Už môžem ísť, pán policajt?“

„Teraz som veliteľ polície,“ podotkol.

„No super!“ Sadla do auta a odišla. Nie veľmi rýchlo, ale ani pomaly.

Levi sa za ňou díval a vydýchol si. Išla hore k vinohradu Volavka, ktorý jej rodina vlastnila, odkedy bola Amerika v plienkach, k veľkému bielemu domu na Kopci, ako sa volali tie končiny.

Faith Hollandovú poznal odnepamäti, ešte v čase, keď sa v škole objímala s kamarátkami aj šesť ráz za deň, akoby sa nevideli celé týždne, nie dve hodiny. Pripomínala mu šteniatko, ktoré sa usilovalo získať si v útulku nádejných majiteľov. *Vezmite si ma! Vezmite si ma! Som veľmi milá!* Jessica, Leviho stará suseda na parkovisku karavanov a príležitostná frajerka počas strednej školy, jej dala meno Supersladká princezná, lebo vždy nosila volánikové šaty pastelových farieb. A keď Faith začala chodiť s Jeremym, bolo to, akoby jedol plnú miskú cereálií Lucky Charms poliatych sirupom, takých sladkých, až z toho človeka boleli zuby. Až sa čudoval, že jej okolo hlavy nelietali modré vtáčiky,

symbolsy šťastia.

Zvláštné, že si nevšimla, že jej chalan je gej.

Levi vedel, že počas tých rokov prichádzala domov na Vianoce a na Deň vďakyvzdania, niekedy aj na víkend, ale jej návštevy boli vždy krátke a sladké. Rozhodne sa nikdy nezastavila na policajnej stanici, hoci Levi mal priateľské vzťahy s jej rodinou. Niekedy ho jej starí rodičia pozvali na večeru, keď ho zavolali do domu, a raz za čas si s jej otcom alebo bratom vypil pivo u O'Rourkovcov. Ale Faith nikdy nezišlo na um zastaviť sa na kus reči.

A pritom raz dávno mu zaspala s hlavou v lone, dehydrovaná od plaču.

Levi znova nasadol do hliadkovacieho auta. Má kopu roboty. Nemá zmysel vracat' sa do minulosti.

Faith zaklopala na zadné dvvere otcovho domu a s radosťou čakala reakciu. „Som doma!“ zakričala.

„Faith! Ach, zlato, konečne!“ ozvala sa starká a s dupotom bežala k nej. „Ale ideš neskoro! Nepovedala som ti, že večera je na obed?“

„Trochu som sa zdržala,“ nechcela sa zmieniť o tom hroznom Levim Cooperovi.

Abby teraz mala šestnásť a bola veľmi pekná sa jej vrhla okolo krku a zahŕňala ju lichôtkami: „Pácia sa mi tvoje náušnice, tak krásne voniaš, môžem prísť bývať k tebe?“ Starý otec ju vybozkával na obe líca a vyhlásil, že je jeho najkrajšie dievča. Faith pritom vdychovala príjemnú vôňu hrozna a liečivej masti Bengay. Ned ju priateľsky objal, hoci mal už dvadsaťjeden a zniesol aj to, že mu postrapatila vlasy. Pru ju takisto silno vyobjímala.

V miestnosti bolo ešte vždy silno cítiť maminu neprítomnosť.

A napokon sa dostal na rad otec, čakal na svoju príležitosť, aby ju objal sólo. „Ahoj, srdiečko,“ povedal a Faith stislo pri srdci.

„Chýbal si mi, oci.“

„Si krásne, dievčatko.“ Prešiel jej ľľakatou rukou po vlasoch a

usmial sa.

„Pani Johnsonová tu nie je?“ spýtala sa Faith.

„Dnes má voľno,“ odvetil otec.

„Aha, áno. Ale nevidela som ju od júna,“ poznamenala Faith.

„Nepáči sa jej priateľka starého otca,“ zašepkala jej Abby, keď hladila Bluea.

„Ahoj, sestrička,“ Jack jej podal pohár vína.

„Ahoj, môj obľúbený brat,“ odvetila a dala si výdatný dúšok.

„Nepi to ako malinovku, srdiečko,“ dohovárал jej otec. „Nezabúdaj, že sme vinári.“

„Prepáč, oci,“ odvetila Faith. „Má príjemnú arómu čerstvo pokosenej trávy, sýtu maslovú textúru a cítim aj podtón marhúľ s náznakom citróna. Skvelé.“

„Dobré dievča,“ povedal otec. „A necítiš vanilku? Honor vravela, že v tom cíti vanilku.“

„Rozhodne.“ Faith by nikdy neprotirečila Honor, ktorá riadila všetko vo vinici Volavka. „Mimochodom, kde je Honor?“

„Telefonuje ako vždy,“ vyhlásila starká zachmúrene. Mala sklony nedôverovať ničomu, čo vynašli po roku 1957. „Poďme do jedálne, aby nám to nevychladlo.“

„Myslela som to vážne, keď som sa spytovala, či u teba nemôžem bývať,“ poznamenala Abby. Prudence vzdychla a odpila si svojho vína. „Okrem iného,“ pokračovala Abby, „by som si mohla nahlásiť trvalý pobyt v Kalifornii a mohla by som chodiť na niektorú tamojšiu úžasnú školu za polovičné poplatky. Chápeš, mami, chcem vám s ockom ušetriť peniaze.“

„A kde je Carl, môj obľúbený švager?“ spýtala sa Faith.

„Skrýva sa,“ odvetila Pru.

„Ale no toto! Ty si určite Faith!“ Zaburácal ženský hlas, keď sa otvorili dvere do kúpeľne a v pozadí zahučal splachovač.

Faith otvorila ústa, potom ich zatvorila. „Ach, ja... no, ja som... Predpokladám, že vy ste Lorena.“

Žena, pred ktorou ju varovala Honor, stála za pohľad: vlasy čierne ako žúzoľ, očividne odfarbené, mejkap tak nahrubo, že by sa doň dalo tesať, a zavalité telo napratané do priliehavého trička

s leopardím vzorom, ktoré odhaľovalo až desivo detailne jej kypré tvary.

Žena si strčila do výstrihu pero, triaslo sa tam ako injekčná striekačka. „Len som si dofarbila korienky,“ oznámila. „Chcela som urobiť dojem na našu princezničku. Tak vitaj! Objím nás!“

Keď ju Lorena objala v pevnom zovretí pytóna, Faith doslova vyrazila dych. „Teší ma,“ pípala a Pru na ňu veľavýznamne pozrela.

„Mohli by sme sa, prosím, najesť ešte pred mojou smrťou?“ ozval sa starý otec. „Táto stará žena mi nedovolila dať si ani kúsok syra. Zomieram od hladu.“

„Tak teda zomri,“ odvetila starká. „Nikto ti nebráni. Ani si to nevšímam.“

„No, Phyllis Nebbinsová by si to určite všimla. Pred dvoma mesiacmi dostala nový bedrový kĺb, Faithie, už znova vyzerá na sedemdesiatpäť, a keď sa prechádza po vonku s vnukom, vždy sa milo usmieva. Teší ma, keď vidím šťastnú ženu.“

Starká plesla na stôl masívnu misu so slanými zemiakmi. „Ja budem šťastná, až keď zomrieš.“

„No krásna, starká,“ poznamenal Ned.

„Vy dvaja ste fakt čísla!“ zvrieskla Lorena. „Páči sa mi to!“ Faith si sadla a vdýchla vôňu starkinej šunky, slaných zemiakov a domova.

Pri vinici Volavka stáli dva domy: starý dom, kde žili starká a starký, čo bola stará koloniálna rezidencia, ktorú postavili v roku 1781 a odvtedy ju dva razy rekonštruovali, raz, keď zavádzali vodoinštalčné potrubie, a druhý raz v roku 1932. Faith a jej súrodenci vyrástli v novom dome, pôvabnom, no rozvrzganom starom federalistickom dome z roku 1873, kde žil otec s Honor a pani Johnsonovou, gazdinou, ktorá u nich bývala od matkinej smrti.

A keď už bola reč o Honor... „Ospravedlňujem sa vám všetkým,“ povedala, potom zastala a letmo pobožkala Faith na líce. „Konečne si tu.“

„Ahoj, Honor.“ Nevšímala si miernu výčitku.

Pru bola od nej staršia o šesťnásť, Jack o osem rokov a najmladšia sestra sa im zdala rozkošná, hoci trochu neschopná (Faith to nikdy neprekážalo, lebo v minulosti sa vďaka tomu vyhla mnohých prácam). Zato Honor... bola o štyri roky staršia a Faith bola pre rodinu prekvapením. Honor možno nikdy neodpustila Faith, že jej ukradla titul rodinného maznáčika.

Ale pravdepodobnejšie bolo, že sa nikdy nevedela preniesť cez skutočnosť, že Faith zavinila smrť ich matky. Faith mala epilepsiu, prvý raz jej ju diagnostikovali, keď mala päť rokov. Jack raz nakrútil jej záchvat (typický chlapec) a Faith bola zdesená, keď videla, že vôbec nevníma svet okolo seba, svaly sa jej mykajú, v očiach má neprítomný pohľad ako mŕtva krava. Constance Hollandová bola zrejme zaujatá takýmto záchvatom a nezbadala auto, ktoré do nich vrazilo, a tak prišla mama o život. Honor to Faith nikdy neodpustila... a Faith jej to nezazlievala.

„Prečo tam len tak sedíš, Faith?“ spýtala sa starká. „Jedz, srdiečko. Ktovie, čo ješ v tej Kalifornii.“ Stará mama jej podala misu s údeným mäsom, so slanými zemiakmi poliatymi maslom, so zelenou fazuľkou s maslom a citrónom a dusenou mrkvou (s maslom). Faith mala pocit, že už pri pohľade na to jedlo pribrala kilo.

„Tak teda, Lorena, vy a môj otec ste...?“ spýtala sa Faith, zatiaľ čo starí rodičia sa hádali, koľko soli si môže dať starý otec na beztak dosť slané jedlo.

„Mimoriadne dobrí priatelia, srdiečko, mimoriadne dobrí,“ vyhlásila tá žena a napravila si mohutné poprsie. „Však, Johnny?“

„Veru áno,“ súhlasil prívetivo. „Veľmi ťa túžila spoznať, Faith.“

Honor vravela, že Lorena Creechová sa zoznámila s ich otcom pred mesiacom počas prehliadky vinohradu. Všetci ľudia v okolí vedeli, že John Holland bol zdrvený z manželkinej smrti, nikdy nechcel s nikým chodiť, bol šťastný so svojimi deťmi, starými rodičmi a s hroznom. Všetky pokusy o nadviazanie vzťahu jemne odmietal hneď v začiatku a všeobecne prevládala názor, že John

Holland junior zostane do konca života vdovcom.

A vtedy sa na scéne zjavila Lorena Creechová, jasná zlatokopka z Arizony, a rozhodne nebola kandidátka na nevlastnú matku. Všetci traja mladí Hollandovci to prediskutovali s otcom a ten sa len zasmial a odmietol ich obavy. A hoci otec mal mnohé prednosti, premýšľala Faith, keď sa dívala, ako Lorena podržala strieborný príbor na svetle, nebol veľmi všímavý. Nikto nemal nič proti tomu, aby si otec našiel milú ženu a oženil sa s ňou, ale nikto nechcel, aby Lorena spávala v posteli ich mamy.

„Tak koľko hektárov tu máte?“ spýtala sa Lorena a schuti zahryzla do údeného mäsa. Nenápadná.

„Dost“, odvetila Honor ľadovo.

„Možno ich rozdeliť?“

„Rozhodne nie.“

„No, niečo sa dá podeliť, zlatko,“ opravil dcéru otec. „Samozrejme, iba cez moju mŕtvolu. Dáš si ešte fazuľku, Lorena?“

„Toto je milé!“ zvolala Lorena. „Celá rodinka pospolu! Môj nebohý manžel bol sterilný, Faith. Ako chlapec utrpel zranenie. Traktor zacúval, pomliaždil mu tie partie, a tak sme nikdy nemohli mať deti, hoci sme na tom tvrdo pracovali, dočerta!“

Starká civela na Lorenu ako na hada na záchode. Jack dopil víno.

„Dajte si ešte údené mäso, zlatko.“ Posunul misu po stole k Lorene, tá mala očividne dobrý apetít, netrápila ju štíhla lúnia.

„Tak teda, Faith,“ ozval sa Jack, „otec hovoril, že tu chvíľu zostaneš.“

Faith prikývla a utrela si ústa. „Áno, konečne opravím tú starú maštal' hore na Rose Ridgei. Zostanem tu asi dva mesiace.“ Tak dlho naposledy zostala, keď prežila ten svadobný debakel. Pri tej spomienke sa trochu vyplašila.

„Jupí!“ zvolala Abby.

„Jupí!“ žmurkol na ňu Ned.

„Čo sa chystáš urobiť s tou starou maštal'ou?“ spýtal sa starý

otec. „A hovor hlasnejšie, srdiečko.“

„Prerobím ju tak, aby sa tam dali usporadúvať rozličné spoločenské udalosti, starký,“ vysvetlila. „Ľudia si ju budú prenajímať a vďaka tomu budeme mať viac peňazí na vinice. Budú sa tam konať svadby, narodeninové oslavy a podobne.“ Ten nápad sa jej zrodil v hlave ešte na univerzite prerobiť starú kamennú maštal' na čosi, čo splynie s prostredím a bude to zároveň moderné i staré.

„Ach, svadby! Veľmi rada by som sa znova vydala!“ Lorena žmurkla na otca a ten sa iba usmial.

„Mne sa zdá, že s tým budeš mať kopu práce, srdiečko,“ podotkla starká.

Faith sa usmiala. „Nijaké strachy. Je to skvelé miesto a už som si načrtla nejaké plány, ukážem vám ich a uvidím, čo vy na to.“

„A to dokážeš urobiť za dva mesiace?“ spýtala sa Lorena s plnými ústami zemiakov.

„Jasné,“ odvetila Faith. „Pravda, ak nenastanú nejaké nepredvídané komplikácie.“ Bude to jej doteraz najväčší projekt, a to na domácej pôde.

„A čo to vlastne robíš? Tvoj otec mi to povedal, dočerta, on nehovorí o ničom inom, len o svojich deťoch, ale vyfučalo mi to z hlavy.“ Lorena sa na ňu usmiala. Vpredu mala zlatý zub.

„Som záhradná architektka.“

„Mala by si vidieť jej prácu, Lorena,“ poznamenal otec. „Úžasné!“

„Ďakujem, oci. Viete, Lorena, navrhujem záhrady, parky, priemyselné otvorené priestory a podobné záležitosti.“

„Takže ty si záhradníčka?“

„Nie, ja si najímam záhradníkov. Navrhnem, ako treba niečo upraviť, a dozerám na to, aby môj návrh zrealizovali, ako sa patrí.“

„Inými slovami, si šéfka,“ usúdila Lorena. „Správne, dievča! Hej, tie Hummelove sošky sú pravé? Viete, na eBayi by ste za ne dostali poriadny balík.“

„To boli sošky našej mamy,“ podotkla Honor.

„Mhm, veru veľký balík. Čo keby ste mi ešte naložili trochu údeného, mama?“ natrčila svoj tanier starkej.

Lorena bola skutočne hotový postrach, to sa nedalo poprieť. Treba len dúfať, že Honor prehánala.

Faith prebehla nervozita. Pred odchodom zo San Francisca mala so súrodencami konferenčný hovor. Zhodli sa v názore, že otec je trochu bezradný raz ho takmer zrazilo auto, lebo zastal na ceste a hľadel na oblohu, či bude pršať, ale ak je pripravený s niekým chodiť, nájdu mu niekoho vhodnejšieho. Faith sa okamžite podujala na tú úlohu. Príde domov, a kým bude rekonštruovať starú maštal', nájde otcovi skvelú partnerku. Úžasnú ženu, ktorá mu bude rozumieť a ocení, aký je lojálny, pracovitý a láskavý. Len taká žena môže zaplniť prázdne miesto, ktoré zostalo po ich mame.

Faith bude mať konečne možnosť splatiť svoj dlh.

A keď už bude pri tom, konečne bude môcť čosi urobiť aj pre Volavku, rodinný podnik, ktorý zamestnáva všetkých okrem nej.

Pri večeri dominovala hlavne Lorena, Ned a Abby sa hádali a starká so starkým sa navzájom vyhrážali smrťou. Norman Rockwell krížený so Stephenom Ringom, pomyslela si Faith s láskou.

„Ja umyjem riad, vy sa ani nepohnite,“ vyhlásila starká s náznakom tragédie v hlase.

„Deti!“ vyštekla Pru a Ned a Abby začali zbierať riad.

Honor si doliala víno. „Faith, už ti ocko povedal, že budeš bývať u starkých?“

„Čože?“ Faith sa rýchlo usmiala na starkého, aby zamaskovala paniku v hlase. Niežeby starkých nemala rada, ale bývať u nich?

„Starký je nejaký pomalý,“ zašepkala Pru. Obaja starí rodičia už zle počuli.

„Nie som pomalý,“ namietol starký. „Kto sa so mnou chce pretláčať? Jack, dáš sa na to?“

„Dnes nie, starký.“

„Vidiš?“

„Mne sa zdá, že vyzeráte dobre, otec!“ vyhlásila Lorena.

„Naozaj dobre!“

„On nie je váš otec,“ zavrčala starká.

„Iste vám nebude prekážať, ak Faith bude bývať u vás?“ spýtal sa otec. „Veď viete, ste trochu...“

„Trochu čo?“ chcela vedieť starká.

„Máte trochu vražedné sklony,“ nadhodil Jack.

Starká naňho zagánila, potom pozrela trochu nežnejšie na Faith. „Budeme radi, ak u nás budeš bývať, zlatko. No ako hostka, nie ako opatrovatel'ka.“ Starká znova zagánila okolo stola, potom vstala a šla do kuchyne dať pokyny deťom.

„Starký, chcem, aby si ochutnal odrodu merlot,“ nadhodil otec.

„Vezmite ma so sebou!“ zvolala Lorena veselo a všetci traja vyšli z miestnosti.

Abby a Ned boli v kuchyni a pri stole zostali už len štyria mladí Hollandovci. „Fakt mám bývať u nich?“

„Tak to bude najlepšie,“ vyhlásila Honor. „V tvojej izbe mám kopu vecí.“

„Predstav si,“ Pru si napravila golier na flanelovej košeli, „Carl mi minule navrhol, aby som si dala depilovať ohanbie do bikín.“

„No zbohom,“ zvolal Jack.

„Čože? Zrazu si prudérny? Kto ťa odviezol domov z toho striptízového klubu, keď si sa s'al, há?“

„To bolo pred sedemnástimi rokmi,“ podotkol Jack.

„Teda tak. Carl to chce, trochu okoreniť.“ Pru naznačila prstami úvodzovky. „Ten chlap môže podľa mňa byť rád, že mu vôbec dám. Aký máš problém, Jack?“ zakričala za odchádzajúcim bratom.

„Ani ja netúžim počúvať o vašom sexuálnom živote,“ poznamenala Honor. „A ja ti na revanš nebudem rozprávať o svojom.“

„Akoby si nejaký mala,“ podotkla Pru.

„Bola by si prekvapená,“ odvrkla Honor.

„Ak sa o tom nemôžem rozprávať s vami, kočky, komu to mám povedať? Svojim deťom? Otcovi? Ste moje sestry, musíte ma vypočuť.“

„Môžeš nám to porozprávať,“ súhlasila Faith. „Takže nijaké odvoskovanie sa nekoná?“

„Ďakujem, Faithie.“ Pru sa oprela na stoličke a založila si ruky na hrudi. „Tak mi povedal, čo keby som to skúsila. Vraj by som mohla byť ako tie modelky z Playboya. A tak som mu povedala: Tak vieš ty čo, Carl? Ak máš v tomto dome *Playboy*, si synom smrti. Naša dcéra je tínedžerka a nechcem, aby si obzerala umelé kozy.“ Zahniezdila sa na stoličke. „Bikinkové odvoskovanie! V mojom veku! Mám dosť čo robiť s ochlpením na tvári.“

„Keď už je reč o desivých starých ženách,“ Faith rýchlo uhla pred Pruinou rukou, „táto Lorena Creechová je fakt prípad.“

„Minule navrhla Jackovi, aby si jej sadol do lona,“ vyhlásila Pru. „Mala si vidieť, ako sa zatváril.“

Faith sa zasmiala, ale hneď prestala, keď na ňu Honor chladno pozrela. „Je to zábavné dovtedy, kým sa otec neožení so ženskou, ktorá ide len po jeho peniazoch,“ podotkla Honor.

„Otec má peniaze?“ zatiahla Pru. „To mi je novina.“

„A neoženil by sa len tak s hocikým. Tá žena by musela stáť za to,“ dodala Faith.

„Možno nie. Ale toto je prvá žena, s ktorou má čosi ako zvláštny vzťah. Fakt netuším, prečo práve ona.“ Honor si napravila čelenku vo vlasoch. „Minule sa vypytovala Sharon Stilesovej na ceny nehnuteľností, takže nestrácaj čas, Faith, okej? Ja nemám čas surfovať po zoznamkách na internete, ty áno.“

„Bola som v New Yorku tri hodiny, Honor,“ odvetila Faith.

Honor vstala. „Tak sa do toho pusti. A díky.“

S tým odišla, zrejme sa vrátila do svojej pracovne. Honor nerobila nič iné, len pracovala.

V ten večer, keď si Faith priniesla svoje veci do starého domu a vrátila auto z požičovne (otec jej povedal, že kým bude doma, môže používať Hnedú Betty, postaršie Subaru), vklzla pod čisté obliečky v hosťovskej izbe u starých rodičov a čakala, kedy zaspí.

Dnes jej pri večeri nechýbala iba mama. Faith ešte vždy očakávala, že pri stole sa zjaví aj Jeremy. Mal rád ich rodinné večere.

Momentálne bol pravdepodobne nablízku.

Od toho svadobného dňa bola doma sedem ráz, ale ani raz ho nevidela. Pravda, zakaždým prišla len na pár dní. Zašla aj do baru v meste, ktorý vlastnili jej najlepší priatelia Colleen a Connor O'Rourkovci, ale Jeremy sa ani tam neukázal. Ani raz sa nezastavil v dome jej rodičov, hoci keď tam nebola, občas k nim zašiel. Ľudia sa už spamätali zo šoku, ktorý vyvolalo jeho priznanie, vrátane jej rodiny. Jeremy bol súčasťou ich života, ani nehovoriac o tom, že bol ich lekár a najbližší sused, hoci býval pol druhu kilometra od nich.

Ale keď prišla domov, vyhýbal sa jej.

Prvých šesť týždňov po zrušení svadby si s Jeremym volali každý deň, niekedy aj dva-tri razy za deň. Napriek jeho ohromujúcemu priznaniu nemohla uveriť, že už spolu nechodia. Dlhو bol najvýznamnejším človekom v jej živote. Od chvíle, čo ho uvidela na ošetrovni pri svojom lôžku, celých osem rokov ho milovala a nemala ani najmenšie pochybnosti. Mali sa vziať, vychovávať deti a prežiť spolu nádherné roky života, a akosi sa nevedela vyrovnáť s tým, že tie budúce desaťročia sa jednoducho rozplynuli.

Usiloval sa jej vysvetliť, prečo to nechal zájsť tak ďaleko. To bolo najťažšie. Tak veľmi ho ľúbila, boli najlepší priatelia... a nikdy sa o tom ani len nezmienil.

Znova a znova jej opakoval, že ju ľúbi, a Faith vedela, že je to pravda. Každý deň v každom rozhovore sa jej ospravedlňoval, niekedy pritom aj plakal. Bolo mu veľmi, veľmi ľúto, že jej zlomil srdce. Bolo mu ľúto, že jej to nepovedal, že sa nepriznal k tomu, čo v kútiku duše vedel.

Keď sa raz nežne zhovárali vyše hodiny asi šesť týždňov po termíne sobáša, Faith Jeremymu oznámila, čo už obaja vedeli musia sa skutočne rozísť. Už nijaké maily, nijaké telefonáty, nijaké esemesky.

„Chápem,“ zašepkal Jeremy.

„Vždy ťa budem ľúbiť,“ Faith sa pri tých slovách zlomil hlas.

„Aj ja ťa vždy budem ľúbiť.“

A potom Faith po dlhej, predlhej chvíli ukončila hovor. Sedela na kraji postele a hľadela do prázdna. Na druhý deň jej ponúkli prácu na voľnej nohe, mala spolupracovať so známym záhradným architektom na novom prístavisku, a tak sa začal jej život po rozchode. Otec ju v ten rok navštívil tri razy čo bolo neslýchané, lebo bol telom i dušou vinohradník a raz prišla aj Pru s deťmi. Všetci jej telefonovali, písali listy aj esemesky.

Ako sa donúti zabudnúť na lásku... zdalo sa jej to nemožné. Niekedy na to zabudla, a keď sa jej niekto spýtal, či chce mať deti, odpovedala: „Rozhodne chceme,“ a až potom si spomenula, že nebudú mať krásne tmavovlasé, rozosmiate deti, že ich ratolesti nebudú pobehovať po ich dvoch viniciach.

A teraz v starom dome sa jej zdalo nemožné, aby nemyslela na Jeremyho. Všade videla niečo, čo jej ho pripomínalo sedával na terase nového domu a sľuboval jej otcovi, že sa o ňu dobre postará. Keď bola Abby ešte malá, hojdal ju na hojdačke, bral Neda na výlety svojím kabrioletom, flirtoval s Pru a s Honor, popíjal pivo s Jackom. Pomáhal vymaľovať túto izbu na svetlofialovo, ako bola teraz. Tamto v kúte sa bozkávali (boli to krásne, cudné bozky, možno nie celkom také, aké by čakala od svojho dvadsaťšesťročného snúbenca), kým ich starká nepristihla a nepovedala, že v jej dome sa nikto bozkávať nebude, bolo jej jedno, že boli zasnúbení,

Faith mala odloženú fotku, na ktorej bola s Jeremym, urobili ju raz cez víkend, keď boli spolu na výlete na ostrovoch Outer Banks obaja v mikinách, usmievali sa, vietor jej rozvieval vlasy a Jeremy mal úsmev od ucha k uchu. Každý deň sa donútila pozrieť na tú fotku a v kútiku duše počula kruté slová: Zabudni na to.

Aj tak si ho nezaslúžila.

Ale počas tých ôsmich rokov, čo spolu chodili, sa jej zdalo, že vesmír jej konečne odpustil temné tajomstvo a zoslal jej Jeremyho ako znamenie rozhrešenia.

No ako sa hovorí, kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie, a v tomto prípade to bol vesmír, a jeho agentom sa stal

Levi Cooper. Levi, ktorý ju vždy posudzoval a zdala sa mu smiešna.

Levi to vedel, ale nepovedal ani slovo.

Tretia kapitola

Levi Cooper sa zoznámil s Jeremym Lyonom krátko pred i začiatkom štvrtého ročníka. Nečakal, že sa z nich stanú priatelia. Tak to z ekonomickej stránky nefungovalo.

Manningsport sa rozkladal na kraji jazera Keuka. Na námestí stáli vedľa seba malebné obchodíky: starožitnosti, obchod pre nevesty, O'Rourkeova taverna, malé kníhkupectvo a francúzska reštaurácia Hugo, kde bola čašníčkou Jessica Dunnová. Okrem toho Kopec, vypínajúci sa za mestekom, štvrť bohatých detí, ktorých rodičia boli bankári, právnici a lekári alebo vlastnili rozsiahle vinice: Kleinovci, Smithingtonovci, Hollandovci. Od apríla do októbra prichádzali do mestčka autobusy napchaté turistami, ktorí si chceli pozrieť krásne jazerá a okolie, ochutnať víno a odnieť si jednu-dve debničky.

Kus od jazera ležali bezchybné mennonitské farmy, rozkladali sa na svahoch, kde sa pásli roztrúsené čierno-biele kravy, muži v tmavom odeve riadili traktory so železnými kolesami, ženy v čepcoch a v dlhých sukniach predávali cez víkendy na farmárskych trhoch syry a džemy.

Ale boli tam aj iné miesta. Levi býval na nesprávnej strane vinice, kde sa skôr stmievalo, lebo Kopec na ňu vrhal tieň. V jeho časti mestčka bola skládka odpadu, špinavý obchod s potravinami a práčovňa, kde sa údajne predávali drogy.

Počas štúdia na základnej škole bohatí rodičia s dobrými úmyslami pozývali na narodeninové oslavy celú triedu a Levi tam šiel s Jessicou Dunnovou a Tiffy Woodsovou. Správali sa spôsobne a nezabudli sa poďakovať mamičke za pozvanie a odovzdať darček, ktorý im naštrbil týždenný rozpočet. Ale tieto deti neopätovali pozvanie. Keď niekto žil na parkovisku karavanov, nepozýval na oslavu celú triedu. Kým boli deti malé,

kamarátili sa bez ohľadu na pomery, z ktorých pochádzali, a niekedy sa možno stretli v lete, keď skákali z Meering Falls, ale veľmi skoro ich rozdelili finančné pomery. Bohaté deti sa rozprávali o svojich šatách, o nových autách svojich rodičov a o tom, kde budú dovolenkovať, a už ich nezaujímal, že ste s nimi kedysi boli na rybačke pri Henleyho prístave.

A tak sa Levi kamarátil s Jessicou, s Tiffy a Asswipec Jonesom, ktorý sa v skutočnosti volal Ashwick (jeho mama fičala na nejakom britskom seriáli a očividne nemala potuchy o deťoch a ich menách). Levi a jeho nevlastná sestra vyrástli vo West's Trailer Parku, v lacnom karavane, kde v dvoch rohoch zatekalo, nech opravoval strechu, koľko chcel. Keď mal Levi desať rokov a narodila sa Sarah (a ďalší muž sa stratil z obrazu), bolo tam dosť tesno, ale čisto a boli spolu šťastní. Nebolo to vôbec hrozné, ale, samozrejme, nebol to Kopec ani mesto. Každý chápal ten rozdiel, a ak ho nechápal, buď nemal potuchy o ozajstnom živote alebo nebol tamojší.

V prvý deň futbalového tréningu, mesiac pred začiatkom štvrtého ročníka, im tréner predstavil nového študenta. Jeremy Lyon „vás lenivcov naučí hrať futbal“, vyhlásil tréner a Jeremy potriasol ruku každému členovi mužstva.

„Ahoj, ja som Jeremy, ako sa máš? Teší ma, že ťa poznávam. Jeremy Lyon, teší ma, kamoš.“

Levimu okamžite naskočilo v mysli slovo gej.

Ale nikto iný si to zrejme nemyslel možno preto, lebo Jeremy skutočne vedel hrať. Po hodine bolo jasné, že je šialene dobrý futbalista. Vyzeral, akoby už roky hral za národné mužstvo meral meter deväťdesiat, svaly mal ako z ocele a postavu takú statnú, že naňho nestačili ani traja vysunutí obrancovia. Ten chlapec vedel majstrovsky kľučkovať, uhýbať sa a preniknúť na koniec ihriska. Tréner sa vyjadril, že jeho hra je absolútne vzrušujúca.

Levi ako príjemca prihrávky sa mal čo najrýchlejšie dostať na opačný koniec ihriska a chytať tie krásne prihrávky. Bol veľmi dobrý futbalista no neponúkli mu štipendium, hoci jeho mama v to dúfala, ale Jeremy bol vynikajúci. Po štyroch hodinách hráči

začali špekulovať, že možno po deviatich rokoch sa im konečne podarí vyhrať ligu.

V ten týždeň v piatok Jeremy pozval všetkých domov na pizzu. Do parádneho domu robotníci ho prerábali celú jar a bol absolútne moderný, všade samé okná, kuchynská dlážka sa tak ligotala, že Levi sa vyzul. Nábytok v obývačke elegantný, biely ako vo filme. Jeremy mal v izbe obrovskú posteľ, najmodernejší počítač, veľikánsky televízor a Playstation, kde mohol hrať päťdesiat hier. Jeho rodičia sa im predstavili ako Ted a Elaine a tvárili sa, akoby nič nemohlo byť zábavnejšie než mať v dome tridsaťštyri stredoškolákov. Pizza bola domáca (v kuchyni mali špeciálnu pec na pizzu, dokopy tam boli štyri rúry) a na stole stáli veľké misy s chlebíčkami z drahého chleba s talianskym názvom. A všetky možné drahé malinovky, nie lacné, aké kupovala Leviho mama. Mali vlastnú vínnu pivnicu a špeciálnu chladničku na víno a pivo zo všetkých pivovarov na okolí.

Keď si Asswipe Jones vypýtal pivo, pani Lyonová mu len postrapatila vlasy a povedala, že dnes by nerada išla do väzenia Asswipe vôbec nenamietal.

Levi chodil po dome, opatrne držal v ruke svoju fľašu so šumivým nápojom a usiloval sa nevyvalovať oči. Moderné obrazy a abstraktné sochy, kozub zaberal celú stenu, na terase bol vonkajší kozub, ďalší kozub bol v spoločenskej sále na prízemí, kde sa nachádzal aj biliard, stolný futbal, ďalší obrovský televízor a Playstation a bohato zásobený bar.

A zrazu k nemu podišiel Jeremy. „Ďakujem, že si dnes prišiel, Levi.“

„Jasné, som rád, že som mohol,“ odvetil Levi. „Parádny dom.“

„Ďakujem. Myslím, že mojím rodičom mierne preskočilo. Chápeš, fakt potrebujeme sochu Dia?“ zaškeril sa a prevrátil oči.

„Aha,“ odvetil Levi.

„Počuj, nechceš zajtra niekam ísť? Možno do kina alebo niečo robiť u nás doma?“

Levi si dal výdatný dúšok malinovky a pozrel na Jeremyho. Jasné, gej, bol si tým takmer istý. „Ehm, vieš, ja mám kočku.“ Raz

za čas sa vyspal s Jessicou, ak sa to rátalo. Ale aj tak, dal mu najavo, že je hetero.

„Super, môžete prísť obaja, ak nemáte lepší program.“ Jeremy na chvíľu zmĺkol. „Vieš, ešte tu nikoho nepoznám, to je všetko.“

Bola to jasná žiadosť, hoci Levi nevedel, prečo si vybral práve jeho. Zrejme čoskoro nejaký bohatý chalan Jeremymu povie, že Cooperovci sú biela spodina, že Levi nemá auto a po škole má dva džoby. Ale zatiaľ sa mu páčilo, že sa tu môže trochu poobzerať, aby videl, ako žije druhá polovica ľudstva. „Jasné, díky. Spýtam sa, či má čas. Volá sa Jessica.“

„Sedí vec. Tak teda o siedmej? Moja mama je skvelá kuchárka.“

„Ďakujem, zlatko,“ povedala jeho mama, práve vošla dnu s misou chlebičkov. Keď ich tam uvidela stáť spolu, stuhla a zrazu sa upäto usmiala.

„Je to pravda, mami.“ Jeremy chytil drobnú mamu okolo pliec, pobozkal ju na vlasy a potom si uchmatol chlebiček. „Keby som povedal niečo iné, zbila by ma,“ dodal.

Pani Lyonová pozerala na Leviho a mierne sa mračila. „Ako sa voláš, môj zlatý?“

„Levi,“ odvetil Jeremy namiesto neho. „On chytá prihrávky. Zajtra k nám príde aj so svojou kočkou, ak nemáš nič proti tomu.“

„Ach, ty máš dievča!“ Mama sa okamžite uvoľnila. „To je milé! Samozrejme! Áno, áno, príd'te obaja. To bude skvelé.“

„Možno bude musieť zostať v práci,“ odvetil Levi. „Spýtam sa jej. Ale ďakujem.“

„Má tvoje dievča priateľku?“ spýtala sa pani Lyonová.

„A už je to tu, ako vidíš, usiluje sa nájsť nádejnú nevestu,“ Jeremy sa bezstarostne usmial.

Zdola bolo počuť rinčanie a potom nadávky. „Zdá sa, že malinovka skončila na bielom čalúnení. Hovoril som vám, aby ste nekupovali ten gauč,“ dodal.

„Prestaň s tým! Nie ste predsa divé zvery,“ namietla mama.

„Nerád to hovorím, ale zdá sa, že sme,“ poznamenal Levi. Jeremy sa usmial ešte širšie a odišiel s mamou, zrejme poutierať sedačku.

Teda tak. Jeremy je gej. Alebo len... Kalifornčan. Alebo oboje.

Na druhý deň sa tam Levi vrátil, ale keď sa mu skončila šichta v prístave, musel ísť autostopom. Celých šesť hodín drhol lode, čo bolo dosť vyčerpávajúce, no mohol pracovať do pol pása nahý, takže naňho mohla vyvalovať oči Amber Neviemaká, ktorá tam prišla na víkend. Jess si nechcela dať ujsť sobotné tringelty, a tak Levi šiel sám.

U Jeremyho večerali s jeho rodičmi (verte či neverte, jedli kačku) a potom sa venovali chlpským zábavám znova jedli a na Playstation sa hrali hru Soldier of Fortune. Keď sa ho Jeremy spýtal, kam chce ísť na univerzitu, Levi zaváhal, nechcel sa Jeremymu priznať, že univerzita je preňho taká nedosiahnuteľná, že ani nerozmýšľa o prihláške. „Zatiaľ neviem,“ odvetil.

„Ani ja,“ prehodil Jeremy bezstarostne, hoci Levi počul, že sa ho pokúšali zverbovať viacerí agenti. „Tak povedz, ktoré dievčatá v škole sú najkrajšie? Dúfam, že tento rok si nájdem kočku.“

Bolo to také trápne, že Levi takmer urobil grimasu. Ale Jeremy mal v sebe čosi zvláštne, akúsi nevinnosť alebo čo. „Tam u vás si mal kočku?“ testoval ho.

„Vlastne nie. Veď vieš, ako to je,“ Jeremy odvrátil pohľad. „Popri futbale a škole je ťažké nájsť si čas na kočku.“

Levi mal úplne iné skúsenosti, dievčatá sa oňho stále uchádzali. Pokiaľ chalan nebol pubertálny prvák, podchvíľou sa naňho vrhali dievčatá, hlavne ak mal na sebe v piatok večer futbalový dres, vôbec im neprekážalo, keď ich súper nabil.

Keď už bolo dosť neskoro, Levi povedal, že pôjde domov peši, hoci z kopca a okolo mestečka to do Westu bolo dobrých desať kilometrov. Ale Jeremy trval na tom, že ho zvezie. Mal vlastný kabriolet, no nesprával sa ako namyslený tupec. „Skvelá noc na príjemnú jazdu, nie?“ spýtal sa Jeremy prívetivo a skočil do auta, ani neotvoril dvere. Levi nasledoval jeho príklad, usúdil, že tak ľudia bežne nastupujú do kabrioletov.

Jeremy celou cestou rozprával Levimu o živote v Napa Valley (bolo tam úžasne), o tom, prečo sa jeho rodičia rozhodli presťahovať (jeho otec dostal vred a usúdili, že v štáte New York

sú lepšie podmienky na pestovanie viniča), a vypytoval sa ho na trénera a mužstvá, s ktorými budú hrať.

„Tu sme, bývam vo West's Trailer Parku.“ Čakal, kedy si Jeremy uvedomí, že si vybral nesprávneho kamaráta.

„Jasné. Kde je váš karavan?“ spýtal sa Jeremy, keď odbočil na príjazdovú cestu.

„Posledný vľavo. Ďakujem za odvoz, starec. A poďakuj mame za mňa za večeru.“

„Som strašne rád, že si mohol prísť. Uvidíme sa na tréningu.“

Zakýval mu, hladko sa otočil a odišiel, z diaľky bolo počuť tiché vrčanie motora.

A tak sa začalo ich priateľstvo. Počas ďalšieho mesiaca Jeremy často pozýval Leviho na večeru, až Leviho mama jedného dňa vyprskla: „A prečo ho nepozveš ty k nám? Hanbíš sa alebo čo?“ Keď Jeremy prišiel, priniesol Leviho mame kvety, Sarah povedal, že je rozkošná, a nijako nekomentoval zatečený strop, čapované víno v chladničke ani na to, že keď boli v kuchyni všetci štyria, nedalo sa tam ani pohnúť.

„To je tuniak so zeleninou?“ spýtal sa, keď Leviho mama položila na stôl jenskú misu. „Páni, to zbožňujem! Ale nemal som to už celú večnosť. Moja mama sa pýši svojou kuchyňou, ale toto je ono!“ Uškrnul sa, akoby práve vykradol banku, a dal si tri razy dupľu, až Leviho mama radostne vzdychala.

„Je to veľmi milý chlapec,“ vyhlásila po Jeremyho odchode takmer so zbožnou úctou.

„Veru je,“ súhlasil Levi.

„Má dievča?“

„Myslím, že si preňho trochu pristará.“ Zaškeril sa a mama očervenela.

„Ja budem jeho dievča,“ zvolala Sarah horlivo.

„Ty si zas primladá,“ Levi ju poťahal za vlasy. „Chod' si umyť zuby, kočka.“ A sestra poslúchla.

Mama si prehrabla rukou odfarbené blond vlasy a odhalila čierne korienky. „Len som chcela povedať, že taký pekný chlapec si iste niekoho našiel, je úžasne šarmantný a spôsobilý. Možno sa

niečo z toho nalepí aj na teba.“

„Ďakujem, mami.“

„Stavím sa, že on určite nechodí s pochybnými dievčatami.“

„To rozhodne nie.“ Levi zdvihol obočie. Ale mama tomu nerozumela.

„Nechápem, čo vidíš na tej Jessice Dunnovej.“

„Je povolná.“ Mama mu plesla po hlave, Levi sa len uhol a uškrnul. „Okrem toho je to osobnosť,“ dodal. „Alebo také čosi.“

„Si hrozný. Pomôž mi odpratať zo stola. Stavím sa, že tvoj priateľ pomáha mame.“

Jedného dňa, keď sa už znova začala škola, Levi a Jeremy išli do jedálne. Vo dverách ktosi stál, bola to superkrásna princezná, červené vlasy mala stiahnuté do chvosta. Večne sa usilovala presvedčiť ľudí, aby zbierali fľaše či zachraňovali tulene, akoby bolo jej životným poslaním zapáčiť sa celému svetu. Teraz len stála a nevšímala si, že tam stojí dav, ktorý sa nemôže dostať dnu na obed.

„Pohni kostrou, Hollandová,“ povedal Levi.

Neodpovedala. Dofrasa, znova robila to, čo vždy, poťahovala si volánikovou blúzkou a tvárila sa zmätene. Levi podišiel k nej, ale prv ako ju stihol zachytiť, spadla na dlažbu a začalo ňou mykať.

„Ach bože!“ zvolal Jeremy, odložil batoh a kľakol si k nej. „No tak, no tak, čo ti je?“

„Má epilepsiu,“ odvetil Levi. Vyzliekol si mikinu a strčil jej ju pod hlavu. Vtedy sa už zhlukol dav, vždy keď Faith dostala záchvat, ľudí to fascinovalo. Dvanásť rokov chodila do školy s tými istými ľuďmi... človek by si myslel, že už si na to zvykli. Každý rok im prišla do triedy zdravotná sestra dať prednášku o epilepsii, akoby im to bolo treba pripomínať, Faith veru nepotrebovala tú hanbu. To bolo jediný raz v roku, keď ju ľutoval. A ešte vtedy, keď jej zomrela mama.

Jeremy ju už objal okolo pliec. „Nemal by si ňou hýbať,“ podotkol Levi, ale Jeremy ju zdvihol a pretláčal sa cez dav po chodbe.

A tak sa to stalo. Celá škola ešte dlhé dni nehovorila o ničom

inom, len o tom, že Jeremy sa zachoval ako rytier a že Faith mu nemohla odolať, bolo to také romantické, netúžite aj vy niekedy dostať záchvat alebo omdlieť? Levi toľko obracal oči, až ho boleli.

„Zaľúbil som sa, kamarát,“ vyhlásil Jeremy o dva týždne. „Je úžasná.“

„Veru.“

„Vážne. Je krásna ako anjel.“

Levi naňho pozrel. „Jasné.“

Hoci Levi nemal otca, jeho tréner sa vyjadril, že je správny chlap. Hral futbal od štvrtej triedy, bol veľmi zručný, prvé dievča mal v dvanástich, prvý sex v pätnástich. V ten rok, keď od nich odišiel otec, prepadol, takže bol o rok starší od spolužiakov, už v siedmej triede mal vypracované svaly a v druhom ročníku na strednej vedel šoférovať, čo mu získalo rešpekt. Vždy mal okolo seba partiu chalanov.

A chalani nehovoria o svojich dievčatách, že sú krásne ako anjel. Hovoria o ich kozách, zadkoch, o tom, či sú povolné. Ak bol chalan naozaj zaľúbený, jednoducho držal jazyk za zubami a len občas štuchol kamoša (často Leviho), ak rozprával o kozách a zadku svojej kočky.

Levi nebol expert v tejto oblasti, ale uvažoval, či Jeremy vôbec vie, že je gej. Alebo ak vie, nechce si to priznať. Jeremy bol pri prezliekaní v šatni veľmi opatrný, čo bolo zvláštne vzhľadom na to, že hral futbal už desať rokov. Väčšina chalanov na to nemyslela, hoci podaktorí sa radi prechádzali hore-dolu nahí, zaľúbení do svojho inštrumentu. Samozrejme, občas sa tam trúsili vtipy o gejoch a Jeremy sa na nich opatrne smial, ale niekedy pozrel na Leviho, či je to naozaj smiešne (nikdy to nebolo smiešne). Nie, Jeremy mal celý čas sklopený pohľad, až kým nebol oblečený. Keď si dal Veľký Frankie Pepitone urobiť tetovanie na pleci, všetci chalani ho obdivovali a plesli Frankieho po novom atramentovom obrázku a ešte vždy podráždenej koži (koniec koncov futbalisti si radi navzájom ubližovali), ale Jeremy na tetovanie ledva pozrel. „Paráda,“ zamrmal a Levi mal dojem, že Jeremy sa možno bojí, čo sa mu bude zračiť v tvári, keď pozrie

na plece Veľkého Frankieho.

V každom prípade Jeremy bol správny chalan a Levimu bolo jedno, či je Faith Hollandová len omyl alebo jeho životná láska. Bolo to vo štvrtom ročníku a Levi sa rozhodol narukovať, takže si chcel užiť zábavu, kým sa dalo. A pri Jeremym si užil dosť zábavy. Bol to vtipný, inteligentný, uvoľnený a veľmi slušný chalan. Levi a Jess, Jeremy a Faith niekedy spolu zašli do kina alebo k Lyonovcom, pretože Faith mala kopu súrodencov a prečo by chodili na parkovisko karavanov, keď v Jeremyho dome sa dalo tak dobre zabávať? Ale Jess nemala veľmi rada Faith (niekedy ju dosť nepekne napodobňovala), takže často boli v dome len oni traja Jeremy, Levi a Faith.

Faith Hollandová bola skutočne svojrázna. Rozkošná, temperamentná, no únavná. Bola do Jeremyho po uši zaľúbená a akoby sa usilovala vžiť do úlohy jeho budúcej manželky, večne klipkala mihalnicami, túlila sa k nemu a Jeremymu to neprekážalo. Pani Lyonovú aj pána Lyona vždy pri zvitani pobožkala, ponúkala sa, že umyje riad, a bolo vidieť, že Lyonovcom sa zdá úžasná.

„Vďakabohu, že si konečne našiel dievča,“ začul Levi, ako pani Lyonová hovorí manželovi vo chvíli, keď sa im chcel poďakovať za pozvanie.

„Veru načas,“ odvetil pán Lyon. „Veru som už ani neveril, že k tomu niekedy príde.“ Veľavýznamne na seba pozreli a šli pozerieť CNN.

Možno Levi nebol jediný, kto si myslel, že Jeremy hrá za iný tím.

Štvrtý ročník bol najkrajším obdobím v Leviho živote. Futbalová sezóna sa skončila tým, že Jeremy poslal tridsaťdeväťmetrovú prihrávku do koncového pásma, takže Levimu stačilo len pokrčiť prsty, aby ju chytil, taká bola dokonalá. Manningsportskí Mountain Lions sa stali šampiónmi, hoci v ďalšom kole prehrali. Ale čo na tom? Mali za sebou najlepšiu sezónu v histórii školy, len ťažko by sa niekto hneval.

A Levi, ktorý nemal brata ani otca, ani nijakých strýkov, mal

prvého ozajstného priateľa, odhliadnuc od Asswipa, Tommyho a Veľkého Frankieho. Jeremy bol v mnohých smeroch zrelší a zdalo sa, že v Leviho karavane sa cíti rovnako dobre ako v nóbl rodičovskom dome. Jeremy sa vždy rád zasmial a mal zmysel pre humor, nikdy nemal predsudky, že mladí z Kopca by sa nemali priateľiť s mladými z parkoviska karavanov.

Až priveľmi sa usiloval získať si Faith podchvíľou ju bozkával a bolo to také hrozné, že Levi mal čo robiť, aby nezvrátil tvár. Jeremy si potrpel na staromódne prejavy lásky, ktoré by nijaký normálny chalan nerobil zastrčil jej do vlasov kvet a podobné kraviny. A Faith mu na to skočila. Sedela mu na kolenách a navrhla, aby šli všetci zametať ulice, alebo lákala Leviho a Jess, aby sa pridali do školského zboru a chodili spievať starým ľuďom. Levi občas poznamenal, že by mala užívať lieky, čo by ju trochu utlmili, a Faith sa len trochu neisto zasmiala a on sa cítil, akoby kopol šteniatko. Jeremy povedal: „Starec, buď k nej milý. Lúbim ju,“ a Faith znova začala vrtieť chvostom.

V jeden jarný večer Faith nechala chalanov samých v dome Lyonovcov Ted a Elaine neboli doma a Levi mal podozrenie, že sa cítila nesvoja, keď on a Jeremy vytiahli z chladničky dve pívá, a zrejme sa nevedela vyrovnáť s tým, že porušujú zákon. Levi hľadel za ňou, sediac na verande, díval sa, ako jej pekné vlasy žiaria na slnku a veľký pes Hollandovcov jej bežal po boku. „Už ste to s Faith robili?“ spýtal sa len zo zvedavosti.

„Nie, nie,“ odvetil Jeremy. „My sme... staromódni, veď vieš... chceme počkať, kým budeme svoji.“

Levimu až zabehlo pivo. „Aha,“ zamrmal. Jeremy len pokrčil plecami a pri spomienke na svoju princeznú sa blažene usmieval.

Potom sčista-jasna prišiel týždeň, keď si Jeremy a Faith „dali pauzu“. Jeremy bol netypicky zachmúrený a nechcel o tom hovoriť. Možno Faith konečne pochopila, že s jej frajerom čosi nie je v poriadku, usúdil Levi.

Ale on mal dosť svojich starostí nečakane mu ponúkla štipendium Pennsylvánska univerzita, ktorá hrala tretiu divíziu (vd'aka Jeremymu vyzeral celú sezónu dobre). Keďže mal niečo

nasporené, už potreboval len päťtisíc.

Od mamy si nič nepýtal, päťtisíc bolo nad jej sily. Mohol požiadať Jeremyho alebo Lyonovcov, tí by mu určite pomohli bez mihnutia oka, ale nezdalo sa mu to správne. Nechcel nikomu nič dlhovať.

A tak požiadal otca. Pomyslel si, že Rob Cooper mu to dlhuje. Vypátral ho a zistil, že býva o dve mestá ďalej. Levi ho nevidel jedenásť rokov. Nikdy nezavolať, neposlal blahoželanie k narodeninám, ale žil tridsať kilometrov od nich na peknom ranči natretom na tmavomodro, na príjazdovej ceste parkoval nový model auta.

Rob Cooper bol možno asociálny otec, ale okamžite Leviho spoznal. Potriasol mu ruku, poplieskal ho po pleci a vzal ho do garáže.

„Tak teda, prejdem k veci,“ začal Levi. „Potrebujem päť tisícok, aby som sa dostal na univerzitu. Ponúkli mi futbalové štipendium, ale s tým nevystačím.“ Odmlčal sa. „Dúfal som, že by si mi mohol pomôcť.“

Jeho otec, dofrasa, jeho otec mal rovnaké zelené oči ako Levi, rovnaké mocné ramená, jeho otec prikývol a Levimu poskočilo srdce.

„Áno, rád by som ti pomohol, kamarát. Koľko máš rokov? Osemnásť?“

„Devätnásť. V tretej triede som prepadol.“ *V tom roku, keď si odišiel*

„Aha, dobre.“ Jeho otec znova prikývol. „Vieš, ide o to, že som sa práve oženil. Začínam odznova.“ Odmlčal sa.

„Moja manželka je v práci, inak by som ťa predstavil.“ Nie, nepredstavil. „Rád by som ti pomohol, synak. Ale jednoducho nemám toľko peňazí.“

Levi mu toho chcel povedať viac. Na výživnom mu dlhoval oveľa viac ako päťtisíc. Chcel mu povedať, že pred jedenástimi rokmi sa vzdal práva hovoriť mu synak. Chcel mu povedať, že v tretej triede prepadol len preto, lebo po škole vždy celé hodiny vysedával na prahu a čakal, kedy na parkovisko zabočí

horčicovožlté El Camino, lebo Levi dúfal, jednoducho dúfal, že jeho otec by nikdy neodišiel navždy.

Ale nič nepovedal a len horel od hanby, že si trúfol dúfať.

„Aj ja som hrával futbal. Vedel si to?“ spýtal sa otec.

„Nie,“ odvetil Levi.

„Chytal som prihrávky.“

„Super. Vieš čo, pomaly musím ísť.“

„Jasné. Mrzí ma to, Levi.“

Keď počul ten hlas, ktorý si ešte vždy tak dobre pamätal, ako vyslovil jeho meno, takmer ho to zlomilo. Opatrne kráčal po príjazdovej ceste, akoby zabudol chodiť, a potom nasadol do Asswipovej dobitej dodávky. Ani sa neobzrel na otca a šiel rovno do Genevy, aby sa prihlásil k vojsku. Nedovolí, aby si jeho otec vzal viac, než si už vzal. V ten večer sa trochu opil so starými kamarátmi a Jess ho musela uložiť do postele, ale inak sa nestala nijaká škoda.

Koncom týždňa už Faith a Jeremy znova chodili spolu.

Po maturite Levi absolvoval armádne testy a v auguste mal nastúpiť na šestnásťtýždňový základný výcvik. Domov mu zrazu bol všetkým.

To leto malo sladkotrpku príchuť. Niekedy si sadol k sestrinej posteli, kým spala, a dúfal, že to bez neho nejako prežije. Chodil s ňou plávať, občas zašiel do jej skautského oddielu a všetky dievčatká mu sľubovali, že mu budú písať a posilať koláčiky. Jedného dňa priniesol mame kvety a ona sa rozplakala.

Bujne zalesnené kopce, rady viníc, sladké vône povetria, všetko mu zrazu bolo veľmi vzácné. Ťažko sa zmieroval s tým, že už nikdy nič nebude ako predtým, že všetko sa zmení a bývalý život musí hodiť za hlavu, že tento dokonalý posledný rok sa nikdy nezopakuje.

Večer predtým, ako mal nastúpiť do Fort Benningu, mu Lyonovci usporiadali večierok, povedali jeho mame, že vychovala skvelého muža, a všetci traja dospelí si spolu poplakali. Počas večierka sa s ním Jess rozišla, nevyrobila mu veľkú scénu, iba vyhlásila: „Počuj, nemá zmysel, aby sme v tom

pokračovali, čo povieš?“ Levi súhlasil, naozaj to nemalo zmysel. Jess ho pobozkala na líce, povedala mu, aby si na seba dával pozor, a sľúbila, že raz za čas mu napíše.

Na druhé ráno ho vyzdvihol Jeremy. Levi pobozkal mamu na rozlúčku, objal Sarah a povedal im, aby neplakali. Ale možno si aj sám utrel slzu. Potom sa ho Jeremy spýtal, či nechce šoférovať Beemer, a on povedal, že s radosťou, dopekla.

Celou cestou do Hornellu mlčali, tam mal prestúpiť na autobus, ktorý ho zavezie na Pensylvánsku železničnú stanicu, a odtiaľ pôjde do Fort Benningu. Jeremy mal na druhý týždeň nastúpiť na Bostonskú univerzitu, kde mal začať futbalový tréning ako náhradník zadáka. Zrazu medzi nimi zívala priepasť, ktorú si Jeremy nikdy nepripúšťal. Jeremy bude futbalovým bohom na nóbl škole, možno ho budú po pleciach potľapkávať profíci, v každom prípade bude mať ľahký život privilegovaného mladého muža. Levi bude slúžiť vlasti vo vojne, o ktorej si väčšina ľudí myslela, že je zbytočná, a bude dúfať, že ho nezabijú.

Jeremy kúpil dve kávy a čakal, kým Greyhound nezastane v oblaku výparov a šofér nevyjde na cigaretu.

„Zdá sa, že je to tu,“ Levi si prehodil cez plecia ruksak.

„Sadni si k oknu,“ radil mu Jeremy, akoby bol skúsený autobusový cestovateľ.

„Dobre. Dávaj si pozor, starec,“ Levi mu potriasol ruku. „A ďakujem za všetko.“

Bola to trápna fráza, ktorá nič neznamenalala. *Ďakujem, že ti neprekážalo, kde žijem, ďakujem, že vďaka tebe si ma všimli agenti, ďakujem, že si mi poslal tú prihrávku, ďakujem za tvojich rodičov, ďakujem, že si si ma vybral za priateľa.*

„Aj ja ti ďakujem.“ Vtedy ho Jeremy silno objal, potľapkal ho po chrbte, a keď ho pustil, Levi videl, že má zvlhnuté oči. „Si najlepší priateľ, akého som kedy mal.“

„Aj ty môj, starec,“ odvetil Levi. „Aj ty môj.“ Prešla dlhá chvíľa a Levi si z neznámeho dôvodu pomyslel, že keď už odchádza, mohol by trochu pootvoriť dvere. „To sa nezmení,“ dodal.

„Ako to myslíš?“ spýtal sa Jeremy.

Keby si sa priznal. Ale tie slová mu uviazli v hrdle. Levi mykol plecocom. „Ja len, že... vždy budem stáť pri tebe, starec. Nech sa stane čokoľvek. A vieš... môžeš mi povedať úplne všetko. Zavolaj mi, pošli mi mail alebo čo.“

„Ďakujem,“ zamrmlal Jeremy. Znova sa objali a potom Levi nastúpil do autobusu.

Do Manningsportu sa nevrátil takmer celých päť rokov.

Štvrtá kapitola

Ďakujem, že si ma vytiahla von,“ povedala Faith tri dni po príchode do mesta. „Nechápem, ako je možné, že moji starí rodičia sa ešte nepozabíjali. Keď sa večer pokúšam zaspáť, ešte vždy v duchu počujem, ako na seba kričia: ‚Ty chceš horčicu. Vždy máš horčicu. Ako môžeš urobiť chlebiček bez horčice? Vezmi si tú horčicu.‘ Mohla by som horieť, a oni by sa ešte vždy hádali pre francúzsku horčicu.“ Dala si výdatný dúšok martini, čo bola jedna z najlepších vecí v Hugovej reštaurácii. „Začínam si myslieť, že bývať s nimi je čosi ako pokus o samovraždu.“ Colleen O'Rourková sa uškrnula. „Ach, vy Hollandovci. Milá rodinka.“

S Colleen sa priatelila od druhej triedy, keď Faith mala záchvat a Colleen ho predstierala, lebo jej závidela pozornosť, ktorú tým získala. Ale Colleen to trochu prehnela, narazila hlavou na pult a ranu jej museli zašiť štyrmi stehmi, z čoho bola veľmi šťastná.

„Tak teda ak odhliadneme od starých rodičov, aké je to byť doma?“ spýtala sa Colleen.

„Super,“ vyhlásila Faith. „Otec ma včera vzal na večeru a veľmi sa mi to páčilo. Boli sme v Red Salamanderi. Tá ich pizza je na skapanie dobrá.“

„Keby si mi dovolila, celkom rada by som sa vydala za tvojho otca,“ Colleen zdvihla obočie. „Teda, ak má rád horory. Rada by som vedela, čo si o mne myslí.“ Ukázala na svoju tvár a hrud', ktoré boli krásne.

„Ty ani nepozri na môjho otca,“ varovala ju Faith. „A, pre

živého boha, pomôž mi, niekoho mu treba nájsť. Bojíme sa, že Lorena ho posadí do auta a zrazu len budú manželia, otec si to ani nevšimne, lebo sú obojačky.“ Znova si odpila.

„Poobzerám sa tu,“ odvetila Colleen. „Ale momentálne mi neprichádza na um nikto vhodný.“

To bol ten problém. Dobrá partia pre otca by musela byť čosi ako Matka Terézia krížená s Meryl Streepovou. Prinajmenej vzácnosť. Včera strávila na zoznamke pre seniorov tri hodiny a našla iba jednu kandidátku.

„A čo tvoj projekt?“ spýtala sa Colleen. „Čo maštal?“

„No, posledné dva dni som blúdila po našich pozemkoch, fotila som, skúmala som vzorky pôdy a testy odvodňovania. A netvár sa tak. Je to fascinujúca práca.“

„Takže z toho chceš urobiť miesto na svadobné obrady a podobné záležitosti?“

„Áno. Ale v týchto končinách je dosť miest, kde sa možno sobášiť alebo žúrovať, takže maštal' musí byť výnimočná. Nazvala som ju maštal' U volavky. Ako sa ti to páči?“

„Veľmi štýlové,“ Colleen sa usmiala. „Takže si sa vrátila, Faith! Tu si! Skvelé! Hrozne si mi chýbala. Zostaneš dva mesiace?“

„Plus-mínus. Včera večer som sa rozprávala s Lizou a mala som dojem, že v našom byte žije Úžasný Mike.“

„Nedovoľ mu, aby ťa vystrnadil. Páči sa mi, že mám vo Frisco miesto, kde môžem prenocovať.“

„V San Franciscu. Iba turisti ho volajú Frisco.“

„Večne ma opravuješ, ty snobka.“ Zakývala na čašníka drinky dostali pri bare od Jessicy Dunnovej, ani ich poriadne nepozdravila, ale toto bol muž, a teda si išiel nohy dolámať, aby ich obslúžil.

„Ahoj, Colleen,“ privítal ju srdečne. „Dávno som ťa nevidel. Vyzeráš neuveriteľne.“ Faith si vôbec nevšimla, a keď sa oprel o stôl, zadok mal na Faithinom tanieri. V tom je problém, ak má človek krásnu priateľku. Muži krúžili okolo Colleen ako komáre okolo hemofílika. „O hodinu končím,“ poznamenal čašík.

„Fajn!“ Colleen si odhrnula tmavé vlasy dozadu, aby jej lepšie

videl prsia. „Poznám ťa? Si fakt zlatý.“

Čašník zavrčal a vystrel sa. Faith odtisla tanier tupým koncom noža. „Ty sa na mňa nepamätáš?“ spýtal sa čašník. „No teda!“

„Prečo? Máme spolu dieťa? Sme tajne zosobášení? Počkaj, nedarovala som ti náhodou obličku?“ Colleen sa pri tých slovách usmievala a Faith vycítila, že čašník zmäkol.

„Ty si ale pobehtica,“ vyhlásil srdečne.

„Nieže ma budeš nenávidieť len preto, lebo som krásna,“ Colleen zaklipkala mihalnicami. „Mohli by sme dostať ďalšiu rundu?“

„A ja by som chcela nový tanier s chlebom,“ dodala Faith.

Čašník si ju nevšímal. „Greg. Volám sa Greg.“

„Greg.“ Colleen vyslovila to meno, akoby si ho vychutnávala na jazyku. „Mohli by sme dostať ďalšiu rundu, Greg? Čas letí. V mojom bare by som nenechala zákazníčku čakať.“

U O'Rourkovcov bolo skutočne dobré miesto, mali tam najlepšie víno v celom meste, ako aj sedemnásť rozličných druhov piva a k tomu podávali fantastické *nachos*. Prišli k Hugovi, lebo Colleen by vo vlastnom podniku nemohla rozprávať.

Okrem toho Faith sa chcela pomaly vrátiť do Manningsportu. A skrývala sa pred Jeremym, ktorý bol v skutočnosti u O'Rourkovcov štamgast. A nielenže bol miestny pán doktor, on navyše podporoval všetky charitatívne akcie, sponzoroval štyri mužstvá juniorskej ligy a vlastnil aj vinice, kde zamestnával zo desať ľudí. Pravdepodobne to bol najobľúbenejší človek v meste, ak nie na zemi.

„Tak teda ďalšia runda,“ Greg sa dotkol Colleeninej ruky. „Na účet podniku, aby sme vám vynahradili meškanie.“ Skutočne bola taká krásna, že by ho mohla aj pichnúť vidličkou do oka a on by ju ešte vždy chcel pozvať domov.

„Ty si mu tuším pobosorovala alebo čo,“ poznamenala Faith, keď čašník odišiel. „Úprimne ťa obdivujem.“

„Možno som sa s ním toto leto vyspala. Čosi sa mi marí. Biely koberec, samozrejme, k tomu suchý rizling z Volavky... Tak čo,

natrafila si už na nejakých priateľov alebo nepriateľov?“ spýtala sa Colleen.

„Kým tu sedíme, Jessica Dunnová ma prebodáva smrtiacim pohľadom,“ podotkla Faith. „Ešte vždy je taká povolná?“

„Netuším. A videla si aj niekoho iného?“

„Theresu De Filiovú. Znova čaká dieťa. Nie je to milé?“

„Veľmi milé. A koho ešte?“ Colleen prižmúrila pekné oči. „Nijakého muža, ktorý bol s tebou zasnúbený a ktorého meno sa začína... ach, ja neviem... tuším na J?“

Faith vzdychla. „Mailovala som mu, okej? Si na mňa hrdá? Ale osobne sme sa nerozprávali. Zatiaľ.“

Colleen vzdychla. „Ešte vždy sa stretávaš s jeho rodičmi?“ Faith prikývla. „Áno. Minulý mesiac sme boli spolu na obede v Pacific Grove.“

„Ty si svätica.“

„To je pravda. Ale ak mi niekto ešte niekedy povie chúd'a moje“, asi povraždím všetkých naokolo. Okrem detí a psov. A starých ľudí. A teba. A Connora. No dobre, nikoho nezavraždím, ale doháňa ma to do zúrivosti.“

„Viem!“ zvolala Colleen šťastne. „Aj ja som zrazu populárna. Mala by som povedať ešte populárnejšia. Ľudia prídu do nášho podniku, usadia sa a začnú: ‚Coll, je to s ňou,‘ tragicky vzdychnú, veľmi zlé? A ja sa spýtam: ‚Prečo by malo byť? Aha, preto, lebo pán doktor Dokonalý ju nechal stáť pri oltári? To je už minulosť, priatelia! Ani sa na to poriadne nepamätá.“

„Ďakujem!“ zvolala Faith. „Vždy keď vystrčím nos z domu, ľudia na mňa tak zvláštne hľadia. Videla si, ako prišiel Hugo a ako sa so mnou rozprával? To sa mi stalo prvý raz v živote.“ Odpila si čerstvého martini. „Chodím sem celý život a majiteľ podniku sa so mnou prvý raz rozprával až dnes.“

„Nijaké strachy, zlato,“ upokojovala ju Colleen. „Klebetníci si čoskoro nájdu iný objekt na pretras. Niekoho podvedie manželka alebo niekto zo správnej rady knižnice spreneverí peniaze a ľudia budú mať inú vďačnú tému.“

„Musíme v to dúfať,“ odvetila Faith.

Greg im priniesol drinky a malé vaječné rolky, usmieval sa na Colleen a ignoroval Faith, tá schrumla ďalší tanier chleba.

„Keď už je reč o knižnici,“ nadhodila Faith, „pamätáš sa na Julianne Kammerovú? Vycivená, hnedovlasá, veľmi milá v sedmičke sa povracala na teste z matematiky.“

„Áno, pamätám sa na ňu. Ja nežijem na západnom pobreží, zlato.“

„No dobre,“ prikývla Faith. „Tak teda požiadala ma, aby som pre ňu niečo urobila, kým som v meste. Chce upraviť ten dvorček za detským krídlom. Urobím tam malé bludisko. To majú decká rady. A sľúbila som jej, že to urobím zadarmo. Pretože som taká milá.“

„A mierne pripitá, ak sa nemýlim. Ako to, že Hollandová nie je odolná voči alkoholu?“

„Som atavizmus svojich puritánskych predkov.“ Hm, áno. Možno naozaj trochu bľaboce.

„Takže nastal čas, aby si sa vrátila natrvalo? Frisco nikdy nemalo byť твоjím domovom.“

„San Francisco.“

„Dobre, dobre, prepáč mi to, prosím ťa. Zapamätaj si, čo si mi chcela povedať, musím si odskočiť.“ Colleen vstala a nechala Faith samu.

Faith si znova odpila martini, hoci mala čoraz meravejší jazyk, a poobzerala sa dookola. Dobre urobili, že prišli k Hugovi. Bolo tam tichšie, podnik bol určený skôr pre turistov než bar pre miestnych. Výhľad na jazero bol nádherný, biele obrusy naškrobené, vo vázičkách orchidey. Práve usádzali k stolu skupinku hostí, dnes boli na exkurzii vo viniciach Volavka. Faith sa zastavila v darčekom obchode a spoznala ružovú mikinu s medvedíkom, ktorú mala na sebe jedna zo žien. Inak u Huga nebol nikto známy, pravda, okrem Jessicy Dunnovej, ktorá sa správala protivne.

Faith sem chodievala s Jeremym. Mali vlastný stôl, tamto pri okne, kde sa mohli rozprávať, držať sa za ruky a občas sa pobožkať. Niekedy prišiel aj Levi za Jessicou Dunnovou (na

strednej škole ju volali aj Jessica Rozhod'nôžka). Keď boli spolu všetci štyria (alebo aj traja), bolo to vždy trochu rozpačité. Jessica nikdy nemala rada Faith... a v skutočnosti ani Levi.

Zatiaľ čo Faith verila z celého srdca, že každé dievča na svete by malo mať chlapca ako Jeremy Lyon, keď bol s nimi Levi, atmosféra bola priam nabitá energiou, a keď sa k nim pridala Jessica, bolo to cítiť ešte väčšmi. Jeremy bol oveľa príťažlivejší (Faith naňho vždy myslela ako na exotického princa s olivovou pleťou a s veľmi, veľmi tmavými očami), no Levi mal čosi, čo Jeremy nemal. Ako sa neskôr dozvedela, bola to heterosexuálna orientácia.

Ale na strednej bola z Leviho nervózna. Pozeral na Jessicu tými ospalými zelenými očami, rovné tmavé blond vlasy mal vždy trochu postrapatené a ona jednoducho vedela, že tí dvaja to robia na rozdiel od nej a Jeremyho, lebo ten jej bol oveľa čudnejší.

Raz Faith zastihla Leviho a Jessicu, ako sa bozkávajú v šatni u Huga, a doslova skamenela, omráčená tým nenásytným, nenáhlivým bozkom. Levi vyzeral ako muž oveľa skôr než ostatní chlapci svalnaté ramená a veľké ruky sa stali predmetom dohadov všetkých dievčat na manningsportskej strednej škole. A potom tie ruky prešli po Jessicinom chrbte, neomylné sexuálnym gestom si pritiahol jej boky k svojmu lonu a ani na chvíľu pritom nepustil Jessicinu ústa.

Prekliate hormóny.

Faith sa zvrtila a vrátila sa k stolu a svojmu chlapcovi, dokonalému, milujúcemu ochrancovi Jeremymu. Tvár mala horúcu, ruky sa jej triasli. Páni, dúfala, že ju nevideli. To ich objatie bolo také... neprístojné. Áno, neprístojné.

V tom čase si myslela, že Jeremy ju tak nebozkáva preto, lebo sa skutočne ľúbia. Bolo to čosi čisté, čírejšie a výnimočné, nie prízemná žiadostivosť, nie tá... ruja, ktorú predvádzali Levi a Jessica.

No dobre.

„Neznášam tieto záchody,“ vyhlásila Colleen a vytrhla Faith zo spomienok. „Jednak je tam mrazivo a tie automatické záchody

mi pripadajú nebezpečné, vedeli by vcucnúť aj dieťa.“ Znova sa posadila. „Hej, Hollandová, všimla si si, že mám podprdu pušapku? Kvôli tebe. Connor vždy tvrdí, že ženy sa starostlivejšie obliekajú kvôli ženám, nie kvôli mužom.“

„To je pravda. Ja som si len kvôli tebe dala korzet z mikrovlákn.“

„Vážne? Len kvôli mne? Nečudo, že si moja najlepšia kamoška.“

„Rado sa stalo. Ale ty si predsa vždy nosila pušapku.“

„Na tom niečo bude. No mám trblietavý očný tieň, vidíš?“ Colleen zaklipkala dlhými čiernymi dokonale prirodzenými mihalnicami a Faith ju musela obdivovať. Bolo to nefér.

Zrazu Faith zacítila, ako sa jej zježili chlípky na šiji. Najprv v žalúdku pocítila šteklenie, potom začula ten hlas.

Jeremyho hlas.

Ach bože, mal najkrajší hlas na svete, srdečný a vždy akoby sa v ňom tajil smiech, ani čo by sa mu všetci zdali úžasní.

„Prišiel čas,“ potvrdila Colleen.

„Nie, nie, nie! Nie som na to pripravená. Neznášam tento sveter.“ Faith preglgla. „Coll, čo mám robiť? Čo mám robiť?“

„Ehm... čo takto ho pozdraviť?“

„Nemôžem! Musím zhodiť desať kíľ. Okrem toho nie som pripravená. Musím sa... prichystať.“

Colleen sa zasmiala. „No, tak zahryzni do toho kyslého jablka.“

„Nie, vážne. Ešte nie.“ Riskovala pohľad naňho, široké plecia, krásne čierne vlasy a ešte k tomu sa smeje, dočerta! Stačí, ak sa otočí o štyridsaťpäť stupňov a zbadá ju.

„Záchody,“ zamrmľala a vystrelila.

Podarilo sa. Chvalabohu, nebol tam nikto. Srdce jej splašene búšilo a mala nepríjemný pocit, že sa povracia.

Faith zachytila v zrkadle svoj odraz. Rozhodne nie je pripravená. Predovšetkým musí zhodiť desať kíľ. A vlasy má dnes úplne nemožné. Okrem toho by si možno dala trochu trblietavého tieňa na oči a obliekla by si niečo viac sexi, nie čierny

zavinovací sveter, ktorý vyzeral ako kabát, aký by si mennonitská žena obliekla na pohreb. Namojveru, čo to do nej vošlo, prečo si ho vlastne kúpila? Nemal ani len hlboký výstrih.

Nie. Musí sa pripraviť, pretože ak sa má stretnúť s mužom, čo ju nechal stáť pri oltári, musí vyzerieť úžasne a mať pripravené nejaké poznámky. Nie mať v sebe dve martini a, preboha! Veď na prsníku má kvicnutý kúsok z vaječnej rolky a Colleen jej nič nepovedala! To je teda priateľka!

No dobre, zavolá Colleen, požiada ju, aby zaplatila a dala jej vedieť, keď sa Jeremy nebude dívať, aby mohla utiecť na slobodu.

Dokelu! Kabelku (aj mobil) nechala na stole.

No, musí si vybaviť potrebu. To od strachu. Vošla do kabínky, odmotala si sveter zoštíhlujúci korzet z mikrovlákná si vyžadoval, aby sa v podstate vyzliekla donaha, keď chcela použiť záchod. Hoci martini jej pomohlo, aby sa uvoľnila, nepomohlo jej, pokiaľ išlo o motoriku a koordináciu pohybov, a už vôbec jej nepomohli čižmy s vysokým podpätkom, vyzerala v nich ako pobeľlica a dala si ich len kvôli Colleen.

Muži nikdy nemajú takéto problémy, pomyslela si Faith. Neskrývajú sa na záchodoch a nemusia zápasieť s mikrovláknom. To nie je fér. Muži to majú ľahké. Musia si dať depilovať bikinkový strih a nosiť nepohodlné korzety? Nie, nemusia. Faith by na to stavila svoj život, že tangáče vymysleli muži. Muži sú svinári.

Keď si znova natiahla korzet, chytila do rúk zavinovací sveter bolo to dosť zložité! Strčila jednu ruku do rukáva, ale nevedela nájsť druhý, netrafila doň... a zrazu počula burácanie nebezpečného záchoda. Cítila, ako jej čosi poťahalo rukáv, sveter sa odvinul a Faith sa zatackala dozadu, iba sa dívala, ako jej sveter mizne v mise, jeden čierny rukáv trčí von ako mŕtvy had.

Colleen mala pravdu. Ten záchod je na steroidoch.

„No zbohom, rodina,“ zvolala a jej hlas sa odrážal od stien záchoda. Aj keby sa jej sveter podarilo vytiahnuť, bol v záchode a nemôže si ho obliecť. Chytila suchý rukáv a skusmo potiahla.

Frnk! Znova ten prekliaty senzor a sveter zrazu načisto zmizol.

A Faith bola na záchode sama v čižmách pobehlice, v čiernej pušapke veľkosti 75 D a v béžovom korzete z mikrovlákná, ktorý jej siahal po prsia a vďaka nemu sa ešte vpratala do sukne.

Je totálne v pasci. Počkať, počkať, v Colleeninom aute má pršiplášť. Zdalo sa jej, že bude pršať, ale nepršalo, tak ho nechala v aute. A už má plán. Zavolá Colleen a požiada ju, aby jej ho priniesla, potom môže zdúchnuť ako gáfor. Okrem toho by mala prestať piť martini.

Kde má kabelku? Ach jaj! Jasné, zostala na stole.

Faith si chvíľu hrýzla peru, potom sa poobzerala a napravila si pravý prsník. Okej, načas zavolať posily.

Po špičkách prešla k dverám prečo po špičkách? a vykukla von. Ak chcela dovidieť do jedálenskej časti, bude musieť vyjsť zo záchodov, prejsť pár krokov po chodbe a riskovať. Ale možno sa jej podarí zavolať Colleen, možno si uvedomí, že jej najstaršia priateľka je v šlamastike.

Otvorila dvere. Nikde nikoho. Jeden krok. Druhý krok. Založila si ruky na hrudi, potom na zoštíhľujúcom korzete. Čo chce zakryť viac, prsia alebo korzet? Korzet. Ďalší krok. Videla tri prázdne stoly, ale počula veľký hluk. Zrejme ďalší autobus s turistami. Už len krok a áno, videla svoju kabelku. Faith sa trochu väčšmi predklonila, pripravená zasyčať na priateľku, aby ju zachránila.

Ale nie.

Colleen tam nebola. Kde trčí, dofrasa? No super. Stála pri bare a flirtovala s čašníkom Gregom.

A oproti nej išla drobná starenka s paličkou.

Faith bez rozmýšľania znova vbehla do záchoda, na holých pleciach ju chladil studený vzduch a rýchlo sa strčila do najvzdialenejšej kabínky odo dverí. Páni, to je trápne! Stála tam ticho ako voš a čakala, kým si tá starenka vybaví potrebu. Sekundy ubiehali. Začínalo jej byť zima.

Konečne! Záchod zaburácal, starenka vyšla z kabínky, umyla si ruky (veľmi dôkladne, ako si všimla Faith). Papierová utierka.

Ďalšia. A ešte jedna. Potom bolo počuť, ako sa s vŕzgáním otvárajú dvere a vzápätí sa zatvárajú.

Zrazu si Faith uvedomila, že mohla starenku požiadať, aby zavolała Colleen. Vybehla z kabínky, záchod sa znova spláchol, ale starenka tam už nebola... zmizla pozoruhodne rýchlo, najmä vzhľadom na to, že kráčala o paličke. Faith čo najrýchlejšie prešla po špičkách po chodbe a dúfala, že ju zastihne. Ale nie. Speedy Gonzalez v seniorskom vydaní nebol nikde na dohľad. Ani Colleen.

Zato Jeremy sedel za stolom tesne pri chodbe.

Faith ticho zahrešila, zvrtila sa a odbehla, aby ju nezbadal, do útočiska na záchode.

Bolo načas vypadnúť. Cez reštauráciu to nepôjde, ale v poslednej kabínke je okno. Faith cezeň môže vyklízať, iste nie je veľmi vysoko. Skočí dolu, uchmatne si z Colleeninho auta ten prekliaty pršiplášť, nájde telefónnu búdku, ak tá, čo je pri pošte, funguje, zavolá Colleen a povie jej, aby prestala flirtovať a vypadla z Huga.

Je to dobrý plán, pomyslela si Faith a len dúfala, že táto nočná mora bez oblečenia sa čím skôr skončí. Opatrne sa postavila na sedadlo záchoda (tá hladná potvora znova spláchl). Okno nebolo veľmi veľké rýchlo odhadla veľkosť svojho poprsia a šírku okna. Tesnotka, ale zvládne to. Bude sa musieť pretlačiť, nie vyliezť. Ale prečo nie? Už zažila aj horšie poníženie. Korzet z mikrovlákn a záchod požierajúci svetle sú ešte vždy lepšie než nahnevané manželky a rozkošné detičky, ktoré vám nadávajú do kuriev.

Vystrčila hlavu cez okienko. Nikde nikoho. Bolo by skvelé, keby zrazu zastal na parkovisku jej otec a zachránil by ju. Ale nie, pri smetiakoch stál iba pes. Divý? Voľne žijúci? „Hej, miláčik,“ prihovorila sa mu a usilovala sa odhadnúť, či je nebezpečný. Zavrtel chvostom. „Dobrý psíček,“ povedala. Pes znova zavrtel chvostom. Žltý labrador. Nebol to divý pes.

Vďakabohu, už bolo takmer tma. Stálo tam päť či šesť áut vrátane Colleeninho, a inak nikde nikoho. Perfektné. Načas

zmeniť sa na Spidermana.

Faith položila dlane na rímsu, nadskočila a vmanévrovala sa do okna. Hlava prešla, plecia prešli, prsia prešli, brucho prešlo. A zrazu zastala.

Zadok neprešiel.

Mierne sa pootočila. Nič.

Pes radostne zaštekala, vycítil, že bude zábava.

„Pst,“ dohovárala mu Faith, „ticho, zlato.“ Skúsila sa myknúť, nie vrtieť sa. Usúdila, že sila by mohla vyhrať. Pokrútila bokmi a nadvihla sa ramenami. Kopala nohami, ale nemali sa o čo oprieť. Krútila sa a ťahala sa. Krútila sa a ťahala sa. Sťažka dýchala. Tlačila sa. Vrchala.

Nada. Ničovo.

No dobre teda. Bude sa musieť vtiahnuť späť a vymyslieť niečo iné.

Ale zdalo sa, že ani dnu sa nedostane. Uviazla v okne ako zátka vo fľaši.

„Doriti,“ zanaďavala nahlas. Hlava sa jej mierne krútila od dvoch martini alebo z toho, že okenný rám brzdil prúdenie krvi. Alebo od oboch.

Zaprela sa o ramená, vtiahla brucho a skúsila ráznejšie. Aspoňže ten korzet z mikrovlákná sa kĺzal. Ach bože, pohla sa o centimeter. Obzrela sa na zadok. Už je skoro tam. Samozrejme, keby sa zadok zrazu pretlačil, spadla by rovno na hlavu a dolámala by si väzy. *Žena, ktorá nevedela, že jej snúbenec je gej, sa zabila pri páde zo záchodového okna, oblečená v korzete z mikrovlákná.*

„No tak!“ povedala si dôraznejšie. Pes znova zaštekala, potom vyskočil pri vonkajšej stene reštaurácie. „Pomôž mi, Lassie,“ zamrmala Faith. Znova sa pokrútila, ale márne.

Vtedy parkovisko ožiarili reflektory policajného auta.

Piata kapitola

Levi Cooper ako policajt videl už všeličo čudné. Vietor Iskin poslal všetkých svojich miláčikov po smrti preparátorovi.

Niekedy pozval Leviho na návštevu a Levi tam sedel obklopený nehybnými mačkami, psami a dvoma škrečkami.

Methalia Lewisová mu rada ukazovala, aká je tučná, a vždy si vyhrnula blúzku a chytila faldy do oboch rúk. Ale Methalia mala osemdesiatdva rokov a smiala sa pritom, potom mu ponúkla koláč. Joey Kilpatrick mal svojich šesť žltových kameňov v sklenej miske na kuchynskom stole a rád rozprával o tom, aký zdesený bol chirurg, keď uvidel jeho zapálený žľčník.

Ale hlava Faith Hollandovej a sporo odetý trup visiaci z okna... a ešte k tomu čierna podprsenka... no, pohľad pre bohov! Vypol svetlá a chvíľu len sedel, zatiaľ čo ona sa metala.

Asi by mal vystúpiť z auta. Ale bolo to parádne divadlo. Veľmi sa neusmieval, čo mu často vyčítala Emmaline, jeho administratívna asistentka, ktorú prijal do práce, no už to ľutoval. Ale toto... no teda! Cítil, že pery sa mu samy rozľahujú od úsmevu. Vystúpil z auta a podišiel k oknu, ktoré bolo asi tri metre nad zemou. Ešte šťastie, že nebola cintľavka, keby tam nebola zakliesnená, mohla by si niečo zlomiť.

„Máte problém, madam?“ spýtal sa.

„Nie, len si vychutnávam výhľad,“ ani naňho nepozrela. „Aj ja.“ Veru, usmieval sa. „Pekná noc, však?“

„Áno, krásna.“

Prikývol. „Kde si podela blúzku?“

Jednou rukou si zrazu prikryla nádherné poprsie, akoby si až vtedy uvedomila, že mu poskytuje skvelú šou. „Ja som, ehm... mala malú nehodu.“

„Chápem.“ Rameno, ktorým mu bránila vo výhľade, tak nemohla držať dlho, potrebovala sa oň opierať. Levi čakal, Faith gánila. Po chvíli odtiahla rameno a znova mu poskytla hviezdnu šou. Veľmi pekné! Tie kypré smotanovo biele prsia stlačené v čiernej podprsenke. Niežeby sa mu páčila Faith Hollandová, ale páčili sa mu prsia a už dávno nevidel také ukážkové. „Tak čo sa stalo?“

Tvár jej očervenela. „Spláchol sa mi sveter do záchoda.“

„To sa mi stáva často.“ Znova zagánila. „Takže si sa rozhodla

vyliezť cez okno?“

„Mhm.“

„A uviazla si.“

„Páni, máš ohromujúce analytické schopnosti, Levi. Nečudo, že si policajt.“

Tá poznámka jej vyslúžila ďalších pár sekúnd v okne. „Tak teda, ak nič nepotrebuješ, pôjdem svojou cestou. Príjemný večer, madam.“

Vykročil k autu.

„Levi! Neodchádzaj! A nehovor mi madam. Ešte vždy som slečna. Pomôž mi! Neslúžiš verejnosti?“

„Slúžim.“ Zdvihol obočie a čakal.

„Tak mi podaj ruku a prestaň sa tváriť ako hemoroid.“

„Myslíš, že je správne, ak polonahé ženy zakliesnené v okne nadávajú policajnému dôstojníkovi?“

Zavrčala. „Pán policajt, mohli by ste mi pomôcť, prosím vás?“

„Som veliteľ, ale áno.“

Vrátil sa k hliadkovaciemu autu a prešiel ním k budove, takže sa jej takmer dotýkalo, zatiahol ručnú brzdu a vystúpil. „Skutočne nechápem, prečo si si myslela, že bude najlepšie, ak vylezieš cez okno,“ poznamenal a vyliezol na kapotu. „Je vnútri Jeremy?“

„Len mi pomôž,“ zavrčala znova.

Pochopil to ako áno.

Oči mali v jednej úrovni teda, vo Faithinom prípade aj trup. Vyzeralo to, akoby ju vstrelili do steny. Bola tam naozaj zakliesnená. Ak ju nepotrie maslom (tam nezachádzaj, varoval sám seba), v nijakom prípade ju odtiaľ nedokáže dostať bez dotyku. A ak je človek veliteľ polície, je to veru ošemetná záležitosť. Sexuálne obťažovanie a podobne.

„No dobre,“ povedal, „tak teda... nebude ti prekážať, Faith, ak ťa chytím za ramená a vytiahnem ťa?“

„Jasné, že nie. Alebo si plánoval použiť policajné sily?“ Zdvihol obočie. „Myslím, že by si sa mala správať milšie, Hollandová, vzhľadom na to, že by som mohol zavolať na

požiarnickú stanicu. Gerard Chartier zbožňuje takéto akcie. A nie je tvoj synovec dobrovoľný požiarnik?“

„Ak zavolaš požiarnikov, vykastrujem ťa. Už aj tak si dosť zlý. Len mi pomôž.“

Chytil ju za ramená a okamžite si vynadal. Pokožku mala ľadovú, lebo večer bol chladný. „Narátam do troch,“ oprel sa nohou o budovu. „Jeden... dva... tri.“

Potiahol a bola vonku, dopadla naňho, v tej tme priam žiarila jej hebká biela pokožka. Len čo to bolo možné, ustúpil dozadu, odvrátil oči a zoskočil z kapoty, potom na ňu znova pozrel.

„To má byť čo?“ kývol hlavou. Mala oblečené čosi čudné, béžové, lesklé vyzeralo to ako top, ale končilo sa to pod podprsenkou.

„To je korzet. Prestaň vyvalovať oči a neopováž sa ani ceknúť.“

Podal jej ruku, aby jej pomohol zoskočiť z auta keď si predstavil, že by o tom napísal správu... *Polonahá žena spadla z môjho hliadkovacieho auta, lebo som sa jej nechcel dotknúť.* Aj ruku mala studenú. „Chceš moje sako?“ spýtal sa a zhodil ho z pliec.

Faith si ho nevšímala, zamierila rovno k červenému mini cooperu Colleen O'Rourkeovej. Skúsila dvere. Boli zamknuté, čo bolo dobre, lebo v poslednom čase došlo k viacerým vlámaniam. Sťažka vzdychla, potom sa znova obrátila k nemu. Podal jej sako. „Ďakujem,“ natiahla si ho, ani naňho nepozrela. „Mohla by som si zavolať z tvojho telefónu?“

„Jasné.“ Podal jej mobil a díval sa, ako vyťukáva číslo.

V tej chvíli sa v okne záchodov zjavila Colleenina tvár. „Čo robíš vonku, Faith?“ a rozosmiala sa. „Ty si fakt vyliezla z okna? Ahoj, Levi.“

„Colleen.“

„Pred piatimi minútami som ťa fakt potrebovala,“ vyhlásila Faith. „Mohla by si mi priniesť kabelku, aby sme odtiaľto mohli vypadnúť? Veľmi pekne prosím.“

Colleen poslúchla a o chvíľu mu Faith vrátila sako a natiahla si svoj príšplášť. Ženy spolu trkotali a teraz sa už na tom smiali. „Do

skorého videnia, pán veliteľ,“ povedala Colleen s úsmevom.

Len kývol hlavou. Faith mu zakývala, ale nepozrela mu do očí.

A potom vyštartovali, a hoci Levimu sa šichta v podstate skončila, šiel peši na stanicu. Aspoň dokončí papierovanie.

Jeho sako voňalo parfumom Faith Hollandovej. Vanilková aróma alebo také niečo.

Čosi, čo by si rád dal ako dezert.

Šiesta kapitola

Keď sa Faith a Jeremy rozišli tri týždne pred maturitným plesom, vyvolalo to v škole veľké haló. Kto bude kráľom a kráľovnou plesu, ak nie ten zlatý párik? Že by si Jeremy našiel nové dievča? Ak áno, kto je to?

Keď Jeremy zachmúrene oznámil Levimu, že s Faith si „dali pauzu“, Levi sa ho spýtal, či sa o tom nechce porozprávať, a uľavilo sa mu, keď Jeremy povedal, že nie.

Boli to zvláštne časy. Všetci hovorili len o tom, kde budú na jeseň. Zopár študentov sa chystalo nastúpiť na dvojročnú nadstavbu, zopár malo nastúpiť do práce, ale väčšina plánovala odísť z mesta a donekonečna rozprávali o tom, že si musia kúpiť oblečenie, nový počítač a neviem čo ešte.

Ako jediný regrút v ich triede (hoci Tiffy Ames mal nastúpiť na leteckú akadémiu a George Shea k námorníkom) Levi nemal také starosti. Jeho otec sa postaral o to, že nemohol ísť na výšku, a armáda sa mu zdala dobrým riešením. Ale hoci už teraz bol hrdý na to, že bude slúžiť vlasti, doľahla naňho melanchólia. Každý týždeň strávil jeden-dva večery s mamou pri televízii a vedel, že mama si robí väčšie obavy, než dáva najavo. Občas vzal Sarah na rybačku a čítal jej *Harryho Potiera*, pričom v kútiku duše dúfal, že keby sa mu niečo stalo, bude naňho spomínať. Mala len osem rokov.

Bol pripravený. Chcel slúžiť vlasti a myslel si, že bude dobrý vojak. Absolvoval všetky testy a jeho náborár veril, že z neho bude skvelý ostreľovač vzhľadom na dobré výsledky

psychologických testov a vrodenu zručnosť pri narábaní so zbraňou. V každom prípade bola veľká šanca, že Leviho vyšlú do Afganistanu.

Takže ho veľmi netrápilo, ako je to so vzťahom Faith a Jeremyho, akurát ho mrzelo, že jeho kamarát má pochmúrnú náladu.

Ted a Elaine Lyonovci si ho na jar najali na pomocné práce. Jeremy robil to isté, ale jemu neplatili, vraveli, že tú pôdu raz zdedí, aj keď im napľuje do očí a stane sa doktorom (pri týchto slovách ho zvyčajne poplieskali po chrbte alebo objali). Ale tento týždeň Jeremy a Elaine odišli do Kalifornie navštíviť príbuzných, a tak Levi zostal sám. „Ak ti nebude prekážať, že budeš robiť sám,“ poznamenal Ted, „neškodilo by pozrieť sa na merlot. Len pouvážuj úponky, aby hrozno neviselo nízko a nedotýkalo sa zeme. To si už robil aj predtým, nie?“

„Áno. S Jeremym sme to robili minulý týždeň s rizlingom,“ odvetil Levi. Nebola to nijaká veda.

„Výborne! Ďakujem, synak!“ Pani v miestnosti, kde sa degustovalo víno, mu nabalila do vrečka obed a dala mu fľašu vody, potom Levi zamieril na západnú stranu vinice smerom k Volavke, kúsok od lesa, kde bol svah dosť strmý.

Išiel s robotou odhora nadol, bral rad za radom. Slnko mu pražilo na chrbát, a tak si po štvrťhodine vyzliekol tričko. Začiatok mája bol horúci a Levi bol rád, že si obliekol šortky. Neskôr si možno skočí zaplávať do jazera, aj keď voda bude chladná.

Už pracoval dobrú hodinu a bol celý spotený, keď začul vrčanie auta. Blížil sa červený pikap Johna Hollanda, ktorý by spoznal kdekoľvek, lebo bol starý a poriadne špinavý... vždy celý zablatený. Pikap zastal a vyskočil z neho obrovský zlatý retriever, za ním nasledovala supersladká princezná.

Oblečené mala odstrihnuté džínsy, bielu blúzu bez rukávov zviazanú pod prsami, na hlave modrú šatku. Levi pocítil vzrušenie. Ale len tak všeobecne. *Nie je to nič osobné, Hollandová,* pomyslel si. Už od štrnástich rokov ukradomky pokukoval po jej

hrudi.

Pes sa rozbehol k nemu, vrtel chvostom a raz zaštekal, potom sa hodil na zem a prevaľoval sa na chrbte. „Ahoj, kamoš,“ prihovoral sa mu Levi a pohládzal ho po bruchu.

Faith si zatienila oči, pozrela naňho. „Ahoj,“ zakričala. „Čo tu robíš?“

„Viažem. A ty?“

Usmiala sa. „To isté.“ Natrčila ruku so zásterou a potom si ju uviazala. „Moja sestra plieska bičom.“ Odmlčala sa. „Smileymu sa tuším páčiš.“

Smiley. Typické pre Faith Hollandovú, že má psa menom Smiley. Smejko. Ale psovi očividne stačilo škrabkania, lebo vyskočil na nohy, zavrteľ chvostom a rozbehol sa do vinice.

Zato Faith sa postavila dva rady od neho a on sa pripravil, že sa bude vypytovať na Jeremyho, bude si to chcieť dať vysvetliť. Veľmi dobre vedel, že baby sa rady rozprávajú o svojich pocitoch, klepocú dovtedy, až kým už nemajú čo povedať, a vtedy začnú odznova.

Namiesto toho sa len sklonila a začala robiť to isté, čo on. Ibaže jej to išlo lepšie. Nemusela kontrolovať každý výhonok ako on. V skutočnosti bola odborníčka.

A keď sa sklonila, vystavila na obdiv to pôsobivé poprsie. Niežeby sa mu páčila Faith Hollandová, ale, páni, to boli kozy!

Zdvihla pohľad. Pristihla ho. „Myslel som si, že ty si taká princezná,“ vysvetlil. „Nie je dosť miestnych, ktorí by urobili túto robotu?“

Len sa zasmiala. „Keď už som raz Hollandová, som vinohradníčka,“ vyhlásila. „Vinohradník musí robiť, nemôže len pozeráť na vinicu a popíjať víno.“ Znalecky naňho pozrela a rýchlo, zručne uviazala ďalší výhonok.

„Tuším som sa mýlil.“

„Zrejme áno.“

Znova sa sklonila a jeho vzrušenie už nebolo len také všeobecné. „Takže tu je to rozdelené, čo?“

„Áno. Vidiš tamten kamenný míľnik? Tam sa končí vinohrad

Lyonovcov a začína sa náš Volavka.“ Kým hovorila, uviazala tri úponky, čo mu pripomenulo, že by mal odrhnúť pohľad od jej hrude a venovať sa práci.

Postupovala rovnomerne vpred, skláňala sa, niekedy si aj kľakla, z času na čas podržala v ruke stravec a vonku vo vinohradoch každý jej pohyb pôsobil zmyselne. Kyprá, spotená, červené vlasy zviazané do vrkôčikov presne tak si každý muž predstavuje farmárske dievča.

To je Jeremyho koka, ty somár, karhalo ho svedomie.

Ibaže už spolu nechodili.

„Tak ako sa máš, Hollandová?“ Sám sa prekvapil, keď počul svoju otázku.

Pozrela naňho, potom vstala, strhla si z hlavy šatku, utrela si ňou tvár, potom si ju znova uviazala. Hm, veru vyzerala, akoby ju išli fotiť do *Penthoasu*.. Len oblečená nebola tak. Keby sa vyzliekla, bolo by to dokonalé.

Dočerta!

„Mám sa dobre, ďakujem za opýtame.“

Čo sa pýtal? Aha, áno, Jeremy. Možno sa jej už priznal. Alebo si to domyslela.

„Kedy nastupuješ na základný výcvik?“ Položila si ruky na kríže, pretiahla sa, prsia jej napínali blúzku.

„No, dvadsiateho júla.“

„Si nervózny?“

Už chcel povedať nie a tváriť sa hrdinsky, ako sa to od neho očakávalo. „Trochu.“ Sám sa prekvapil, keď sa počul. „Ešte nikdy som nebol preč z domu.“

„Ani ja.“

„Ty ideš do Virgínie, čo?“

„Na virgínsku techniku. Zdá sa, že je to skvelá škola, ale teraz nemyslím na nič iné, len ako je to ďaleko.“ Usmiala sa napoly smutne, napoly rozpačito.

„Bude ti tam dobre. Teba má každý rád.“ No teda! Nie je až prehnane milý?

„Nie každý,“ ohromujúco rýchlo viazala.

„Nie?“

„Ty nie.“

Dofrasa. „Prečo to hovoríš?“

Zasmiala sa. „Kole to oči, Levi,“ vyhlásila. „Myslíš si, že som rozmaznaná, strelená, skrátka, leziem ti na nervy. Je tak?“

Momentálne si myslím, že si na zožratie. Ale áno, mala by si vedieť rozoznať chalana hetero a chalana homo. „Viac-menej.“

„No, ty si vždy bol snob.“

„Ja?“ Zvraštil čelo.

„Áno.“

„Ty bývaš v obrovskom dome na Kopci, nie ja.“ Viazal ďalej.

„To ešte neznamená, že som snobka.“ Prehodila si vrkoč cez plece.

„A ja som?“

„Áno,“ odvetila vecne. „Za celý rok si so mnou neprehodil ani slovo, a keď si mi niečo povedal, tak len kvôli Jeremymu. Aj to iba vtedy, keď si musel.“

Neodpovedal, len uviazal ďalší výhonok. „Takže všetci by ťa mali obdivovať, čo?“

„Nie. Ale poznáme sa od tretej triedy. Obaja sme chodili do knižného klubu pani Spritzovej, pamätáš sa? A ja som ťa pozvala na halloweensky večierok.“

Aha, áno. Vykrajovanie tekvice, chytanie jabĺčok vo vode, jazda na nákladiakoch ozdobených slamou... To bol zábavný večer, hoci sa cítil dosť zvláštne v slávnom dome Hollandovcov.

„Máš pravdu.“

„Ale nezdala som sa ti dosť kúlová, aby si sa so mnou rozprával. A keď mi zomrela mama, ty jediný z celej triedy si mi nenapísal kondolenčnú kartu.“

Cítil, ako očervenel. „Máš fakt dobrú pamäť, Hollandová,“ zamrmal a priviazal ďalšie výhonky.

„No, človek si vždy pamätá ľudí, ktorí sa dotknú jeho citov.“

Ach, teraz dramatizuje. „Takže ty si chcela prísť na parkovisko karavanov a hrať sa so mnou?“

„Raz som sedela pri tebe na obede,“ pokračovala, „nie preto,

aby som ti bola nablízku, ale preto, lebo tam bolo voľné miesto vedľa Colleen. A ty si vstal a odišiel si, akoby si nemohol sedieť pri mne.“ Vystrela sa, založila si ruky v bok a už znova ho ovládla túžba, hoci vyratúvala jeho hriechy. „Tak teda.“ V jej pokojnom hlase znel náznak podráždenosti. „Kto je tu pravý snob, Levi?“

Baby! Hrozne zložité stvorenia! Chýbala mu Jess, tá ho viac-menej využívala na sex. Aspoňže bola úprimná. Sklonil sa a priviazal ďalší výhonok, pričom opatrne nadvihol stravec. „Ty nevieš, ako to vo svete chodí, čo, Hollandová?“

„To by som nepovedala.“

Pozrel na ňu. „Ja áno.“

„Prečo?“

Spomenul si, ako raz za čas prišla s matkou na parkovisko karavanov s vrecom plným šiat pre Jessicu. Pani Štedrá a jej anjeli navštevovali chudobných. Keď chodili asi do piatej triedy, Levi našiel Jess, ako sa ukrýva v kríkoch, ktoré boli pri hrách ich baštou, a čaká, kedy tie dve Hollandové odídu. Plakala. Už vtedy to chápal. Byť chudobným bola jedno, ale to, aby ľudia z Kopca človeka považovali za prípad pre charitu, bolo čosi iné. Leviho mama možno musela mať dve zamestnania a nikdy nemali peňazí nazvyš, no nejako vyžili. S odretými ušami, ako hovorila jeho mama.

Ale Dunnovci boli naozaj bedári. Prežili len vďaka potravinovým poukážkam a podchvíľou im vypínali elektrinu. V nijakom prípade nemohli odmietnuť vrece s peknými šatami a kabátmi. Nečudo, že Jess nenávidela Faith.

MLčal a to zrejme Faith rozčúlilo. Rázne chytala výhonky, teraz mala pohyby skôr prudké než vláčne. „Vieš, je smiešne, ak si myslíš, že sme bohatí. Nie sme. Nemáme k tomu ani blízko.“

„Vyrastal som v karavane, Faith. Tvoje a moje predstavy o bohatstve sú veľmi odlišné.“

„Preto si ma celé tie roky nenávidel.“

„Preboha, nič také som k tebe necítil.“

„Nie, len si ma ignoroval, takže som sa cítila ako nejaká knedľa. Božechráň, aby si sa so mnou spriatelil.“

„Chceš sa so mnou priateliť? Výborne. Tak teda budíme priatelia. Hrajme sa s barbinami a poďme spolu do kina.“

Prevrátila oči a priviazala ďalší výhonok. „Nikdy som nechápala, prečo si Jeremy myslí, že chodíš po vode. Podľa mňa si somár.“

„Vidíš? Chcem sa s tebou priateliť a ty mi nadávaš.“

„Somár.“

„To znamená, že ma nepozveš na čaj?“

Zagánila. On sa uškrnul.

A potom sa začervenala, do líc jej stúpila horúcosť a červeň jej sfarbila aj hrud' a krk. Zabúdila pohľadom k jeho holému trupu. Potom odvrátila pohľad k viniču a chcela priviazať výhonok, ale lyko sa jej vyšmyklo z ruky.

No teda. Levi sa zoširoka usmial.

„Robíš to zle,“ pozrela na jeho rad. „Mal by si výhonky priväzovať na viacerých miestach, inak budú strapce ťažké a budú padať.“

„Máš pravdu,“ zamrmal. V skutočnosti pracoval povrchno len odvtedy, čo prišla.

Pristúpila k jeho kordónu a ukázala mu to. „Pozri, tento strapce je teraz nad zemou, ale keď sa hrozno naleje, bude priveľmi ťažké. Vidíš?“

„Jasné.“ Voňala hroznom, vanilkou, pôdou, slnkom a potom. Vzrušenie mu teraz pulzovalo v žilách.

„Priviaž ho vyššie,“ radila mu a kľakla si, aby mu to ukázala. Faith Hollandová pred ním padla na kolená. Ako by si nemohol predstavovať to, čo si predstavoval? „Vráť sa na začiatok a skontroluj, či si to považoval dobre.“

„Áno, madam,“ zamrmal. Keď vstala, blúzka sa mu obtrela o holý chrbát.

Prestaň vyvalovať oči. A švihaj. Lyonovci ťa platia. Ukájať sa môžeš neskôr.

Tejto rady sa držal asi hodinu.

Faith bola oveľa rýchlejšia a dôkladnejšia, to musel uznať. Zdvihol pohľad k nebu, modrému a nekonečnému, a rozhodol sa,

že je čas na obed.

„Môžem ti ponúknuť obed, boháčka?“ zakričal. Bola asi dvadsať metrov popredu.

„Priniesla som si vlastný,“ oznámila.

„Tak nechceš sa najesť so mnou? Keď už sme najlepší kamoši?“

„Si taký trapko.“

„To je akože áno?“ Sklonil bradu a trpezlivo na ňu pozrel. To na dievčatá vždy zaberalo.

„Jasné,“ zamrmlala.

Počuj, ty debil, dohovárал mu rozum. Ešte pred pár dňami chodila s tvojím najlepším kamošom. Čo to robíš?

Ale hlavou mu vírili fakty. Po prvé, Jeremy nemá čo chodiť s dievčatami. A keď už je reč o Jeremym, teraz nie je v štáte New York. Okrem toho sa rozišli alebo ako to povedať.

A nemohol zabudnúť na spotenú a špinavú Faith Hollandovú v odstrihnutých džínsoch, v blúzke zviazanej pod kyprým poprsím a na fakt, že je z neho podráždená, čo väčšinou podľa Leviho skúseností znamenalo, že dievča má záujem.

Podišla k nemu, rozpustila si vrkoče, vlasy si zviazala do chvosta. „Asi päť minút odtiaľto je pekné miesto. Pri vodopáde. Poznáš to tam?“

Pokrútil hlavou a uprene na ňu hľadel. Mala modré oči. Nikdy predtým si to nevšimol. A pehy.

Preglgla.

No veru, Faith Hollandová niečo cíti.

„Tak teda poďme,“ vyhlásila. Pobrali sa k pikapu jej otca, pes bežal popredu, vrtiac chvostom. Levi si zdvihol košeľu zo zeme a natiahol si ju.

Pikap Johna Hollanda príjemne voňal starou kávou a benzínom, vnútri bol rovnako špinavý ako zvonka, prístrojová doska aj sedadlá boli celé zablatené, zaprášené. Smiley naskočil a páperovitým chvostom plesol Leviho po tvári. „Sadni, havkáč,“ povedal a pes poslúchol, pričom sa pritlačil Levimu na rameno. Zdalo sa mu, že Hollandovci mali vždy jedného či dvoch zlatých

retrieverov v ich brožúrkach bol vždy nejaký vyfotený.

„Tvoja rodina chová tieto obludy?“ spýtal sa, keď Faith naštartovala a zaradila rýchlosť. To, že vedela jazdiť na americkom pikape s manuálnou prevodovkou, len znásobilo jej príťažlivosť.

„Sme členmi Ligy záchrancov zlatých retrieverov,“ odvetila. Smiley jej oblizol tvár, akoby jej ďakoval.

„Ďalší prejav milosrdnosti od skvelej famílie Hollandovcov,“ poznamenal Levi.

„Páni, prestaň sa správať ako dilino, lebo ťa vyhodím z auta a zjem tvoj obed.“

Pikap nadsakoval na vyjazdených koľajach, až Levi občas narazil hlavou do strechy (pritom mal skvelý výhľad na Faithino natriasajúce sa poprsie). Asi po piatich minútach zastali na kraji pozemku... Hollandovci vlastnili veľmi veľa pôdy. Z jednej strany rástol hustý les.

Faith vzala spoza svojho sedadla deku a malý termo obedár (pokojne to mohla byť značka Hello Kitty). Pes vyletel do lesa a Faith ho nasledovala po cestičke, ani nepočkala na Leviho.

V korunách švitorili vtáky. Zneďaleka bolo počuť žblnkot potoka. Levi sa pokúšal predstaviť si, aké by to bolo obzerať sa naokolo a všade vidieť hektáre polí a lesov, siahajúcich až dole k jazeru, a vedieť, že to je vaša pôda a rodina ju vlastní ešte od čias, keď bola Amerika v plienkach. Leviho matka takisto pochádzala z Manningsportu, ale ona bola len jedna z tých, čo tam bývali, no Faith patrila do rodiny zakladateľov mesta.

Vľavo stáli zrúcaniny starej maštale, kamene obrastené lišajníkmi, uprostred rástol strom, strecha sa už dávno prepadla.

„Ideš?“ zakričala Faith spredu.

Hrubé vrstvy machu pokrývali zem, lístie bolo také zelené, až sa zdalo, že aj vzduch je sfarbený dozelená. Prešli okolo hustého brezového hája, biela kôra stromov až svietila a Levi cítil na tvári dotyk bolehlavu. Ohnal sa za komárom a cez úzky chodníček prebehol čipmank.

Teraz už bolo zreteľnejšie počuť hukot tečúcej vody. Faith

rozprestrela na skale deku a posadila sa. Bola šťavnatá ako zrelá broskyňa. Pri predstave, že leží pod ním a objíma ho nohami, sa takmer zachvel.

Naozaj nesmie zabiehať myšlienkami tak ďaleko.

Boli na kraji hlbkej priepasti, vodopád sa vlieval do okrúhleho jazierka asi desať metrov pod nimi. Škoda, že nemá fotoaparát, neskôr, keď sa bude pražiť na slnku niekde v Iraku alebo v Afganistane, či kam ho armáda pošle, by sa mohol pozeráť aspoň na fotku. Ukazoval by ju spolubojovníkom. *Odtiaľto pochádzam. Na tej skale som obedoval s krásnou kočkou.*

„Pekné,“ poznamenal a prisadol si k Faith.

„To jazierko je dosť hlboké,“ ukázala sendvičom, ktorý vybrala z obedára. „Má hĺbku možno deväť-desať metrov. Jack hovorí, že dolu sa rozširuje ako zvon. Rád skákal z tamtej skaly.“

„Aj ty?“

Pozrela naňho a odhryzla si zo sendviča. „Nie, ja som sa bála. Ani Honor. Hovorila, že... no, jednoducho nemá zmysel riskovať život len tak zo zábavy, chápeš.“

„Jasné.“

Mlčky jedli a pes k nim pribehol v nádeji, že sa mu niečo ujde. Vtáky štebotali, vodopád hučal. Faith vedľa neho už dojedla sendvič a zdalo sa, že je spokojná, že sa iba díva na vodu. Spršky kvapiek z vodopádu jej orosili vlasy, vyzerala tak trochu ako pornografická lesná víla.

„Tak teda,“ Levi si zrazu uvedomil, že pridlho hľadá na Faith a že mu hlavou víria horúce myšlienky. „Idem si zaplávať. Z ktorej skaly mám skočiť?“

„Ach, Levi, nerob to,“ dohovárala mu Faith. „Mobil mám v aute. Čo keby si si buchol hlavu alebo čo? Pred pár rokmi tu nejaký turista dostal otras mozgu. A môj brat si tu ako pätnásťročný zlomil ruku. Je to nebezpečné. Prosím ťa, neskáč.“

Dobre mu padlo, že sa oňho bojí. Ale to jazierko bolo naozaj krásne. Mykol plecom. „Vynasnažím sa, aby som si nič nedolámал.“ Vyzliekol si košeľu a veľmi dobre si pritom uvedomoval, že je celkom pekný kus chlapa. Líca jej zružovali a

upriamila pohľad dopredu. „Tak ideš, Hollandová?“ Znelo to, akoby ju balil.

A aj ju balil.

„Ani náhodou,“ odvetila upäto. „Nerob to. A vôbec, musím ísť znova robiť. A ty tiež, nie? A skákať z tej výšky je naozaj nebezpečné.“

„O dva mesiace nastúpim do armády, Faith. Skok z tej skaly je pravdepodobne menej nebezpečný než samovražedný bombardér.“ Žmurkol na ňu, pobral sa ku skale a pozrel dolu. Voda bola priehľadná, zelená, na mieste, kde dopadal vodopád, sa penila. „Geronimo,“ povedal a odrazil sa.

Skočil nohami dolu a pohltila ho voda, studená, hodvábná, neskutočne krásna. Keď otvoril oči, videl, že Faith mala pravdu jazierko sa pod hladinou rozširovalo asi o tri metre, hladké kamenné steny pripomínali kostol. Vždy bol veľmi dobrý plavec a na jar bol vždy medzi chlapcami prvý, keď si šli zaplávať v jazere. Ale toto... toto bolo neuveriteľné, hlboké a utajené. Prebehol rukou po kameni, ohromený a mierne sklamaný, že tu nikdy v živote nebol.

Prebleslo mu hlavou, že keby sa priatelil s Faith, mohol toto krásne miesto vidieť už pred rokmi.

Kopal nohami a vynoril sa na hladine. Videl, ako Faith ustarostené nakúka dolu. „Pod' sem, Hollandová,“ zakričal a šliapal vodu. „Uži si trochu života.“

„Život je kľúčové slovo,“ odvetila. Vedľa jej tváre sa zjavila hlava psa, pôsobil oveľa šťastnejšie než ona.

„Ešte žijem. Skoč dolu, chytím ťa.“

„Nechytíš. Nie som malé decko a je to výška desať metrov.“

„Budem tu pripravený, neboj sa.“

Výraz na tvári sa jej zmenil, videl, že chce skočiť. „Bohaté kočky,“ zakričal hore, priplával k miestu, kde vyčnievala skalná vyvrenina, celkom ako prírodný skokanský mostík. Zachytil sa a veľmi dobre si uvedomoval, že sa mu pritom napli svaly. „Také nudné!“

„Nie som bohatá,“ namietla.

„Tak teda si nudná, keď tam len sedíš a čumíš do blba, a pritom by si mohla byť tu dolu a zabaviť sa so mnou.“ Zaváhala. „Nemám plavky.“

„No a?“ Veru, tuším robí pokrok. Faith v mokrej bielej blúzke, červené vlasy splývajúce na chrbát... aj v studenej vode ocenilo jeho telo tú predstavu. „No tak, Hollandová, urob to kvôli mne, mladému vojakovi, ktorý čoskoro odíde z domu, aby chránil tvoju slobodu.“ Uškrnul sa na ňu a po chvíli sa jej výraz zmenil zo strachu na čosi iné.

„Dobre, ale ak sa zabijem, oznámiš to môjmu otcovi osobne, jasné? A postaráš sa o Smileyho, lebo mu budem chýbať. Spáva na mojej posteli.“

„Sľubujem, že ak sa zabiješ, tvoj pes môže spať so mnou. A teraz už poď.“

Postavila sa na kraj skaly a aj zdola videl, ako zaťala prsty na nohách. Silnejšie si uviazala bielu blúzku, potiahla si šortky. „Tak teda dobre, vojak Cooper, idem.“

A skočila. Vlasy sa vznášali za ňou, oči mala zažmúrené, päste zaťaté. Dopadla do vody asi tri metre od neho, takmer okamžite sa vynorila s vlasmi na tvári, prskala a kašlala.

Levi priplával k nej a ona ho inštinktívne z celej sily chytila za plecía, pričom sa prsami pritláčala na jeho holú hrud'. Objal ju okolo pása, priplával ku skale a ona sa jej chytila jednou rukou.

Druhú stále držala okolo jeho pliec a kopala nohami medzi jeho nohami, šliapala vodu, jej hladké stehná sa obtierali o jeho stehná. Nepotrebovala sa ho držať, ale držala sa. Srdce jej búšilo na jeho srdci, rýchlo a divo, a on si uvedomil, že sa bojí. Možno sú to dozvuky toho skoku. Alebo sa bojí jeho... aj to je možné.

„Mám ťa,“ zašepkal.

Toto bol okamih, ktorý si vezme so sebou, ten dotyk jej mokrého nežného tela, jej líce na jeho líci a šliapanie priesačnej, krištáľovej vody, v pozadí hukot vodopádu a suchorenie lístia.

Faith sa mierne odtiahla, na mihalniciach mala kvapky vody. Mohol by ju pobožkať. Stačilo by sa nakloniť o dva-tri centimetre bližšie a ich ústa by sa dotkli. Stavil by sa, že by bola sladká.

Rukou jej prešiel po rebrách a mal tak blízko jej prsia, až mu v krvi začala kolovať ťaživá, horúca túžba.

Pobozkal ju najnežnejšie, ako vedel, nechcel ju odtlačiť, túžil len po tom jedinom bozku. Pery mala nežné, studené a mokré a nemohol si pomôcť, chutila tak lahodne, že jej oblizol spodnú peru. Keď otvorila ústa, chcel toho viac, zrazu zatúžil po jej sladkom tele a okamžite stvrdol na kameň. Pritisol si jej boky na svoje, aby to vedela, a ona mu zaborila prsty do pliec, jazykom odpovedala na dotyk jeho jazyka a z hrdla sa jej vydral tichý vzdych bolo to také úžasné, že nedokázal rozmýšľať. Keby sa v tej chvíli utopil, bol by šťastný, že toto bol jeho posledný deň na zemi.

Potom sa od neho odtrhla, odtlačila ho a vyliezla na skaly.

„Ja... ja... ja nemôžem,“ zamrmlala v hukote vody.

Keď ju nemal pri sebe, cítil prázdnotu. Studenú prázdnotu.

„Vieš, ehm, s Jeremym sme... My sme sa celkom ne... len sme si dali pauzu. Nie sme oficiálne... Takže nemôžem. Nemôžem sa bozkávať s iným.“

„Ako ty povieš,“ odvetil ležérne. Hoci zrazu sa ho zmocnila zúrivosť. Nehneval sa len na ňu, ale aj na toho hlúpeho Jeremyho, ktorý ju pravdepodobne nikdy takto nepobozkal, lebo sa nevedel bozkávať. A hneval sa aj na seba, že pobozkal kočku svojho najlepšieho priateľa. Ale áno, najviac na ňu. Keby sa s ním nechcela bozkávať, možno, iba možno by na ňom nevisela ako opica. Ona túžila po tom bozku a on ju pobozkal, a teraz už znova bola Polly Purebredová.

Doriti. Práve pobozkal Jeremyho kočku.

„Mali by sme sa vrátiť hore,“ ozvala sa upätým hlasom. Obrátila sa mu chrbtom a vyžmýkala si blúzku. A potom aj vlasy. Všimol si, že ruky sa jej trasú. Zvrtla sa a videl, že blúzku má prilepenú na tele. Keby nemala podprsenku, možno by sa musel zabiť. Takto studená voda a jej odmietnutie robili zázraky s jeho telom. „Levi, dúfam, že sa ne...“

„Nehnevám?“

Zaváhala, potom prikývla.

„To nech ťa netrápi,“ odvetil ležérne.

Zahryzla si do pery. „Ehm... myslím, že Jeremymu o tom nepoviem. Chápeš, dotklo by sa ho to. Takže sa o tom ani nezmienim.“ Z jej hlasu bolo cítiť prosbu *Ani ty, však?*

Priplával ku skalám, vyšvihol sa hore a díval sa, ako Faith pohľadom blúdi po jeho tele. *Takto vyzerá heterosexuálny muž, bohaté dievčatko. Uži si to.* Podišiel k nej a zastal celkom blízko. „Vieš, vždy som si myslel, že si strelená, rozmaznaná a otravná,“ povedal ticho. „Ale dodnes som netušil, že si aj koketa.“

S tými slovami sa vrátil na miesto ich rozkošného pikniku. Pes ho privítal štekotom a znova mu nastavil brucho, no tentoraz si ho Levi nevšímal. Namiesto toho schytil svoju košeľu, natiahol si ju, zdvihol hnedý batoh a zamieril k lyonovským kordónom, v horúčave a žiare slnka prechádzajúc po hollandovských poliach.

Všimol si, že Faith sa nevrátila.

Keď mu cez víkend zavolał Jeremy, hovoril temperamentne ako vždy. „Tak ako sa máš, starec? Nechceš si vyjsť von?“

„Jasné,“ odvetil Levi. Vinu, ktorú cítil preto, lebo pobozkal Jeremyho dievča, zhúžval a odhodil do špinavej bielizne svojho svedomia. Dočerta, hovoril si, za tých okolností by asi bol pobozkal každú ženu. Bolo to len... sám nevedel čo. „Ako bolo v Kalifornii?“ spýtal sa.

„Super,“ odvetil Jeremy. „A mám dobrú správu. S Faith sme sa už znova dali dokopy.“

„Ani ma to neprekvapuje,“ zamrmľal Levi. Ako by odvrhla zlatého chlapca? Hviezdneho zadáka. Budúceho pána doktora. Dediča lyonovských viníc.

Samozrejme, Levi vídal Faith v škole.

Jeremyho anjelské dievča nepoznalo rozdiel medzi chalanom, ktorý s ňou túžil sexovať, a chalanom, ktorý po tom netúžil.

Siedma kapitola

Boli dni z času na čas keď Levi musel ako policajt urobiť niečo zlé. Napríklad naháňať auto. Alebo niekoho zatknúť. Za tri roky,

čo robil túto prácu, dva razy niekomu nasadil putá, raz, keď nejaký chlap chcel zmlátiť frajerku, a raz, keď sa najstarší z Whitmanových synov, vtedy stredoškolák, rozhodol vlámať do domu starej pani Rinaldiovkej. Tie putá vytiahol iba pre parádu, tak trochu na vyvolanie napätia, lebo keď prišiel, pani Rinaldiová mierila na mladého Whitmana nabitou brokovnicou. Kriminálny život toho chalana sa začal aj skončil v ten deň, sľúbil to pod podmienkou, že pani Rinaldiová nikomu nepovie, že pri pohľade na pušku sa pošál.

Ale väčšinou dni ubiehali bez vzrušenia a Levimu sa to tak páčilo.

Musel priznať, že táto akcia patrila medzi živšie, čo zažil v ten týždeň. V utorok sedel s radarom v aute po tom, čo sa Carol Robinsonová sťažovala, akou rýchlosťou idú autá okolo jej domu, keď sa o 14.40 skončilo stredoškolákom vyučovanie. Včera mal prednášku v tretej triede základnej školy o tom, prečo drogy škodia zdraviu. Okrem toho mu volala Laura Boothbyová, pretože nedočiahla na vázu na hornej poličke vo svojom kvetinárstve a nechcela spadnúť zo stolca, ktorý jej naničhodný syn sľúbil opraviť, ale neopravil, takže bol by Levi taký láskavý a prišiel jej pomôcť? (Prišiel. Vždy lepšie než nájsť Lauru o tri dni so zlomenou bedrovou kosťou.) Včera okolo jedenástej večer mu znova volala Suzette Minorová tretí raz v ten mesiac vo svojom dome počula podozrivé zvuky, mohol by Levi prísť a prezrieť jej celý dom (hlavne spálňu)? Prišiel, hoci sa to neskončilo tak, ako dúfala. Privítala ho v červenom suchotajúcom neglizé, ale jej prosby „Pán policajt, pomôžte mi, prosím. Bojím sa. Bože dobrý, či ste len silný“ naňho nezabrali. Jeho úlohou bolo slúžiť a ochraňovať, nie poskytovať erotické služby.

Pri väčšine telefonátov na manningsportskú policajnú stanicu išlo skôr o udržiavanie dobrých susedských vzťahov než o skutočnú policajnú prácu. Nebolo na škodu, že je miestny, a vzhľadom na to, že bol vyznamenaný vojnový veterán, stal sa všeobecne obľúbený. Minulosť sa trochu zahmlí, keď má človek jednu-dve medaily. Zdalo sa, že Ellis Mitchum už celkom

zabudol na to, ako povedal Levimu, že nedopustí, aby jeho vzácnu Angelu nabúchal nejaký chudák z karavanu. Teraz sa Ellis vyžíval v tom, že mu platil pivo a spomínal na Vietnam. (Pokiaľ išlo o Angelu, nabúchal ju vo štvrtom ročníku chalan z Corningu.)

Nie, Levi už nepatrí medzi spodinu z karavanu. Keď prišiel čas, aby prijali na políciu niekoho, kto bude pomáhať veliteľovi Griggsovi, mestská rada vrátane starého pána Hollanda sa išla pretrhnúť, keď prijímala jeho prihlášku. Keď o rok veliteľ odišiel do dôchodku, Levi dostal jeho miesto. A tak teraz velil svojmu zástupcovi Everettovi Fieldovi a Emmaline Nealovej, administratívnej asistentke, ktorá ho rada analyzovala. Zároveň to znamenalo, že Levi zarábala o desať tisícok ročne viac, a keďže jeho sestra študovala na univerzite, rodina to s radosťou privítala.

Ale ako veliteľ musel byť takmer pri každej akcii.

„Ach, pán veliteľ, prosím vás!“ plakala Nancy Knoxová. „On zabije moje dieťa! Prosím vás, pomôžte mi!“

„Dobre, dobre, pozriem sa na to,“ čupol si a pozrel sa. Zatiaľ nijaká vražda. Všetci vyzerali pokojne. Dokonca trochu ospalo. „Everett, choď na druhý koniec verandy, keby sa pokúšal utiecť.“

„Áno, pán veliteľ. Rozumiem. Idem na druhý koniec verandy.“ Everett sa odmlčal. „Ehm, je to južná alebo severná strana, pane?“

„Len prejdi okolo verandy, Ev,“ Levi sa usiloval potlačiť netrpezlivosť. „Nedovoľ, aby utiekol.“

„Rozumiem, pán veliteľ. Idem na druhý koniec verandy, nedovolím mu utiecť.“ Everett postupoval po verande a Levi počul, ako mu cvaklo puzdro zbrane.

„Nechaj ten revolver!“ vyštekol Levi. „Preboha, Everett, raz niekomu ublížiš.“

„Ach, moje úbohé dieťa! Ešte žije?“ vzdychala pani Knoxová. „Nedokážem sa na ňu pozrieť!“

Levi pozrel pod verandu, kde na seba čumeli pes a sliepka. „Žije, pani Knoxová. Nebojte sa. Pod' ku mne, havkáč. Tak pod'.“

Pes zavrtel chvostom a zaškeril sa, ale ani sa nepohol. Ak sa

Levi nemýlil, bol to pes Faith Hollandovej, súdiac podľa obrovskej hlavy a neónovozeleného kockovaného obojka. Knoxovci žili asi dva kilometre od Hollandovcov a chovali sliepky tie predstavovali asi sedem percent Leviho zásahov. Pobehovali voľne, čo znamenalo, že často zabľúdili na cestu a raz donútili chlapca zísť do priekopy. Ľudia sa na ne večne sťažovali.

Sliepka vyzerala nedotknutá pes sa tváril natešene a sliepka naklonila hlavu a vydala smiešny zvuk. Pes bol celý zablatený, vrtel chvostom, dychčal.

„Tak pod', Blue,“ dohováral mu Levi. „Pod' sem, kamoš.“

Pes sa znova zaškeril. Bol veľký a hlúpy ako trúba, hoci sliepka takisto nebola Stephen Hawking. Mohla pokojne vyliezť spod verandy.

„Prosím vás, pán veliteľ, zachráňte moju maličkú.“

Levi vzdychol. Knoxovci by mali mať deti, mačky alebo opice. „Okej, idem dolu.“

„To je zlý pes,“ nariekala pani Knoxová.

„Mám zavolať posily?“ spýtal sa Everett.

„Nie, Ev,“ odvetil Levi. „Pes je v poriadku.“ Lev sa musel plaziť po bruchu a posúvať sa lakťami. Výcvikový inštruktor v tábore ich často nútil, aby sa plazili. Za celý čas, čo bol v Afganistane, sa nemusel ani raz plaziť. Ale teraz sa mu to zišlo.

Vtedy mu zazvonil mobil. Kým bol na akcii, všetky telefonáty mal presmerované na mobil. „Veliteľ Cooper,“ ohlásil sa.

„To som ja,“ ozvala sa jeho sestra. „Som doma. Už som to nevydržala ani sekundu.“

„To nemyslíš vážne,“ zastonal Levi.

„Čo je s mojou maličkou? Je mŕtva?“ jačala pani Knoxová.

„Žije,“ zakričal Levi.

„Kde si?“ chcela vedieť Sarah.

„V práci. Prečo si prišla domov? Škola sa začala pred tromi týždňami, Sarah, a už si bola doma šesť ráz.“

„Cnie sa mi za domovom, chápeš? Mrzí ma, že ti robím starosti, ale nenávidím to tam! Potrebujem rok voľna.“

„Nijaký rok voľna nebudeš mať. Si na univerzite a to štúdium

dokončíš. Ale teraz mám robotu, porozprávame sa, keď sa vrátim domov.“

„Čo robíš?“

„Zachraňujem sliepku.“

„Kotkodák-kotkodák. Môj brat je hrdina.“

Ukončil hovor a vzdychol si. Vraj rok voľna, to určite. Vráti sa na univerzitu, ešte dnes večer ju tam zavezie... no dobre, možno zajtra ráno. A zostane v škole, bude sa jej tam dariť a neskôr sa mu poďakuje.

Už len asi dva metre plazenia po zemi očividne pohnojenej sliepkami Knoxovcov, takže toto bola naozaj posratá práca a bude pri psovi. Ale sliepka sa očividne rozhodla, že sa nemusí ničoho báť, lebo sa pritúlila Blueovi na hrud'. Zdalo sa, že psa to potešilo, a oprel si bradu o chrbát sliepky. „Túlia sa k sebe,“ zakričal.

„Čože?“ zvrieskla Nancy. „Škrťí ju?“

„Túlia sa k sebe,“ zopakoval Levi.

„Pán veliteľ!“ ozval sa Everett. „Ste v ohrození? Mám v ruke zbraň! Potrebujete pomoc?“

„Everett, už aj odlož tú zbraň!“

„Rozumiem, pán veliteľ!“

Levi si vzdychol. Neraz mal pocit, že zomrie pre neschopnosť toho nemožného Everetta Fielda. Žiaľ, Everett bol jediné dieťa Mariana Fielda, starostu Manningsportu, takže toto miesto mal v podstate doživotne. Nebol to zlý chlapec a až prehnane obdivoval Leviho, urobil si z neho hrdinu, ale najmenej šesť ráz denne tasil zbraň.

„Blue, kamarát,“ prihovoril sa psovi, „ak dovolíš, zbavím ťa tohto vtáka.“ Blue znova zavrtel chvostom a Levi chytil sliepku, potom vycúval von. Bol špinavý. Ale služba sa mu už pomaly končila. Niežeby prestal pracovať Levi si vždy našiel nejakú robotu.

„Nech sa páči,“ podal sliepku pani Knoxovej. „Ale považujte o tom, že si to tu dáte oplotiť.“

„Ach, pán veliteľ, veľmi pekne vám ďakujem!“ zvolala rozžiarená. „Ste úžasný! Ale čo ten pes? Je nebezpečný! Mali by

ho dať na reťaz!“

Pes zakňučal spod verandy, zrejme mu chýbala jeho malá kamarátka. „Porozprávam sa s majiteľkou,“ sľúbil Levi.

„To bol skvelý zákrok, pán veliteľ,“ vyhlásil Everett, kým sa Levi oprašoval, ako sa dalo. „Boli ste úžasný. Páni!“

Levi mal čo robiť, aby nevybuchol. „Ďakujem, Ev. Počuj, ak ešte raz vytasíš tú zbraň, vezmem ti ju.“

„Rozumiem, pán veliteľ.“

Levi sa sklonil a pozrel na psa, ten pôsobil namrzene. „Chceš sa zviesť?“

Pes vyletel spod verandy, zamieril k hliadkovaciemu autu a nedočkavo tancoval.

„Možno ste to mali povedať hneď,“ podotkol Everett. „Nemuseli ste sa tam plaziť. Poriadne ste sa zašpinili.“

„Ďakujem za radu. Čo keby si dnes ty zatvoril policajnú stanicu, Ev?“

Everettovi sa rozžiarila tvár. „Vážne?“

„Jasné.“ Levi sa tam neskôr vráti a skontroluje to, pretože Everett vždy na čosi zabudol. Okrem toho policajná stanica bola štyridsaťpäť sekúnd od jeho bydliska. Navyše pôjde večer von, lebo na rínku sa konala ďalšia akcia pri príležitosti vinobrania. Každý víkend sa čosi dialo a to bolo fajn. Bolo to dobré pre mesto a hlavne, ľudia mali prácu.

Ale teraz pôjde rovno pod sprchu. Pozrel na psa. Nezдалo sa mu správne odviezť to obrovské špinavé zviera do domu Hollandovcov, kde podľa všetkého Faith býva. Levi si vzdychol. Musí toho psa osprchovať. Ďalší bod do popisu práce.

Odkedy ho pred pol druhu rokom opustila manželka, Levi býval v apartmánovom dome Opera House. Sharon a Jim Wilesovci vrazili celý majetok do prestavby tej budovy na jediný apartmánový komplex v meste, ale peniaze sa im rýchlo vrátili. Mesiac po tom, čo mu Nina ľahostajne oznámila, že manželský život nie je nič pre ňu, Leviho matke diagnostikovali rakovinu pankreasu, ktorá mala veľmi rýchly priebeh. Keď o šesť týždňov zomrela, Sarah, ktorá práve končila tretí ročník strednej školy, sa

presťahovala k nemu.

Robil, čo sa na staršieho brata patrí, objímal ju okolo pliec a nechal ju, aby sa vyplakala, opekál jej syr a chystal rajčinové sendviče ako mama. Aj jemu mama chýbala, ale osem rokov bol preč z domu. Ako vojak sa naučil, že ak chce zvládnuť surovosti, s ktorými prichádzal do styku, musí takpovediac nasadiť putá svojim citom. Pri maminom lôžku si trochu poplakal, ale keď si spomenul na skutočné zážitky s mamou ako ho v piatej triede, keď čakala Sarah, vzala k Niagarským vodopádom, aby si naposledy užili, že sú len dvaja, ako sa rozplakala, keď sa definitívne vrátil domov... vtedy sa usiloval myslieť na niečo iné.

Robil, čo bolo v jeho silách, aby sa o sestru dobre postaral, dostal ju do dobrej školy, vyplnil všetky tie hlúpe formuláre a nakúpil jej, čo potrebovala, potom ju vypravil na cestu, aby sa raz možno stala lekárkou alebo čím. Bude prvá z ich rodiny, ktorá získa diplom z univerzity, a ten diplom bude mať, aj keby ho to malo zabiť.

Čo sa možno aj stane.

„Smrdíš,“ oznámila mu sestra, keď prišiel s Blueom v päťách. „A či je ten pes? Je náš? Môžeme si ho nechať?“ Vtedy si ho obzrela od hlavy po päty. „Vážne, Levi, mal by si sa osprchovať. A poriadne. Páni moji, hrôza!“

Chladno na ňu pozrel (nikdy to na ňu nezaberalo). „Ten pes nie je náš. Viem, že som špinavý. Prečo si tu?“

Sťažka vzdychla. „Mne sa tam... jednoducho nepáči.“

„Prečo?“ Chodila na krásnu univerzitu na severnom konci Seneca Lake tá škola mala vlastné kino, obrovské športové stredisko, všade boli kvety, internáty boli pekné. Tak teda na čo sa sťažuje?

„Neviem. Mám pocit, že som niečo zameškala. Všetky baby tam už majú kamošky a nejako medzi ne neviem zapadnúť. Včera som nešla na večeru, lebo som nechcela sedieť v jedálni sama. Cítim sa ako lúzerka.“

„Sarah,“ Levi si kľakol k jej stoličke, „ty nie si lúzerka. Jednoducho si k niekomu sadni a prihovor sa mu.“

„A táto rada vychádza z tvojej osobnej skúsenosti? Ako som si všimla, mal si presne jedného priateľa.“

Na to jej neskočil. „Si inteligentná, pekná a zábavná. Akurát teraz nie si zábavná. Nemáš doma čo robiť. Myslím, že keď si tu bola naposledy, dohodli sme sa na tom.“

„Osprchuj sa, človeče, myslím to vážne.“

„Aj ja. Nemôžeš si zvyknúť na univerzitu, ak chodíš každé tri dni domov. Musíš sa prekonať.“

Do očí jej vhrkli slzy. „Veď sa usilujem. Už som prekonala maminu smrť, štvrtý ročník na strednej, už jednoducho nechcem nič prekonávať. Chcem... aby ma niekto rozmaznával.“

Levi zdvihol obočie. „Ak sa nedáš dokopy, pošlem ťa do armády. Na tej škole nie sú na teba dosť tvrdí, sestrička. Tvoja internátna izba je tri razy väčšia ako...“

„Ach bože, len zase nezačínaj s útrapami v nejakej blbej armáde, dobre?“

„V americkej armáde, Sarah. To nie je len taká hocijaká armáda. Pochop to.“

„Ako ty povieš. No tak, Levi, nebuď protivný. Je štvrtok, zajtra popoludní mám jednu hodinu, pokojne ju môžem vynechať.“

„Nie, nemôžeš. Ešte dnes večer ťa tam odveziem.“

„Levi, chýba mi domov! Prosím ťa! Nechaj ma spať doma.“

Prehrabol si vlasy, potom mu pohľad padol na pavučiny, ktoré sa naňho nalepili pod verandou. „Fajn, odveziem ťa tam zajtra ráno. Ukáž mi rozvrh, aby som sa uistil, že neklameš.“

Usmiala sa, toto kolo vyhrala. „Jasné. Ale osprchuj sa, lebo hodím šabl'u.“

Vstal. „Nechceš mi pomôcť osprchovať toho psa?“

„Nie, ale cením si tvoju ponuku.“

Chcel jej postrapatiť vlasy, no uhla sa. „Levi, osprchuj sa.“ Vedel, že sestra ho má rada. Keď mala šesťnásť rokov, zmenila si meno na Cooperová, aby každý vedel, kto je, ako sa vyjadřila. Ale aj tak ju niekedy túžil zabiť.

Vzal psa do kúpeľne vďakabohu, mal vlastnú kúpeľňu a pustil sprchu. Pes zahanbene sklonil hlavu. „S tým na mňa nechod', ty

slepačí kurizant. Čí to bol nápad zaliezť pod verandu?“ Vybral mobil a spamäti vyťukal číslo. „Zdravím, pani Hollandová, tu Levi Cooper.“

„Srdce moje, ako sa máš? Nevieš náhodou, ako dostanem veveričky z podkrovia? Faith nechce, aby sme tam dali pasce, a ja nechcem, aby sa dívala, ako sa jej starý otec zabije, hoci, pravdupovediac, vdovský stav sa mi zdá čoraz lákavejší. Mimochodom, pamätáš sa, ako nám vlni v zime prasklo potrubie? Nespomínaš si na meno toho inštalatéra? Odkedy sa Virgil Ames presťahoval na Floridu, neviem si dať rady! Na Floridu! Komu sa tam chce žiť? Všade samé chrobáky, jašterice, aligátory a turisti.“

„Bobby Prete by vám to vedel opraviť, pani Hollandová,“ odvetil. „Viete čo? Mám u seba Faithinho psa.“

„Aha, áno, utiekol, keď s ním bol Ned na prechádzke.“

„Môžem vám ho priviesť?“

„Daj ho Faith, zlatý môj. Aj tak išla do mesta na rínok. Aha, práve som si spomenula, že by som sa mala pripraviť. Tešilo ma, že sme sa porozprávali.“

Levi si vyzliekol košeľu a hodil ju do vane, poriadne ju vypláchal a potom ju vhodil do práčky. „Tak poď, psisko jeden,“ prihovoril sa Blueovi. Pes sa schúlil a predstieral, že spí. „Načase dať sa do parády. Potom ťa vezmem k tvojej mamine.“

Rozmýšľal, či znova bude mať čiernu podprsenku, potom vyhnal tú myšlienku z hlavy.

Ôsma kapitola

Na rínku a v priľahlých uliciach sa tlačilo možno päťsto ľudí, zišli sa tam na sedemnásty ročník vinobrania spojeného s grilovačkou. Päťsto ľudí, pomyslela si Faith, a polovica z nich jej túžila vyjadriť ľútosť ešte stále, že ju vo svadobný deň ženích nechal stáť pri oltári.

„Bola si tá najkrajšia nevestička,“ hovorila jej pani Bancroftová. „Naozaj. Všetci sme boli zhrození. Úprimne zhrození.“

„Ďakujem.“

„Videla si ho? Je tu?“

„Ešte som ho nevidela, pani Bancroftová, ale na budúci týždeň sa máme stretnúť.“

Pani Bancroftová na ňu ohromene pozrela a pokrútila hlavou. „Chúd'a dievča.“

„Ejha, tamto je môj brat. Musím bežať.“ Nechala pani Bancroftovú stáť a pobrala sa k stolom Volavky, tam chytila Jacka pod pazuchu. „Zúfalo ma potrebuješ, milovaný braček?“

„Nie,“ a naliať do pohárika žene, ktorej tričko hlásalo, že je *Texasanka v druhom stave*. „Vlastne ani som si nie istý, či sme rodina. Koľko mám vlastne sestier? Akosi ste sa premnožili.“

„Pani Bancroftová bola ôsma osoba, ktorá ma označila za chudera a vypytovala sa, či je veľmi ťažké znova stretnúť Jeremyho.“

„Si naozaj chudera,“ súhlasil. „Ako sa voláš?“

„Prečo mi stojí v ceste toľko ľudí?“ spýtala sa pani Johnsonová. Dlhoročnej gazdinej Hollandovcov sa nejako podarilo dostať do svojho krásneho jamajského prízvuku prejav hrôzy. „Heš, deti! Ak okamžite neodídete, všade budú lietať kúsky tela a ja som tento obrus dnes ráno vyprala, naškrobila a vyžehlila. Ak chcete prežiť, pohnite kostrou.“ Urovnala fľaše do radu.

„Je vinobranie, pani Johnsonová,“ podotkol Jack. „Nemôžeme sa odtiaľto pohnúť.“ Obrátil sa k ozbrojenej Texasanke. „Čo si o tom myslíte? Môžem vám naliať niečo iné?“

„Dala by som si toho bieleho vínka, čo som už pila,“ odvetila.

„To je rosé,“ poznamenal Jack. Faith bolo jasné, že má čo robiť, aby sa nerozplakal, že niekto nespoznal jeho obľúbené víno. Dáma ho vypila, usmiala sa a odkráčala.

„Jackie,“ ozvala sa pani Johnsonová, „jedol si dnes ráno? Priniesla som ti sendvič. Nechcem, aby si jedol tie pomyje, čo tu predávajú.“ Za to si vyslúžila krivý pohľad od Cathy Kennedyovej, ktorá obsluhovala stánok s klobáskami. Pani Johnsonová jej pohľad opätovala, až sa Cathy Kennedyová odvrátila. Väčšina ľudí to urobila.

Pani Johnsonová odhalila sendvič a strčila ho Jackovi do ruky.

„Áno, malý princ, najedz sa,“ povedala Faith. „Možno ti to pani Johnsonová predžuje, aby si sa nemusel veľmi namáhať.“

„Nebud' taká nechutná, to sa na dámu nepatrí, Faith. Tu máš, Jackie, jedz.“

„Kde je môj sendvič?“ spýtala sa Pru.

„Neurobila som ti ráno lievance?“ spýtala sa pani Johnsonová.

„Ach bože, počujem Lorenu,“ vzdychol Jack. „Pru, ehm, poď mi pomôcť. Faith zvládne tú ochutnávku.“

„Okamžite sa vráťte,“ zasyčala Faith, ale zbytočne. Obaja súrodenci ju opustili, a tak musela obsluhovať ľudí s ich gazdinou, ktorá nesúhlasne tľoskla jazykom. „Pani Johnsonová, prečo sa nemôžete vydať za otca a urobiť nám všetkým radosť?“ spýtala sa Faith. Nebola si celkom istá, ale mala dojem, že pani Johnsonová je vdova, no gazdiná nikdy nehovorila o svojom súkromnom živote.

„Nechci, aby som začala vyratúvať všetky nedostatky tvojho otca, medziiným jeho hrozný vkus, pokiaľ ide o ženy.“ Pani Johnsonová hľadela na Lorenu a v tvári sa jej zračilo znechutenie. „Je päť hodín popoludní a ona má šaty, ktoré jej takmer celkom odhaľujú tie vyťahané cecky. Hanba, hanba.“

„Pracujem na náhradnom riešení,“ zamrmlala Faith a nevedela odtrhnúť oči od Loreny v opaľovacích šatách s tigrím vzorom, ktoré jej boli o niekoľko čísel menšie. Živôtik bol nariasený a stehy priam plakali „už to dlho nevydržíme“. Zato otec mal na sebe starú košeľu s logom ich vinohradu, fľakatú šiltovku a fľakaté džínsy a ochutnával víno spolu s Joeom Whitingom, ďalším vinárom od jazera Keuka. Otec pravdepodobne ani netušil, že Lorena (a všetci okolo nich) si myslí, že je na rande.

„Mala by si sa pousilovať, moja milá,“ poznamenala pani Johnsonová. „Tvoj otec nie je práve všímavý.“

„Viem.“ Otec nevenoval pozornosť ničomu okrem hrozna. Áno, možno, by si ani neuvedomil, čo sa deje, a Lorena by sa našťahovala do jeho domu, donútila by ho zmeniť závet a predala by desať akrov developerovi na výstavbu akvaparku. Ale najšť

dokonalú ženu nebolo ľahké. Otec zbožňoval mamu ako sväticu.

„Mohol by som ochutnať gewürztraminer?“ spýtal sa akýsi muž.

„Iste,“ Faith spozornela. „Táto sorta získala deväťdesiatjeden bodov v časopise *Wine Spectator* a sme na to veľmi hrdí. Zrela osemnásť mesiacov, takže teraz je tak akurát. Vonia krásne, nemyslíte? Maracuja, čierne korenie, trochu zemolezu a náznak liči.“

Pani Johnsonová odfrkla a Faith potlačila úsmev. Áno, áno, všetko si vymyslela, doteraz to víno neochutnala. Faith si dokonca ani nebola istá, či je liči naozaj ovocie. Tie charakteristiky boli niekedy dosť hlúpe, ale mala dojem, že čím boli hlúpejšie, tým lepšie sa víno predávalo. No Honor by ju zabila, keby to počula. Ona brala charakteristiku vína veľmi vážne.

„Veru áno,“ prikývol muž. „Liči! To zbožňujem!“

V tej chvíli k nej pribehol jej pes. „Ahoj, zlatko!“ sklonila sa a pohladila ho po mokrej srsti. „Kde si bol? S Nedom ste si šli zaplávať?“

„Môj brat sa práve osprchoval s tvojím psom,“ ozval sa hlas. „Bolo to dosť perverzné, tomu ver.“

Faith zdvihla pohľad. „Sarah! Teba som nevidela poriadne dávno! Ako sa máš?“

Faith vždy Levimu závidela mladšiu sestru. Stále nad ňou držal ochrannú ruku, čo bola jedna z jeho mála predností (možno jediná). Sarah mala rovnaké zelené oči ako Levi, hoci v jej očiach sa nezračilo odmietnutie. Veru, tak je to. Levi vedel odmietnuť človeka jediným pohľadom. A teraz to aj robil.

„Dávaj lepšie pozor na svojho psa, Faith,“ znížil sa k tomu, že ju oslovil. „Strašil sliepky Knoxovcom.“

To určite. Akoby Blue vedel niekoho zastrašovať. „Nehovor,“ povedala. *Somár*, naznačila ústami.

„Pán veliteľ! Na vás radosť pozrieť!“ zvolala pani Johnsonová a Levi ju pobožkal na líce. Faith sa zdalo zvláštne, keď ho videla správať sa spoločensky.

Faith sa znova obrátila k Sarah. „Ty si teraz na univerzite,

však?“

„Áno, práve som nastúpila na Hobartovu univerzitu.“

„Skvelé! Ako sa ti tam páči?“

„Nenávidím tú školu!“

„Ahoj, Sarah.“ Ned podišiel k Faith a objal ju okolo pliec.

„Faith, prišiel som to za teba prevziať, lebo Honor hovorí, že nevieš, čo robíš.“

„Ahoj, Ned,“ Sarah očervenela. Ned bol zlatý chlapec.

„Čo škola?“ spýtal sa jej a tí dvaja sa začali rozprávať o štúdiu a kluboch. Pristalo im to spolu, Sarah blondínka, Ned vysoký, tmavovlasý. A hoci Ned už skončil univerzitu, to nebolo podstatné. Nemal dievča, aspoň Faith o žiadnom nevedela, a často sa ho na to vypytovala.

Levi ich dvoch pozoroval. Neusmial sa. Len na ňu zagánil a potom znova preniesol pohľad na nich. Faith potlačila vzdych. Niežeby sa hrala na dohadzovačku, len tam stála ako kôl v plote.

Vtedy k nej pristúpil otec a podal jej fľašu s vodou. „Nezabúdaj na pitný režim, srdiečko,“ povedal a pri modrých očiach mu naskočili vejáriky vrások. „Tu je horúcejšie, než si zvyknutá.“

Žiaľ, zrazu sa po jeho boku zjavila Lorena. „Konečne víno, čo sa dá aj piť!“ zaburácala. „Volavka má najlepšie víno na svete! Celý deň som pila len hnusné žbrndy!“ Prehnane vyzývavo žmurkla na otca a Faith mala čo robiť, aby nespravila grimasu. Vinári v tej oblasti spolu držali. Samozrejme, vládla medzi nimi tichá rivalita, každý túžil získať medailu alebo čo najlepšie hodnotenie. Ale čo bolo dobré pre jednu vinicu, bolo dobré pre všetky, takže Lorenina propagácia neznamenala nijaké body.

„Ahoj, Sarah!“ pozdravil otec. „Ako sa máš, srdiečko?“

„Ďakujem, dobre, pán Holland.“

„Levi,“ obrátil sa naňho otec, „už si sa stretol s Faith, odkedy sa vrátila, však?“

Zrazu si bytostne uvedomila, že Levi stojí veľmi blízko, vonia mydlom a vlasy má mokré. Čo to hovorila Sarah? Že osprchoval Bluea?

Uprel na ňu pohľad, asi na osmičke na stupnici nudy, ktorú

vymyslela v druhom ročníku na strednej škole, keď sa ho spýtala, či sa nechce k nej pridať a doučovať na Corningu. Jednotka bola: *Aha, to si ty!*, desiatka: *Si neviditeľná*. A tá dnešná osmička akoby hovorila: *Vážne? Ty si ešte tu?*

„Áno, pane,“ odvetil jej otcovi. „Minule som jej dal pokutu za prekročenie rýchlosti.“

Na porazenie. Ale nezmienil sa o tom, že uviazla v hajzl'ovom okne, takže mu dala body za diskretnosť.

Otec na ňu prekvapene pozrel. „Tebe, zlatko? Veď ty vždy jazdiš tak opatrne.“

„Len som si neuvedomila, že znížili povolenú rýchlosť, to je všetko.“

„Tak dovoľ, aby som to zaplatil za teba.“

Vtedy sa z davu vynorila starká. „Faith, pozri sa, čo si obliekol tvoj starý tatko. Dobré vie, že nenávidím tú košeľu. Veď je to čistý polyester! A zo sedemdesiatych rokov.“

„Klasika,“ vyhlásil starký, hoci sa už potil pod nepriedušnou látkou.

„Levi,“ starká mu položila ruku na predlaktie. Opálené, hladké, svalnaté predlaktie. Zlaté chlčky sa mu zaleskli vo svetle. Faith si odkašlala, uprela pohľad inam. „Tie veveričky v našom podkroví robia každú noc hrozný rámus! Faith nemôže spať.“ Levi na ňu znova znechutene pozrel.

„Starká, to je v pohode. Vyjdem hore a nastražím tam nejaké pasce.“

„Ja sa o to postarám,“ ponúkol sa Levi.

„Ach, ďakujem, zlatko,“ odvetila starká. „Nechcem, aby Faith spadla.“

Pru a Abby sa vrátili k stolu Volavky a Pru láskavo plesla Leviho po pleci. „Toto je chlap! Viagra pre ženy!“

„Mami, prosím ťa! Sme na verejnosti!“ vzdychla Abby.

„To si povedala ty, Pru!“ odvetila Lorena. „Môžem povedať amen? Je to tak, Faith?“

„Nie, nič také necítim,“ zamrmlala.

„Prepáč, Sarah, nevšimla som si ťa,“ zvolala Pru. „Nechcela

som pred tebou vyvaľovať oči na tvojho brata. Ale čo už s ním, keď je taký sexi? Levi, si sexi.“

Abby prevrátila oči. „Sarah, nechceš ísť niekam inam? Čo najďalej od týchto hrozných dospelákov?“

„Jasné,“ prikývla Sarah. „Uvidíme sa neskôr, veľký brat.“ Pobožkala Leviho na líce a prijal to veľmi mužne. Dokonca sa usmial.

Bol to len slabý úsmev, ale zastihol Faith nepripravenú. Samozrejme, za tie roky ho videla usmievať sa (hoci nie často). Neraz vrhal horúce pohľady na Jessicu, s ktorou chodil na strednej škole... zrejme si ich nacvičoval pred zrkadlom. Inak to bola nuda.

S výnimkou toho dňa, keď jej vyrazil dych a pobožkal ju. Možno sa vtedy usmial. Áno, možno na ňu jeden-dva razy vrhol horúci pohľad. Ale v jeho očiach sa zračilo aj čosi iné. Akoby ju... ochraňoval.

Alebo nie. Teraz sa na ňu díval bez úsmevu s dobre známym znudeným výrazom. Šestka... sedmička... blížil sa k osmičke. Zvraštil na ňu čelo, akoby hovoril: *Čo je, Hollandová?*

„Johnny!“ zaburácala Lorena. „Čo musí dievča urobiť, aby tu dostalo ješť? Kúp mi klobásku, čo ty na to? Zbožňujem klobásky! No nie, Faith? My dievčatá zbožňujeme klobásky!“

„Tá má teda drzosť označiť sa za dievča!“ zamrmala pani Johnsonová chmúrne.

„Čo by si chcela, Lorena?“ spýtal sa otec. „Faith? Nie? A čo vy, pani Johnsonová? Môžem vám kúpiť sladké pukance, to máte rada nie? Hm? Mlčíte, tak to beriem ako áno.“ Žmurkol, odišiel a Lorena s tými mamutími prsami kráčala vedľa neho.

„A on si uvedomuje, že má oňho záujem?“ spýtal sa Ned.

„Tvoj starý otec je príliš dobrosrdečný,“ poznamenala pani Johnsonová. „Tá ženská!“

Ďalšia záujemkyňa o ochutnávku vína bola známa tvár. „Zdravím, pani McPhalesová!“ Faith zovrelo hrdlo. Pani McPhalesová bola jeden rok Faithinou vedúcou skautingu a patrila medzi tvrdé ženy, ktoré človeka nútia získavať medaily.

Ned bol v Manningsporte dobrovoľným požiarnikom a hovoril, že v poslednom čase chodia do jej domu pravidelne. Očividne smutne smerovala k demencii... dnes mala obuté papuče namiesto topánok. Faith obišla okolo stola a pobožkala starú paniu. „Čo vám môžem ponúknuť, pani McPhalesová? Dáte si pohárik vína?“

„Asi radšej kávu,“ odvetila stará pani.

„Už sa nesie, madam. Mliečko, cukor?“ spytovala sa pani Johnsonová. Skutočne bola skvelá, ak si človek odmyslí, že sa správa všemohúcne celkom ako Darth Vader. Pani McPhalesová prikývla a potom spoznala Faith.

„Faith! Ako sa máš? Nechystáš sa čoskoro vydať za toho milého Jeremyho?“

„Žiaľ, nie,“ odvetila Faith.

„Aha, áno! Tuším som počula, že chce zostať starým mládencom.“

„Myslím, že áno,“ odvetila Faith.

„Chúd'a moje. Ďakujem, Hyacinth.“ Vzala si šálku od pani Johnsonovej. „Hlavu hore, Faith. Si statočné dievča.“ Faith sa zdalo, že počula odfrknutie. Áno, Levi stál ešte vždy tam. Vtedy k nim podišiel syn pani McPhalesovej, chytil mamu pod pazuchu, usmial sa na Faith a odviezol ju preč.

V tej chvíli nebol nablízku nikto, iba Levi. „Ďakujem, že si osprchoval Bluea,“ usilovala sa nasadiť priateľský tón. „Naozaj milé od teba. Nebolo to potrebné, ale ďakujem.“

„Mala by si ho držať na vôdzke.“ Piaty stupeň. „Ak ti bude takto utekať z domu, budem ťa musieť pokutovať.“ Vzdychla. Priateľský tón veľmi nezabral. „Stalo sa to len raz, Levi.“

„Postaraj sa, aby sa to nezopakovalo.“ Nedíval sa na ňu. Akoby hľadal niekoho zaujímavejšieho na rozhovor.

Faith zaľala čelúšť. „Počula som, že si sa rozviedol, pán veliteľ.“

Znova pozrel na ňu. Osmička. „Áno.“

„Ako dlho si bol ženatý?“ Samozrejme, Colleen jej prezradila všetky detaily, ale prečo by ho nemohla trochu mučiť?

Chvíľu počkal s odpoveďou, v zelených očiach sa mu zračilo opovrhnutie. „Tri mesiace,“ odvetil napokon. „Páni, tak to bolo ozaj krátko!“

„Áno, Hollandová, tri mesiace je naozaj krátky čas.“

„Stavím sa, že by si bol radšej, keby ti niekto prekazil tú svadbu,“ sladko sa usmiala. „Zdá sa mi to len fér, keďže ty to vieš tak dobre robiť pre iných.“

Levi znova zvrátil čelo. „Kedy sa vraciaš do San Francisca?“

„Uvidíme.“

„Vážne? Nemáš prácu?“

„V skutočnosti som veľmi úspešná podnikateľka. Tu pracujem na dvoch projektoch, jeden z nich je hore prestavba maštale, druhý robím pre knižnicu, takže sa zrejme zdržím aspoň šesť týždňov. Nie je to skvelé?“ Neodpovedal. „Aha, tam je Julianne Kammerová. Asi by som sa s ňou mala ísť porozprávať.“

„Kedy sa stretneš s Jeremym?“ spýtal sa.

„Dokelu, čo ťa do toho? Aha, počkajme, zabudla som. Ty si Jeremyho strážny pes.“ Chystala sa stretnúť s Jeremym, nemohla za to, že momentálne je v Bostone na konferencii. V skutočnosti sa Faith zdalo, že je veľmi proaktívna, mailovala mu, navrhla, aby sa konečne stretli, a on jej odpovedal o štyri minúty, takmer akoby čakal na jej mail.

Levi sa k nej naklonil bližšie, zacítila jeho šampón, teplo sálajúce z jeho tváre a v žalúdku zvláštne napätie. „Mala by si dospieť, Faith,“ zašepkal jej.

Ten chlap je ale otravný!

A tak sa šla porozprávať s Julianne o nádvorí knižnice a usilovala sa nevnímať na chrbte Leviho pohľad.

Počas prvej vojenskej služby v cudzine Levi zistil, že vojna je presne taká, ako mu sľubovali, niekedy otravne nudná... celé dni nerobil nič zaujímavé, len čistil zbraň. Potom sa človek vrátil do tábora a chalan, ktorému dal deň predtým jedlo, hodil granát na jeho humvee. Raz vybuchlo kúsok od tábora auto naložené výbušninami a pritom zabilo troch vojakov vrátane jedného,

ktorý večer predtým vyhral od Leviho päťdesiat dolárov.

Ale zažil aj čosi dobré. Levimu sa páčilo vnútorné usporiadanie vojska, spolubojovníci, pocit, že hoci vojna je svinstvo, možno robia niečo dôležité. Jeho jednotka sa volala Desiata hora z Fort Drumu, boli to chlapci, ktorí robili špinavú prácu. Niekedy bolo lepšie nemyslieť na to, aká to bola práca, ale bol vojak, jedno železko v reťazi, a robil, čo mu prikázali. Keď sa mu vojenská služba skončila, prihlásil sa na ďalšiu. Povýšili ho na seržanta, potom na rotmajstra. Potom to znova podpísal a peniaze poslal domov mame.

Jedného dňa, keď hliadkoval v nejakom malom mestečku, kde ľudia žili v chatrčiach a všetci naňho upierali mŕtve oči, presvišťala mu tesne okolo hlavy guľka a roztrieštla skalú. Prišla ďalšia strela, a prv než sa Levi stihol obrátiť, Scotty Stokes, ktorý len pred pár dňami nastúpil do ich jednotky, sa zvalil na zem. Levi ho schmatol za nepriestrelnú vestu a odtiahol ho do plytkého jarku. Boli odrezaní od zvyšku hliadky a ten chlapec hrozne krvácal z nohy, možno zo žily. Levi mu obviazal nohu, ako najlepšie vedel, a potom opätoval streľbu, jedného strelca zabil, potom si prehodil chlapca cez plece a rozbehol sa, len sa modlil, aby ani jedného z nich nezasiahli.

Zvládli to. Lekár sa obával, že Scotty príde o nohu, ale nejakému ortopédovi so zlatými rukami sa ju podarilo zachrániť. Scotty bude do konca života spúšťať detektory kovu, ale aspoň bude chodiť na nohách, ktoré dostal od Boha. A Levimu udelili Striebornú hviezdu, hoci jemu sa zdalo, že mal skôr z pekla šťastie, neprejavil nijakú zvláštnu schopnosť. Ale možno to bolo vďaka dobrému výcviku. No mama aj Sarah naňho boli hrdé. Aj Lyonovci sa naňho dívali, akoby spasil svet. Pozvali mamu a Sarah na večeru a skypovali s ním, čo bolo celkom milé.

Odkedy odišiel greyhoundom, až po návrat do Manningsportu Jeremy s ním zostal v kontakte. Stále si mailovali, z času na čas spolu skypovali a zrejme sa pritom vždy usmieval, vždy mu vedel povedať niečo zábavné o univerzite, o futbale, o živote na internáte. Levi si to takmer nevedel predstaviť nikdy

nebol v Bostone, netušil, aké je to hrať na takom obrovskom štadióne. Keď mu Levi opisoval púštne pieskové búrky, Jeremy mu poslal skvelé lyžiarske okuliare a šesť škatuliek visiniek. Elaine a Ted mu posielali sladkosti a biočipsy, samozrejme, mama a Sarah mu takisto stále niečo posielali. Sarah vysvedčenia, mama dlhé, ustarostené listy.

Všetci mu v mailoch posielali fotky, ale Jeremy urobil o krok viac a dal ich vyvolať. Levi si ich prilepil vedľa svojho lôžka fotku Sarah na Vianoce, keď ich Lyonovci pozvali na večeru, bohaté strapce hrozna v jeseni vo vinohradoch, kopce pokryté v decembri snehom, pritom voda v jazere bola čierna a hlboká.

Domov.

A keď na vaše vysunuté stanovište prisvišťalo auto alebo ste boli pripravení, že vás improvizovaná výbušnina rozmetá na kusy, keď nočným vzduchom lietali guľky, domov bolo to jediné, čo vás držalo pri zdravom rozume. Keď teplota vystúpila na päťdesiatpäť stupňov a zbraň bola taká horúca, že ste museli mať rukavice, aby ste ju udržali, keď voda v poľnej fľaši bola horúca ako káva v McDonalde a ústa ste mali také vyprahnuté, až boli ako koža, tie fotky boli ako kúsok raja.

Spočiatku Jeremy často spomínal Faith, ale keď nastúpil na lekársku fakultu, jej meno sa v mailoch prestalo vyskytovať (on dokonca odmietol hrať profi ligu). Jeremy občas spomínal spolužiakov a často sa v mailoch vyskytovalo meno Steve, a tak Levi rozmýšľal, či medzi nimi nie je niečo viac. Ale čakal. Keby sa Jeremy verejne priznal, že je gej, Levi sa to dozvie, keď Jeremy uzná za vhodné.

Konečne päť rokov po nástupe do Afganistanu dostal Levi dosť dlhú dovolenku, aby mohol prísť domov. Za celý ten čas videl mamu a Sarah dva razy, raz strávili predĺžený víkend v New Yorku, druhý raz ich prekvapil výletom do disneylandu. Ale teraz túžil ísť domov. Zašiel za Sarah do školy a bola to uslzená chvíľa, akú tak radi ukazujú na CNN, musel pretrpieť improvizované školské zhromaždenie, na ktorom mu riaditeľ školy povedal, akí sú naňho hrdí (hoci nie tak dávno ho rekordne

často nechávali po škole). Mama mu uvarila obľúbenú večeru fašírku so zemiakovým pyrém, a pritom celý čas plakala od radosti.

A konečne Levi zavolať Jeremymu. Bol október a Jeremy prišiel na víkend domov zo školy Johnsa Hopkinsa. „Hej, starec, nechceš skočiť na pivo?“ Uškrnul sa, keď mu jeho kamarát vyčistil žalúdok, že ho neupozornil vopred, že príde.

O pár hodín bol už Levi mierne pripitý z piva, lebo každý chcel platiť. Connor O'Rourke im dal jednu rundu na účet podniku a všetci pripili Levimu na zdravie. Vyobúbali ho všetky ženy a Sheila Varkasová sa doslova ukájala na jeho tele (trafená baba), všetci mu ďakovali, že slúži vlasti, potľapkávali ho po chrbte, potriasali mu rukou a hovorili, akí sú naňho hrdí. Bolo to... milé. Vlastne úžasné. Chalan z karavanu sa stal americkým hrdinom.

A potom sa konečne s Jeremym dostali k tomu, aby sa pohovárali.

„Tak ako sa naozaj máš, starec?“ spýtal sa Jeremy a láskavo naňho pozrel ako vždy.

Levi pozoroval, ako mu po fľaši steká kvapka. „Mám sa fajn,“ ani nezdvihol pohľad.

Jeremy chvíľu mlčal. „Nepotrebuješ niečo?“

Poriadne sa vyspať. Vojna ho pripravila o dobrý spánok. Zišlo by sa mu bielidlo na mozog, aby si vymazal z hlavy hrozné výjavy. „Nie,“ odvetil. „Ale ďakujem za balíčky a najmä za fotky.“

Jeremy sa predklonil. „Tak počuj, ja nemám predstavu, aké to je, som iba obyčajný stážista, čo vie čosi iba o črevných problémoch,“ Levi sa usmial, „ale keby si niekedy niečo potreboval alebo sa mi chcel zdôveriť, tu som. A budem tu stále, aj keď sa vrátiš. Okej? Si môj najlepší kamoš, ako dobre vieš.“

Levi prikývol a odlepil vinetu z fľašky. Niekedy možno porozpráva Jeremymu o tom, čo videl... a robil. Ale dnes nie. Pozrel naňho a znova prikývol. „Ďakujem.“

Jeremy sa oprel v boxe a zoširoka sa usmial. Levi si pamätal ten úsmev z futbalových zápasov, keď im Jeremy hovoril, ako šokujú protihráčov a ukradnú si víťazstvo. „Tak teda, je šanca, že by si

dostal pár dní voľna v júni?“

Levi pokrčil plecami. „Je to možné. Prečo?“

„Potrebujem ťa za svedka. Ôsmeho júna. S Faith sa chystáme zobrať.“

Levi ani nežmurkol. „Ty kokso!“

„Veru,“ odvetil Jeremy ostýchavo. „Povedala áno. Bol som celý vynervovaný, ale povedala áno.“

No dobre. Faith Hollandová pravdepodobne plánovala tú svadbu od prvého dňa, čo sa s Jeremym zoznámili.

Jeho kamarát bľabotal, kto všetko príde na svadbu, a Levi zrazu zdvihol ruku. „Jeremy,“ povedal, „vydrž sekundu, dobre?“

„Jasné.“

Spýtať sa či nespýtať sa? To bola otázka. Levi sa poobzeral dookola. Krčma bola takmer prázdna, dvaja ľudia sedeli pri bare, druhí dvaja pri stole. Connor stál za pultom a kontroloval účty.

„O čo ide?“ spýtal sa Jeremy.

„Ideš sa ženiť,“ oznámil Levi.

Jeremy prikývol. Levi nič nepovedal, len naňho hľadel. Možno zdvihol obočie. Jeremy preglgol a silene sa usmial. „No a čo?“ Utrel si čelo, zrazu bol celý spotený a to bola jasná známka. Ak je takýto nervózny, možno len čakal, kedy s tým niekto vyrukuje.

„Vždy som mal dojem, že si...“ Levi počkal, dúfal, že dopovie Jeremy.

„Že som čo?“

Dočerta! Levi sa zhlboka nadýchol a zadržal dych. „Že si gej, Jeremy,“ povedal veľmi, veľmi ticho.

Jeremymu sa ani na sekundu nezmenil výraz. Potom sa nadýchol. „Nie! Ehm... nemyslím. Chápeš, každý niekedy... uvažuje, či... Ale preto, lebo...“ Odvrátil pohľad. „Nie, nie som gej.“ Hlas mu znel duto.

Levi nič nepovedal, koniec koncov čo mohol povedať? „Keby si aj bol, je to v pohode.“

Jeremy mu opätoval pohľad a na tvári sa mu mihol zvláštny výraz. Možno pravda. Potom mierne pokrútil hlavou. Zvraštil obočie a pozrel na stôl. „Lúbim Faith.“

Hm, supersladká princeznička mala Jeremyho omotaného okolo malíčka. Levi pozrel na priateľa, ktorý bol vždy taký lojálny, slušný a stály. Vydýchol a prikývol. „Okej, mýlil som sa.“

Jeremymu sa znova mihol na tvári ten výraz, ale nasadil masku a usmial sa. „Tak teda dobre, budem naozaj rád, keď mi pôjdeš za svedka.“

„Jasné, ak mi dajú voľno, určite prídem.“

„Skvelé! Faith bude určite celá vzrušená.“

Skôr nie. „Je doma?“

„Žiaľ, nie. Išla so sestrami do mesta kupovať svadobné šaty a všetky tie ženské čačky. Babská jazda. V každom prípade naši mi po svadbe nechajú dom. Opustia ma, idú do San Diega, ale to nič. Faith iste netúžila vidieť svokrovcov každý deň, chápeš?“ Jeremy rozprával, vžil sa do úlohy pozorného snúbenca.

Levi si hovoril, že to nie je jeho starosť. Ak sa Jeremy chce oženiť s Faith, nech to urobí. Ale aj tak nechápal, ako sa Jeremy môže oženiť, keď ani nevie tú ženu bozkávať...

Ako je možné, že Faith to nedošlo?

Povedal si, čo si chcel, teraz drž hubu a krok, hovoril mu rozum. Buď dobrým priateľom, buď dobrým svedkom.

Takmer sa mu to podarilo.

Deviata kapitola

Faith stála na vrchole Rose Ridgea a hľadela nadol ponad lesy. Kedysi boli na tomto mieste pasienky a polia a obrábali ich Faithini predkovia. Kedysi sa tu pásli kravy. Za posledných sto rokov na stráňach vyrástli javory a duby, ale aj papradie a mach. Dnes prišiel studený front a chladný vietor privial nad jazero ťažké mračná. Onedlho sa spustí lejak.

Dolu pod sebou videla Neda, ako jazdí na kombajne cez vinice s chardonnay Toma Woodsa, a keď na chvíľu utíchol vietor, počula vrčanie motora. Na konci leta sa vznášali v ovzduší zvláštne vône povetria sladko rozváňalo hroznom, ale bolo cítiť aj istú melanchóliu, lístie sa chystalo zomrieť krásnou smrťou a zem

sa pripravovala na zimu.

Vždy keď Faith prišla domov, premýšľala, ako mohla vôbec odísť. Život v San Franciscu jej v porovnaní s týmto pripadal ako vzdialený sen.

Vinica Volavka bola pre Hollandovcov tým, čo Tara pre Scarlett O'Harovú. Ak ste pochádzali odtiaľto, svojím spôsobom vás to definovalo tak, ako ste ani netušili. Minulosť a rodina boli späté s touto pôdou a každý Holland cítil to puto do špiku kostí. Ako najmladšia z detí Hollandovcov mala Faith pocit, že pre ňu niet dosť miesta v rodinnom podniku. Jack bol geniálny chemik, dorábал víno a nekonečné hodiny vedel rozprávať o kvasinkách a fermentácii, až ho ľudia museli prosiť, aby prestal. Pru bola farmárka, chodila po poliach, silná ako futbalový obranca. Honor... hm, každý vedel, že Honor riadi svet. Jej sestra sa nikdy nezastavila ani len natoľko, aby sa nadýchla, so všetkými problémami sa obracali na ňu, či už išlo o zásobovanie darčkového obchodu, stretnutia s distribútormi alebo o charitatívne akcie. Mala pod palcom marketing a predaj vína a robila si svoju prácu obdivuhodne.

A potom tu bola Faith, dieťa, na ktoré nečakalo voľné miesto, jediná z rodiny, ktorá sa počas štúdia nevenovala vinohradníctvu. V detstve sa tu hrávala, sedávala v starej kamennej maštali a predstierala, že je to jej dom. Chystala čajové posedenia s imaginárnymi priateľkami, stavala rozprávkové domy a ležala na tráve, chránená skalami, hľadela na belasú oblohu a uvažovala, ako skrotiť jastraba alebo srnku. Vtedy sa jej to zdalo také čarovné, až priam počula tichý dupot jednorožca, možno aj Hobbita. Zo všetkých miest na ich pozemkoch, či už viníc alebo polí, lesov alebo vodopádov, toto miesto bolo pre Faith najvzácnejšie.

A teraz konečne môže prispieť svojou troškou do rodinného podnikania. Bol to dobrý pocit. To, že bola najmladšia, ešte neznamená, že toto miesto nie je súčasťou jej duše.

Blue jej šťuchol do ruky a pustil z papule tenisovú loptičku. „Už znova?“ Neodpovedal, len na ňu hľadel a pohľadom ju súril,

aby ju hodila. „Tak tu máš, ty psisko,“ a hodila loptičku do lesa.

Faith strávila celé predpoludnie v knižnici, fotila si nádvorie pri krídle s detskou literatúrou, merala, robila si poznámky. Bol to útulný priestor a ona sa postará, aby bolo veľkolepé. Kvitnúce stromy (už žobrala dary z lesnej škôlky), kľukatý chodníček, tečúca voda, pretože mala rada žblnkot vody (kto ho nemá rád?). A do stredu umiestni niečo naozaj výnimočné, hoci zatiaľ nevedela čo. Najprv tam musí stráviť nejaký čas a nasať atmosféru, až potom sa rozhodne. Jeden z jej klientov v San Franciscu sa smial, že niekedy si ľahne na zem na mieste svojho projektu, ale poveril ju aj inými projektmi, tak asi to malo zmysel.

V priebehu predpoludnia Faith videla aspoň desať ľudí, ktorých poznala: Lorelei z pekárne na rínku, svoju bývalú spolužiačku Theresu DeFiliovú a celý rad jej detí, ktoré sa uberali za ňou ako krásne tmavovlasé káčatká. Faithinu bývalú učiteľku z nedeľnej školy pani Linguistovú, pri ktorej sa Faith ešte vždy cítila previnilo. Manželku futbalového trénera, Jackovu frajerku zo strednej, zdravotnú sestru z Jeremyho ordinácie.

S Jeremym sa má stretnúť zajtra večer.

Znova sa nadýchla a jedinečné sladké vône vo vzduchu pri Finger Lakes lákavá zmes vôní hrozna a tráv ju upokojili ako vždy. Vôňa domova.

Blue sa vrátil, prefrnkol popri nej a radostne vrčal s tenisovou loptičkou v papuli.

„Ahoj, Faith.“

„Ahoj, Pru! Čo tu robíš?“

„Len som si pomyslela, že sa pozriem, čo tu robíš.“ Zahodila Blueovi tenisovú loptičku znova do lesa. „Načase, že otec ti dal zelenú na tento projekt. Ostatní vinohradníci už celé roky usporadúvajú svadby v stodole.“ Strhla si z hlavy čiapku, prešla si dlaňou po prešedivených čiernych vlasoch.

Chvíľu mlčali, krása sivého dňa pôsobila slávnostne. Pru znova poslúchla Bluea, pustila mu loptičku dolu kopcom a dívala sa, ako za ňou uháňa.

„Ako sa máš, Pru? Vyzeráš nejakو skleslo.“

Sestra vzdychla. „Neviem. Možno som len unavená. Skorý zber a tak. Otec ma privádza do zúrivosti ako vždy.“ Pozrela na Faith. „Okrem toho mám pocit, akoby sme s Carlom robili porno. Stále len sex, sex, sex.“

„Ach, to je vzrušujúce!“ Faith pozrela sestre do tváre. „Aha, tak možno nie.“

„Najprv to boli len náznaky, akože či si nedám urobiť bikinkové odvoskovanie alebo či budeme viesť erotické reči. A potom...“ Na Faithino zdesenie Pru vhrkli do očí slzy. „Doriti, Faith, ja neviem... už len to, že hovorí vrátim ti sexi život... Poznáš tú skladbu? Čo spieva ten pekný chlap?“

„Ano, poznám ju,“ odvetila Faith pochmúrne.

„Ako sa volá?“

„Justin Timberlake.“ Ten pako.

„Aha, jasné. Bring Sexy Back alebo také čosi. Vrátim ti sexi život. Nevedela som, že náš život už nie je sexi. A teraz Carl odo mňa chce, aby som bola kreatívna. Vieš, čo minulý týždeň priniesol z obchodu? Osem plechoviek šľahačky, Faith. Osem.“

„To je dosť,“ Faith mala čo robiť, aby nezvraštila tvár. Najvyšší čas zavrhnúť mliečne výrobky.

„A má to presne opačný účinok, Faith. Chápeš? Niekdajší priával lásky, ktorý som prežívala, vyschol, zrazu mu staré dobré manželské grify nestačia. Aha, a minule nás Abby pristihla pri tom a teraz sa so mnou nerozpráva. Vieš, Faith, minulý týždeň som bola na mamografii.“

Faith na ňu prísne pozrela. „Všetko v poriadku?“

„Jasné! Ale ja som sa na to vyslovene tešila! Konečne som mala chvíľu pre seba, len ja a lekárka. Nemusela som viesť erotické reči s Carlom ani nosiť uši pána Spocka či...“

„Preboha!“

„...riešiť problémy detí, otec mi nekládol nijaké otázky a Honor mi neliezla na nervy. Všade dookola bol zdravotnícky personál, a tak som tam len sedela v župane, čítala časopis... No tak dobre mi už nebolo celú večnosť! Aj keď som mala prsník zacvaknutý v tom prístroji, hovorila som tej žene: Pokojne, máte čas. A myslela

som to vážne.“

„Pru!“ Faith objala sestru a zadychčaný Blue sa k nim pridala, šťuchal do nich ňufákom a kňučal. „Ach, dievča moje, možno by si potrebovala mať čas iba pre seba.“

„To viem, Faith!“ vyštekla sestra. „Ale nejde to. Sú ošetrovateľky, to znamená, že sedem dní v týždni sa pracuje, potom nás čaká zber ľadového hrozna, potom sú tie nemožné sviatky a fakt nechápem, prečo sa Ježiško musel narodiť v decembri... Nebolo by to lepšie v marci? Ale to je len môj návrh.“

„Myslím, že Ježiš sa v skutočnosti narodil - vieš čo, to je jedno. Mala by si na pár dní odísť. Sama. Odveziem Abby, kam treba, a budem variť večeru pre celú rodinu, urobím čokoľvek, čo chceš, Pru. Vážne.“

Jej sestra sa vystrela, utrela si oči do rukáva na košeli a poškrabkala Bluea za ušami. „Pekný nápad,“ odvetila. „Ale nemôžem odísť.“

„Môžeš. Sama si sa rozhodla, že nemôžeš. Nebuď martýrka, Pru.“

„Prosím ťa, hovoríš ako pravá Kalifornčanka. A martýrstvo je naše rodinné motto.“ Sestra si utrela oči. „Ale zmeňme tému. Ukáž mi, čo tu chceš urobiť. Tak švihaj, šupito-presto. Nemám na to celý deň.“

„Jasné.“ Faith zaviedla sestru do lesa. Na chodníku narástla tráva, ale napriek tomu ho bolo vidieť. V konároch nad ich hlavami poskakovala veverička a v lese bolo zreteľnejšie cítiť vôňu dažďa. Blue ich viedol a vrtel chvostom.

„Tu hore som nebola už celé roky,“ ozvala sa jej Prudence za chrptom. „Zrejme som mala vždy kopu roboty.“

„Pamätáš sa na maštal?“ spýtala sa Faith a podržala konár, aby neplesol sestre do tváre.

„Ani nie.“

„Tak tu sme.“

Zastali na mieste, ktoré v tej chvíli veru nevyzeralo veľmi lákavo uprostred kamenných múrov starej maštale, ktorú postavili začiatkom devätnásteho storočia a vyhorela, ešte keď

bol prezidentom Teddy Roosevelt. Strecha sa dávno prepadla. Kedysi boli na maštali vráta, cez ktoré vyháňali a vháňali kravy. Aj vráta počas požiaru zhoreli, teraz tam zívava v múre len diera.

Faith vošla dnu, Pru tesne za ňou. „Ach,“ vzdychla sestra.

Obklopovali ich tri drsné kamenné múry. V dlážke dávno vyhúkla tráva a mach, na múroch lišajníky. Ale najlepšie na tom bolo aspoň podľa Faith, že stena obrátená k jazeru sa preborila, a tak sa ukázal úžasný výhľad. Kopec bol dosť strmý, a tak videli vrchovce stromov pod nimi. A za nimi hektáre viníc, biele budovy Volavky Nový dom, degustovňu, stodolu, kde bolo víno uskladnené v sudoch a cisternách a ďalšie vinice a lesy a napokon krivolaké jazero Keuka.

„Ako to podľa teba môže slúžiť na svadby a podobné záležitosti?“

„No, tu by bolo miesto zhruba pre sedemdesiatpäť ľudí. Úroveň podlahy by som možno zvýšila, ale nezostala by tu tráva. Potom by sme postavili konzolovú verandu, aby tam človek mohol stáť ako na prove lode päť či sedem metrov nad zemou. Pred verandou možno dám vyťať jeden-dva stromy, aby sa otvoril výhľad.“

„A čo ak bude pršať?“ spýtala sa Pru.

„To je na tom najkrajšie,“ vysvetľovala Faith. „Existuje priehľadný strešný materiál, a keby sa ocko chcel plesnúť po vrecku, mohli by sme strechu vysúvať a sťahovať podľa predpovede počasia. Tu by mohol byť kozub, aby sme to trochu zútulnili, tam by som postavila malý kamenný pult na koktaily. Nebolo by to krásne? Bola by si pod hviezdami, tancovala by si a naokolo by bola táto nádhera.“ Pozrela na sestru. „Čo si o tom myslíš?“

„Fakt úžasné!“ zvolala Prudence. „Páni, Faith, to dokážeš urobiť?“

„Jasné! Na hrebeni vybudujem parkovisko a rozšírim chodník, čo sem vedie, vymením vráta. Vojdeš dnu a bum taká krása!“

„A čo parkovanie? Kuchyňa? Elektrina?“

„Rozprávala som sa s jednou paňou na stavebnom oddelení o

súhlase na elektrickú prípojku a nevidela v tom problém. Stačí vykopať priekopy, vystlať ich PVC a privedieme sem elektrinu po ceste. Stará studňa je možno stále použiteľná. Vidíš tie dvere? Kedysi tam dojili kravy. Teraz by sa tam mohol rozložiť katering.“

Ak naozaj dosiahne to, čo si v duchu predstavovala, bol by to jeden z najnáročnejších projektov v úlohe záhradnej architektky... a v konečnom dôsledku jej príspevok do rodinného podniku. Prerobí svoj malý kamenný domček na hranie. „Myslíš, že sa to ockovi bude páčiť?“

„Otcovi by sa páčil aj Superdome, keby si vďaka nemu zostala doma, Faithie. A mne sa to už teraz páči.“ Pru objala sestru okolo pliec. „Mama by bola na teba hrdá.“ Jedného dňa ju tie slová nebudú bolieť... Jedného dňa... Dážď, ku ktorému sa schyľovalo, začal jemne klopotieť. „Poď, zveziem ťa domov,“ ponúkla sa Pru. „Pikap som odstavila pri cintoríne.“

Na polceste medzi starou maštaľou a staviskami patriacimi k vinohradu ležal rodinný cintorín. Sedem generácií Hollandovcov, od vojaka, ktorý bojoval v bitke o Trenton s Georgeom Washingtonom, až po poslednú zosnulú mamu.

Prudence odhrnula povädnuté kvety z maminho náhrobného kameňa. *Constance Verlingová-Hollandová skonala vo veku 49 rokov. Milovaná dcéra, manželka a matka. Vždy mala v srdci úsmev.*

„Chodíš sa sem niekedy s mamou porozprávať?“ spýtala sa Pru.

Faith zažmurkala. „Áno, jasné,“ zaklamala.

„Aj ja. Samozrejme, otec sem chodí stále.“ Vystrela sa. „Faith, ďakujem, že si ma vypočula.“

„Na to sú predsa sestry, tomu ver.“

V tej chvíli Pru zabzučal mobil. Pozrela naň a stisla tlačidlo. „Ahoj, Levi, čo sa deje?“

Keď Faith počula to meno, prebehli jej zimomriavky po tele. Bude si na to musieť zvyknúť, ten chlap je všade.

„Čo urobila? Kde? Nič sa jej nestalo? Dobre, dobre, o desať minút som tam.“ Pru bola celá biela.

„Čo sa stalo?“ Faith sa rozbúšilo srdce od strachu.

„Abby skákala do vodopádu. Opitá... s dvoma chalanmi.“ Pru pozrela na Faith. „Nič sa jej nestalo, ale Levi všetkých troch vzal na policajnú stanicu. Môžeš šoférovať?“

Zakrátko sa ocitli na malej policajnej stanici. Uplakaná Abby vzdorovito sedela pri Leviho stole. Vďaka bohu, vyzeralo to, že sa jej naozaj nič nestalo. Bol tam aj Levi a Everett Field, ktorého Faith kedysi varovala. Spomínaných chlapcov nikde nevidela.

„Zlatko, nič ti nie je? Zbláznila si sa? Nemôžem uveriť, že si urobila čosi také hlúpe!“ štekala Pru.

„Vážne, mami? Ty mi hovoríš, že som sa zbláznila? Kto sa doma hrá na doktora Spocka? Ty a ocko. To je bláznovstvo.“

„Je to pán Spock, jasné?“ Emmaline, ktorá chodila o rok vyššie ako Faith, si teraz krátko odfrkla. „Ale tu ide o neplnoleté dievča, ktoré sa opilo a sprostou vystrájalo životunebezpečné kúsky s chlapčiskami. Myslela som, že si múdrejšia, Abby.“

Faith pozrela na Leviho, ten sa tváril dosť zastrašujúco, mračil sa, ruky mal založené na hrudi. Keby zaťal svaly, košeľ a by mu praskla vo švíkoch, ale to by si teraz nemala všímať. Everett za jeho chrptom napodobňoval jeho pózu. Ale nemalo to rovnaký účinok. Usmial sa na ňu a zakýval jej, potom si spomenul, že je strážca zákona, a znova sa zamračil.

Podľa Leviho sa Abby dala prehovoriť, aby ukázala Adamovi Berkelymu a Joshovi Dienerovi vodopády na pozemku Hollandovcov. Josh so sebou priniesol veľké balenie piva, takže on mal najväčšie problémy, no okrem neho aj predavačka, ktorá si od neho nepýtala preukaz totožnosti. Každý z tých troch vypil dve piva, potom skočili zo skaly do vody, plávali v jazere a jašili sa, kým na nich natrafil stratený turista a správne usúdil, že nie sú plnoletí. A keď sa tam objavil Levi, vydesil ich na smrť.

„Tuším hodím šabl'u,“ zamrmala Abby a preglgla. Levi jej posunul nohou smetiak, ale výraz nezmenil.

„Dobre vieš, že strýko Jack si tam zlomil ruku,“ pokračovala Pru. „A nechápem, čo si tam robila s chlapcami?“

„Nemienili sme tam sexovať!“ vyhrkla Abby. „Keby sa o niečo

pokúsili, bola by som ich uhryzla.“

„Si opitá. Nemôžem uveriť, že moja malá dcéra je opitá,“ vzdychala Pru zmätene.

„A ty si sexuálna závisláčka,“ vyblafla Abby.

„Ak pije alkohol neplnoleté dieťa, je to protizákonné,“ ozval sa Levi miernym hlasom. „To, čo si robila, bolo hlúpe, Abby. Tvoja mama má pravdu. Dvaja chlapci, jedno dievča, no hlúposť. A tá roklina je nebezpečná. Vlni si tam dolámaval väzy jeden turista. Trvalo nám štyri hodiny, kým sme ho odtiaľ dostali a je doživotne ochrnutý.“

Abby vhrkli do očí slzy. „Všetci ma nenávidia,“ zamrmala a potom rýchlo hodila šablú do smetiaka. Everetta naplo.

„Levi, môžem ju odviešť domov?“ spýtala sa Prudence a Faith pichlo pri srdci. Chudera Pru, akoby o desať rokov zostarla.

„No dobre, zlato,“ Pru chytila Abby vlasy, aby, sa jej neubabrali od vývratkov. „Ide sa domov. Vybavíme to, keď budeš triezva.“

„Akoby si ty bola dokonalá,“ vzlykala Abby. „Teta Faith, neurobila si aj ty niekedy v mojom veku niečo hlúpe?“ *Veru áno, dievčatko, a to presne na tom istom mieste ako ty.* Faith si odkašlala a vyháňala sa pohľadom na Leviho. Tvár jej horela. „Pravdaže, srdiečko, ale jedno je hlúpe a čosi iné je životunebezpečné. Poďme domov, umyješ sa a vychutnáš si svoju prvú opicu v živote.“

„Zatknete ma alebo čo?“ Abby pozrela na Leviho. „Choď domov a vyspi sa z toho, Abby,“ odvetil. „Všetci traja si budete musieť odpracovať pár hodín verejnoprospešných prác. Ale už nikdy nerob čosi také, jasné? S Joshom Dienerom neradno paktovať.“

„Dobre,“ zamrmala a po lícach jej stekali slzy. „Mrzí ma to. Veľmi ma to mrzí, mami.“

„Poďme už čím skôr domov. Tvoj otec bude zúriť.“

To vyvolalo nový záchvat plaču. Faith vzdychla a schytila Abbin batoh.

„Veľmi ma tešilo, že som ťa videl,“ zašepkal Everett, celý

rozžiarený. „Nechceš niekedy zájsť na drink?“

„Nie! Vlastne áno, ale iba dobehnúť zameškané, nijaká romantika, dobre? Pretože som ťa v detstve varovala,“ dodala rázne.

„Vieš, často som na teba myslel, keď som...“

„Stačilo, Everett,“ ozval sa Levi pokojne.

„Dobre, dobre! Prepáčte, pane!“ Ev znova pozrel na Faith. „Vyzeráš skvele.“ Začervenal sa a Faith sa neubránila úsmevu.

„Faith.“

Keď počula Leviho hlas, strhla sa.

„Áno?“

„Dohovor jej. Očividne ťa zbožňuje.“

Prvý raz po dlhom čase sa jej zdalo, že Levi sa na ňu nedíva s opovrhnutím. A muž v uniforme... s tými mohutnými svalnatými ramenami... Zrazu sa jej podlomili kolená. „Dobre. Ďakujeme, Levi.“

A na chvíľu zabudla, že Levi je muž, ktorý jej prekazil svadbu a odohnal muža, ktorého ľúbila.

Desiata kapitola

V ten deň, keď sa mala konať svadba Faith a Jeremyho, príroda vytiahla všetky tromfy. Nad jazerom žiarilo slnko, vyleštilo jeho modrú hladinu, a keď sa y limuzíne viezla z Kopca na dedinské námestie, zdalo sa jej, že všetky kvety a stromy sa skvejú v plnej kráse. Šaty mala ako Popoluška priliehavý živôtik pošíty perličkami, od ktorých sa odrážalo svetlo a vrhalo dúhový odlesk do auta, tylová sukňa bola taká nariasená, až takmer zakrývala Abby, ktorá vzrušene džavotala. Prudence vyzerala zvlášť krásne, keď na sebe nemala pracovný odev, oči sa jej smiali. Obe sestry mali ružové šaty, lebo to bola Faithina obľúbená farba, a Colleen ako hlavná družička mala šaty o odtieň tmavšie. Faith sa nechcela rozhodovať medzi sestrami, a tak si zvolila Colleen.

„Dievčatá!“ zvolal John Holland a oči mu zvlhli. „Ste také krásne!“

Faith si uvedomila, že tuho zviaza kytičku. Bola nervózna. Teda, trochu. Ale nie z toho, že sa chystá vydať za Jeremyho. Nie, bola to pravdepodobne len tréma. Koniec koncov v kostole bude tristo ľudí. Teda áno, zrejme je to tréma. Len čo uvidí Jeremyho, tie pocity pominú.

Včera večer jej zavolať, že Levi sa zdržal v Atlante, ale nijaké strachy, stretne sa s nimi v kostole.

„To je dobre,“ odvetila Faith. Pravdupovediac, nemala by nič proti tomu, keby Levi uviazol niekde na letisku. Nevidela ho od strednej školy a vôbec sa netešila na jeho znudený, blahosklonný výraz. Ale to detinské správanie ho hádam už prešlo. Koniec koncov stane sa manželkou jeho najlepšieho priateľa. Okrem toho si nemienila večer pred svadbou pripustiť nijaké negatívne pocity. „Veľmi sa teším, že ho uvidím.“ Dala si body za pozitívny prístup.

Jeremy nič nepovedal.

„Zlatko? Ešte si tam?“

„Len ti chcem povedať, že vždy som túžil iba po tom, aby som sa stal tvojím manželom,“ povedal Jeremy zastretým hlasom.

„Ach, Jeremy,“ zašepkala. „Veľmi ťa ľúbim.“

Na toto by mala myslieť v krásne júnové ráno. Nie na zvieranie žalúdka. Možno jej len chýba mama, veď každé dievča chce mať vo svadobný deň pri sebe mamu, ktorá s ňou bude vzdychať a poplače si... a keby bolo treba, aj ju bude upokojsvať.

Kdesi v hĺbinách duše začula akýsi rev.

Nie, nie. Hm, je to len tréma. Je najšťastnejšia žena pod slnkom. *Vždy som túžil len po tom, aby som sa stal tvojím manželom.* No tak! Tie slová môže vziať do banky. Keď raz muž povie čosi také, nemôže byť nič zle. To je manželské zlato.

Limuzína zastala pred luteránskym Kostolom Svätej Trojice, kamennou budovou, kam chodili celé generácie Hollandovcov a turisti, ktorí prechádzali okolo, sa pristavili a hľadeli na svadobčanov. „Ste taká krásna!“ zakričala istá žena. Fotograf ju odfoťil, keď sa zohla k Abby a pobožkala ju na líčko tá fotka v ten rok vyhrala celoštátnu fotografickú súťaž.

Potom chytila otca pod pazuchu, a keď si Colleen ponatriasala šaty, Faith vošla do kostola, aby sa vydala za muža, ktorého ľúbila od prvého stretnutia, keď ju ako filmový hrdina niesol v bezvedomí na svojich mohutných rukách. No, znelo to trochu strelene, ale skutočne to bolo úžasné aspoň jej to všetci hovorili.

A tam už stál pred oltárom, krásny v smokingu, vysoký a mužný. Na kohosi sa usmieval, možno na nejakého pacienta, pretože k nemu chodila polovica mesta, neprekážalo im, že len teraz skončil stážovanie. Všimla si, že Levi to stihol, v slávnostnej uniforme vyzeral starší. Tváril sa veľmi vážne, musel byť unavený z cesty. Faith prebleslo mysl'ou, že by bolo milé, keby sa aspoň pokúsil usmiať. Koniec koncov je to jej svadobný deň a ten chlap sa tváril ako na pohrebe.

Organista spustil Pachelbelov *Kánon v D dur* a Pru vykročila uličkou. Honor sa zvrtila a netypicky objala Faith. „Mám ťa rada,“ zašepkala a aj ona vykročila, Abby a Colleen za ňou.

Vtedy sa Pachelbel skončil a spustil sa svadobný pochod.

Faith sa rozbúšilo srdce trojnásobne rýchlejšie. Usilovala sa neodtrhnúť pohľad od Jeremyho, uvedomovala si, že má napätú tvár, ale veru sa necítila... tak, ako by sa mala.

Si len nervózna, klamal jej mozog.

Zdalo sa jej, že na ňu hľadá celé mesto: doktor Buckthal, jej neurológ, s manželkou. Theresa DeFiliová, jedna z jej najmilších spolužiačok zo strednej školy, s bábätkom na pleci, s pekným manželom po boku. Jessica Dunnová zívala. Laura Boothbyová, ktorá sa postarala o nádhernú kvetinovú výzdobu. Ted a Elaine sa žiarivo usmievali. Connor O'Rourke. Pani Johnsonová a Jack v prednom rade. Veľa ľudí! Och priveľa!

Keď sa reverend White spýtal, kto odovzdáva túto ženu do manželstva, otec odpovedal: „Jej matka a ja,“ a všetci prítomní vzdychli pri tých sladko-trpkých slovách. Otec ju so slzami v očiach pobozkal na líce a potriasol Jeremymu ruku, potom sa k nemu naklonil a jednou rukou ho objal. „Dobre sa staraj o moje dievčatko,“ povedal a šiel si sadnúť.

Jeremy mal vlhké ruky. „Si krásna!“ zašepkal a pery sa mu

zvlnili v akomsi zvláštnom úsmeve, pohľad mu zablúdil ponad jej hlavu kamsi dozadu.

On nebol nervózny. Bol vydesený.

Faith zaplavil zvláštny pocit, takmer ako aura, ktorú cítila pred záchvatom, ale predsa len iný. Počula svoj dych hlasnejšie než slová kňaza a čítanie jedno v podaní Jacka, druhé v podaní Jeremyho sesternice Anne. Svadba sa nekonečne vliekla. Na skúške sa jej nezdała taká dlhá. Namojveru, bola to najdlhšia svadba v dejinách! Prečo ešte nezložili sľub? Nedokázala sa pozrieť na Jeremyho, sústredila sa na čítajúcich, na reverenda Whita, na svoju kyticu.

Možno aj to je epilepsia. Faith sa usilovala usporiadať si myšlienky, vtlačiť si do pamäti každý detail. Už si ten deň, to jej všetci hovorili, ale, dofrasa, pripadala si ako na pokraji tmavej epileptickej diery. S posvätnou vážnosťou užívala lieky a už tri roky nedostala záchvat. *Prosím, nie teraz, len to nie.*

Záchvat nedostala, ale pocit skazy na ňu doliehal ako horúce olovo.

Teraz kňaz hovoril o manželstve a o tom, že keď sa dvaja ľudia rozhodnú žiť spolu, je to vážna vec. Faith sa nevedela sústrediť. Túžila čím skôr zložiť manželský sľub a stať sa Jeremyho ženou. Chcela mu sľúbiť, že ho bude každý deň ich života milovať, lebo ho chcela ľúbiť. On bol ten pravý.

Už len pár minút a budú oficiálne svoji, prosím, už nech je po všetkom, je to normálne, že sa takto cíti? Nemôžu to urýchliť, aby sa dostali k tomu, že ľudia na nich budú hádzať ryžu?

Reverend White konečne prestal rečniť. Pozrel na zhromaždenie a Faith sa takisto pozrela na tie usmiate tváre, otec celý hrdý, starí rodičia rozžiarení. Už boli takmer tam. Takmer. Pozrela na Jeremyho. Tvár mal spotenú, vlhkými, horúcimi rukami jej zvieral ruky.

„Prv než snúbenci zložia sľub,“ povedal reverend, „vie niekto o dôvode, prečo by sa nemali zosobašiť? Ak áno, nech to vysloví teraz alebo nech navždy mlčí.“

Srdce jej tak prudko búšilo, až cítila, ako sa jej zvierajú komory.

Nikto nič nepovedal.

Reverend sa usmial. „Myslel som si to. V tom prípade...”

„Jeremy.“ Ten hlas znel tak ticho, takmer akoby nikto neprehovoril. Ale nie, Jeremy sa strhol.

Bol to Levi. „Jeremy, no tak.“

Čo je? Prečo sa ozval? V tej uniforme vyzeral tak pekelné slávnostne. Tak... autoritatívne. Prečo musel prísť? Prečo jeho lietadlo nemalo zdržanie?

Jeremy trhane dýchal. Teraz sa mu už na čele tvorili kropaje potu. Oblizol si pery, preglgol, potom otvoril ústa, že niečo povie.

„Nie,“ zašepkala.

„Faith,“ Jeremy jej tak silno stisol ruky, až jej ich takmer rozmliazdil.

„Nie.“ Silene sa usmiala. „Lúbim ťa.“

V očiach sa mu zračila bolesť, v tých očiach, ktoré sa ešte pred chvíľou na ňu usmievali. „Zlatko... musím ti niečo povedať.“

Zhromaždenie zašumelo a Faith kútikom oka videla svojho otca, ako zdesene otvoril ústa, Elaine, ktorá mala Faith rada ako vlastnú dcéru zvierala Tedovi rameno.

Faith sa podlamovali nohy, šaty sa jej triasli. „Jeremy, skončíme to,“ zašepkala.

„Máte nejaký problém?“ spýtal sa reverend White a zvrátil husté obočie.

„Nie!“ zvolala Faith a hlas sa jej zlomil. Ach bože, tuším omdlie. „Nemáme...”

Jeremy znova preglgol a do očí mu vhrkli slzy. „Faith,“ povedal znova a vtedy sa jej naozaj podlomili kolená.

„Pod'me,“ Levi chytil Faith za rameno. „Pod'me dolu.“ Odtiahol ju od oltára a vlečka šiat sa ťahala za ňou. Jeremy ich nasledoval.

Pri oltári boli schodíky. „Čo to robíte?“ spýtala sa Pru a vtedy sa kostolom začali ozývať hlasy hostí. A oni kráčali dolu schodmi a nemohli uniknúť pred Leviho rukou. Ten tyran všetko pokazil.

„Jeremy,“ zachrčala a obzrela sa. Snúbenec jej nepozrel do očí.

Levi otvoril dvere pri úpätí schodišťa. V suteréne kostola

vládlo šero a bolo tam cítiť kriedu. Stáli tam zo štyri stoličky, zrejme tu bývalo štúdium Biblie alebo stretnutie anonymných alkoholikov.

Levi jej pustil rameno a odviezol Jeremyho o kus ďalej, takže ona zostala sama.

„Čo sa to tu deje?“ Chvalabohu, bol to jej otec a Colleen, jej sestry a Jack, aj Jeremyho rodičia. Otec pristúpil k nej a objal ju okolo pliec. „Kazíš im svadbu, Levi!“

Áno! Mal byť jeho svedok, nie ničiteľ svadby. Ako sa opovažuje? Vždy chcela, aby mal Jeremy iného najlepšieho priateľa. Nikdy nemala rada Leviho Coopera. Bol priveľmi... tajnostkársky. A sebavedomý. A nikdy ju nemal rád, najmä po tom hlúpom bozku.

„Vydržte sekundu,“ povedal Levi.

Rozprával sa s Jeremym Jeremy hovoril panicky, Levi tichšie, pokojnejšie. Potom Jeremy prikývol, Levi mu stisol plece a obrátil sa ku skupine.

„Jeremy a Faith potrebujú byť chvíľu sami,“ vyhlásil. Pohľad sa mu zastavil nie na Faith, ale na manželoch Lyonovcoch.

„Ach,“ povedala Elaine veľmi, veľmi ticho. „Ach bože!“

„Faith?“ ozval sa jej otec. „Chceš, aby sme zostali?“

Pozrela na Jeremyho, ľúbil ju. Včera večer, (jej zavolať a povedal, že nikdy netúžil po ničom inom, len byť jej manželom. „Všetko bude v poriadku. Je to fajn, oci.“

„Budem hneď za dverami,“ odvetil. „Keby si ma potrebovala, zavolaj.“

Všetci pomaly, neisto odchádzali a obzerali sa na Faith. Klesla na kovovú stoličku, Jeremy sa posadil oproti nej. A Levi, ten prekliaty Levi, odišiel o pár metrov, stál s rukami za chrbtom, hľadel na dlážku a pôsobil ako kamenná hradba.

„Musí tu zostať?“ zašepkala Faith.

„Bol by som... rád, keby zostal,“ odvetil Jeremy šeptom. „Ak ti to neprekáža.“

Pozrela mu do očí, takých tmavých, až sa zdali čierne, do očí, ktoré vždy pôsobili tak šťastne akoby mal radosť z nej, zo života.

Bol to jeho prirodzený výraz a všetkým sa vždy páčil jeho široký, pohotový úsmev.

No teraz sa neusmieval.

Mala pocit, že nastane koniec sveta.

„Faith,“ povedal ticho a hlas sa mu zlomil, „chcem, aby si vedela, že ťa veľmi ľúbim.“ Nadýchol sa a pozrel na dlážku. „Ale nemôžem sa s tebou oženiť.“

„Prečo?“ aj jej sa zlomil hlas. „Si chorý? Mne to neprekáža, zostanem pri tebe, veď to si sľúbime, v zdraví aj v chorobe...“

Zdvihol pohľad a povedal: „Som gej.“

Tie dve slová akoby chvíľu poletovali okolo nej, až potom pochopila ich význam. Rýchlo sa nadýchla a chcela čosi povedať, ale musela to niekoľko ráz skúsiť, jej ústa vydávali akési zvláštne zvuky, pery sa usilovali formulovať slová, ale márne. Napokon rýchlo potriasla hlavou a skúsila to znova. „Nie, nie si gej.“

„Mrzí ma to.“ Vyzeral... staro.

„Nemusí ťa nič mrziť! Nie si gej! Nie si! Nemôžeš byť.“ Zaváhal, pozrel na dlážku, krásne doktorské ruky mal voľne spojené. Teraz sa mu mal na prstenníku skvieť prsteň. Aj by ho tam mal, keby Levi držal jazyk za zubami.

Jeremy sa zhlboka nadýchol. „Neuvedomoval som si to... dlho som o tom ani sám nevedel. Naozaj. Myslel som si, že tie pocity odídu, a pri tebe som mal pocit, že to je dôkaz, že nie som...“

„Prestaň! Jeremy, mlč už! Preboha!“ Mierne hyperventilovala. „Nie si gej.“ Nadýchla sa, aby sa upokojila. „Máš najhorší vkus, aký som kedy u muža videla. Musela som ťa naučiť, ako sa obliekať. Pamätáš sa na tie hrozné džínsy, o ktorých si si myslel, že ti seknú? Boli príšerné! Vôbec nie si štýlový. Nebyť mňa a Banana Republic...“

„Faith, ja...“

„Nie! Okrem toho si hrozný tanečník! Len si spomeň, museli sme absolvovať šesť hodín tanca, aby si pochopil kroky, Jeremy! A... a... hral si futbal! A bol si fakt dobrý! Hral si futbal, Jeremy! Bol si zadák.“

Položil jej ruky na tie krásne šaty, na nadýchanú látku a jeho

šťastná, krásna tvár pôsobila teraz tak staro a tragicky! „Viem,“ odvetil drsne. „A keď som sa s tebou zoznámil, myslel som si, že všetko zapadlo na svoje miesto. Skutočne som ťa ľúbil...”

„Aj ma ľúbiš! Nehovor to v minulom čase!“ zvolala prenikavým hlasom. „Hovoril si, že sa chceš stať mojím manželom! Povedal si mi to len včera večer, Jeremy!“

„Nevzrušuj sa,“ zamrmal Levi.

Faith sa prudko obrátila. „Sklapni, Levi!“ vyštekla. „Ak už tu musíš byť, aspoň mlč!“ Pozrel na dlážku a poslúchol ju.

Faith sa nadýchla, potom znova, a pozrela Jeremymu do očí. „Viem, že ma ľúbiš,“ pokračovala vyrovnane. „Som si tým taká istá ako ničím iným. Ako môžeš povedať čosi také?“ Stíšila hlas. „Chcel s tebou Levi niečo mať alebo...?“

„Nie, bože, nie!“ odvetil Jeremy. „Levi s tým nemá nič spoločné. Ty si jediná, s ktorou som niečo mal, Faith.“

„Vidíš? Tak teda nie si gej. Jednoducho nie si. Veď spolu spíme od druhého ročníka univerzity!“

Vtedy jej napadlo čosi hrozné. To, že chodila s chlapcom, ktorý jej tvrdil, že ju ľúbi, ale čakal dva roky, kým sa jej dostal pod sukňu... dofrasa!

„Faith, keď sme... spolu,“ ozval sa Jeremy veľmi, veľmi ticho, „musím... ehm...”

V tej chvíli sa dvere otvorili a vošla dnu Jeremyho prateta Peg. „Musím ísť na toaletu,“ povedala. „Nebojte sa, nebudem počúvať. Faith, srdiečko, vyzeráš nádherne. A ty si Levi, však? Ach, zbožňujem mužov v uniforme! Ďakujem, že slúžiš vlasti, zlatko.“

„Ehm... s radosťou,“ zamrmal Levi. „Ďakujem vám za podporu.“

Bože dobrý! Toto bolo také bizarné ako nejaká nočná mora. A možno aj bola. Modlila sa, aby bola. Prateta je na záchode, Jeremy je gej... no tak! Musí to byť zlý sen. *Bože, prosím ta! Daj, aby som sa zobudila vo svojej posteli a prebrala sa z tohto sna, Jeremy a ja by sme sa zosobášili. Poviem mu o tomto sne a od srdca sa na tom zasmejeme. Prosím!*

Ale tie detaily. Vôňa kriedy, studené stoličky. Leviho vyleštené topánky, vojenský strih.

Jeremyho zohnutá hlava.

Konečne sa prateta Peg vynorila. „Uvidíme sa hore!“ a veselo im zakývala.

„Čo si to hovoril?“ spýtala sa Faith ostrejším, tvrdším hlasom. „Keď sme spolu, musíš čo, Jeremy?“

Zvraštil tvár. „Musím myslieť na... iné veci. Hoci si myslím, že si krásna a...“

„Aké veci?“ zatiahla. „Myslím, že si zaslúžim vedieť, čo si musíš predstavovať.“

„Faith, toto možno nie je...“ začal Levi.

„Sklapni, Levi! Na aké veci, Jeremy?“

Tváril sa zničené. Celkom nešťastne. „Musím si predstavovať Justina Timberlaka.“

Ach!

Okej, obhajoba Jeremyho heterosexuality dostala tvrdý zásah. „Justina Timberlaka?“

„*Rock Your Body*. To video.“

Uvedomila si, že má otvorené ústa. Zavrela ich. V duchu počula tú mučivú pieseň. Všetci mali nemožné biele mikiny s kapučňami.

Ach nie!

Hlavou jej vírili myšlienky, ale akosi k nim nedosiahla. Mejkap má určite rozmazaný od slz. Šaty ju škriabali. Nebudú spolu tancovať prvý tanec. Nezosobášia sa.

„Skutočne si gej?“ zašepkala.

Zdvihol pohľad a prikývol, aj on mal v očiach slzy a cítila sa hlúpo, lebo ho chcela utešovať. „Myslel som si, že... nie som,“ povedal. „Túžil som mať ženu teba a deti. Chcel som mať rovnaký život ako moji rodičia, ale... áno... som gej.“

Jednou rukou si zakryl oči a sklonil hlavu.

Odkedy sa s ním zoznámila, vždy si myslela, že je výnimočný, nežný a úžasný. Od prvej chvíle ho ľúbila. Nikdy ju nesklamal, nikdy sa na ňu nehneval, nehľadel na ňu opovržlivo.

Jeremy Lyon bol predovšetkým veľmi dobrý muž.

Podvedome ho pohladila po čiernych vlasoch, pristríhnutých pri tejto príležitosti.

Pozrel na ňu tak nešťastne, až jej to zlomilo srdce.

„To nič, miláčik,“ zašepkala. „Všetko je v poriadku.“

„Veľmi ma to mrzí,“ odvetil znova. „Veľmi, veľmi ma to mrzí, Faith.“

Naklonil sa k nej, takže sa im dotýkali hlavy, a ešte tam minútku sedeli alebo možno hodinu, bolo počuť len Jeremyho prerývané dýchanie a plač a Faith ticho padali slzy na svadobné šaty. Doľahla na ňu realita budúcnosti, spočiatku sa jej zdala znesiteľná. Jej krásna svadba sa nebude konať. Nepôjdu na svadobnú cestu do Napy, nebude polihovať v posteli s týmto krásnym mužom. Ach bože, teraz jej tá ľarcha doľahla na hrud'. Po viniciach nebudú pobeňovať ich čiernovlasé deti... nebude žiť s Jeremym, jediným mužom, ktorý v nej videl čosi výnimočné a vzácne.

Jeremy bol dôkaz, že jej bolo odpustené. Ale teraz z toho nebolo nič. Nebude nič.

„Asi by sme mali odvolať svadbu, nie?“ navrhla a on sa zasmial a zavzlykal súčasne, potom vstal, privinul si ju, pritlačil si jej tvár na svoje tvrdé svalnaté plece a ona ho z celej sily objala, v hrdle ju pálili zadržávané vzlyky, lebo Jeremy by z toho bol veľmi nešťastný a ona ho priveľmi ľúbila, aby sa naplno rozplakala. Bola to jej životná láska.

„Odídem z mesta,“ oznámil zlomeným hlasom. „Môžem sa... odsťahovať. Nezostanem tu, Faith. To ti neurobím.“

Ale bol mestský lekár. Elaine a Ted mu požičali peniaze, aby si odkúpil prax doktora Wilkinsona. Faith mu pomohla zariadiť čakárne, kúpila mu plagáty Normana Rockwella, objednala mu časopisy. V meste pôsobil len pol roka a už zvažoval, že prijme druhú zdravotnú sestru, taký bol obľúbený.

Faith pokrútila hlavou. „Nie, ty nikam nepôjdeš. Nerob nič. Vieš čo, zatiaľ to nechajme tak, dobre?“ Hlas sa jej zasekol. „Porozprávame sa o tom... neskôr.“ Zmocnila sa jej panika a

hrozilo, že to nezvládne, ak tam zostane čo len o sekundu dlhšie. „Všetko sa utrasie, ale ja... asi by som mala ísť,“ pozrela mu na hrud'. Odvážila sa mu znova pozrieť do tváre a skutočne mala pocit, akoby jej išlo puknúť srdce.

„Faith, bol by som rád, keby to bolo inak,“ zašepkal Jeremy. „Som hrozne...“

„Už musím ísť,“ vyhlásila. Nadýchla sa a zahryzla si do pery, z úst sa jej vydral len šepot: „Ahoj.“ V tom krátkom formálnom pozdrave znela veľká bolesť. Takže iba ahoj...

Vyšla do žiary slnka, teraz sa jej zdala potupná, potom do tmavej jaskyne limuzíny. Pociťala prázdnotu a poďakovala Bohu. Zrazu si uvedomila, že ju drží otec, potom jej sestry, pani Johnsonová jej len chytila ruku a nič nepovedala. Nieкто jej pošepol, že Jack sa postaral o hostí, a Jeremy sa rozprával so svojimi rodičmi.

Ešte vždy držala v ruke kyticu.

Keď sa vracali domov, nikto nič nepovedal. Blue, mladý zlatý retriever, ktorého si pred pár mesiacmi vzala z útulku (mala byť vydatá a mohla si dovoliť vlastného psa), ju radostne privítal, skočil jej na šaty, určite ich zašpiní, ale čo tam po tom? A hore schodmi fotograf ju tu fotil asi pred hodinou, ako to bolo dávno, ešte v starých časoch.

Jej družičky bývalé družičky kráčali za ňou.

„Dovoľ, aby som ti pomohla vyzliecť tie šaty,“ ponúkla sa Honor, keď už boli vo Faithinej izbe.

„Myslím... myslím, že chcem byť sama,“ odvetila Faith. Páni, ten hlas jej samej znel úplne cudzo.

Všetky tri na seba pozreli. „Ale nezabiješ sa ani nič podobné, čo?“ spýtala sa Pru.

„Bože dobrý, nie. Ja len... potrebujem nejaký čas.“

Napočudovanie poslúchli a ticho za sebou zatvorili dvere. Faith klesla na posteľ, tylová sukňa sa okolo nej nafúkla ako púpava. Tam stál jej veľký červený kufor zbalený na svadobnú cestu, z bočného vrečka vykúkali letenky do San Francisca.

Hello Kitty na pracovnom stole odtikávala minúty. Cez

otvorené okno počula otcov dunivý hlas, s niekým sa rozprával. Pani Johnsonová buchotala v kuchyni keď sa hnevala, hovorili tomu bolestné varenie. Z chodby k nej doliehal Abbin plač chúďa malé. Jeremy nebude jej strýko, hoci ho tak volala už niekoľko mesiacov. A vychvaľovala sa tým.

Faith zastala pred zrkadlom a hľadela na svoj odraz. Maškaru mala rozmazanú, oči červené, rúž zotretý, tvár absolútne bielu. Ale vlasy mala naozaj krásne.

A viete, čo ešte? Dva mesiace držala diétu, aby dosiahla túto váhu, hoci Jeremy ju uisťoval, že ju ľúbi takú, aká je. Ten Jeremy, gej. Gejovia majú radi kypré ženy. Mala to vedieť.

Dnes ráno bola Faith najšťastnejšie dievča v štáte New York, ak nie na celom svete. Každý si to myslel, a najmä ona. A teraz, o 12.44 bola ženou, ktorá netušila, že jej snúbenec je gej.

Ako je možné, že to nevedela? Spávali spolu. A dosť často! No dobre, možno nie tak často, ako by sa jej páčilo alebo ako jej priateľky spávali so svojimi frajermi, ale boli na univerzitách v rozličných štátoch! A magisterské štúdium absolvovali takisto v rozličných štátoch. A uplynulý rok... no, nie veľmi často.

Justin Timberlake.

Do ritnároviec!

A celý ten čas si myslela, že sú spolu šťastní. Celý ten čas Jeremy, jej úžasný, sladký, ohľaduplný Jeremy, niesol to tajomstvo sám.

Iba Levi to vedel. Levimu to zrejme povedal.

Vstala a začala si vyzliekať svadobné šaty, ale nešlo jej to. Prekliate gombičky skryté pod légou, poondiate háčiky... Mal ich odopínať Jeremy, pomaly, láskyplne... Hm, myslela si, že keď budú manželia a tehotenstvo bude radosťou, „nie nehodou“, ich sexuálny život sa napraví. Vždy bol dobrý, ale vedela, že v manželstve bude ešte lepší.

Tu ležala nahá s Jeremym Lyonom, po uši zaľúbená, a verila mu, keď jej hovoril, že je krásna a dokonalá, a pritom myslel na Justína Timberlaka, ako tancuje v mikine. A hoci to bol celkom príťažlivý výjav, muž, ktorého ľúbila, by nemal myslieť na také

čosi, aby si ju vymazal z mysle. Viete čo? Justin Timberlake zas nebol až taký dobrý. Iba priemerný. Ako sa opovažuje vtierať do Jeremyho myšlienok počas sexovania?

Vtedy jej zabzučal mobil. *Starká*, stálo na displeji pri fotke zamračenej starej mamy. Faith nechala zapnutú odkazovú schránku. O minútu jej prišla esemeska. Prečítala si ju. *Prijmi ten hovor, dočerta!* A o sekundu na ňu už znova gánila starká.

Bude jednoduchšie porozprávať sa so starou mamou než vyhýbať sa jej telefonátom. Starká vedela byť kus žuly, keď sa jej zachcelo. „Ahoj,“ pozdravila Faith.

„Chod' na tú svadobnú cestu,“ vyhlásila starká rázne. „Vypadni na chvíľu.“

Faith mlčala. V tom okamihu si nevedela predstaviť ani len to, že by vstala, nie, že by nastúpila do lietadla a letela na druhý koniec krajiny.

„Urob to, Faith,“ dohovárala jej starká nežnejšie. „Mala by si stráviť nejaký čas ďaleko od domu, spoznať svet.“

Tie slová jej boli známe, zatínali sa jej do srdca.

„Letenky máš, nie? Využi ich. Chod' do San Francisca, zlatko, čo najďalej od toho všetkého.“

Starká jej hádzala záchranné lano. „Dobre,“ zašepkala.

„Odveziem ťa,“ vyhlásila starká víťazoslávne, ale bola to šoférka, ktorej sa nikdy nepodarilo prekonať na diaľnici rýchlosť šesťdesiat kilometrov za hodinu.

„Netreba, zostaň tu. Nájdem niekoho iného. A, starká...“ Faith sa zlomil hlas, „ďakujem.“

„Večer ti zavolám, srdiečko.“

Starká má pravdu. Nemala by tu zostať. Jeremy nemôže odísť a ona nemôže zostať. Jeremy bol jej najbližší sused, hoci býval takmer dva kilometre od nej. Všade by ho stretávala. V tejto chvíli to bola neznesiteľná predstava...

Okrem toho Manningsport má 715 obyvateľov. A všetci teraz vedia, že Faith Hollandová bola hlúpa a nevšimla si, že jej snúbenec je gej. *Nie, nemala som najmenšie podozrenie, budú hovoriť. Ved' bol taký skvelý futbalista... ale ani som s ním nespala!*

He-he-he!

Zrazu sa spamätala, už sa necítila ako zombie. Schytila kufor a prudko otvorila dvere, zbehla po schodoch a šatami zhadzovala rodinné fotografie.

Justin Timberlake. Nenávidí Justína Timberlaka!

Len čo sa dostala dolu, ktosi ticho zaklopal na predné dvere. Zadychčané ich otvorila.

Ach, druhý chlap, ktorého nenávidela. Levi Cooper, kaziteľ svadiieb. „Ty!“ zasyčala.

Ešte vždy bol v slávnostnej uniforme, na hrudi sa mu skveli stuhy a medaily. Pán Hrdina. „Jeremy ma posielal, aby som sa spýtal, ako ti je.“

„Vezmi ma na letisko,“ prikázala mu.

Zdvihol obočie a mierne zvrátil čelo. „O tom nič neviem.“

„Urob, čo ti hovorím, Levi,“ vyhlásila.

„Počuj, pravdepodobne nie si...“

„Mlč už. Jednoducho ma tam vezmi.“

Vtedy vyšiel na verandu jej otec. „Faith, srdiečko moje, práve som sa chcel na teba pozrieť. Ako ti je? Je to šok, ani neviem, čo...“

„Oci, idem do San Francisca, dobre? Zavolám ti, len čo pristaneme.“

„Počkaj, srdiečko, spomaľ,“ pozrel na Leviho. Prečo? Prečo pozrel na chlapa, ktorý jej prekazil svadbu a držal pod pokrievkou Jeremyho tajomstvo? „Mala by si zostať tu, zlato moje, s rodinou. Je to veľmi ťažký deň, ale my ti to pomôžeme prekonať.“

„Idem do San Francisca. Mám letenky,“ vyhlásila Faith.

„Faith...“

„Ja... ja... ja musím odtiaľto vypadnúť, oci,“ jachtala a už znova hyperventilovala. „A tak pôjdem do San Francisca. Pamätáš sa na Lizu? Chodila som s ňou na výšku. Žije v San Franciscu, nebudem sama, zavolám jej. Je fakt zábavná. Okej? Neskôr sa ti ozvem.“

„Faith, nezdá sa mi to rozumný nápad.“

„Oci, musím odtiaľto vypadnúť. Idem!“

„No dobre, dobre. Upokoj sa. Ale vieš čo? Ak naozaj chceš ísť, daj mi minútku, zbalím si veci a pôjdem s tebou. Dobre?“

„Nie, idem sama. A hneď. Musím odtiaľto výpadnúť, inak prídem o rozum, oci.“

Otec vyzeral prekvapene. *Veru. tak, oci, pomyslela si iracionálne. Teraz si so mnou nezačínaj.*

„Tak ťa teda odveziem. Nebuď hlúpa, moja.“

„Nie, on ma vezme. Všetky?“ Prižmúrila oči na Leviho a ťutovala, že pohľady nezabývajú.

Levi si odkašlal. „Nemáte nič proti tomu, pán Holland?“ spýtal sa.

„Jeho sa nepýtaj,“ vyprskla Faith. „Tu ja rozkazujem, vojak. Tak rob, čo ti kážem.“

„Bacha na vec,“ zamrmľal.

„Faith, to nie je jeho chyba,“ vyhlásil otec, ale keď naňho uprela pohľad, zdvihol ruky, akoby sa bránil. „Miláčik, skutočne si myslím, že by si si mala na pár dní...“

„Zavolám ti, len čo pristaneme.“ Pobožkala otca na líce a znova na ňu doľahla hrozná ťažoba. „Lúbim ťa, oci,“ zašepkala. „Veľmi ma to všetko mrzí. Splatím ti to.“ Znova hrozilo, že sa už-už rozplače. Nie, nie, teraz nie. Zastupľovať emócie! Zosypať sa môže neskôr.

S dupotom prešla po verande, stúpila pritom na kraj šiat a roztrhla ich. No a čo? Spáli tie handry aj bielu mikinu (dostala ju od Jeremyho, uť!).

Pred domom stálo Leviho lacné auto z požičovne s michiganskou poznávacou značkou. Nastúpila, natlačila tam tie nemožné šaty, a keď sa Blue pokúšal za ňou vyskočiť, pohladkala ho po hlave. Škoda, že si ho nemôže vziať. Počkať, môže si ho vziať! Doktor Buckthal jej povedal, že niektoré psy dokážu vopred vycítiť epileptický záchvat, a Bluea zaregistrovala ako služobného psa skôr preto, lebo chcela, aby ho mohla brávať všade so sebou, než preto, lebo ho skutočne mohla potrebovať. Ale tak či tak bol zaregistrovaný.

„Počkaj chvíľu,“ zamrmľala a vbehla do domu. Boli tam jej

sestry, Coll aj pani Johnsonová, vypytovali sa, rozprávali jedna cez druhú, ale ona to nevnímala. Prehrabávala zásuvku, kde mala Blueove papiere a voilá! Schytila doklad a obrátila sa k nim. Všetky jej radili, potľapkávali ju, usilovali sa ju objasť, ale boli ako vtáky, poletovali jej okolo hlavy a ona ich len mávnutím ruky odohnala.

„Pozrite,“ povedala trasúcim sa hlasom, „idem na pár dní do Kalifornie. Možno absolvujem svadobnú cestu sama, neviem. Ale veľmi vás všetkých ľúbim a mrzí ma toto... fiasko. Zavolám vám, no momentálne jednoducho musím vypadnúť.“

„Dovoľ, aby som ťa odviezol, Faithie,“ ponúkol sa jej brat takým láskavým hlasom, až jej znova vhrkli do očí slzy.

„Pôjdem s tebou,“ navrhla Pru.

„Nie, všetko je dohodnuté, ale ďakujem.“ Schytila Blueovu vôdzku, pomyslela si, že kým mu kúpi psie granuly, môže jesť hamburgery, potom vyšla k autu, kde čakal Levi. Blue naskočil dozadu, usmieval sa, vrtel chvostom, a vďaka Bohu, že ten pes nevedel rozprávať, lebo keby jej ešte niekto povedal čosi milé, asi by to neprežila.

Levi Cooper k nej nebude milý. Tým si bola istá.

Ten darebák nasadol do auta, naštartoval a zakýval jej otcovi. Aj ona otcovi zakývala a v hlave cítila adrenalín.

Odletí do San Francisca, ubytuje sa v hoteli Mark, kde mali s Jeremym rezervované štyri noci, zaplatili to jeho rodičia. Liza môže prísť za ňou a budú spolu popíjať mladomanželský šampus, možno pôjdu aj na výlet do údolia Napa, presláveného dobrým vínom.

Na Leviho ani nepozrela a on čušal. Škoda, že nečušal pred pár hodinami pred oltárom.

Hľadela cez okno. Občas si ľudia všimli, že má na sebe neprimerane objemné biele šaty alebo že Levi má slávnostnú uniformu, a trúbili na nich alebo aj kývali. Ale Faith akoby mala tvár vytesanú z kameňa.

Po nekonečne dlhom čase dorazili na zvláštne krásne letisko Buffalo Niagara a vošli do haly. Ľudia im blahoželali, no ona

nereagovala. Prvý raz od chvíle, čo jej zomrela mama, sa neusilovala byť k ľuďom milá. Iba ukázala preukaz totožnosti a letenku a prešla kontrolou, no ľudia na ňu zvláštne pokukovali. Zrejme ešte nemali také šťastie, aby na vlastné oči videli odvrhnutú nevestu. „Vysvitlo, že môj snúbenec je gej,“ povedala jednej žene. Blue zaštekala a zavrtil chvostom.

„No teda!“ zvolala žena. „A vy ste to nevedeli?“

„Nie. Ale on to vedel,“ ukázala bradou na Leviho. Potom si obula absurdne krásne topánky, schytila príručnú tašku, dočerta, tá teda bola ťažká, a prešla k bráne, ktorá bola len desať metrov odtiaľ, sadla si a čakala. Pozrela na hodiny. Do odletu zostávalo sedem hodín. Možno dostane záchvat, a tak jej ubehne čas. Zo stresu niekedy dostala záchvat.

Vždy lepšie než sedieť tu a myslieť na Jeremyho... Už pri spomienke na jeho meno sa jej do hrdla tlačil plač. Blue sa uvelebil na dlážke, a keď okolo neho precupkalo batôľa, zavrtil chvostom.

Levi sa s niekým rozprával. *Ty nemáš letenku, idiot*, prebleslo jej hlavou. *Tak sklapni*. Ale nie, rozprával personálu letiska kadečo a jej sa doniesli do uší len útržky slov *svadba sa nekonala...jej priateľ... nechce, aby čakala sama*.

Vraj priateľ. Debil. Ale pán Hrdina na ľudí zapôsobil kto by už len odmietol muža v uniforme, ktorý dostal dovolenku, aby mohol prísť domov z tej hroznej vojny? Teraz zamieril k nej s rezignovaným výrazom, pery stisnuté do tenkej čiarky.

Prv než sa k nej dostal, omotala vôdzku o opierku stoličky, vstala a vybrala sa na toalety, ťahajúc za sebou kufor. V tých absurdne širokých šatách sa zmestila iba do kabínky pre hendikepovaných. Načiahla sa dozadu a rýchlo odopínala gombičky, občas odtrhla pútiko, konečne sa z nich vyslobodila a pritom vrazila plecom do steny. Preč s tými handrami veselej vdovy, preč s pančuchami, preč s tými krásnymi topánkami, ktoré tak rozkošne vykúkali spod šiat. Nabalila si rozličnú spodnú bielizeň, zvodnú podprsenku aj kopu nohavičiek, krátke hodvábne nočné košieľky. A krásne šaty na denné nosenie i na

romantické večere, pri ktorých nebude sedieť s Jeremym pri stole.

Prezliekla sa do jogínskych nohavíc, obliekla si tielko a obula tenisky počas svadobnej cesty mala v úmysle cvičiť, aby nenabrala kilá navyše, nechcela byť ako daktoré manželky, čo prestanú dbať na štíhlu líniu, len čo je po svadbe.

Potom zhúžvala šaty a vyšla z kabínky. Zastala a premýšľala: hodí ich do odpadkov? Čo sa robí so svadobnými šatami, keď sa zruší svadba? Áno, Martha Stewartová, slečna Mannersová alebo Amy Dixonová, čo má urobiť? Nevesta ich iste neodloží pre svoju dcéru, najmä keď v blízkej budúcnosti nebude mať dcéru, lebo jej snúbenec bol gej.

Spomenula si, že keď tie šaty kúpila, zavolała Jeremymu. Otec ich vzal všetkých do Corningu, kde bol krásny obchod so svadobnými šatami, a len čo si obliekla prvé šaty, vhrkli mu do očí slzy. Zavolała Jeremymu a oznámila mu, že misia je splnená, a on jej milujúcim hlasom povedal, že bude najkrajšia nevesta na svete, lebo má najkrajšie srdce. (Páni, ako si mohla myslieť, že je hetero?) Potom sa rozprávala s jeho mamou, rozprávala jej všetky detaily a Elaine bola taká dojatá, až sa rozplakala.

Páni moji! Znova z nej vychádzajú tie zvláštne, pridusené zvuky.

Ale neodhodila ich. Nedokázala to. Vyšla z toaliet so šatami pod pazuchou a za sebou ťahala kufor. Levi hľadel na dvere a telefonoval, bezpochyby s Jeremym. Áno, tí dvaja nemali pred sebou nijaké tajomstvá. Keď prišla k nemu, ukončil hovor.

„Urob niečo s týmto,“ strčila mu šaty do rúk, pobrala sa k radu plastových stoličiek, kde uviazala psa.

O šesť hodín a štyridsaťtri minút odletí zo štátu New York.

Levi si prisadol k nej, šaty strčil pod svoju stoličku. „Môžem ti niečo kúpiť?“

„Nie, ďakujem. Ako dlho si to vedel?“ Nepozrela naňho.

Chvíľu mlčal. Napokon ho kopla do členka a zagánila naňho. Ako sa opováži tváriť znudene? Pako!

„Tuším som to vedel odjakživa.“ Blue sa prevalil na chrbát a naznačil, že je pripravený dať sa škrabkať.

„Vážne? Vedel si to od prvej chvíle, čo si sa s ním zoznámil?“

„Viac-menej.“

„Ako?“ chcela vedieť. Pozrela mu do tváre. „Pokúsil sa ťa pobožkať alebo čo?“

„Nie.“

„Len si to vedel.“

„Áno.“

„A nikdy si nič nepovedal.“

Levi pokrčil plecami. „Raz som sa ho na to spýtal. Povedal, že nie je gej.“

„Vážne? A čo ja, Levi? Nenapadlo ti niečo mi povedať? Há?“

Pozrel na ňu, zelené oči mal bezvýrazné. „Každý verí tomu, čomu chce veriť.“

„Vieš čo?“ zatiahla zvýšeným hlasom. „Mal si to skúsiť. Milujem Jeremyho! Milujem ho! Tak veľmi ho milujem! Som z toho zničená! Nechápeš?“ Blue zaštekala, akoby ju chcel podporiť. Aj Blue ľúbil Jeremyho. No super, ďalšia obeť v tejto vojne!

„Verím ti,“ odvetil Levi. „Ale možno by si mohla hovoriť trochu tichšie.“

„Prečo? Si v rozpakoch? Robím scény? Vyvádzam? Ty nevieš, aké to je, keď ti niekto zlomí srdce! Máš o tom vôbec predstavu? Zničil si mi život! Pripravil si ma o manžela! Mal si mi predtým niečo naznačiť, nezdá sa ti? Mal si otvoriť ústa.“

A rozplakala sa tak usedavo, až sa zadúšala, zaborila si ruky do vlasov a predklonila sa. Vychádzali z nej čudné zvuky, zneli cudzo a desivo. Ako sa cez to prenesie? Ako bude žiť bez Jeremyho? Už teraz jej tak veľmi chýbal, až mala pocit, akoby jej niekto strčil do srdca žeravý kutáč. Blue sa o ňu obtrel a ona si zaborila tvár do jeho krku.

Cítila, že Levi ju objal okolo pliec, a striasla mu ruky. Už len to potrebuje, aby ju on utešoval.

„Nenávidím ťa,“ vyšlo z nej pridusené.

„No, tak už to chodí, raz si hore, raz si dolu,“ zamrmľal, založil si ruky na hrudi a vzdychol.

„Odíď.“

„Sľúbil som Jeremymu, že pri tebe zostanem.“

Samozrejme, Jeremy nechce, aby tam bola sama. Ešte aj teraz sa o ňu chce starať, ešte aj teraz ju ľúbi. A je gej.

Plač nemal konca, zdalo sa jej, akoby ju pri každom nádychu udierali do hrude, z očí sa jej rinuli slzy, Blue ich oblizoval a kňučal. Ľudia si zrejme mysleli, že je duševne labilná, a veru sa tak aj cítila. Racionálne myšlienky akoby sa len mihali v diaľke, mala pocit, že prívaly žiaľu ju zaplavujú, ťažko, namáhavo dýchala.

Levi vstal pravdepodobne šiel niekoho požiadať o tabletky na upokojenie a vrátil sa s rolkou papierových utierok. „Nenašiel som vreckovky,“ vysvetlil a znova sa posadil. Blue to vzdal a zaspal s hlavou na jej nohe. Odtrhla si utierku a vyfúkala si nos, potom odtrhla ďalšiu a utrela si tvár. Ale slzy sa vytrvalo tlačili von.

A teraz na ňu Levi hľadel tými očami, ktoré si z nej vždy robili posmech. „Pozri, Faith, viem, že je to pre teba ťažké. Ale bola by si radšej vydatá za geja?“ spýtal sa pokojne.

„Áno, v Jeremyho prípade áno! Vieš čo? Vôbec si mi neurobil láskavosť.“

„No, nemyslel som na teba,“ zamrmľal a hľadel cez okno.

„Nie, bol si Jeremyho najlepší priateľ, keď si ho odstaviš od oltára. Dobrá práca, Levi. Vážne. Možno získaš ďalší metál.“

„Faith, dovoľ, aby som sa niečo spýtal. Na čo si myslela počas svadby? Pretože tvár si mala bielu ako tie šaty a Jeremy potil krv. Hrozila vám pohroma. A keby k nej došlo, nikdy by ťa neopustil.“

„Postarali by sme sa, aby nám to fungovalo.“

„To je absurdné. Obaja by ste boli v pasci.“

„Už mlč.“ Tak zatínala čeľusť, až ju bolela.

„Jedného dňa budeš rada, že si sa zaňho nevydala.“

„Tuším ťa nakopem do gúľ, Levi. Sklapni už.“

Nakoniec stíchol. Oči ju štípali od plaču, ale slzy sa vytrvalo rinuli. Papierová utierka, ktorou si utrela tvár, bola celá od mejkapu.

Onedlho bude preč. Preč od tohto hrozného Leviho, preč z mesta, kde všetci hovorili len o nej, preč od Jeremyho, jeho krásnych očí a šťastnej tváre.

Nebola si istá, kedy zaspala, uvedomovala si len, že oči ju štípu a hlavu má ťažkú. Niekedy v priebehu poslednej hodiny sa zviezla na stoličke a teraz mala čosi pod lícom.

Omámene otvorila oči. Niečia ruka jej triasla plecom. „Je čas ísť, Faith,“ hovoril čísi hlas.

Levi. No super, hlavu mala v jeho lone. Posadila sa a urobila grimasu. Mala pocit, akoby ju zmlátili golfovou palicou. Blue stál na nohách a vrtel chvostom. „Asi pred hodinou som ho vzal von,“ dodal Levi.

„Cestujúci prvej triedy môžu nastupovať,“ ozvalo sa z reproduktorov. „Let spoločnosti American Airlines číslo tisícpäťstodvadsaťtri do San Francisca. Prosíme cestujúcich prvej triedy, aby začali nastupovať.“

Vďakabohu! Vstala, upravila si tielko a prešla rukou po vlasoch. Zabudla si ich rozpustiť, ešte vždy ich mala zložito upravené do krásneho uzla.

Levi takisto vstal a podarilo sa jej pozrieť mu akurát po bradu. „Povedz mu, že som v pohode, dobre?“ zamrmala a pevnejšie zovrela psiu vôdzku.

„Chceš, aby som klamal?“ mierne sa pousmial. Neopätovala mu úsmev. „Áno.“ Chytila rúčku kufra a vykročila k bráne.

„Faith?“

Pozrela naňho.

Obočie mal zvrátené, tvár vážnu. „Mrzí ma, že ti to nevyšlo podľa tvojich predstáv.“

To povedal muž, ktorý jej prekazil svadbu. „Dávaj si tam pozor, Levi,“ vzdychla unavene. „Nech ti tam neublížia.“ A s tými slovami ona a jej pes nastúpili do lietadla.

Jedenásta kapitola

Faith zastala pred reštauráciou Hugo, prešla si rukou po

vlasoch, oblizla si suché pery a usilovala sa nevnímať žalúdočné kŕče, ktoré ju trápili, odkedy sa dnes o štvrtej ráno zobudila.

Tam bol. Videla ho cez sklené dvere na reštaurácii, stál pri stole hlavného čašníka a čakal na ňu. Vlasý mal lesklé ako havran, to mal po mame, stál k nej chrbtom a s niekým sa rozprával. Ach, dočerta, bola to Jessica Dunnová. No super. Pri nikom sa necítila taká škaredá ako pri Jessice tá pravdepodobne v živote nepočula o korzete z mikro vlákna.

Faith sa na túto príležitosť pekne vyobliekala, to je fakt. Žena sa nemôže stretnúť s bývalým snúbencom, gejom len tak, musí vyzeráť fantasticky. Jej najkrajšie šaty, čo si kúpila v San Franciscu, žiarivo žltá konfekcia s dobrým strihom a tylovými kvietkami na leme, jej v obchode pripadali ako slnko. Keď teraz videla Jessicu v priliehavých čiernych džínsoch a čiernom pulóvri s veľkom, Faith sa cítila ako obria škôlkarka. No, aspoňže Jessica mala topánky ako štetka.

Teraz alebo nikdy, Faith, hovoril jej mozog celkom ako pani Linqvestová, ktorá desila deti v nedeľnej škole rozpráváním o tom, ako Eva trpela pri pôrode. Faith otvorila dvere a vo vlhkej ruke cítila studenú kľučku.

Vtedy sa Jeremy obrátil a oči mu znežneli. „Ahoj,“ pozdravil.

„Ahoj, neznámy,“ hlas jej znel falošne. Potom ho objala a bol to príjemný pocit. Tri a pol roka neboli spolu, ale pamätala si všetko aké to bolo, keď sa k nemu pritúlila, keď si položila líce na jeho plece, aké tvrdé svaly mal na chrbte, aké príjemné bolo cítiť jeho vlasy na líci a vôňu Old Spice (nechápala, ako môže byť gej a používať Old Spice? Alebo ho práve to prezrádzalo?)

Veľmi ho ľúbila. Bol to najlepší muž, akého kedy poznala... Muž, ktorý jej celé roky klamal. Dovolil jej, aby si myslela, že pri ňom bude mať všetko.

Faith sa odtiahla a usmiala sa, ale ten úsmev sa v kútikoch mierne chvel. Jeremy mal zvlhnuté oči.

„Si ešte krajšia, ako si bola,“ povedal neistým hlasom.

Pri tých slovách jej navrela hrča v hrdle. „A ty si sa ani trochu nezmenil.“ Ale veru sa zmenil. V očiach sa mu zračil smútok a v

kútikoch mu nabehli vejáriky vrások, takže vyzeral ešte krajšie.

„Ahoj, Faith,“ pozdravila ju Jessica s náznakom netrpezlivosti, akoby už mala dosť toho zvitania.

„Ahoj, Jess. Teší ma, že ťa vidím.“

Jess zdvihla obočie. Ona a Levi boli dokonalý párik. Možno by mali začať podnikáť. Bohorovné správanie, spol. s r. o. „Tak poďte, rezervovala som vám starý stôl.“ A zaviedla ich k stolu pri okne. Jeremy jej odtiahol stoličku ako za starých čias. Jess im podala jedálne lístky, akoby im udeľovala Oscary, potom sa ich spýtala, či vedia, čo budú piť.

„Čo takto fľaša Fulkersonovho suchého rizlingu?“ nadhodil Jeremy. „Zostal vám ešte?“

„Zostal.“

Jeremy sa usmial na Faith. „Vlani nám vyfúkol platinu. Nehovor mojim rodičom, že som ho objednal. Zabili by ma.“

Znervóznilo ju to, podráždilo. Tento muž ju nechal stáť pri oltári a teraz tu vtipkuje o víne, akoby boli starí parťáci. Od jazera blikali lodné svetlá, loď sa dvíhala a klesala na hladine. V šume rozhovorov ostatných hostí bolo ich mlčanie menej rozpačité.

Jeremy si očividne vzal k srdcu jej lekcie o obliekaní, teraz vyzeral ako model Ralpha Laurena pod červeným pulóvrcom s véčkom mal krémovú košeľu a k tomu tmavé džínsy. Vlasy mal pristrihnuté trochu na kratšie, než si pamätala, ale pristalo mu to.

„Levi spomínal, že ťa zopár ráz stretol,“ nadhodil.

„Áno, starý dobrý Levi,“ Faith sa podarilo vysloviť jeho meno tak, že to neznelo protivne. „Vy dvaja ste ešte vždy priatelia?“

„Veru áno.“ Jeremy si rozložil na lone obrúsok, potom sa zhlboka nadýchol. „Bol som z tohto stretnutia dosť nervózny,“ priznal. „Ráno som sa zobudil o štvrtej.“

Takže sa zobudili v rovnakom čase. Zvláštne.

„Dlho sme sa nevideli,“ potajomky si utrela vlhké ruky do obrúska.

Jeremy stisol pery. „Zrejme som si trochu robil obavy, ako to vnímaš. Či mi dáš facku alebo mi chrstneš do tváre drink.“

„Zdravím, doktor Lyon!“ zakričala tučná žena s ružovými

vlasmi. „S kolenom som na tom už oveľa lepšie. Ved' sa aj patrí po tom, čo ste z neho vytiahli toľko vody!“

„Ach, dobre, Dolores. To rád počujem.“

„Dve deci! Tuším som zlomila rekord!“ vyhlásila tá žena veselo.

„To je možné.“ Pozrel na Faith. „Prepáč, o čom sme to hovorili,“

„O fackách a drinkoch,“ odvetila. „Ďakujem za dobrý nápad.“

Jeremy sa krivo usmial a pošúchal si bradu. „Mohli by sme na to zabudnúť? Nenávidíš ma?“

„Nie, Jeremy, pravdaže nie. Ved' som ti to povedala hneď po svadbe. A nie raz. Viac ráz.“

„Áno, to je pravda,“ pripustil. „Ale to bolo začerstva. Myslel som, že časom možno... Neviem. Budeš nahnevaná. Nikdy si sa so mnou nechcela stretnúť, keď si bola v meste...“

„Potrebovala som na teba zabudnúť,“ povedala čo najtichšie. „Ale nie preto, že by som ťa nenávidela. Preto, lebo som ťa ľúbila.“

Oči sa mu znova zaliali slzami a len prikývol.

„Hej, pán doktor!“ zakričal ktosi. „Ach bože, vy ste tu s Faith! Zdravím, Faith!“

„Zdravím,“ odvetila Faith. Stretnúť sa na verejnosti očividne nebol najlepší nápad. „Netuším, kto je to,“ zamrmlala.

„Joan Pepitonová,“ odvetil Jeremy ticho. „Mama Veľkého Frankieho.“

„Dáte sa znova dokopy?“ spýtala sa Frankieho mama.

„Nie, pani Pepitonová,“ povedal. „Len sme si spolu zašli na večeru.“

„Tak teda dobre,“ zašepkala. „Nechám vás samy, deti.“

„V každom prípade to nebolo...“ začala Faith.

„Už sa to nesie!“ Jessica strčila fľašu Jeremymu pod nos, aby videl vinetu.

Jeremy prikývol a Jess začala vyťahovať zátku.

Boli časy, keď Faith nenávidela všetky rituály spojené s vínom. Jeremy vzal do ruky zátku, nedrobila sa. Jessica mu naliala na

dno. Ovoňal a prikývol. Potom Jess naliala Faith plný pohár a začala odriekať špeciality dňa.

„Jess, ak nemáš nič proti tomu, zavoláme ťa, keď budeme pripravení, dobre?“ Jeremy sa na ňu usmial.

„Jasné, starec,“ odvetila. „Času dosť.“ Pozrela na Faith, ten pohľad nebol ani zďaleka taký srdečný, aký venovala Jeremymu, a konečne odišla. Určite nenosila väčšie číslo ako tridsaťštvorku,

Faith narovnala príbor, odpila si vína a rozpačito sa usmiala. Jeremy jej úsmev opätovoľ. Stále bol samý úsmev.

„Jeremy,“ začala ticho a hľadela na tanier, „najhoršie na tom asi bolo, že si mi nikdy nič nepovedal. A nechal si to zájsť tak ďaleko.“

Chvíľu mlčal, ležérne krútil víno v pohári a hľadel naň, akoby to bola rosettská doska. „Nikdy som si nevedel predstaviť, že by som nežil ako normálny chlap,“ odvetil. „Miloval som ťa. Mohol som uvažovať o tom, že som gej, ak som ťa ľúbil?“ Vzdychol. „Mal som sa s tebou o tom porozprávať. Len som ťa nechcel raniť uvedomujem si, že v tom je veľká irónia. Keď som si pripustil, že nemáme normálny vzťah...“

„Predpokladám, že hovoríš o Justínovi Timberlakovi?“ skočila mu do reči. Ešte vždy jej v hlase znela zatrpknutosť. Teraz zásadne nenávidela všetky piesne toho speváka.

Mal toľko slušnosti, že sa zatváril zahanbene. „Áno, v takých chvíľach som si myslel...“ Vzdychol. „Myslel som si, že si šťastná. Mne by neprekážalo, keby náš vzťah pokračoval takto.“

Faith si to nechala rozležať v hlave. „Teda keď som bola taká hlúpa a neuvedomila som si, že to nie je celkom v poriadku, bez zábran si predstieral, že si normálny.“ Srdce sa jej rozžeravilo dobiela.

Jeremyho výraz sa zmenil. „Nie, nie je to tak, Faith... Vnímal som to tak, že ak si bola ty šťastná, bol som šťastný aj ja. A ešte vždy to tak cítim. Dúfam, že mi veríš.“

Oheň dohoreľ.

„Verím,“ pripustila.

Niekoľko minút sedeli mlčky. Zvláštne, nikdy predtým sa pri

Jeremym necítila nesvoja.

„Bolo to ťažké?“ spýtala sa. „Vyrovnáť sa s tým, akí boli všetci prekvapení?“ V tých prvých týždňoch sa o tom spolu rozprávali, ale on to vždy odbil, väčšmi mu záležalo na nej, obaja sa uisťovali len v tom, že ten druhý sa cíti dobre.

„Bolo to bez teba ťažké,“ odvetil. „Vždy keď som zažil niečo príjemné, chcel som ti to povedať. A vždy keď sa mi prihodilo niečo zlé... no, zo dva razy som už začal vyťukávať tvoje číslo, až potom som si uvedomil, že sme sa rozišli.“

„Aj ja,“ hlas sa jej triasol. Dofrasa! Zalovila v kabelke po papierovej vreckovke, ale Jeremy jej už podával látkovú. „Toto je dosť sentimentálne, čo?“ spýtala sa rozochvené a obaja sa trochu zasmiali. Utrela si oči a usilovala sa naňho nedívať.

Ticho vyplnilo mrmlanie hostí.

Faith cítila v srdci ťažobu. Pripadala si ako mŕtvy, nehybný dikobraz na ceste. No, skutočne trápny obraz. Nehybný dikobraz vstal z mŕtvych a vyčítavo na ňu pozrel *ja som si len zdriemol, ty dilino*, ale áno, cítila sa tak nejako. Osem rokov neochvejne zbožňovala Jeremyho Lyona. V posledných troch rokoch mohla tvrdiť (a aj to tvrdila), že to bol najdôležitejší muž v jej živote.

Načase, aby sa to zmenilo. Aj ona mala zopár tajomstiev, ktoré skrývala aj pred ním. A možno boli rovnako dôležité ako jeho tajomstvo.

„Nebolo správne, že som ti klamal, Faith, uvedomujem si to.“ Jeremy hľadel na stôl. „Využíval som ťa na to, aby som bol mužom, akým som chcel byť, no nebol som taký, neviem, či sa tomu dá rozumieť. To mi je najviac ľúto.“

„Možno som to robila aj ja,“ priznala.

„Ale nikdy si neklamala.“

„Možno nie.“ Ale možno áno.

Pozrel na ňu vážnymi očami. „Snívam o tom, že mi odpustíš a že sa znova zblížime. City, ktoré som ti dával najavo, Faith... to som nepredstieral. Šialene som ťa ľúbil.“ Hlas sa mu trochu zlomil. „A hrozne si mi chýbala.“

Dočerta, nemôže ho nechať len tak. Stisla mu silné hladké ruky

a sladko-trpké myšlienky v nej prúdili ako rieka. V duchu videla, ako sa zatváril, keď ju uvidel v šatách na maturitný ples, ako sa vždy trochu predklonil, keď mu niečo hovorila, akoby sa bál, že mu ujde čo len slovo. Ako ju vždy vítal na letisku s kvetmi, keď prišla domov z univerzity, a tak silno ju objal, až ju zdvihol zo zeme a okoloidúci vždy achkali.

„Pravdaže môžeme byť priatelia, Jeremy,“ odvetila.
„Pravdaže.“

Možno práve toto potrebovala, aby sa pohla ďalej. Tri a pol roka si nedokázala nájsť zmysluplný vzťah. Možno práve toto potrebovala, stretla sa s Jeremym, a konečne sa niečo uzavrie.

„Tak čo, už ste pripravení? Už si objednáte?“ Jessica sa vrátila, očividne nemienila tolerovať pokračovanie rozhovoru, museli si vybrať večeru.

Objednali si a pri jedle sa rozprávali o bežných veciach, Ted a Elaine trávili väčšinu roka v San Diegu. Vinohrad Lyon's Den viedol manažér a písalo sa o ňom aj v *Times*. Jeremyho prax prekvitala, ošetroval novorodencov, ako aj seniorov, očividne robil to, čo mu bolo predurčené. Ona mu porozprávala, čo majú nové Hollandovci, čo plánuje urobiť so zručaninami maštale a s knižnicou.

Nastal čas položiť tú rozpačitú otázku. Faith si uvedomila, že v tesných topánkach má pokrčené prsty. „Máš niekoho?“ spýtala sa a Jeremymu sa znova mihol na tvári smútok.

„Nie, ja... ehm... Asi pred rokom som mal priateľa z mesta, ale už sa nestretávame. Tá diaľka tomu veľmi neprospela.“ Pozrel cez okno. „Som zavalený prácou, ani si neviem predstaviť, že by som si niekoho našiel, možno to skúsim cez zoznamku... neviem... Stále si myslím, že jedného dňa sa niekto nájde. Možno. Alebo mi je súdené zostať sám, čo by mi neprekážalo. Nechcem pôsobiť dojímavovo. Som šťastný.“

„Ale znie to dojímavovo,“ podotkla Faith. „Hovoríš ako Bob Cratchit, keď Tiny Tim zomrie. ‚Som šťastný.‘“

Uškrnul sa. „A čo ty, Faith? Máš niekoho?“

„Občas som bola na rande,“ odvetila. *Ale ešte vždy som nespala s*

normálnym chlapom, hoci to by som si naozaj rada odľakla na zozname povinností.

„Ale nič... vážne?“ spýtal sa Jeremy. Iste dúfal, že povie áno, videla to na ňom.

Pokrútila hlavou. „Ťažko nájsť dobrého chlapa.“ Zaváhala, potom mu porozprávala o svojom poslednom rande s Clintom a o tom, ako na ňu jeho dieťa povedalo „kurva“. Keď skončila, obaja od smiechu, až plakali.

„Dobre mi padne, že znova môžem byť s tebou,“ Jeremy si utieral oči.

„Aj mne je s tebou dobre,“ len čo to z nej vyšlo, pichlo ju pri srdci. Skutočne ľúbila Jeremyho, vždy ho bude ľúbiť. Mohli by byť priatelia. Ozajstní priatelia, tentoraz úprimní. Pretože mužov ako Jeremy... takých veru už nerobia.

„Ahojte!“

Faith sa strhla. Dofrasa, Levi sa zjavil ako mníška na základnej škole, ktorá im prišla klepnúť pravítkom po prstoch. Ešte vždy mal na sebe uniformu aj zbraň. Pozrel na ňu pohľadom číslo päť na stupnici nudy, prebehol ju odhora až dolu a v nanosekunde ju odmietol.

„Levi! Sadni si, kamarát,“ Jeremy jej pustil ruku. „S Faith sme spolu dobiehali zameškané.“

„Vidím.“ Odmlčal sa. „Faith.“

„Levi.“ Napodobnila jeho vážny tón, ale on si to nevšimol.

Jeremy sa rozžiaril. „Sadni si. Dáš si niečo?“

„Áno, pridaj sa k nám, Levi.“ Faith trochu prižmúrila oči. Nesadne si. Naozaj ju nenávidí.

Sadol si. Samozrejme, prisadol si k Jeremymu, aby na ňu mohol uprieť pohľad číslo sedem, ktorý hovoril: *Bože, si taká nezaujímavá.* Faith sa naňho usmiala, pokrčila pritom nos ako princezná z disneyovky. Jeho pohľad dosiahol stupeň číslo 9,5. Prstami poklopkával po stole, akoby ho pri nej vždy svrbelo celé telo. Fajn, tak mu treba. Nech mu telo zamoria blchy alebo hnisavé vyrážky.

„Moja stará matka ti upiekla brownies, Levi,“ nadhodila

sladko, naklonila hlavu nabok a zastrčila si vlasy za ucho. „Za to, že si jej pomohol s tými veveričkami.“

„On žije preto, aby slúžil ľuďom,“ uškrnul sa Jeremy. Levi na Jeremyho kyslo pozrel, ale ten výraz mu zmizol z tváre, keď uprel pohľad na Faith.

„Je tvojou veľkou fanúšičkou, Levi. Keby si niekedy hľadal frajerku, som presvedčená, že by kvôli tebe opustila starého otca.“ Znova sa usmiala ako slniečko, ale nevyvolalo to v ňom nijakú reakciu, iba Jeremy sa zasmial.

Vtedy k nim podišla Jessie. „Ahoj, Levi, ako sa máš?“ postrapatila veliteľovi polície vlasy.

„Ahoj, Jess.“

„Budeš niečo jesť?“

„Nie, ďakujem, nezdržím sa dlho,“ odvetil Levi.

Vďakabohu aj za drobné radosti, pomyslela si Faith. „Tak čo... vy dvaja už znova chodíte spolu?“ pozrela na Jessicu.

„Ach nie,“ odfrkla Jessica, „rozišli sme sa ešte na strednej.“

„No, vy ste sa vždy rozchádzali a schádzali...“ začala Faith.

„To áno, ľudia sa menia,“ ostrý hlas sa jej nepodarilo zamaskovať úsmevom.

„Vždy to bola len telesná túžba,“ Levi žmurkol na Jess a kútik úst sa mu veselo vykrivil. „Čo povieš, Jess?“

Páni, kapitán Testosterón to ešte vždy vedel so ženami, to Faith musela uznať. Ten pohľad sa vyrovnal polhodinovej predohre v zelených očiach ospalý, vševediaci pohľad, ten slabý úsmev sľuboval všetky možné pozornosti. Niežeby mala... niežeby chcela... ako znela otázka?

„Faith? Dáš si dezert?“ spýtala sa Jessica.

„Ach nie, ehm, ďakujem,“ zvolala rozjarene a len dúfala, že nikto si nevšimol, ako jej horia líca.

„Musím ísť,“ Levi vstal. Plesol Jeremyho po pleci, naklonil sa k Jessice a pobožkal ju na líce, potom pozrel na Faith. Bože dobrý, ju hádam nepobožká, alebo áno? Má mu nastaviť líce, keby dačo? Ale Jessica jej stála v ceste, a keby ju chcel pobožkať, musel by...

Čo tam po tom. Odchádza. „Maj sa, Levi!“ zakričala veselo.

„Vždy sa teším, keď ťa stretnem.“

Neušlo jej, že Jessica pri odchode prevrátila oči, ale jej môže byť ukradnutá, no nie?. Levi a Jessica, to boli dvaja ľudia, ktorých sa jej nikdy nepodarilo získať.

„Kde sme to prestali?“ spýtal sa Jeremy a Faith už znova venovala pozornosť iba jemu.

Keď sa v ten večer vrátila domov, žiaľ, starká a starký boli ešte vždy hore.

„Tvoj starký nechcel ísť do postele,“ oznámila starká a prekrížila si ruky na bujnom poprsí. Vyzerala ako nahnevaný ružový holub, dôkladne zahalená vo flísovom župane, ktorý jej Faith dala na Vianoce.

„Ani tvoja stará matka nechcela ísť spať,“ ozval sa starký zo svojho brlohu. „Ako dopadlo rande, miláčik?“ Prišiel do kuchyne a sklonil sa, aby ju pobožkal na líce.

„Áno, ako bolo?“ Starká jej stisla ruku, nemienila sa dať poraziť pri prejave citov.

„Nebolo to rande,“ Faith padol pohľad na brownies, ktoré starká upiekla. Vzala si jeden kúsok, nie však preto, že by bola hladná, ale preto, lebo starká ich upiekla pre Leviho. „Ale fajn, že som ho znova videla.“

„Tie brownies sú pre veliteľa Coopera,“ poznamenala starká s náznakom výčitky v hlase.

„Viem, ale vyzerajú tak lákavo nemohla som odolať,“ odvetila Faith.

„Nalejem ti pohár mlieka, srdiečko.“ Natešená starká vzala zo skrinky pohár. Starký sa takisto pokúsil uchmatnúť si kúsok, ale starká mu plesla po ruke „To sú pre Leviho! Nie pre teba!“ vyhlásila. „Faith, zlatko, chceš ešte jeden?“

„Starký, je pol desiatej, prečo si ešte hore?“ spýtala sa Faith. Starý otec ako všetci farmári chodil spať o ôsmej. „Máš sa dobre?“

„Vieš prečo?“ zvolala starká. „Zostal hore kvôli tej babe v reality šou *Project Runway*. Robí zo seba blázna očumuje nejakú

Nemku, tri razy mladšiu ako on.“

„No a čo? Dívať sa môžem. Ešte nie som mŕtvy.“

„Smola. Kedy mi urobíš láskavosť a...“

„Počujte, vy dvaja,“ ozvala sa Faith stroho a obaja stíchli. „Vidím, že ma nepotrebuje, aby som na vás dozerala. Nájdem si miesto, kde zostanem, kým... no.“ Chcela povedať: *Kým sa nevrátim.*

Nikdy neplánovala zostať v Kalifornii navždy, možno je načase, aby sa sem presťahovala natrvalo. Nikto nemladne.

Abby o dva roky skončí univerzitu, starká a starký sú už starí, no ešte vždy hnevliví a najeďovaní.

„Kto povedal, že ťa nepotrebujeme? Pravdaže ťa potrebujeme!“ vyhlásila starká rázne. „Mala by si zostať u nás.“

„Je dospelá žena, Elizabeth,“ podotkol starký. „Môže si robiť, čo chce. A neposlala si ju náhodou ty do Kalifornie?“

„No a čo? Potrebovala vypadnúť. Mala zlomené srdce, ty vetchý starec. Nechcela som, aby tam zostala navždy. Povedala som niečo také? Nie! Tu je jej domov!“

„No, možno chce trochu rozťahnuť krídla a netúži, aby si pchala nos do jej záležitostí,“ vyhlásil starký.

„No dobre, dobre,“ tíšila ich Faith. „Už sa nehádajte.“

„My sa nehádame,“ namietla starká, „len diskutujeme.“

„Dobre, poďme pozerať *Project Runway*. Ale odsťahujem sa.“

„Ja neviem. Slobodné dievča samo doma? Nieкто by sa k tebe mohol vlámať a podrezať ti v spánku krk,“ strachovala sa stará matka.

„Ďakujem za starostlivosť, starká.“

„Mala by si sa vydať. Ach, vieš, kto je slobodný? Levi!“ Starká víťazoslávne tľoskla jazykom. „Tá jeho ženská ho nechala! Stavím sa, že je osamelý. Mohla by si sa vydať zaňho. Je luterán?“

„Neviem, ale nie je to môj typ,“ odvetila Faith akoby nič. „Tak poďme, počujem Heidi Klumovú.“

Odviedla starých rodičov do obývačky a sadla si medzi nich na gauč.

Vydať sa za Leviho?! To určite. Ale dosť dlho ju sprevádzala

spomienka na jeho zelené oči a náznak úsmevu.

Dvanásta kapitola

Nechápem, prečo som vás mal zviesť, kočky," poznamenal Faithin otec, keď zastali na parkovisku.

„Pretože chceme, aby ste nás chránili pred protivnými chlapmi, pán Holland," odvetila Colleen. „Hoci keby ste sa so mnou oženili, nebola by som odkázaná chodiť na Streľbu slobodných.“

„Prosím ťa, oci. Obe sa budeme cítiť lepšie, keď budeš s nami. A, Colleen, už nijaké nadbiehanie môjmu otcovi.“ Chceli vtiahnuť otca do sveta starších osamelých ľudí a ukázať mu, že existujú aj iné ženy, ktoré nie sú také, ehm, dravé ako Lorena. Pred dvoma dňami Honor pristihla tú ženskú v otcovej spálni, ako si obzerá maminu zbierku voňaviek. Keď sa jej Honor spýtala, čo tam robí, tvrdila, že zabľúdila cestou z kúpeľne, hoci to nevysvetľovalo, prečo si písala zoznam. Vzápätí nasledoval telefonát, v ktorom sa Honor zastrájala, že ak sa o otca nepostará Faith, urobí to ona.

Ale Faith sa usilovala. Netúžila po ničom inom, len nájsť otcovi milú ženu, hoci ešte vždy sa čudovala, že takmer po dvadsiatich rokoch sa mu pod kožu dostala akurát Lorena. Dnes sa rozhodla pre osobnejšiu cestu, lebo si nevedela predstaviť milovaného otca s niekým ako „sexi starká“ alebo „ešte ma baví život“, čo boli v okruhu sedemdesiatich kilometrov jediné inzeráty na stránke Láska seniorov.

A preto sa s otcom vybrali na tento večer slobodných ľudí (od 21 do 101! Ako radostne oznamoval inzerát) tu v Corningu a vytiahli otca z mesta v nádeji, že sa trochu uvoľní... Pri ženách, ktoré oňho javili záujem, sa vždy červenal a len mrmlal (okrem Loreny možno preto, lebo nemal ani šajnu, o čo jej ide). Áno, Faith kdesi v úzadí mysle pripúšťala, že možno, iba možno aj ona tam stretne milého, skvelého muža. Možno takého ako Jake Gyllenhaal. Alebo Ryan Gosling. Brala by jedného alebo druhého. Alebo aj oboch. Prečo nie? Dievča má právo snívať.

Pokiaľ išlo o strieľanie, tak teda... V okolí sa nekonali často akcie pre slobodných, ak sa nerátal požiar senníka, aby vytiahli von manningsportský zbor dobrovoľných hasičov, ako to minulý týždeň urobila Suzette Minorová. Podľa Neda Suzette neskôr pozval na rande Gerard Chartier, takže to podpaľačstvo možno nebolo márne. Okrem toho Streľba slobodných má v sebe istú metaforickú pravdu, premýšľala Faith. Treba namieriť, vystreliť a zasiahnuť alebo minúť cieľ. *Stretli sme sa pri Glocku, priklincovala terč rovno do stredu a jednoducho som vedel, že to je tá pravá.*

„Nasaďte veselú tvár, ľudkovia,“ radila im Colleen, keď vystúpili z auta. Otec hundral, ale šiel za ňou, zložil si čiapku a rukou si prehrabol strieborné vlasy.

„Oci, nezabudni, ak ťa osloví nejaká dáma, máš sa rozprávať,“ poznamenala Faith. „Prehod' s ňou pár slov. Buď k nej milý.“

„Mali sme vziať aj Lorenu,“ vyhlásil otec. „Možno sa chce znova vydať.“

„To sa teda chce, pán Holland,“ súhlasila Colleen. „No nevšímli ste si, že má zálusk na vás.“

„To by som nepovedal,“ srdečne sa usmial.

„Obťažuje vás?“ spýtala sa Colleen.

„Colleen, no tak!“

„Ja... my... to ne... je zábavná, ale... ehm, tu sme, dievčatá.“ Podrжал im dvere do Zippy's Gun & Hunting a vošli dnu. V obchode bolo veľa ľudí a veľa bielovlasých.

„Zdravím,“ povedal jeden muž Colleeninmu dekoltu, vystavovala ho na obdiv ako vždy. Muž mal okolo sedemdesiat a Colleen sa ostýchavo usmiala. Často o sebe vyhlasovala, že vyzerá ako dobre udržiavaná dáma.

Faith musela usporiadateľom uznať, že aspoň sa tam bude robiť aj niečo iné okrem trkotania a vypytovania, aké bolo bežné na akciách pre slobodných. Napríklad sa môžu navzájom pozabíjať... Keď Colleen odišla, Faith potlačila vzdych.

Jej rodičia vyrastali spolu, priatelili sa od malička, chodili spolu od desiatej triedy, keď otec na cirkevnej tanečnej zábave chytil maminu topánku chlapci stáli v rade na jednej strane, dievčatá na

druhej a reverend kázal dievčatám hodiť topánku, potom nájsť chlapca, ktorý ju chytil, a tancovať s ním. Mama sa priznala, že hodila svoju topánku rovno na Johna Hollanda celkom ako „Don Larsen Yogimu Berrovi“.

Ale to možno nebol najvhodnejší príklad.

Colleen sa vrátila. „Už mám tri telefónne čísla,“ oznámila. „Všetko stará škola. Dvaja z tých chlapíkov nie sú ani len na facebooku.“

„Toto je spoločnosť ľudí s umelým bedrovým kĺbom, Coll. Čo si čakala?“

„Našla si si niekoho?“ Colleen sa obzerala dookola. Ceril sa na ne muž v montérkach bez košeľe, ale Coll sa len zasmiala a povedala: „Na myslí a vo sne, kamoš. Uf! Nepozerať naňho, Faith. Ten tuším nemá spodky.“

Spoločnosť väčšinou tvorili ženy nad päťdesiatkou. Ona a Colleen tam výrazne vytrčali. Bolo tam... počkajme... sedem mužov, nerátajúc otca. V tej chvíli k nim pristúpil otec. „Srdiečko, čo mám robiť?“ spýtal sa. „Dve ženy si už odo mňa vyžiadali telefónne číslo.“

„Super!“ Faith mu potľapkala po ramene. „To je veľmi lichotivé. Možno by si jednu z nich mohol pozvať na kávu. Určite sú obe veľmi milé.“

„Ani nie. Nemám záujem s niekým chodiť.“

„Oci, Lorena okolo teba krúži ako žralok. Ona si myslí, že chodíš s ňou.“

Otec na ňu zmätene pozrel. „Nie, s ňou sa stretávam len zo zábavy. Je to milá žena, plná života.“

Faith zvrážila obočie. „Oci, nám sa zdá, že jej ide o tvoje peniaze.“

„Nemám peniaze. Zato mám štyri deti.“

„Minule sa prehrabávala v maminých voňavkách.“

„Ach, tvoja mama mala veľmi rada voňavky. Ja som si myslel, že na ne len sadá prach, ale...“ Modré oči mu znežneli pri spomienke na manželku a Faith pichlo pri srdci. Musí mu niekoho nájsť. Zaslúži si to.

Vtedy sa k nim pretlačila nejaká žena. Pekne oblečená, vekovo primeraná. Faith jej nenápadne kývla hlavou a obrátila sa znova k otcovi.

„Oci, ak si myslíš, že Lorena je zábavná, mal by si sa porozprávať aj s inými ženami, ktoré sa nebudú zhovárať s tvojou pubertálnou vnučkou o tangáčoch.“

„To urobila?“ zhrozil sa otec.

„Spýtaj sa Abby.“

„Dajte šancu inej žene, pán Holland,“ dohovárala mu Colleen. „Uvidíte, čo z toho bude. Ach, tamten chlap po mne pokukuje. Hneď som tu.“ Colleen odbehla k ďalšiemu sedemdesiatnikovi, tentoraz s chodúľkou, a pohodila ligotavými vlasmi.

„Zdravím vospolok! Ja som Beatrice,“ predstavila sa žena, ktorá pokukovala po ich drahom otcovi. Príťažlivá, energická, usmievavá. Inými slovami, uchádzačka o trofej. Rozprávala sa s Faith, nie s Johnom. „Či ste len krásna! Zbožňujem červené vlasy.“

Pekne to zahrála, pomyslela si Faith. Išla rovno po dcére. „Ja som Faith a toto je môj otec John. Je vdovec.“

„Ach, úprimnú sústrasť,“ zatrlikovala Beatrice a oči sa jej radostne rozžiarili. „Ja som rozvedená, mám tri deti a štyri vnúčatá.“

Otec neodpovedal, a tak ho Faith štuchla do rebier. „Ach, ehm, ja som... zdravím. Ja som John Smith.“

„Oci,“ zamrmlala Faith.

„Aj ja mám niekoľko detí,“ odvetil a na čele mu vyrazil pot. Faith diskrétno odstúpila a predstierala, že nevidí otcov prosebný pohľad.

Colleen ju zastavila pri stole s občerstvením. „Ten chlap bol impotent. Namojveru, som ochotná prehliadnuť nejaké drobné nedostatky, ale toto? Nie. Vraj vzhľadom na srdcové problémy nemôže užívať viagru. Tým sme spolu skončili. Ach, Faith, pozri tam! Ak je druhá strana rovnako dobrá ako to, čo teraz vidíme, myslím, že sme našli tvoju spriaznenú dušu. Ten chlap má nádhernú ritku! Nemyslíš?“

„Súhlasím.“

Ten muž nebol starý a nemal ani chodúľku. Za to získal dva body. Džínsy (áno, najprv mu pozrela na zadok, čo iné dievčaťu zostáva, ak jej muž ukazuje túto stranu?), zelené tričko, rukávy tesne obopínali nádherne svalnaté ramená. Pekné široké plecia. Krátke, tmavšie blond vlasy.

Vtedy v rozhorúčenom lone pocítila ľadový cencúľ. Obrátil sa k nim. Ha!

„Panebože, veď je to Levi!“ zvolala Colleen. „Čo ten tu robí? Nehovor mi, že hliadkuje na týchto trápnych akciách pre slobodných.“

„Nerada ti to pripomínam, ale aj my hliadkujeme na týchto trápnych...“

„Viem, ale videla som na vlastné oči, ako ten chlap musí odbíjať hordy žien v našom meste zažiadaných po...“ Faith na ňu pozrela. Colleen bola veľmi... ehm, otvorená, pokiaľ išlo o sex. „Ty si s Levím niekedy...?“

„Ach nie, pre mňa je primladý.“

„Je v našom veku, Coll.“

„To viem, Faith. Ale ja mám rada skúsených chlapov.“

„To znie dosť skazene.“

„Vycvičených. Mám ich rada vycvičených.“

„To je ešte horšie.“ Faith sa uškrnula.

„No dobre, už končím. Hej, Levi, pod' sem k nám, kamoš!“

„Nie, nerob to, Colleen, dobre vieš, že nikdy... Ahoj, Levi.“

„Dámy.“

Colleen mu položila ruku na rameno. „Levi, hľadáme niekoho, kto si to s nami rozdá.“

„Colleen,“ zastonala Faith.

Jej priateľka si ju nevšímala. „Mohol by si ma dať dokopy s najsexi mužom v tejto miestnosti? Podľa možnosti okolo päťdesiat-päťdesiatpäť rokov. Nemám nič proti pivnému brušku. Nevadí mi, ani keď mu chýba ruka či noha, pokiaľ ju stratil hrdinsky. Nechcem nešiku, ktorý si odťal ruku pri rúbaní dreva.“

„Chápem,“ odvetil Levi. „Poznáš obyvateľov Manningsportu,

Coll?“

„Nebud' zlomyseľný. Videl si tu niekoho, kto by mohol byť Faithinou spriaznenou dušou?“

„Ja som tu iba kvôli otcovi,“ zamrmlala.

„Hoci pripúšťame, že sme obdivovali tvoj zadok,“ dodala Colleen.

„A čo ty, Levi?“ Faith cítila, ako sa jej červeň rozlieva nielen po tvári, ale aj po hrdle a hrudi. „Hľadáš pani Cooperovú číslo dva?“

Chvíľu na ňu uprene hľadel, ani nežmurkol. Číslo deväť na stupnici pohľadov, čosi ako *Takto vyzerá peklo*. „Som tu ako inštruktor.“

No skvelé.

„Ahoj, Levi,“ otec sa oslobodil od Beatrice s hladnými očami. „Ako sa máš?“

„Ďakujem, dobre. Dievčatá hovoria, že...“

„O tom radšej nehovorme,“ navrhol John.

„Nemám nič proti,“ odvetil Levi. „Mal by som začať.“

„Jasné, jasné, rob, čo treba, sexi chlap.“ Colleen ho plesla po pleci, a keď odišiel, urobila grimasu na Faith. „Keby mal o dvadsať rokov viac, jazdila by som na ňom ako na býkovi.“

„Colleen, ty si veselá kopa,“ otec sa zasmial.

„Keby som to povedala ja, dostal by si infarkt,“ podotkla Faith.

„To je pravda,“ pripustil. Trochu akoby sa uvoľnil.

„No dobre, ľudia,“ zvolal Levi. „Vitajte na...“ Pozrel na svoju podložku, potom vzdychol. „Nácvik strelby na terč pre slobodných.“ Pohľad sa mu zastavil na nej a aj na vzdialenosť päť metrov cítila v ňom opovrhnutie. „Volám sa Levi Cooper a dnes večer budem vašim inštruktorom. Kto z vás má skúsenosti so zbraňami?“

Levi tušil, že táto akcia nie je bohviečo. Raz za čas tu učil o bezpečnosti pri narábaní so zbraňami, takže keď mu zavolať majiteľ obchodu Ed, súhlasil s jeho návrhom. Ponúkol mu štyristo dolárov a vzhľadom na to, že Sarine učebnice stáli toľko ako poník, štyristo dolárov za dve hodiny práce je celkom dobrá fuška.

Ale rozhodne nečakal, že tu stretne Hollandovcov. Ani Colleen. S ňou bola aspoň zábava. Zato s Faith... to je čosi iné. Z neznámeho dôvodu všetkým ženám hovorila, že aj on je slobodný. „Ach, Levi je úžasný,“ hovorila žene, ktorá vyzerala ako jeho výcvikový inštruktor. „Veľmi citlivý. Navyše vojnový hrdina. Viem. Určite má rád staršie ženy. Sme starí priatelia, chodili sme spolu do školy.“

„Nájdite si partnerov, ľudkovia,“ zakričal Levi. „Faith, ty moja priateľka, čo keby si prišla sem?“ Bolo spravodlivé, aby dostala chlapíka v montérkach, ktorý sa rozhodol na takéto stretnutie prísť bez košeľe?

„Páni, vy ste kočka!“ zvolal ten chlap.

„A vy ste si mali dať košeľu,“ odvetila akoby nič. „Vážne. Dobré? Nabudúce sa poriadne oblečte.“ Usmiala sa na toho chlapa, ktorý sa tváril ako zamilovaný idiot. Ale možno bol iba opitý. Čeľusť mu ovísala, pohľad nejasný.

„Vy ste už strieľali zo zbrane, však, Faith?“ spýtal sa jej ten chlap.

„Áno, strieľala som. Prihraj mi ju sem, Levi. Dnes večer rada stisnem spúšť.“

„Vy viete aj strieľať?“ spýtal sa muž bez košeľe. „Potom ste pre mňa ideálna žena.“

Levi sa takmer usmieval, keď prechádzal popri šore a radil amatérom, ako držať zbraň, aký spätný náraz môžu očakávať. Colleen mala pri sebe nejakého starca, ktorý jej žral z ruky a vôbec sa nesťažoval. Ktorási žena si odmietla nasadiť ochranu na uši, lebo by jej to pokazilo účes. No teda!

„Ja neviem o zbraniach celkom nič,“ vyhlásila jedna dáma, chytila ho za ruku a pritísila mu ju na prsia. „Mohli by ste mi pomôcť zaujať správny postoj?“

Levi vzdychol. „Iste, postavte sa takto.“ Predviedol jej správny postoj nohy mierne od seba, ramená vystreté, lakty ohnuté, obe ruky zvierajú zbraň. „Palce držte spolu, prstenník položte sem. Chápete?“

„Mohli by ste sa postaviť za mňa a držať ruky okolo mňa, aby

som si bola istá, že to robím dobre?“ Dychtivo naňho pozrela.

„Nie, madam. Mrzí ma to.“

Zamračila sa. „Prosím? Veľmi pekne prosím! Mimo chodom, ja som Donna.“

„Prepáčte, madam. Máme tu isté pravidlá.“

„Tá žena povedala, že ste bývalý vojak,“ zamrmlala zastretým hlasom a ukázala bradou na Faith. „Nebudem klamať, dosť ma to vzrušuje.“ Prešla prstami po jeho tetovaní, po nápisoch 10. horskej divízie, a jemu sa od hrôzy zježili chlpy.

„Musím ísť ďalej.“ Pozrel na jej partnera, ktorý si kontroloval cukor v krvi. „Veľa šťastia, pane.“

Pri streľbe sa ešte vždy strhával. Ďalší dôvod, prečo bol tu, potreboval sa desenzibilizovať.

Po nácviku streľby na terč si mali účastníci sadnúť a osem minút rozprávať, potom sa pohnú ďalej. Akoby niekto potreboval osem minút na to, aby sa vyrozprával. Jeho bývalá manželka Nina bola pilotkou vrtuľníka, ktorý vyzdvihol jeho hliadku počas nepríjemnej potýčky, a po desiatich sekundách rozhovoru vedel, že sa spolu vyspia. O tri dni už rozmýšľal o svadbe, deťoch a domčeku vo vlasti.

Ale trinásť týždňov po svadbe ho Nina opustila.

No čo už. Nácvik streľby na terč sa pomaly končil. O hodinu to Levi bude môcť zabaliť a vráti sa domov dúfal, že sa vyspí lepšie ako minulú noc, hoci výstrely nie sú práve ideálne zvuky pred spaním. Možno niečo upečie a koláčiky pošle Sarah.

Zastavil sa pri dvojici, ktorá sa zrejme dobre zabávala, poradil mužovi, ako správne mieriť, a prešiel ďalej. V druhom rade bol John Holland. Ale ten nestrielal. Poľovali naňho, celkom ho priklincovali k stene.

„Skúste ich ohmatať,“ povedala žena, ktorá ho vyhlásila za svojho partnera. „Sú celkom ako pravé. Povedala som si, Carla, chceš mať do konca života ovisnuté kozy? Dala som si to ako darček k šesťdesiatke. Implantáty veľkosť D, len ich stisnite.“

„Zdravím, John,“ povedal Levi. „Mohli by ste mi trochu pomôcť?“

John doslova skočil po jeho ponuke. „Ďakujem, synak,“ vzdychol. „Páni, hrozne mi chýba moja manželka.“

„Nevzdávajte sa.“ Pozrel na svoj rozpis. „No dobre, táto dáma sa mi zdala milá.“ Pristúpili k ďalšej žene, ktorá strieľala veľmi šikovne. „Kvôli Elien by som zmenila orientáciu,“ povedala mužovi, ktorý stál pri nej. „Má úžasnú ritku.“

John zbledol.

„Poďme ďalej,“ prehodil Levi.

„Toto bol nápad mojej dcéry, ja veru netúžim... asi pôjdem domov. Videli ste niekde Faith a Colleen?“

Levi pozrel o kus ďalej, kde sa Faith v poslednej kabínke opierala o stenu a muž bez košeľe na nej skúšal svoj šarm. Keď zbadala Leviho, nenápadne mu ukázala prostredník. „Viete čo?“ odvetil. „Zdá sa mi, že sa dobre baví. Aj Colleen. Čo keby som ich potom zviezol domov?“

John prikývol. „To by bolo skvelé, Levi. Ďakujem.“ A vrhol sa k dverám.

Onedlho zbrane a chrániče uší a očí odložili a teraz neozbrojení slobodní ľudia sedeli v obchodnej časti strelnice. Na stenách viseli zbrane, v zamknutých sklených vitrínach bola munícia a pištole. Priniesli tam kovové stoličky a slobodní ľudia sedeli v dlhom rade oproti sebe. Vyzeralo to ako počas návštevných hodín vo väznici, akurát tu ľudia mohli mať mobily.

„Nevidel si môjho otca?“ spýtala sa Faith Leviho, keď prechádzal okolo nej.

„Odišiel,“ Levi sa ani nepristavil. Počul, ako zhíkla, a obrátil sa k nej. „Domov vás zveziem ja.“

„Môžem aj ja,“ ponúkol sa muž bez košeľe.

Levi sa oprel o stenu, kontroloval si mobil. Mal štyri esemesky od Sarah. *Mám tu 0 kamošiek. Môžeš prísť po mňa?*

Je mi zle, stálo v druhej.

Nebud' hnusný, nemôžeš ma nútiť, aby som tu zostala, písala v tretej.

A vo štvrtnej bolo jednoducho *Nenávidím ťa.*

Vzdychol a vyšiel na chodbu, že jej zavolá. Ozvala sa mu

odkazová schránka. Načo jej kúpil mobil, keď ho využíva iba na esemesky?

„Sarah, prestaň dramatizovať, dobre? Môžeš prísť domov na Kolumbov deň. Potrebuješ nadviazať priateľstvá s normálnymi ľuďmi.“ Odmlčal sa a predstavil si ju na párty s vodnou fajkou a vreckom extázy. „Alebo sa viac venuj štúdiu. Zlepši si známky, dobre? Musím končiť.“ Zmlkol. „Maj sa.“

O desať sekúnd mu pípól mobil. *Stále ťa nenávidím. A ty si ten pravý, čo ma má poučovať. Začni žiť a prestaň nerváčiť kvôli mne. Mal by si sa konečne s niekým vyspať.*

To nie je vhodné, odpísal. Mimochodom, veľmi rád by prestal nerváčiť kvôli Sarah. Problém bol v tom, že písala alebo volala aspoň desať ráz denne. Čo keby ju zaškrtil, bolo by to zlé? Asi áno.

Levi si pretrel oči. Pravdupovediac, obaja by mali začať žiť. Posledné dva roky boli hrozné. Nina ho opustila, mama zomrela... Akosi sa so Sarah práve vďaka tomu zblížili. Ale keď sa rodina scvrkne na dvoch ľuďoch, niekedy to býva dosť ťažké, keď sa Sarah môže vyplakať iba na jednom pleci.

Dvere sa otvorili. Colleen. „Zdravím, veliteľ. Pod' sem. Vyskúšam si to na tebe.“

„To znie dosť oplzlo, O'Rourková.“

„Nenamýšľaj si, Cooper.“

„Hm, to si naozaj len namýšľam,“ odvetil.

„Ach, chceš sa rozprávať oplzlo? Stavím sa, že vyhrám.“ Zdvihla obočie a uškrnula sa.

„To mi je jasné,“ pripustil. Mal rád Colleen, ako jedna z mála sa k nemu po návrate z vojny správala tak ako predtým. Jej brat a Jeremy takisto. Aj Faith, keď sa nad tým zamyslel, hoci teraz sa správala britko, nepamätal si ju takú. Ale bolo to vždy lepšie, než keď sa správala ako supersladká princezná.

Colleen ho vtiahla do miestnosti a ukázala na prázdnu kovovú stoličku.

„Sadni si a tvár sa milo,“ Colleen sa takisto usadila. „Predstierajme, že sa nepoznáme. Mali by sme si položiť každý

tri otázky. Idem prvá.“

„No jasné,“ zamrmal.

„Aké je tvoje obľúbené jedlo?“

„Cheesburger od O'Rourkovcov,“ odvetil.

„Ha, skvelá odpoveď.“ Zatlieskala. „Aká je tvoja obľúbená farba?“

Typicky dievčenská otázka. Má vôbec obľúbenú farbu? Modrá? Červená? „Zelená,“ vyhlásil.

„Super. A už len posledná otázka: Akú polohu máš najradšej?“ Mrkla po ňom očkom a Levi sa len uškrnul. „No, dostaneš body za to, že si to skúsil. Chcela som to napísať na stenu v záchodoch v našom bare. Kedy začneš konečne s niekým chodiť, Levi?“

„Už som ti odpovedal na tri otázky.“

Niekomu pípli hodinky alebo mobil a všetky ženy sa zahniezdili. Colleen mu poslala vzdušný bozk. Kývol jej hlavou. Na rad prišla žena, ktorá mu pohládzala tetovanie. Spýtala sa ho: *Veríte v lásku na prvý pohľad? Už ste niekedy dali facku žene? Aká je vaša obľúbená farba?* Odpovedal nie, nie a červená.

„No dobre, spýtajte sa ma čokoľvek.“

Levi vzdychol. „Ehm, ako sa voláte?“

„Donna, ako som vám už povedala.“ Zoširoka sa naňho usmiala, stisla ramená a pôsobivý dekolt sa vydul. „Nechcete prísť ku mne a vyskúšať si to fackovanie?“

Preboha! „Myslím, že teraz je rad na mne, ja mám klásť otázky. Ehm, aká je vaša obľúbená farba?“

„Ružová! Dokonca aj teraz mám ružovú spodnú bielizeň. Chcete ju vidieť?“

„Ešte vždy som na rade. Čo si myslíte o mierových rozhovoroch na Strednom východe?“

„Myslím, že všetci by mali spolu dobre vychádzať, vy nie? Nechcete ísť niekedy so mnou na rande?“

Chvalabohu, znova sa ozval časomer. „Tešilo ma,“ povedal. Vtedy si oproti nemu sadla Faith. Tento večer sa vyvíja čoraz lepšie. „Páni moji,“ povedala odchádzajúcej dáme. „Tuším sa mu naozaj páčite! Práve si obzeral váš zadok.“

„Sklapni, Faith,“ zamrmľal.

„Vážne?“ zvolala žena. Plesla si po zadku a žmurkla naňho.

„Tuším si si našiel priateľku,“ poznamenala Faith. „Typický Levi. Priateľský muž!“

„Máš tri otázky?“

„Vieš, že mám? Niežeby som s tebou chcela chodiť.“

„Áno, spomínam si.“ To zabralo. Očerveneli jej líca (aj krk... aj hrud' a znova videl jej bujné poprsie, natlačené do červeného pulóvra s včekom, a veru nič nebolo také pôsobivé ako červenovláska v červenom). Položila pred seba kus papiera. „Bol si niekedy vo väzení?“

No dobre, aspoňže sa nepýtala na jeho obľúbenú farbu. „Nie.“

„Splodil si nejaké deti, a ak áno, venuješ sa im?“

„Nie.“

„S koľkými ženami si sa vyspal?“ Vševediaco naňho pozrela. „Ak to vieš porátať.“

To číslo zrejme nebolo také vysoké, ako sa povrávalo. „Ďalej.“

„Môžeš mi dať svoje číslo sociálnej poisťky, aby som si ťa mohla preveriť?“

„Neuveriteľné, že si stále slobodná.“ Zdvihol obočie, ona si zložila zoznam a zaručala.

„Nemrač sa na mňa, Levi Cooper. Toto sú správne otázky. Koho zaujíma, či sa rád prechádzaš pri mesiačiku alebo máš rád staré filmy, ak si ženatý, gej alebo žiješ v suteréne u matky.“

Niečo na tom je. „Nenávidím staré filmy,“ vyhlásil.

„Aj ja. Hrozná limonáda. Vždy si radšej pozriem horor.“

„Mám rád horory, nebývam v suteréne u matky a nie som gej,“ odvetil.

A zrazu akoby medzi nimi preskočila iskra. Aj ona to pocítila líca sa jej zapálili, pohľad akoby znežnel. *Mal by si sa s niekým vyspať*, pripomenul mu rozum.

Dofrasa! Určite nie s Faith Hollandovou s jej problémami. Nech si o tom jeho telo myslí čokoľvek.

„Prepáčte,“ ozval sa detský hlások a Levi sa strhol, keď mu čosi šťuchlo do ucha. Bola to Donna a na ruke mala bábku. Kývalo

naňho prasiatko. „Máte väd zvievatká? Ja ich vúbim.“ Nato dodala normálnym hlasom: „Hrám na detských oslavách bábkové divadlo. Zbožňujem deti, aj vy? Rada by som mala vlastné deti.“

Faith sa naňho usmiala, ozval sa časomer a obe ženy prešli k niekomu inému.

Faith si teda nenašla budúceho manžela. V skutočnosti to ani nečakala, ale získala tri telefónne čísla pre otca a zajtra si ich začne preverovať. Levi mlčal. Požiadala ho, aby šiel po Route 54 namiesto po Lancaster Road, ale nespýtal sa jej prečo, len zastonal a urobil, o čo ho žiadala.

Chvíľu by bola prisahala, že medzi nimi čosi preskočilo. A možno nie. Nech už to bolo akokoľvek, takmer okamžite sa to vyparilo.

„Toto bol fakt skvelý nápad,“ vyhlásila Colleen. „Ocinko môj sladký, už prichádzam.“

„Mrzí ma, že otec odišiel,“ vzdychla Faith.

„Mňa mrzí, že mi nechceš dovoliť, aby som sa zaňho vydala,“ odvetila Colleen. „Nebola by som úžasná macocha?“

„Do týždňa by zomrel,“ zamrmlala Faith.

„Levi, našiel si si niekoho? Tá pani, čo ti obdivovala tetovanie, bola celkom sexi.“

„Alebo tá bábkoherečka,“ neubránila sa Faith. „Ozaj výstredná!“

„Ja som tam bol len ako inštruktor,“ podotkol Levi.

„Ale mal by si si nájsť milé dievča,“ radila mu Colleen. „Niekoho ti dohodím.“

„Nie, ďakujem.“

Colleen dramaticky vzdychla. „Faith, tá jeho protivná manželka od neho odišla a zlomila mu srdce. Treba mu pomôcť.“

„Naozaj?“ spýtala sa Faith. „Mne sa zdá, že chce, aby sme mu dali pokoj.“

„Správne,“ povedal a pozrel do spätného zrkadla.

Pekné oči. Levi Cooper má naozaj pekné oči.

Faith dúfala, že Levi vyloží najprv Colleen. Nevedela prečo, ale pri predstave, že zostane v aute sama s Levim Cooperom, pocítila šteklenie v žalúdku.

Ale nie. Geograficky bol Starý dom prvý a Levi odbočil na príjazdovú cestu. Rozlúčila sa s Colleen, poďakovala sa mu za odvoz, potom stála a dívala sa za nimi so zvláštnym pocitom žiarlivosti, že Colleen s ním bude tri minúty sama.

Trinásta kapitola

„Faith, keďže ste tu nová, čo keby ste začali?“ nadhodila Cathy Kennedyová, vedúca ženskej skupiny štúdia Biblie.

„Myslela som, že na rade som ja,“ ozvala sa Carol Robinsonová, jedna z chodkýň, ktorú Faith pred pár dňami cestou do mesta takmer zrazila autom. Všetkých šesť išlo plece pri pleci, akoby chceli skončiť v nemocnici.

„No, Faith je tu nová, nech začne ona.“

Faith sa usmiala. Cathy bola rozhodne uchádzačka o miesto otcovej priateľky. Včera večer bola Lorena znova u nich na večeri a Faith náhle odvolala Honor bola degustovať víno v Red Salamanderi. A milá Lorena sa nevinne prehrabávala v otcovom písacom stole, zatiaľ čo on čítal noviny a nevšimal si ju. Keď sa jej Faith spýtala, či jej môže pomôcť hľadať, Lorena vyhlásila, že na poslednej návšteve u nich stratila náušnicu. „Tá žena okradne vášho otca o všetko,“ zasyčala pani Johnsonová, keď Faith vošla do kuchyne, a tresla hrncom, aby svoje slová zdôraznila.

Nuž veru, kde možno nájsť ľahšie milú ženu než na štúdiu Biblie? Z večera streľby zostali v hre iba tri kandidátky, jedna nemala rada deti, druhá mala podľa všetkého gamblerské sklony a tretiu ešte vždy preverovala, ale bývala dosť ďaleko.

„Teraz sme na, počkajme, Exoduse, štvrtá kapitola, verš dvadsiaty piaty. Tak idete, Faith,“ vyzvala ju pani Kennedyová.

„Ďakujem, pani Kennedyová,“ Faith pozrela na svoju Bibliu. „Ehm, tak teda: Tu *Sefora vzala ostrý kameň, obrezala predkožku svojho syna* no páni moji, to vážne? a dotkla sa jeho nôh a povedala:

Ženíchom krvi si mi. Čítam správnu kapitolu?“ Zdesene sa poobzerala po ostatných ženách.

„Perfektné!“ vyhlásila Cathy. „Porozprávame sa o tom?“

„Plakal ten chlapec?“ spýtala sa Carol. „Keď niekto obreže predkožku ostrým kameňom, chcem vedieť, čo robí to dieťa.“

„Možno to už nebolo malé dieťa,“ poznamenala Léna Smitsová. „Chlapci mali niekedy aj pätnásť-šesťnásť rokov, keď ich obrezali.“

„No pochybujem,“ zamiešala sa pani Cornersová. „Môj vnuk nedovolí svojej matke ani len to, aby ho objala. Pochybujem, že by niekomu dovolil, aby ho obrezal ostrým kameňom.“

„Aj ja o tom pochybujem,“ Faith potlačila vzdych. Boh iste vidí, aká je nesebecká dohadzovanie senioriek a štúdium Biblie v jednom, a odmení ju nielen prívetivou nevlastnou matkou, ale aj milým manželom a rozkošnými detičkami. *Kedykoľvek, Pane*, pomyslela si.

A keď už je reč o manželstve... keď bola Faith naposledy v luteránskej Trojici, mala na sebe svadobné šaty...

Nuž čo, nemá zmysel plakať nad rozliatym šampanským. Nie je tu preto, aby znova prežívala zrušenú svadbu. Prišla sem vybrať otcovi ženu.

Podľa všetkého Cathy Kennedyovú. Už dlho je vdova. Janet Borjesonová bola takisto voľná, hoci Honor nesúhlasne mrmlala, keď ju Faith spomenula. Ale aj tak si zapísala ich mená na kraj Knihy Exodus.

„Na čo myslíš, srdiečko?“ spýtala sa jej starká.

Faith sa strhla. „Ehm, na obriezku?“ A naozaj, bolo niečo zlé na slovách *Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne?*

Starká sa zamračila. „Nie, zlatko, Barb rozmýšľa, že si dá zmenšiť prsia. Už celé roky trpí bolesťami chrbta.“ Barb súhlasne prikývla.

Najprv predkožka, teraz prsia. „Daj sa nato. Počula som, že potom je žena fakt plná života.“

„Presne tak,“ prikývla Barb. „Ďakujem, Faith. Si zlatá, vieš o tom?“ Usmiala sa. „Počuj, aj môj vnuk je slobodný. Môžem mu

dať tvoje číslo?”

Faith mala čo robiť, aby sa nestriasla. Barb sem sprevádzal jej vnuk a bol to hotový prototyp sériového vraha šuchtavá chôdza, riedke vlasy, desivý pohľad ako Mark Zuckerberg. „Ach, ste milá, ale nie... Ja, ehm... nie, ďakujem.“

„Ešte vždy má zlomené srdce po rozchode s Jeremym Lyonom,“ oznámila Carol Robinsonová.

„Nemám,“ ohradila sa Faith. „Sme priatelia.“

„Ako ste sa dokázali cez to preniesť?“ čudovala sa Cathy. „To všetko a ešte k tomu doktor. Viete, že ma stihol rozosmiať počas preventívnej prehliadky?“

Reč sa zvrtila na Jeremyho jemné ruky a nové tenisky, ktoré si Carol kúpila so 70 percentnou zľavou vo výpredaji.

Asi o hodinu, ktorú strávili rozhovorom o nevďačných vnukoch a umelých kolenných kĺboch, a nie o Mojžišovi na púšti, sa štúdium Biblie konečne skončilo. „S týmto kostolom sa vám určite spájajú hrozné spomienky,“ nadhodila Carol. „Na tomto mieste sa s vami rozišiel Jeremy, však?“

„Presne tak, pani Robinsonová. Ďakujem, že ste mi to pripomenuli.“ Nespustila pohľad z Cathy v nádeji, že sa zmieni o otcovi.

„Chúd'atko moje! Muselo to byť hrozné! Skutočne ste to ani netušili?“

„Veru nie. Aké prekvapenie, však? A čo Sefora? Zaujímavá žena.“

Carol sa nedala zmiast'. „Chápem, že nechcete chodiť s Bobbym McIntoshom, ale iste si hľadáte manžela, nie? Vaša stará mama hovorila, že áno.“

„Nie, nie, naozaj nie. No vlastne... tak trochu, ale nie.“ Faith vrhla karhavý pohľad na starkú, ale tá sa venovala diskusii o lahodných citrónových tyčinkách Norine Plettovej a tvrdila, že tak dobre ich dokážu upiecť iba v pekárni Lorelei's Sunrise, Norine sa zatiaľ len tajomne usmievala. Dokelu! Cathy Kennedyová práve vyšla von.

„No, švagor môjho syna je slobodný. Chcete jeho číslo? Alebo

mu mám povedať, aby vám zavolať? Má problémy so štítnou žľazou, takže sa dosť potí, ale inak je veľmi milý. Tak teda poviem mu, aby vám zavolať. Dobre, majte sa.“

„To netreba, pani Rob...“ ale Carol už zmizla, rázne odkráčala z kostola.

Faith pristúpila k starkej, tá ešte vždy ťahala z Norine tajomstvo jej cukrárskej techniky. „Ak si nepoužila kypriaci prášok, Norine, ako je možné, že sa tak odlupujú? To mi povedz.“

„Rodinný recept,“ Norine sa usmiala na Faith.

„Starká? Idem vyložiť veci z auta, dobre? Uvidíme sa, keď to tu vybavíš. Ale máš čas.“

Starká sa s tragickou tvárou obrátila na luteránske priateľky. „Ach, veru tak. Odchádza odo mňa, viete? Sťahuje sa. Mohla zostať u nás, ale nie, mladí potrebujú vlastný priestor.“ Pochmúrne vzdychla a vyvolala nesúhlasné mrmlanie.

„Dovidenia, dámy! Ďakujem, že ste mi dovolili posediť si s vami.“ Nesúhlas sa zmenil na objatia, potľapkávanie a dohováranie, aby si dala pozor, keď pôjde cez cestu, a aby v noci zamykala dvere, nech neskončí s podrezaným hrdlom.

Vyšla z podzemnej spoločenskej sály do žiarivého slnka.

Bolo krásne septembrové popoludnie, jasné a chladné, vo vzduchu sa vznášala vôňa červenejúceho lístia a hokaido polievky z malého bistra na námestí. Cez cestu prechádzal rad predškôľakov, vzorne sa držali povrazu (skôr boli k nemu priviazaní). Bola streda, a hoci zopár ľudí chodilo hore-dolu po ulici a nakúkali do výkladov Presque Antiques a Unique Boutique, vládol tam pokoj. Pred dvoma dňami sa Faith spýtala Honor, či nevie o nejakých voľných bytoch, a o päť sekúnd už Honor telefonovala so Sharon Wilesovou. Nielenže mala voľný byt, ale bol to vzorový byt, jediný zariadený v budove, ktorý si ešte nikto neprenajal. Kedy sa Faith chce nasťahovať? Faith musela uznať, že Honor vie o všetkom, čo sa v meste deje.

Vzadu v aute mala dva kufre, niekoľko škatúl rozličných kuchynských potrieb, bez ktorých nemôže byť, ako sa vyjadrila starká, a Blue sedel s nechutnou tenisovou loptičkou v papuli a

nakláňal hlavu, akoby ju chcel presvedčiť, aby mu hádzala loptu.

„Ahoj, havkáč!“ prihovorila sa mu Faith. „Páči sa ti loptička? Je mokručka, lahodná...?“ Blue súhlasne zavrčal a zavrťel chvostom. Sharon Wilesová nebola nadšená, že v byte bude bývať aj domáci miláčik, ale musela uznať, že je krásny, dobre vychovaný pes a áno, v podstate je to terapeutická pomôcka veď ho pustili aj do reštaurácií.

Faith zdvihla škatuľu a zamierila k Opera Housu so psom v päťách. Nový byt mal skvelú polohu nachádzal sa pri námestí a rovno oproti pekárni Lorelei's Sunrise. Okrem toho tam bola aj nová čokoládovňa, ktorú Faith veľmi túžila podporovať. Ale najprv sa usadí, navlečie nové posteľné obliečky, uvarí si kávu, vybalí oblečenie. Neskôr príde aj starká, chcela sa uistiť, že nový byt je dostatočne čistý.

Chvíľu si Faith predstavovala, že pri sťahovaní jej pomáha mama. V kútiku srdca videla Connie Hollandovú, ako starne do krásy, nosí oblečené džínsy a na nohách conversy. Smiali by sa a prestavovali by nábytok, to mama vždy rada robila. Potom by si priniesli z Lorelei's nejaké dobroty a rozprávali by sa. Možno o Jeremym. Faith neraz premýšľala, či by to mama vedela.

A to všetko by bolo možné, nebyť mňa, pripomínala si Faith.

„Tak poď, Blue,“ Faith otvorila dvere. Hore širokým schodiskom na tretie poschodie jej v päťách skackal pes s loptičkou v papuli. Byt mal číslo 3A a bol z neho výhľad rovno na Lorelei's. Vďaka ti, Bože, bude ma zobúdzat vôňa každodenného chleba. Potisla škatuľu a zalovila vo vrecku po kľúčoch.

Dvere bytu 3C sa otvorili a stál v nich Levi Cooper v uniforme. Zvraštil čelo. „Čo tu robíš?“ spýtal sa.

Blue priskočil k zamračenému veliteľovi a pustil loptičku. Keď Levi nepochopil, pes znova zdvihol loptičku a pustil ju. A stále to opakoval, bolo mu jedno, že Levi hľadá na Faith ako pytón na myšku. Tá iskra, čo medzi nimi preskočila na strelnici, bola zrejme len výplod jej fantázie.

„Levi! Aké milé prekvapenie! My budeme susedia?“ zatiahla Faith veselo, ale po hrudi jej stúpala červen. Pravda, možnosti

bývania boli obmedzené a Opera House bol jediný bytový dom v meste, ale aj tak!

„Ty sa sem ideš nasťahovať?“ spýtal sa Levi.

„To si ako uhádol? Podrž mi to.“ Nečakala na odpoveď a strčila mu do rúk škatuľu.

„Ty sa sem ideš nasťahovať.“

„Ty si tuším jasnovidec! Fakt vzrušujúce! Mal by si sa prestať mračiť, lebo zakrátko budeš potrebovať botox.“

Blue ešte vždy dvíhal a púšťal loptičku a usiloval sa vnútiť do pozornosti toho tupého človeka. „Uvidíme sa, sused.“¹

A vošla do rozkošného bytíka, položila škatuľu na dlážku a pozrela cez priezor. Odišiel.

Takže Levi Cooper býva v byte číslo 3C. To je okej, žijú predsa v slobodnej krajine. Pravdepodobne sa nikdy neuvidia, čo je v pohode. No dobre, áno, zrejme sa niekedy stretnú.

Nebola si istá, čo cíti.

Blue oňuchával kúty. Pes mal pravdu, toto je ich nové bývanie, aspoň dočasne. Sharon jej umožnila predlžovať si zmluvu z mesiaca na mesiac, nemusí platiť naraz, vždy lepší nejaký príjem ako žiadny.

A byt bol krásny. Na dlážke boli originálne úzke brezové parkety, po stopäťdesiatich rokoch používania krásne vyleštené. Divadelná časť opery bola na piatom poschodí, Faith usúdila, že na štvrtom poschodí je sklad kulís, kostýmov alebo niečo podobné. Cez okná k nej neprenikali len lahodné vône z pekárne, ale videla aj kúsok jazera Keuka a rínok.

V kuchyni bol žulový pult a stredový ostrovček, ako aj zabudovaný stojan na víno. Do malej pracovne si dá počítač a bude pátrať po potenciálnych partnerkách pre otca a partneroch pre seba. Samozrejme, bude tam aj pracovať. Okrem prestavby maštale vo vinohrade a nádvorí knižnice dostala zákazku od vinára z druhej strany jazera a od dvoch majiteľov súkromných domov.

Dvere sa otvorili a dnu vošla starká so škatuľkou v rukách a Levi s dvoma oveľa väčšími škatuľami. „Pozri, koho som tu

našla!“ zvolala starká. „Leviho Coopera, nášho policajného veliteľa!“

„Viem, kto je to, starká,“ odvetila Faith. „Ďakujem, Levi.“

„S radosťou,“ položil škatule na stôl. „Čo pre vás ešte môžem urobiť, dámy?“

„Ach, boli ste úžasný!“ vzdychla starká. „Nebol úžasný, Faith?“

„Naozaj úžasný!“

„Tak teda príjemný deň,“ usmial sa na starkú. Na ňu nie, samozrejme. A zmizol.

„Ďakujem, že mi pomáhaš pri sťahovaní,“ Faith objala starú dámu.

„Ach, zlatko, som rada, keď ma niekto potrebuje,“ stará matka sa obrátila, vráskavé líca jej zružoveli. „Ďakujem, že si sa na mňa obrátila. Vieš, ja som nemala dcéru.“

„Viem.“ Faith sa zoširoka usmiala. Starká často oznamovala známe fakty, akoby ich prezrádzala prvý raz. „Takže tebe ani starkému nevadí, že nebudem bývať u vás?“

Starká napustila horúcu vodu do drezu. Neverila umývačkám riadu. „My to zvládneme,“ odvetila. „Ale dobre nám padlo, že si nám trochu zmenila stereotyp.“

Faith sa zmocnil pocit viny. „Zastavím sa každý deň.“

„Ach, netreba. Ja to chápem,“ prikývla starká. Otvorila prvú škatuľu a vložila poháre do horúcej saponátovej vody.

„Závidím ti. Veru by som nemala nič proti tomu, aby som bývala v takomto peknom novom byte celkom sama. Začala by som odznova.“

Faith na ňu prekvapene pozrela. Také čosi by človek nečakal od osemdesiatštyriročnej ženy. Alebo možno presne to by čakal...

„Aké je to byť tak dlho vydatá?“ Faith otvorila ďalšiu škatuľu.

„Ani neviem,“ odvetila starká. „Niekedy mám pocit, že tvoj starý otec nemá potuchy, kto som. Zrejme si myslí, že všetko, čo sa mňa týka, zistil už v prvý týždeň manželstva a odvtedy sa nestalo nič nové. Ale stalo sa! Niekedy mu chcem porozprávať o knihe, ktorú som čítala, alebo o tom, čo som počula v kostole, no

on ma ani poriadne nepočúva.“

Faith súcitne vzdychla. „Vydávala si sa veľmi mladá,“ poznamenala. Jej starí rodičia sa poznali iba mesiac pred svadbou. Vtedy to bolo bežné.

„Tomu ver,“ zamrmlala starká.

„Zrejme ste sa do seba na prvý pohľad zaľúbili.“

Starká odfrkla. „To sotva, zlatko. On mal pozemky, my sme mali trochu peňazí, práve sa vrátil z vojny a naši rodičia súhlasili.“

„Ľúbila si ho?“

Starkej stvrdla tvár. „Čo je láska?“ Drhla pohár tak silno, až sa Faith bála o jeho budúcnosť.

„Nechceš si sadnúť, starká?“ nadhodila Faith. „Vypime si kávu a pohovárajme sa.“

Stará mama na ňu nežne pozrela. „To by bolo milé, srdiečko. Nikto si nemyslí, že mám v tomto veku čo povedať, iba ty.“

Faith nachystala kávu, vďačná za kávovar, ktorý ju uvaril veľmi rýchlo, a umyla peknú šálku pre starú mamu, druhú pre seba. Položila starkinu šálku pred ňu a prisadla si.

„Bola som zasnúbená, ale ten chlapec padol vo vojne,“ Faith to tak prekvapilo, až jej zabehlo. Starká ju potľapkala po chrbte. „Volal sa Peter. Peter Horton.“

Peter bol chlapec z ich ulice, syn mliekara. Jeho mama bola Britka, takže sa jej zdal veľmi nóbl. Dohodli sa, že Peter narukuje, „lebo vtedy to muži robili, Faith, bez ohľadu na to, či boli bohatí alebo chudobní. Dokonca aj hollywoodske hviezdy šli do vojny“. A keď sa vráti, chceli sa zobrať.

Padol vo Francúzsku a starkej potom už bolo všetko jedno. John Holland? Prečo nie? Chcela mať deti. Ženy vtedy nemali veľa možností.

„Ešte vždy naňho spomínam, Faith,“ povedala starká ticho, nežne. „Keď niekedy periem alebo idem hore schodmi, rozmýšľam, či by ma teraz spoznal. A uvažujem, či by sme spolu boli šťastní. Možno áno... Nosil mi poľné kvety, písal mi básne a v kostole na mňa ukradomky pokukoval.“

„Iste to bol úžasný muž,“ Faith si utrela oči obrúskom. Pichlo ju pri srdci, keď si uvedomila, že starkej kedysi tak milo dvoril nejaký muž a bola doňho taká zaľúbená.

„Veď aj bol.“ Starká chvíľu mlčala. „Tvoj starý otec sa nikdy veľmi neusiloval. Bral ma ako samozrejmosť.“ Starká pozrela na Faith a stisla jej ruku. „Takže chápem, ako sa cítiš, pokiaľ ide o Jeremyho. Tvojou životnou láskou nebude muž, s ktorým sa nakoniec zosobášiš, a vždy budeš tých dvoch porovnávať.“

„Dúfam, že nie,“ odvetila Faith. „Ale dojalo ma, čo si prežila, starká. Je to taký smutný príbeh. Prečo si nám to nikdy nepovedala?“

„Neviem,“ vzdychla. „Nikto nechce počúvať reči starých žien.“ Starká prekvapujúco rázne vstala. „Ale poďme upratovať. Tento byt vyzerá na prvý pohľad dobre, ale v tých skrinkách sa môžu skrývať kadejaké mikróby.“

Faith sa zobudila o tretej ráno so zaujímavým nápadom.

Prvou oslavou v maštali Volavka bude večierok na počesť výročia starých rodičov. Dovtedy by všetko mohlo byť pripravené, aspoň zväčša, a usporiadať im veľkú hostinu, možno si starká a starký zaspomínajú aj na pekné časy. Možno aj na lásku. Človek nemôže žiť v manželstve šesťdesiatpäť rokov a neľúbiť svojho partnera.

Chuderka starká. Iste pre ňu bolo ťažké, keď sa po romantickej láske musela zmieriť s prakticky založeným starkým. Určite premýšľala, aké by to bolo, keby sa Peter bol vrátil z vojny. A otec zas musel prežiť toľko dní bez mamy a žiť úplne iným životom, než si predstavoval.

Túžila zavolať Jeremymu a počuť jeho láskavý hlas. Čo keď má stará mama pravdu? Čo ak nikdy nenájde muža, ktorého by ľúbila tak ako svoju prvú lásku? Tak ako starká. Tak ako ocko.

Dofrasa, tuším znova smolí.

Blue odfrkol a v spánku zavrteľ chvostom. Mesačné svetlo bolo príjemne neznáme, do izby jej prenikal studený biely svet. Z kuchyne počula vrčanie chladničky, inak vládlo v byte ticho.

Rovno môže vstať a pozrieť sa, čo má naplánované urobiť v maštali. Bosky prešla do pracovne, Blue ju poslušne nasledoval s loptičkou v papuli, a keď sa usadila k stolu, zvalil sa jej k nohám, akoby v tom byte bývali celé roky, nie hodiny. Faith ho šúchala nohou po hustom kožuchu a chlpad spokojne vzdychol.

Jasné, so psom sa človek nemôže cítiť osamelo. Faith zapla počítač a vtedy si čosi všimla.

V byte sa vznášala vôňa čokolády.

Hm, milé. A trochu zvláštne. Žeby pekárň už otvorili? Kým sa počítač zahrieval, prešla k oknu, a pozrela von. Nie, v oknách Lorelei's bola tma.

Zamierila k dverám a pootvorila ich. Na chodbe vládla tma, ale spod dverí bytu číslo 3C vychádzalo cez škáru svetlo a vôňa čokolády tam bola výrazná silnejšia. Blue takisto vystrčil hlavu a obľizol sa.

Levi piekol.

Bolo ráno, tri hodiny aj sedemnásť minút a Levi piekol.

Štrnásta kapitola

O dva týždne Levi netúžil po ničom inom, len dostať sa do svojho bytu tak, aby sa mu Faithin veľký pes neobtieral o nohy, naliať si pivo a pozerieť zápas Yankees v nádeji, že vyhrajú.

Bolo to veľmi dlhých pár dní usiloval sa vycvičiť Everetta, ale ten chlapec mal rozum ako rešeto. Napriek tomu ho Levi poveril, aby mal dnes večer službu, hoci to bola veľmi znepokojujúca predstava.

„Keby si si niečím nebol istý, zavolaj mi, dobre?“ požiadal ho. „A zbraň nechaj v puzdre. Ak sa dopočujem, že si ju vytiahol bez môjho výslovného súhlasu, máš padáka. Je mi jedno, kto je tvoja matka.“

Everett až tak žiaril. „Rozumiem, pán veliteľ. Nijaké obavy.“ Chcel si vyložiť nohy na stôl, minul ho a spadol zo stoličky.

Levi potlačil vzdych. „Neskôr ťa skontrolujem.“

„Už vám niekto povedal, že ste maniacky posadnutý

kontrolou?“ spýtala sa Emmaline, keď si obliekala pršiaplášť. Na jej stole ležala kniha s názvom *Vezmite svoj život pod kontrolu. Ako zmeniť zamestnanie bez budúcnosti na kariéru svojich snov*.

„Hľadáte si nové miesto, Emmaline?“ spýtal sa jej.

„Rada by som dostala to vaše.“ Pozrela naňho sčasti pobavene, sčasti podráždene.

Levi jej podržal dvere, potom sklonil hlavu proti nečasu. Hoci bol ešte len október, náhle sa zozimilo a dážď sa zmenil na dážď so snehom. Chodník bol klzký. Našťastie, jeho zastávka bola nejakých päťdesiat metrov od policajnej stanice. Emmaline takisto bývala blízko v peknom malom domčeku vedľa knižnice. Robili sa tam nejaké práce, áno, Faith Hollandová vraj prerába nádvorie.

„Ďakujem, že ste ma odprevadili domov. A teraz už chodíte. Nechajte ma. Heš,“ odohnala ho Emmaline, keď otvorila dvere. „A nebojte sa o Everetta. Potrebuje skúsenosti, a keď nad ním stojíte ako ustráchaná matka, nikdy sa nič nenaučí.“

„Nechcete sa uchádzať o miesto prezidentky?“ spýtal sa, kým odomykala dvere.

„Uvažovala som o tom, ale nie som fotogenická. Pokúste sa prežiť príjemný večer, pán veliteľ.“

Osamelý večer. Mal by sa na to tešiť. V utorok večer sa zjavila Sarah, vraj je chorá. Možno sa jej cnelo za domovom, ale fyzicky chorá určite nebola. Okrem toho išla autostopom. A jej brat je pritom policajt! Bránila sa, že nevedela naštartovať auto, tak sa zviezla s poslíčkom firmy Hostess. A Levi jej urobil prednášku o nebezpečenstve takého konania a hlúposti vyhlásenia, že nechce študovať na univerzite. „Čo budeš robiť, ak tu zostaneš?“ spýtal sa jej ostro, keď ju na druhé ráno viezol domov. „Budeš čašníčkou? Alebo barmankou v niektorej vínnej pivnici? Nechceš dosiahnuť viac, Sarah?“ Len hľadela cez okno a po lícach jej stekali slzy, takže sa cítil ako ničomník. Keď zastal pred internátom, ani sa nerozlúčila.

Potom sa na Route 54 stala autonehoda. Vážne sa nik nezranil, ale, preboha, za volantom sedel Josh Diener, ten istý chalan, ktorý

opil Abby Vanderbeekovú. Skončilo sa to tým, že chalan prišiel o vodičský preukaz, dostal z toho hysterický záchvat, bohaté decko nebolo zvyknuté, že pravidlá platia aj preň.

A potom tu bola Faith Hollandová bývala na tej istej chodbe ako on. To ho prinajmenej... rozptyľovalo. Videl ju len zopár ráz, ale zakaždým sa z toho ťažšie otriasol.

„Zdravím, pán veliteľ! Hnusný večer, čo?“ zakričala Lorelei, kým zamykala dvere na pekárni.

„Veru. Jazdite opatrne, dobre?“

„Nijaké strachy.“ Žiarivo sa usmiala, potom vytiahla z veľkej fialovej kabely kľúče od auta. V zákrute dostala mierny šmyk, našťastie, bývala iba dva kilometre od mesta, nie hore na Kopci, kde sú podmienky určite horšie.

Otvoril dvere na Opera House. Ak sa dnes večer stane nehoda, určite bude musieť vyraziť také čosi by Ev nezvládol. Vtedy si uvedomil, že odkedy nastúpil na políciu, mal iba dve noci za sebou voľno.

Napokon, nečudo, že ho Nina opustila.

Zatlačil tú myšlienku do úzadia. Manželka od neho neodišla preto, lebo veľa pracoval, jednoducho bola posadnutá pilotovaním vrtuľníka, potrebovala ten adrenalín.

Levi otvoril ozdobnú mosadznú poštovú schránku účty, film od Netflixu, potom zamieril hore schodmi. Faith mala otvorené dvere. Zaváhal, takmer dúfal, že vyjde von a... dopekla, sám nevedel, čo by si želal, aby urobila. Jednoducho sa mu zrazu zdalo, že ten večer bude dlhý.

Čosi sa mu pritislo na nohu. Blue, ten chlpáčisko. „Chod' domov, kamoš,“ povedal mu.

Vošiel do svojho bytu a pes mu hlavou otvoril dvere, pravdepodobne dúfal, že mu poskytne nohu na zábavu.

Levi sa prezliekol do flanelovej košele a džínsov, uniformu odložil do koša. Vojenský život ho naučil istej obsedancii, pokiaľ išlo o upravenosť, čo sa jeho mame aj Sarah zdalo zábavné, keďže ako tínedžer bol typický bordelár. Ale už nie. Byť mal ani zo škatuľky, najmä teraz, keď už s ním nebývala Sarah. Po sestrinom

odchode jej izbu vždy upratal, lebo sama si posteľ nikdy neustlala.

Zavolať Lorelei. Dostala sa domov v poriadku, ale áno, je klzko a je od neho naozaj milé, že sa chcel uistiť, či sa jej nič nestalo.

Levi zložil, potom otvoril chladničku, vytiahol fľašu svetlého piva a skúmal, čo si môže dať na večeru. Bolo tam dosť zvyškov, variť pre jedného nebolo ľahké. Špagety s mäsovými guľkami uvaril v utorok pre Sarah, mala ich veľmi rada. Nechce, aby sa jeho mladšia sestra vykašľala na školu, ale to ešte neznamená, že ju nemá rád.

Vtom čosi narazilo do dverí. Znova Blue. Krásny pes, ale hlúpy ako poleno. Pes teraz už kňučal. A znova vrazil do dverí.

Levi otvoril a pozrel na psa. „Čo je?“

Blue naňho uprel oči a zavyl.

„Hollandová, ušiel ti pes,“ povedal Levi. Dvere mala ešte vždy dokorán.

Nijaká odpoveď.

„Faith?“ Vošiel do jej bytu. „Hollandová, si tu? Ejha, dočerta!“

Faith stála pri kuchynskom pulte a poťahovala si pulóver. Vyzerala zmätená.

Bude mať záchvat, takto si to pamätá.

„Faith? Je ti zle?“

Neobrátila sa. Pes zašteká a vtedy sa Faith zrútila. Levi ju zachytil, aby nenarazila hlavou do pultu, a položil ju na dlážku. Už sa mykala, chudera, svaly meravé, čeľusť zaťatá. Prevalil ju na bok, keby vracala. Oči mala otvorené, pohľad prázdny, a Levi reflexne pozrel na hodinky: 18:34:17. Podľa predpisov bolo treba merať čas, keby záchvat trval dlhšie ako päť minút. Nemal záchranársky diplom pre nič za nič.

V škole štyri-päť ráz videl Faith pri záchvate. Teraz akoby ho to desilo väčšmi než predtým, možno preto, lebo bol dospelý a mal ju pod dohľadom. Prsty mala meravé, rozťahnuté, prehnuté chrbát sa jej krčovito mykal.

Blue chodil hore-dolu, dychčal a kňučal. „Už bude dobre, kamoško,“ prihovárал sa mu Levi s rukou na Faithinom pleci,

zatiaľ čo ramená a nohy sa jej mykali. „Všetko bude v poriadku.“

18:34:42. Stále ňou mykalo. Čo jej má povedať? *Upokojujte obeť*, hovorila im zdravotná sestra a celá trieda vedela, kto je tá obeť. „Už je dobre, Faith,“ privrával sa jej. „O chvíľu bude po všetkom.“

18:35:08. „Si skvelá, Hollandová. Nijaké strachy. Tvoj pes je tu.“ To bolo hlúpe. „Aj ja som tu. Hneď pri tebe.“

Ten záchvat prebiehal vo zvláštnom tichu, bolo počuť iba šúchanie topánok na dlážke, jej ťažký dych, do okien šľahal dážď so snehom. „Vydrž, miláčik.“

Dočerta! To iste nie je sranda, keď telo a mozog takto rebelujú. Svaly mala napäté, zaťaté, pravú ruku pred tvárou, akoby sa chránila pred údermi. „Neboj sa, Hollandová. Už je takmer po tom.“ Niežeby si tým bol istý.

18:35:42.

Možno by mal zavolať jej otcovi. Ako člen dobrovoľného hasičského zboru vedel, že nemá zmysel volať na číslo 911 dali by jej iba kyslík a urobili by to skôr preto, aby sa oni cítili dobre, než aby to jej urobilo dobre. Nie, dýchala takmer normálne, hoci sťažka. Tvár ani pery jej nemodreli. Doktor Buckthal vlani viedol pohotovostný doškoľovací kurz Marcus Shrade utrpel pri autonehode traumatický úraz mozgu a niekoľko ráz do roka mal záchvaty. Doktor vyhlásil, že záchvat sa skončí vtedy, keď bude koniec. Dúfajme, že zakrátko.

Okej, už sa to zmierňuje. 18:36:04. Ramená aj nohy sa jej upokojili, cítil, že aj napätie povoľuje, prakticky videl, ako klesla na dlážku, keď tie podnety v mozgu zoslabli a vďaka tomu sa jej uvoľnili svaly. Blue ležal pri nej, položil si hlavu na jej nohu.

„Faith? Už je dobre?“ Odhrnul jej vlasy z tváre. Už sa netriasla, ale ešte vždy bola mimo. Postiktový stav, tak sa to volalo, keď obeť záchvatu hľadela rovno pred seba. Pes začal búšiť chvostom. „Si vo svojom byte, Hollandová. Mala si záchvat, ale už ti to prešlo.“ Zažmurkala a preglgla, neodpovedala. Vylovil z vrečka mobil a vyhľadal číslo Hollandovcov. „Zdravím, John, tu Levi Cooper. Vaša dcéra práve mala záchvat, pane. Trval zhruba

deväťdesiat sekúnd.“

„Ty si to videl?“ Johnovi v hlase zneli obavy.

„Áno, pane. Čo by som mal teraz urobiť?“

„Je teraz hore?“

Levi si uvedomil, že hladí Faith vlasy, červené pramene boli neuveriteľne hodvábne. „Faith? Ako sa cítiš?“ Preglgla a pozrela naňho. „Mám na linke tvojho otca. Chceš sa s ním rozprávať?“

Zažmurkala. „Môjho otca?“

„Áno. Už sa preberá, pane.“ Priložil telefón Faith k uchu, načiahla sa, ruka sa jej mierne chvela.

„Ahoj, oci,“ povedala. „Ehm... ja... ja neviem.“ Zatvorila oči a zamračila sa. „Mám sa dobre. Myslím, že Levi... Neviem. Okej, dám ti ho.“

Levi si priložil mobil k uchu. „Čo mám teraz robiť?“

„Hneď som tam,“ vyhlásil otec.

„Cesty sú zľadovatené.“ Odmlčal sa. „Môžem zostať pri nej alebo ju vziať do nemocnice, ak myslíte, že by ju bolo treba odviezť.“

„Nikam nechcem ísť,“ zamrmala Faith. „Som unavená.“

„Hovorí, že je unavená,“ zopakoval Levi.

John vzdychol. „Sú cesty veľmi zlé?“

„Dost' zlé, musíte zostať doma. Čo potrebuje?“

„Pospať si. A niekoho, kto na ňu dohliadne. To zvyčajne pomôže. Dofrasa, už dávno nemala záchvat.“

Faith sa upokojila, akoby zaspala. „Môžem pri nej istý čas zostať,“ ponúkol sa. „Bývam na tej istej chodbe.“

Otec zaváhal. „Naozaj?“

„Určite, pane.“

John znova vzdychol. „No dobre, to si naozaj vážim. Bol by som ti vďačný, keby si mi zavolať, keď sa preberie. Zvyčajne si trochu pospí a je trochu mimo, ale inak to prejde. Pravdepodobne zabudla užiť liek. Ale keby znova dostala záchvat, okamžite mi zavolaj.“

„Samozrejme. Neskôr sa vám ozvem.“

„Ďakujem, synak. Si dobrý chlapec.“

Levi odložil mobil na pult. „Faith? Si hore?“

„Som unavená,“ zamrmlala, ani neotvorila oči. „Zdvihnem ťa, dobre?“

„Najprv musím zhodiť desať kíľ.“

Pousmial sa. „Ja to zvládnem.“ Vsunul ruky pod ňu a zdvihol ju. No, nebola trstinka, to je pravda. Ale krásne voňala, sladko a hrejivo. Položila mu hlavu na plece, vlasmi sa mu obtrela o bradu.

Pes, vrtiac chvostom, odcupkal do druhej izby a Levi sa pobral za ním. Položil ju na neustlanú posteľ a vyzul jej topánky. „Ďakujem, Levi,“ zamrmlala akoby vzdialeným hlasom.

Zakryl ju prikrývkou. Blue vyskočil vedľa nej, oprel si hlavu o jej bok. Faith ho pohladkala, ani neotvorila oči. „Budem tu, keby si ma potrebovala.“

„Dobre.“ Oči mala stále zavreté, mihalnice boli ako tmavá šmuha.

Levi zdvihol ruku, že ju znova pohladí po vlasoch, ale zarazil sa. Prebrala sa. Viac-menej.

Prešiel do obývačky. Jej byt bol v podstate rovnaký ako jeho, akurát mal o jednu izbu menej. Ale na rozdiel od jeho bytu pôsobil... domácky, čo bolo zvláštne, lebo pokiaľ vedel, len nedávno sa sem nasťahovala. V každom prípade jedna stena bola vymaľovaná na ostročerveno a na gauči bola prehodená červeno-fialová prikrývka. Na policičke bolo zo dvadsať paperbackov a nejaké knihy v tvrdej väzbe, zopár fotografií a suvenírov. Na konferenčnom stolíku ležal otvorený ženský časopis a stál tam veľký červený hrnček, na ktorom bola namaľovaná slnečnica. Na kuchynskom pulte sa vynímala váza so žltými kvetmi. Všimol si, že stojan na víno je plný. Ako inak, keď jej rodina vlastní vinice.

Nápor vetra šľahol do okien dážd' so snehom, Levi sa strhol. Vždy ho prekvapovalo, ako nevinne môže znieť výstrel z pištole. Celkom ako petarda alebo dážd' so snehom.

Bolo načase byť užitočný. Vzal jej šálku a šiel do kuchyne. Umývačka riadu bola plná. Usiloval sa čo najtichšie ju vyložiť a uhádnuť, kam čo patrí, potom utrel pulty. Zložil deku na gauči.

Zapol televízor, naladil si YES NetWork a zistil, že zápas Yankees pre dážd' odložili. Chvíľu klikal ovládačom, potom televízor vypol. Vybral svoj mobil a zavolať Everettovi.

„Ako to vyzerá, Ev?“

„Super, pán veliteľ! Ehm, mali sme jeden telefonát, pani Methalia Lewisová sa pýtala, ako sa vkladá batéria do detektora dymu našťastie, mám ten istý druh detektora, tak som jej mohol poradiť, pán veliteľ.“

Z Everettovho hlasu bolo cítiť, aký je na seba hrdý. „Dobrá práca.“

„Ďakujem, pán veliteľ!“

„Keby dačo, zavolaj.“

„Rozumiem, pán veliteľ. Končím.“

Obyvatelia Manningsportu podľa všetkého prejavili zdravý rozum a nevyšli dnes večer na cesty.

Pozrel na Faith, spala s rukou na psovi. Keď sa zobudí, možno bude hladná. Vrátil sa do kuchyne a pozrel do chladničky. Fľaša bieleho vína, otvorená škatuľa s čokoládovými koláčikmi, cesto na škoricové rožky a nádoba, artičokami. Varenie zrejme nie je jej koníček. Vrátil sa do svojho bytu, vybral z chladničky dózu s mäsovými guľkami a omáčkou, zo skrinky aj škatuľu linguine a vzal to do Faithinho bytu. Teraz spala už hodinu.

Čo robiť? Levi zabľúdl ku knižnici. Bol tam somárík s ružovými očami z gombíkov a s ružovou mašľou. Červená vázička, kovové kuriatko. Nevedel si predstaviť, ako niekto môže zbierať také hlúposti. Figúrka bejzbalistu Dereka Jetera. Zarámovaná fotka jej rodiny na svadbe Pru a Carla. Faith podľa všetkého niesla kvety na tej fotke mohla mať deväť alebo desať rokov a v ruke držala kyticu. Pru vyzerala rovnako, ibaže teraz mala mierne prešedivené vlasy a Carl takisto, hoci za tie roky dosť pribral. Pani Hollandová bola krásna, mala červené vlasy ako Faith, usmievala sa na nevestu, rukou objímala manžela. Jack sa tváril hanblivo, Honor bola pekná. Pri nohách Faith poslušne sedel zlatý retriever.

Odložil fotku a vzal do ruky ďalšiu. Faith s priateľkou v

hmlistý deň pri Golden Gate, obe sa smiali. Na ďalšej fotke mala Faith baganče, džínsy, flanelovú košeľu a stála pri fontáne.

A tu bola fotka s Jeremym. Stáli na pláži a objímali sa. Zaujímavé, že vystavila takú fotku.

Odložil snímku a zbadal ďalší spomienkový predmet sklenú misku s bielymi kamienkami z pláže. Navrchu bol drobný ruženín v tvare srdca, nebol väčší ako päták. Zamračil sa, vzal ho do ruky a podržal proti svetlu.

„To mi dal ktosi, keď mi zomrela mama. Nechal mi to v skrinke v šatni.“

Faith sa prezliekla do pyžamových nohavíc (na červenom podklade boli šteniatka dalmatínov) a mikiny s logom Volavky.

Blue sa vrhol k nemu, pokúšal sa mu vyškríabať na nohu. „Blue, ľahni,“ prikázala mu Faith a pes poslušol.

Levi odložil kameň. „Ako ti je?“

Zhlboka sa nadýchla a naklonila hlavu. „Celkom fajn, len som trochu grogy. Takže som mala záchvat, čo?“

„Áno.“

Očervenela. „Mrzí ma, že si tu musel byť.“

„Mala by si byť rada, Hollandová. Nebyť mňa, mohla si si udrieť hlavu o kuchynský pult.“ Založil si ruky na hrudi a v očakávaní zdvihol obočie.

Pousmiala sa. „Páni, znova hrdina.“

„Vlastne ma privolať tvoj pes. Vrážal mi hlavou do dverí.“

„Vážne?“ Faith si kľakla a rozťahla ruky, pes priskočil k nej a oblizoval jej tvár. „Blue, ty si taký dobrý! Dobrý psík.“ Pobožkala ho na hlavu a s úškrnom pozrela na Leviho. „Vlastne je to terapeutický pes, ale nikdy doteraz to nemusel dokázať. Zrejme má v sebe viac, než som si myslela. Áno, pán Blue, veru tak! Si geniálny.“

Vyzerala taká... šťastná. Žiarila ako nový penny, ako hovorievala jeho mama a celkom to sedelo. Levi si odkašlal, odvrátil pohľad. „Takže všetky tieto čačky znamenajú... že tu zostaneš?“ ukázal na knižnicu.

„Moja spolubývajúca mi poslala plnú škatuľu týchto čačiek.

Zrejme znamenie, že sa k nej nasťahuje jej miláčik. Ale niečo z toho je z otcovho domu. Knihy a iné veci.“

Neodpovedala mu na otázku. „Si hladná?“

„Ako vlk.“

„Fajn, priniesol som večeru.“

„Všestranne nadaný opatrovateľ,“ usmiala sa.

Kdesi v mozgu sa mu ozvalo vzdialené varovné zvonenie. Faith bola strapatá, okolo očí mala rozmazaný mejkap. Voľná mikina jej veľmi nepridala vyzerala tak trochu ako vrece zemiakov, ale napriek tomu pôsobila sexi.

„Zavolaj otcovi,“ prikázal jej a šiel do kuchyne dať uvariť vodu na cestoviny.

Nemohol nepočuť jej telefonát. „Ahoj, ocino, už mi je dobre,“ povedala a Levi rozmýšľal, či dievčatá niekedy prestanú volať otca *ocino* namiesto jednoduchého *ocko*.

Nina si asi týždeň myslela, že je tehotná, hoci neplánovali dieťa, a Leviho prekvapilo, aké šťastie ho obľialo pri tom pomyslení. Hneď si predstavoval, že bude mať dcéru. Ale bol to falošný poplach, a keď Levi navrhol, aby vyhodila antikoncepciu a skúsili to naozaj, stíchla a o dva týždne mu oznámila, že sa vracia k vojsku.

„Cítim sa dobre, neboj sa,“ hovorila Faith. „Viem, viem, zabudla som užiť tabletky, ale iba raz-dva razy. Viem, ocino, fakt ma to mrzí. Nie, nechod' sem, vonku je odporne. Ešte šťastie, že hrozno je už obraté, čo? Áno, je tu. Jasné. Aj ja ťa ľúbim.“ Docupkala do kuchyne a podala mu mobil. „Chce s tebou hovoriť.“

„Zdravím, John.“

„Levi, tak som rozmýšľal, či by si na ňu mohol dnes večer dohliadnuť,“ Johnovi ešte vždy zneli v hlase obavy. „Zabudla užiť lieky, a keby dostala ďalší záchvat, nemala by byť sama.“

Levi zaváhal. Znova začul to varovné zvonenie. „Jasné, bez problémov.“

„Mrzí ma, že ťa o to žiadam, ale máš pravdu, cesty sú ako klzisko. Pokúšal som sa ísť po príjazdovej ceste a sklzol som na

trávník.“

Ani nečudo, ak šiel pikapom s ojazdenými pneumatikami, ktorý bol naposledy v servise niekedy v deväťdesiatych rokoch. „Nechod'te von, pane. To je v pohode.“

„Určite ti to neprekáža?“

„Vôbec nie.“

John vzdychol. „Som tvojím dlžníkom. Ach, tie deti, človek pri nich zostarne. No dobre, Levi. Tak ešte raz ďakujem.“

Levi ukončil hovor. „Zdá sa, že mi predĺžili opatrovateľskú službu. Budeme nocovať spolu.“

„Nie!“ Tvár jej očervenela. „Nemusíš tu zostať, Levi. Vážne. Je mi fajn. Dva razy som zabudla vziať tabletky, ale už ich beriem poriadne. Vidiš? Tu sú.“ Otvorila skrinku a potriasla fľaštičkou s tabletkami. „Môžeš ísť domov. Nikdy som nemala dva záchvaty za sebou.“

„Zostanem.“

Sťažka vzdychla. „Tak teda dobre, šéfko. Dáš si kvapku vína?“

„Alebo koláčiky či škoricové rožky?“

„Veliteľ Cooper! Ty si snoril v mojej chladničke?“ Znova sa uškrnula. „Ale nezazlievam ti to. Asi by som na tvojom mieste urobila to isté. Obsah chladničky veľa prezrádza o jej majiteľovi.“

„Veru.“

„Mhm. Stavím sa, že ty v nej máš vzorný poriadok. Štyri druhy jedla, zvyšky v pekných, farebne zladených dózach.“ Pomiešal guľky v omáčke. „Správne.“

„Vidiš? To veľa vypovedá o tvojej osobnosti.“

„A čo vypovedá tvoja chladnička o tebe? Máš tam nedojedený koláč, víno, polotovarové rožky a neotvorenú nádobu s artičokami.“

Usmiala sa. „Svedčí to o tom, že často jedávam vonku, teším sa zo života a žijem spontánne. Tak chceš to víno alebo nie?“

„Nie, ďakujem. Tak poď, najeme sa.“ Sadli si k jej kuchynskému stolu, Blue na nich s nádejou pokukoval, hlavu mal na labkách. „Ďakujem za všetko, Levi.“ Pozrela naňho a znova sa začervenala.

„V takýto večer som akosi nemal nijaký lepší program.“
Vyznelo to zle. Tvár jej ešte väčšmi očervenela.

Zobla si z jedla. „Vydesilo ťa to? Jack raz nakrútil môj záchvat, takže viem, ako to vyzerá.“

Chvíľu na ňu len hľadel, videl jej v očiach náznak obáv. „Nevydesilo ma to, ale zdá sa, že je to dosť... nepríjemné.“

„Nie je. Alebo ak je, tak si to nepamätám. V hlave mám... prázdno.“

Teda si zrejme nepamätá, že ju oslovil miláčik. Chvalabohu.

Už nič viac nepovedala, len pochválila mäsové guľky. Dážd' so snehom aj vietor ešte zosilneli, a hoci predtým sa pri zavýjaní strhával, teraz cítil... pokoj.

Keď chodili s Faith do šiestej triedy, mali švihnutého učiteľa prírodovedy. Tuším sa volal Ormand. Ten chlap nenávidel deti. Každý deň si vyhliadol jedného žiaka a doslova znemožnil toho chudáka, vysmieval sa mu, ak nesprávne odpovedal alebo v laboratóriu zabudol správny postup. Jedno, či bol žiak jednotkár alebo päťkár, vysmieval sa mu, aj keď bol múdry. „Vy tuším viete všetko, slečna Amesová? Vy musíte byť geniálna! Žiaci, máme medzi sebou génia! Nie je to úžasné?“

Potom jedného dňa Faith zdvihla ruku a spýtala sa ho, čo si majú naštudovať na blížiaci sa test. Pán Ormand povedal čosi ako: „Čo keby ste sa pozreli do učebnice, slečna Hollandová? Možno by vám to pomohlo.“ V hlase mu znel typický sarkazmus. A na všeobecné zhrozenie Faith mu odsekla rovnakým tónom: „A vy by ste možno mohli naozaj učiť, pán Ormand, nielen sedieť na zadku a sťažovať sa, akí sme hlúpi!“

Všetci zhíkli a pán Ormand poslal Faith do riaditeľne. Ale keď odchádzala z triedy, Levi zamrmal: „Dobre, Hollandová!“ a žmurkol na ňu. Pozrela naňho čakal, že sa zľakne, pokiaľ si spomínal, prvý raz sa dostala v škole do nejakých problémov. Ale ona sa naňho zaškerila a vtedy si pomyslel, že Faith má v sebe aj nezbedného ducha. Možno nie je vo všetkom až taká vzorná, ako sa zdalo. Navyše už mala vyvinuté prsia, aj to si všimol.

Krátko nato jej pri nehode zahynula mama. Do triedy prišla

školská odborná poradkyňa a povedala im, aby sa Faith na nič nevypytovali, ale Faithin otec chcel, aby všetci vedeli, že bola v aute, mala záchvat a na nič sa nepamätá.

Keď im učiteľ na triednickej hodine kázal, aby jej napísali sústrastnú kartu, Levi to nedokázal. Čo sa dá povedať dievčaťu, ktoré uviazlo v aute s doráňaným telom svojej matky? „Mrzí ma to? Je mi to ľúto?“ Všetko sa mu zdalo trápne. Učiteľ naňho zagánil, takže nakoniec napísal na kus papiera pár riadkov, ale potom potajomky strčil ten papier do vrecka a odovzdal čistý papier.

Keď Faith po pár týždňoch prišla do školy, vyzerala ako duch toho pekného dievčaťa, ktoré strápnilo ich protivného učiteľa. Aj predtým patrila medzi obľúbené dievčatá, ale smrť matky ju posunula do červeného pásma. Všetci sa okolo nej zhŕkli, chceli sedieť vedľa nej, ponúkali jej maškrtky alebo ju pozývali domov a na telocviku ju vybrali ako prvú do svojho družstva.

Levi nič také nerobil. Nešiel na pohreb jej matky, nevybral ju do svojho družstva, nevyjadril jej úprimnú sústrasť. Z neznámeho dôvodu to nedokázal. Jednoducho ju... ignoroval. Bol dospievajúci chlapec a tá veková skupina nebola veľmi empaticky založená.

Ale jedného dňa, keď chytal ryby v potoku Za parkoviskom karavanov, zbadal, že na brehu sa čosi leskne. Na druhý deň to priniesol do školy, a keď ho pán Ormand nechal po škole, lebo neodovzdal domácu úlohu, keď boli chodby prázdne, nebol tam nikto okrem neho, vybral ten malý poklad z vrecka, zabalil ho do hnedej papierovej utierky a cez škáru strčil ruženín do Faithinej skrinky.

A ona ten kameň opatrovala dvadsať rokov.

Na hrudi pocítil zvláštny tlak.

„Chceš pozerať telku?“ spýtal sa, keď jej bral tanier.

„Dobre. Možno nejaký film? Dnes mi prišla zásielka od Netflixu.“

„A čo v nej bolo?“

„Film o zombíkoch. Má byť dosť desivý.“

Prekvapene na ňu pozrel.

„Čo je?“ spýtala sa. „Nemôžu poselať len romantické komédie.“

Ak sa Levi nemýlil, aj on dnes dostal do schránky veľmi desivý film o zombíkoch od Netflixu. „To znie dobre,“ poznamenal, kým upratoval kuchyňu.

„Bola by z teba dobrá gazdinka,“ nadhodila a usadila sa na gauči s dekou na kolenách.

„Opatrovateľka, kuchárka a gazdinka?“

„Presne tak.“ Znova sa naňho usmiala. Sadol si na modrú stoličku a spočiatku cítil rozpaky. Ale ukázalo sa, že Faith rada komentuje filmy, takže sa nemusel postarať o konverzáciu. „To dievča iba vyzerá mŕtve. Stavím sa o desať dolárov, že pohryzie toho pekného policajta. Vidiš, dostanem desať dolárov, Levi. No páni, on sa skrýva pod posteľou? Čo nikdy nevidel horor? Tam ho vždy nájdú.“

A zatiaľ čo do okien šľahal dážď so snehom, ktorý sa časom zmenil na dážď, zatiaľ čo zombíkovia zabíjali všetkých naokolo a krv len tak striekala, Levi sa neubránil myšlienke, že toto je jeden z jeho najkrajších večerov za dlhý čas.

Keď sa Faith ráno zobudila, nebol s ňou v izbe iba Blue.

Na stoličke pri jej posteli sedel Levi Cooper, policajný veliteľ a opatrovateľ detí. Splnil sľub, ktorý dal jej otcovi, a hoci sa s ním hádala a aj trochu fňukala, pritiahol si stoličku a strážil ju ako správny vojak.

Unavený vojak. Spal s hlavou zaklonenou, s rukami prekríženými na hrudi. A boli to veru chlapské ruky. Pri pohľade na ne cítila šteklenie v žalúdku. Na vynímajúcom sa svale bolo vidieť spodnú časť tetovania *10. horská divízia*. Tmavé blond vlasy mal strapaté, vpredu mu trochu stáli dohora.

Páni, Levi Cooper je naozaj... sexi chlap. Skutočne dlho to nevnímala. Viac ako desať rokov si nepripustila ani len myšlienku, že je sexi, no teraz nechápala, ako jej to mohlo uniknúť. Ten chlap je božský!

Aj v spánku sa trochu mračil. Ale mihalnice mal dlhé, rovné a nečakane pekné pery... veru, mal krásne plné pery... Ach, takéto myšlienky by jej nemali chodiť po rozume. Včera videl ten záchvat dočerta a bol taký milý, že sa o ňu postaral (lepšie povedané, urobil láskavosť jej otcovi). Takže zaoberať sa jeho sexepílom nemá zmysel, sama najlepšie vie, ako vyzerá počas záchvatu (ďakujem, braček) celkom ako tí zombíkovia včera večer, meravé pomykávanie, vyvalené, vydesené oči, krochkáme ako prasiatko.

Faith pozrela na Bluea, len ju pozoroval zo svojej polovice postele. „Zostaň,“ zašepkala a vykĺzla spod prikrývky. Šla do kúpeľne, a keď si videla svoju tvár, až sa zhrozila. Vlasý mala zlepené, v jednom oku karpina, maškara rozmazaná, na líci ryha od vankúša. Stiahla si vlasy do chvosta a nemilosrdne si umyla tvár, potom zuby. Tak! Aspoň je čistá. Aha, mikina. Pekný doplnok. A nezabúdajme na pyžamu s dalmatínmi. Priam počula dunenie pornohudby.

Ale je to Levi, on pri nej určite nebude myslieť na porno.

Čudné, už dávno nemala záchvat. Dva razy ho mala v Jeremyho prítomnosti prvý raz, keď ju odniesol na ošetrovňu, a druhý raz, keď ju navštívil na univerzite. Vždy sa k nej správal ako k princeznej, ani čo by ju epilepsia robila príťažlivejšou (pravdupovediac, nemala nič proti jeho starostlivosti).

No Levi... naňho akoby to nijako nezapôsobilo. Včera večer sa k nej mohol správať tak, že by sa cítila ako hlupaňa, a v tom smere bol nadaný. Ale z neznámeho dôvodu sa jej včerajší večer zdal zvláštne... zábavný.

„Tak teda dobre, Faith,“ zamrmlala svojmu odrazu. „Čo keby si mávala záchvaty častejšie, hm? Epilepsia vstupenka na dobrú zábavu.“

„Si tam v pohode?“

Na Leviho hlas sa strhla. „Áno, je mi fajn. Ďakujem! O sekundu som tam.“ Rozpustila si vlasy, ponatriasala ich, potom prevrátila oči. Momentálne sa cítila ako stratený prípad.

Otvorila dvere a stál hneď za nimi. „Rád počúvaš ženy v

kúpeľni?“ spýtala sa a pomaly prešla na chodbu.

„Si v pohode?“ zopakoval a pozrel na hodinky.

„Je mi fajn, ešte raz ďakujem, Levi. Poviem otcovi, aký si bol ku mne dobrý.“

Prizmúril oči, tuším sa v nich zračil záblesk pobavenia. Samozrejme, nebol to úsmev. Koniec koncov je to Levi Cooper. „Za málo.“

„Ešte raz ďakujem. Mrzí ma, že som ťa obťažovala.“

Ani sa nepohol, len na ňu mlčky hľadel.

Potom urobil pár krokov a pobozkal ju!

Neverila by tomu, keby nemala dôkaz, ale nie, naozaj ju bozkával, pery jej nájostlivo pritiskal na ústa a robil to veľmi dobre objal ju svalnatými ramenami, pritisol si ju na pevné, hrejivé telo. Jednou rukou ju chytil vzadu za hlavu, prsty jej zaboril do vlasov, a Faith ohromene otvorila ústa no, páni, to bola jazýčková, ochutnával ju a ona sa priam roztápala. Položila mu ruky na štíhly pás, prechádzala po hladkých, tvrdých svaloch na jeho chrbte, pod tenkou vrstvou bavlneného trička cítila jeho horúcu pokožku, ústa na svojich ústach.

Potom sa bozkávanie skončilo a ona rozochvené dychčala, akoby bežala až k maštali. Pohľad mala rozmazaný, nohy sa jej podlamovali.

Na Leviho to tak nezapôsobilo. Zažmurkal. Dva razy. „Nečakal som, že to urobím,“ zamračil sa na ňu.

„No, vieš... môžeš to urobiť znova,“ vzdychla.

Odstúpil. „Radšej nie.“ Prehrabol si vlasy rukou, takže mu ešte väčšmi stáli.

„Prosím?“ prekvapila sa.

„Nebol to dobrý nápad. Urobil som chybu. Také čosi som rozhodne nemal spraviť. Prepáč, Hollandová.“

Chvíľu naňho bez slova hľadela. Veru, myslel to vážne. Smrteľne vážne, ak mala súdiť podľa jeho výrazu.

Chlapi! Takí sú chlapi! Nájde niekedy v živote normálneho chlapa? Hm.

„Už radšej choď,“ štychla ho z celej sily do hrude. „Zbohom!“

Ďakujem za všetko, ty kretén. A vieš čo?“

„Čo?“

„Nič. Vypadni!“ Teraz už bol pri dverách. Otvorila mu a zakývala: „Zbohom!“

Levi vyšiel na chodbu a Blue vybehol za ním, potom sa pritúlil k nohe toho hrozného chlapa. Aký pán, taký krám... alebo lepšie aká pani... „Blue, k nohe!“ skríkla. Pes poslúchol a ona ešte raz pozrela na zahriaknutého Leviho. „Maj sa pekne.“

A zabuchla dvere. Potom ich znova otvorila a zatvorila, keby náhodou nepochopil.

Pätnásta kapitola

Dobrá správa bola, že práce na prestavbe a úprave okolia rýchlo postupovali.

Prišiel lesník a vypíliť päť stromov, takže sa otvoril krásny výhľad. Faith prijala na práce človeka z firmy pri Crooked Lake a veľmi sexi írskeho kamenára (žiaľ, ženatého), ten opravoval chodník. Samuel Hastings, mennonitský stolár, a jeho syn postavia terasu, na pylónoch do svahu. Zaviedli už elektrinu a práce rýchlo napredovali.

Veľa prác urobila Faith sama. Zvyčajne to tak neriešila ako záhradná architektka robila väčšinu prác na počítači, ale toto bola maštal' Hollandovcov a bolo to jej dieťa. Faith chcela prefiltrovať pôdu a postaviť kamenné múriky, vykopať jamy a uvoľniť koreňové baly stromov, počuť na kopci dunenie kladív.

Pracovala naozaj veľa. V knižnici sa usilovala neďívať cez rínok na policajnú stanicu. Tu hore zas nechcela vidieť susednú vinicu.

S Levim sa im medzitým pred troma dňami u O'Rourkovcov skrížili cesty, iba jej kývol hlavou, ona len zagánila a ani jeden nič nepovedal.

„Teraz zrejme často stretávaš Leviho,“ nadhodil Jeremy, akoby jej čítal myšlienky.

„Ani nie,“ odvetila, nabrala na lopatu štrk z fúrika a vysypala

ho pri chodníčku vedúcom do maštale. Jeremy prišiel cez obednú prestávku a priniesol jej obrovský kubánsky sendvič z Lorelei's. Ešte vždy sa pri ňom cítila trochu rozpačito, ale, dočerta, je to dobrý chlap. A priniesol jej jedlo, takže...

„Ach, myslel som, že bývate na tej istej chodbe,“ poznamenal Jeremy.

„Aj bývame.“ Z jej tónu mu muselo byť jasné, že o tom nechce hovoriť, lebo v tej téme nepokračoval.

„Toto bude nádhera!“ sendvičom ukázal naokolo. „Už som povedal Georgii, aby sem posielala ľudí. Máme veľa žiadostí o usporiadanie svadieb, ale veď vieš. Stan nie je nič v porovnaní s týmto.“

„Ďakujem, mi...“ Chcela povedať miláčik. Zvyk je železná košeľa.

Zdvihol tenisovú loptičku a rukou futbalistu ju hodil do lesa. Blue za ňou nadšene vyletel. Faith rozmýšľala, či sa jej pes pamätá na Jeremyho vedel vrhať loptičku najďalej zo všetkých.

„Včera sa na teba spytoval istý pacient,“ nadhodil Jeremy. „Chce prevkapiť manželku záhradkou s jazierkom, tak som mu povedal, že pre teba to bude hračka.“

„Ďakujem,“ nabrala za lopatu štrku a vysypala ho na chodník. „Dúfam, že zavolá.“

„Uvažovala si, že by si tu zostala natrvalo?“ spýtal sa. „Verím, že by si tu našla desiatky klientov.“ Ponúkol jej hranolčeky a zopár si aj vzala.

„Rada by som zostala,“ priznala. „Už som tu mesiac a neteší ma predstava, že sa mám vrátiť do Kalifornie. Takmer každý deň vídam otca aj starkých, raz, dva razy do týždňa obedujem s Pru a jej deťmi. S Colleen sme stále spolu... Nechápem, ako som bez nich mohla vydržať tri roky.“

A bez teba, to už nedodala. Ale Jeremyho priateľstvo, táto nová fáza... to bolo takisto čoraz dôležitejšie.

„V San Franciscu som mala príjemný život,“ podotkla. „Nemôžem naň zabudnúť. V auguste som sa pustila do práce a čoskoro skončím. Potom uvidíme.“

Jeremy znova hodil loptičku neúnavnému Blueovi. „Zmenila si sa,“ poznamenal. „Si akási... serióznejšia.“

„Rýchlo nájdi iné slovo,“ usmiala sa a rozhodila štrk po chodníčku.

„Prepáč.“ Uškrnul sa. „Si seabavedomejšia.“

„To je už lepšie.“

„Čo ti chodí po rozume? Zdáš sa mi roztržitá.“

Levi mi chodí po rozume, Jeremy. Možno ho zabijem. Alebo ho pripútam k radiátoru, zubami z neho strhnem oblečenie a rozdám si to s tým chlapom. „Ach, len pracovné záležitosti,“ zaklamala.

Spomienku na ten bozk si premietla v hlave najmenej tisíc ráz, zvyčajne o tretej ráno. Dva razy za uplynulý týždeň k nej do bytu prenikla vôňa čokolády a išla z toho zošalieť. Tak blízko, a pritom tak ďaleko oproti cez chodbu piekol koláče. Neznesiteľne lákavá predstava. Takmer rovnako lákavá ako pohľad naňho, keď sedel pri jej posteli, spal, strapatý, dlhé mihalnice, svalnaté ramená...

To bol jej problém vedela sa zaľúbiť do nedostupných mužov. Jeden večer k nej bol Levi milý, raz ju pobožkal (okej, bol to nádherný bozk), a nohavičky mala vlhké.

Zaryla do štrku silnejšie, než bolo treba. Aspoň si trochu zacvičí.

„Počul som, že ste s Colleen boli na akcii pre slobodných,“ nadhodil Jeremy. „Máš záujem...? Teda, chodiť tu s niekým? Alebo už niekoho máš?“

„Nie, nemám záujem. Ani trochu.“ Hm, nemusela to vyhlásiť tak dôrazne. „Prečo?“

„No,“ znova hodil Blueovi loptičku, „možno si len chcem uspokojiť svedomie, ale... nechceš, aby som ťa s niekým dal dokopy?“

„Veľmi rada,“ povedala okamžite.

„Vážne?“ prekvapil sa Jeremy.

„Rozhodne. Dobre poznáš toho muža?“

„Nie až tak. Ale je to môj účtovník.“ Jeremy sa odmlčal. „Vyzerá veľmi dobre. A je čestný.“

„Platí. Daj mi jeho číslo, okamžite mu zavolám“ Jeremy

zažmurkal a podal jej mobil.

O päť minút už mala Faith dohodnuté rande hneď na ten večer. Možno ten chlap nebude gej, ženatý a nebude považovať za chybu, ak ju pobozká.

Faith sa s Blueom zastavila v Starom dome a oľutovala to, len čo vstúpila do haly. „Volá sa to kupón,“ hovorila práve starká oceľovým hlasom.

„Mne sa viac páči poukážka,“ odsekol vzdorné starký. No zbohom, rodina. Možno sa jej podarí nepozorovane vykradnúť von. Pozrela na Bluea, keď počul ten krik, zvrátil ňufák.

„Nikdy sme tomu tak nehovorili,“ namietla starká. „Prečo to chceš zmeniť? Smiešne! Je to snobské!“ Faith ticho otočila guľou.

„Poukážka,“ zdôraznil starký. „Faithie, zlato, si to ty? Pod' dnu!“

A mala po chlebe. „Zdravím, ľudkovia! Ach, cookies! Môžem si jeden vziať?“

„Pravdaže môžeš,“ odvetila starká. „Aj tri. Srdiečko, čo je podľa teba správne kupón alebo poukážka? Hm? Však kupón?“

„Používajú sa oba výrazy,“ Faith sa rozhodla v tejto hrozne dôležitej diskusii zahrať na neutrálne Švajčiarsko. Ako dobre, že sa odsťahovala. Zahryzla do cookie. Ach, božský keksík! Škoricový! Ani tri nebudú stačiť.

„Vieš, ja som francúzsky Kanad'an,“ vyhlásil starký. „My hore na severe hovoríme poukážka.“

„Tvoji rodičia prišli z Utrechtu! Mal si prastrýka, ktorý žil rok v Quebecu. To ešte neznamená, že si francúzsky Kanad'an.“

„Poukážka,“ starký žmurkol na Faith a uškrnul sa. Ten muž bol rozkošne zlomyseľný. „Ako pokračuje prestavba?“

„Bude to nádherné, ak to môžem sama povedať.“

„Samozrejme, že to bude paráda, keď to robíš ty.“ Starká k nej posunula tanier. Jej starí rodičia prileteli na otvorenie parku na Douglas Street a boli ohromení a pyšní na jej dielo (ale zároveň sa báli, že jej niekto v tom veľkom meste podreže hrdlo).

Zazvonil telefón a starká sa k nemu vrhla. „Ach, Betty, ahoj,“

odišla so slúchadlom do susednej izby.

„Tak teda, starký,“ nadhodila Faith, „chcela som sa s vami porozprávať o vašom výročí.“

„O akom výročí?“ prekvapil sa a nalial si sauvignon blanc, ktorý vlni získal striebornú medailu.

„Výročie svadby. Na budúci mesiac oslávite šesťdesiatpäť rokov spolu.“

„A ja ešte vždy chodím po tejto zemi pripútaný k tvojej starej matke reťazou manželstva.“ Žmurkol a nalial aj jej do pohára. Cookies a víno... zdá sa, že tých desať kíl tak ľahko nezhodí.

„No áno, ale ľúbiš ju, samozrejme,“ vyhlásila.

„Taká láska, až celý svet praská,“ zaveršoval. „Láska je pre mladých.“

„Ako môžeš žiť šesťdesiatpäť rokov so svojou manželkou a neľúbiť ju?“ Usmiala sa, dúfala, že ho povzbudí.

„Neviem,“ strčil psovi do papule cookie a ten ho okamžite zhltol. „Som prekliaty?“

„Si hrozný starý chlap, tak veru,“ napravila mu golier. „Priznaj sa, starký, však máš rád starkú?“

„Mám rád toto víno, tak je to. A čo ty?“

Odpila si. „Citrón, zemolez a štipka opečených marshmallows.“

„To je moje dievča.“

„V každom prípade si myslím, že to výročie je skvelá príležitosť na otvorenie prevádzky Volavky. Rodinná udalosť Hollandovcov a taký míľnik! Viem, že by sa to páčilo.“

„Ty nám chceš usporiadať oslavu?“

„Rozhodne! Lístie bude ešte na stromoch, mohli by sme pozvať všetkých vašich priateľov a kolegov. Bude to skvelá príležitosť ukázať všetkým nové priestory. Volavka, bývalá maštal', starý dobrý hollandovský klan. Čo si o tom myslíš?“

„Myslím, že si zaslúžim metál a týždeň dovolenky.“ Faith si spomenula na starkinu tragickú prvú lásku a vzdychla. „Starký, pre starkú by to určite veľa znamenalo. Také dlhé manželstvo! Môžete byť hrdí...“

„Alebo zdesení,“ podotkol.

„... a starká si zaslúži pekný večer. Čo ty na to?“

„Ach, ja neviem. My nemáme radi taký rozruch.“

„Aký rozruch?“ Starká sa vrátila do miestnosti.

„Načase,“ zahundral starký. „Som hladný. Už je štvrt' na šesť.“

„Práve som hovorila starkému, že by som vám rada usporiadala oslavu výročia.“

„A čo si o tom myslíš?“ ozvala sa starká po chvíli, akoby jej manžel nesedel meter od nej.

„Načo oslava?“ odfrkol starký. „To stojí kopu peňazí.“

„Mne by sa to veľmi páčilo,“ vyhlásila starká. „Naozaj krásny nápad, srdiečko! Milé od teba, že na to myslíš.“ Krivo pozrela na starkého a usmiala sa na Faith. „Chceš zostať na večeru? Si taká chudučka!“

Ach, tie staré matky! „Nie, starká, ale ďakujem za pozvanie. Už musím ísť. Mám rande.“

Starká radostne zaochkala, túžila mať viac vnúčeniec, a to čím skôr, starký varovne zamrmľal, že na chlapov si treba dávať pozor.

Faith oboch pobozkala a zamierila domov. Mala sa stretnúť s Ryanom Hillom u O'Rourkovcov, Colleen si bude môcť obzrieť toho chlapa a Faith si objedná *nachos grande*. Dve muchy jednou ranou a možno k tomu manžel.

Ale najprv si chcela dať *macchiato* v Lorelei's. Bluea priviazala o pouličnú lampu a vošla do pekárne, kde ju okamžite privítal mohutný chrbát veliteľa manningsportskej polície. Práve si objednával kávu. „Stredné preso, prosím vás. S mliekom, bez cukru.“

„Už sa to nesie, pán veliteľ,“ Lorelei sa usmiala ako zvyčajne.

„Určite chceš mlieko?“ spýtala sa Faith trochu nahlas. Veliteľ Otravný sa obrátil a venoval jej pohľad číslo štyri *Ako sa voláš?* No to jej nebránilo, aby sa jej mierne podlomili kolená. „Lebo možno si len myslíš, že chceš mlieko, ale keď ochutnáš tú kávu, zistiš, že ti vôbec nechutí. Mlieko možno nie je najlepší nápad. Možno je to veľká chyba.“

„Nie je,“ odvrkol a zvláštne na ňu pozrel.

„Páni, aký si dnes rázny, Levi! Ale si si tým istý? Lebo ak ti tá káva napokon nebude chutiť, uraziš jej city.“

„O čom to trepeš?“ zatiahol.

„O nerozhodnosti. O zlej kontrole impulzov. O drístaní.“ Pohľad číslo 4 prešiel do čísla 6: *Nemôžem uveriť, že sa s tebou musím rozprávať.*

Lorelei mu podala kávu. „Nech sa páči, pán veliteľ. Ach, ahøj, Faith, nevšimla som si ťa! Ako sa máš? Čo si dáš?“ Kašľať na kávu. Možno sa dostane do šoku, ale neškodí sa posilniť. „Prosím si čokoládový croissant a malú horúcu čokoládu.“

„No teda!“

„Čo takto čokoládovú tortu k tomu?“ nadhodil Levi. „A možno nejakú sladkú tyčinku?“

„Nie sú na slobode nejakí kriminálnici, ktorých treba postaviť pred súd, Levi? Hm?“

Ešte vždy na ňu hľadel so zvráteným obočím. „Hovoríš o tom dni?“ spýtal sa.

„O akom dni?“ vyprskla.

„Pozri,“ vzdychol, „bola to... chyba. Mrzí ma to.“

„Také čosi ženy vždy rady počujú. No vážne. Je to také lichotivé.“

„Nepokúšam sa ti lichotiť. Len ti hovorím pravdu. Bola to blbosť a ľutujem to.“

„Len pokračuj, možno omdliem.“

Lorelei jej priniesla croissant s horúcou čokoládou a všetko nablokovala. Faith jej podala päťdolarovku. „Ďakujem, Lorelei,“ vzala si nákup. „Pán veliteľ, želim pekný deň.“ Nenamáhal sa s odpoveďou, ale jeho podráždenosť z neho priam sršala.

Aspoň to ju uspokojilo.

Šestnásta kapitola

O dve hodiny Faith vošla do prehriatej miestnosti u O'Rourkovcov, kde bolo v ten piatok dosť rušno, a pobrala sa

rovno za Colleen, ktorá ju informovala: „Je tu, v treťom boxe odzadu, vyzerá sexi, správa sa milo a trochu zaťahuje po južanský.“ Jej priateľka sa uškrnula a načapovala pivo Waynovi Knoxovi. Vyzeralo to, akoby sa tam zišiel celý hasičský zbor.

„Môžem sa tam takto ukázať?“ spýtala sa Faith.

Colleen sa naklonila ponad bar a potiahla Faith blúzku, aby odhalila trochu viac z výstrihu. „Tak, ukáž svoje prednosti, dievča. Nemám pravdu, chlapci?“

Hasiči srdečne súhlasili. „Kozy vždy zaberú,“ poznamenal Everett Field.

„Teba som opatrovala,“ pripomenula mu Faith. „Pamätám sa a stále na to myslím.“ Gerard Chartier ho srdečne plesol po chrbte, ale aj on na ňu vyvaľoval oči.

„Tak bež už,“ súrila ju Colleen. „Jeremy je už tam a ukecáva ho.“

„Jeremy je tu?“

„Áno. On a Levi sem zvyčajne v piatok chodievajú.“

„Každý týždeň tu majú rande?“ neubránila sa Faith. „Musím uznať, že Levi vyzerá v poslednom čase supersexi,“ vyhlásila Coll. „Tie plecia! Poviem ti, stačí, že vkročí do miestnosti len v tričku, a už mám orgazmus. Nech sa páči, tu je vínový strek, pani Boothbyová.“ Nevšimala si nesúhlasný pohľad kvetinárky. „A je tu aj tvoj otec, keď už je reč o mužoch, ktorí...“

„Prestaň! Všetko má svoje medze.“ Faith prešla na druhý koniec baru, kde sa rozprával jej otec s no zbohom, s Levim. „Ahoj, oci, vyzeráš dobre.“ Aj vyzeral... predovšetkým bol osprchovaný a mal na sebe ragbyové tričko namiesto zvyčajnej dotrhanej flanelovej košele.

„Ahoj, srdiečko,“ otec ju objal jednou rukou.

„Faith,“ oslovil ju policajný veliteľ.

„Levi.“ Ohromilo ju, ako ju hneď podráždil už len tým, že vyslovil jej meno.

„Počul som, že tu máš rande,“ nadhodil otec.

„Mám,“ prikývla. „Dúfajme, že to nebude chyba. Alebo hlúposť. Alebo kravina.“

Levi vzdychol a hľadel do diaľky.

„Som si istý, že nebude,“ odvetil otec. „Tak teda, už si to, miláčik. Budem tu, keby si ma potrebovala.“

„Ďakujem, oci.“ Stíšila hlas. „Si tu sám?“

„Mám sa tu stretnúť s Lorenou.“

„Aha.“ Usilovala sa nezvrátiť tvár. Zatiaľ si preverila a zamietla tri ženy na internetovej zoznamke a jej snaha zatiahnuť Cathy Kennedyovú do rozhovoru o jej milovanom otcovi sa neskončila úspešne. „No dobre, oci... ale v jazere sú aj iné ryby.“

„Aké ryby?“

„Také, ktoré nenosia podprsienky s leopardím vzorom pod priesvitnými blúzkami a ktoré ti nekontrolujú stav bankového účtu.“ Narážala na rozhovor pri nedeľnej večeri, keď pani Johnsonová počuteľné zavrčala.

Otec sa ešte vždy tváril nechápavo. „To nič, oci. Len sa neožen bez porady so mnou.“

Otec sa zasmial. „Dobre ju počúvaj, Levi, namojveru, niekedy netuším, o čom hovorí.“

„Poznám to,“ odvetil Levi.

Ach! „Tak idem. Rande čaká.“

„Príjemnú zábavu,“ povedal Levi.

„Áno, srdiečko, príjemnú zábavu!“ zopakoval otec. „Som pripravený na ďalšie vnúčatá. Maj to na pamäti.“ Uštipol ju do brady. „Levi, nemám najkrajšie dcéry na svete?“

„Veru máte,“ Levi pozrel na Faith a pohľad sa mu na mikrosekundu pristavil na jej prsiach. „Máš zoznam?“ spýtal sa.

Faith sa neunúvala odpovedať (ale áno, zoznam mala v kabelke). Nadýchla sa, aby sa upokojila, a šla k tretiemu boxu odzadu. Sedel tam Jeremy, príťažlivý ako vždy, a rozprával sa zrejme s Ryanom.

„Faith!“ Jeremy vyskočil, pobožkal ju na líce a usmieval sa tak srdečne a žiarivo, akoby sa nevideli roky, nie iba pár hodín. „Si krásna ako vždy. Dovoľ, aby som ti predstavil svojho účtovníka Ryana Hilla.“

Ryan bol naozaj rozkošný. Paráda, Jeremy! Jamky na lícach,

vlasý medovej farby, modré oči. Vstal a s úsmevom jej potriasol rukú. „Veľmi ma teší, že vás spoznávam, Faith.“ A naozaj zaľahoval po južanský. Colleen mala pravdu! Ach bože!

„Nechám vás dvoch samých,“ vyhlásil Jeremy. „Majte sa!“ Šťastne sa usmial a zamieril k baru.

„Skvelý chlap,“ poznamenal Ryan.

„Veru áno,“ súhlasila Faith.

„Hovoril, že vy dvaja ste boli zasnúbení...?“

„Áno,“ prikývla Faith, bola rada, že to už vybavili. „Zoznámili sme sa na strednej škole, prv než... sa priznal.“

Podišla k nim čašníčka, jedna z mnohých O'Rourkových sesterníc a priniesla Faith pohár suchého rizlingu značky Volavka, ktorý jej poslala Colleen. Priateľka na ňu zakývala od baru. Ryan sa spýtal, čo dobré tam podávajú, a Faith mu odporúčala nachos grande, naposledy pila rizling v utorok, takže trpela abstinenčnými príznakmi. „To znie skvele,“ odvetil Ryan. „Ak chutia vám, určite budú chutiť aj mne.“ Ach, ten južanský šarm.

Kým im priniesli jedlo, spoločensky konverzovali o práci, štúdiu, o tom, kde vyrástli a Faith si nevšimla nijaké varovné znamenia. V skutočnosti cítila šteklenie v žalúdku. Ryan vyzeral skutočne milo a to, že jej ho odporúčal Jeremy, v nej vyvolalo nádej prvý raz od fiaska s Clintom Bundtom, klamárom na entú. Nie, Ryan je najlepšia šanca od čias, keď sa spoznala s gejom Rafaelom (ten jej nedávno poslal fotku predjedál, z ktorých si vyberali na svadobnú hostinu, a chcel počuť jej názor).

Tento je určite lepší než ten nemožný Levi.

Nie, dnes už nesmie myslieť na Leviho!

Levi akoby jej čítal myšlienky pozrel od baru na ňu, takže pod pohľadom tých ospalých zelených očí v istých častiach tela pocítila horúce zovretie.

Dofrasa, Colleen mala pravdu, Levi Cooper je stelesnenie erotiky. Sex opretí o stenu, na dlážke, na stole... aj na iných plochách... trochu drsný, upotený, lahodný sex... niežeby s tým Faith mala osobné skúsenosti, ale vedela si to celkom názorne

predstaviť. Najmä ak sa dívala na spomínaného muža.

Ejha, ústa mala mierne pootvorené a možno sa červená. Donútila sa pozrieť na svojho spoločníka, ten sa zdvorilo usmieval.

Dobre, Faith, sústreď sa na tohto milého muža, ktorému sa tuším páčiš. „Tak teda,“ nadhodila, „prejdime k veci. Som najmladšia zo štyroch detí, mám dve sestry, jedného brata. Môj otec sedí tamto pri bare, takže pozor! Mám rada svoju prácu, starých rodičov, zmrzlinu Ben a Jerry a svojho psa, asi by som vás mala varovať, že je to možno najväčší pes na svete.“

„Už sa neviem dočkať, kedy ho uvidím,“ odvetil Ryan. „Pokračujte, slečna Faith.“

Usmiala sa. „No, vo voľnom čase rada jedávam v reštauráciách, cvičím pilates,“ teda, mala v úmysle v týchto dňoch začať cvičiť, „a mám rada násilné, desivé filmy a romantické komédie. Páči sa mi predstava, že by som mala vážny vzťah s mužom, ktorý nie je ženatý, nie je asociálny otec, má prácu a nie je gej. Zatiaľ môže byť?“

„To myslíte vážne?“ zatiahol Ryan a venoval jej ďalší úsmev s jamkami na lícach. „Už teraz som do vás zaľúbený.“

„Vy klamár!“ zvolala Faith, uškrnula sa a čisto náhodou jej padol pohľad na Leviho. Pozoroval ich. *Toto je ono, pán veliteľ, zmier sa s tým,* pomyslela si a dopila víno. „Ste na rade, Ryan.“

„Nie tak rýchlo. Jeremy mi spomínal, že máte nejaký zoznam,“ nadhodil Ryan. Odtrhol kus nachos a podržal jej ho pred ústami. Ha, už ju kŕmi? Je to nechutné alebo milé?

Rozkošné, Faith, rozkošné. Ale bola z toho mierne v rozpakoch, lebo kyslá smotana trochu kvapkala. Ale aj tak, dobré znamenie (dúfajme).

„Mám zoznam,“ Faith si utrela ústa. „Je tak trochu machiavellistický.“

„To znie zábavne,“ Ryan na ňu zvodne pozrel.

„Vážne?“

„Mhm. Tak von s tým, bejbi.“

„Ach... áno, okej, to môžem urobiť.“ Odmlčala sa. „Teraz?“

„Jasné.“

„No dobre.“ Otvorila kabelku a vybrala ošúchaný zoznam. „Toto sú len zásadné záležitosti, aby som si bola istá, že nebudem musieť utekať z baru.“

Znova úsmev a jamky. „Prosím vás, neutekajte, slečna Faith.“

A či je len zlatý! „Okej, tak teda... Boli ste niekedy vo väzení?“

„Zatiaľ nie.“

„Super! Zatiaľ máte áčko. Ďalšia otázka: Splodili ste nejaké deti a platíte na ne výživné?“

„Nemám deti. Aspoň zatiaľ.“

Ďalšia správna odpoveď. *Zatiaľ* znamenalo, že v budúcnosti chce mať deti. Za toto dostal A+.

„Okej, posledná vážna otázka a potom prejdeme k prechádzkam pri mesiačiku a starým filmom...“

„Zbožňujem staré filmy. Aj prechádzky pri mesiačiku.“

No, nemôže mať všetko. „S koľkými ženami ste sa vyspali?“

Nad tým sa Ryan musel zamyslieť. „Ehm... s desiatimi?“

S desiatimi? S desiatimi! To sa jej zdalo dosť. Ale ak má 32 rokov (ďakujem, google) a povedzme, že prvý raz sexoval v sedemnástich (s tými jamkami na lícach nemohol opustiť strednú školu ako panic), pätnásť rokov viedol slobodný heterosexuálny život. Takže Faith si to rýchlo vyrátala v hlave bolo to 0,667 ženy na jeden rok. Čo sa jej zdalo zvláštne, lebo to nebolo až tak veľa. Aj keď sa to zdalo dosť.

„Po skončení univerzity som mal vážny vzťah,“ povedal s rozkošným južanským prízvukom. „Mysleli sme si, že sa vezmeme, chápete? Ale nechala ma a zlomila mi srdce.“ Pozrel na ňu ako šteniatko. „Odvtedy som jednoducho nebol schopný nájsť správnu ženu.“

Okej, okej, celkom znesiteľné. Viac-menej. Ale aj tak. Desať.

„Mimochodom, netrpím nijakými chorobami,“ dodal.

Samozrejme, bude potrebovať dôkaz. Má si hneď teraz vyžiadať meno jeho lekára alebo má počkať? Možno bude lepšie, ak počká.

Pozrela na Leviho, už sa na ňu nedíval. Fajn. Nech ju len

ignoruje. „Ďakujem, že ste mi odpovedali na otázky, Ryan. Ste veľmi tolerantný.“

„S radosťou. Tak čo, začneme s prvým bozkom?“ Usmial sa. „Zistil som, že potom sa človek lepšie uvoľní a nemusí sa báť, či to dobre dopadne.“

„Ehm... dobre.“ Znova pohľad na Leviho. Viete čo? Áno. Nech ju len vidí, ako sa bozkáva s iným. Naklonila sa ponad stôl, najprv odtisla nachos (nebolo by veľmi vábne, keby mala na prsiach guacamole) a rýchlo Ryana pobožkala na pery, potom si rovnako rýchlo sadla.

Cítila šteklenie? Bol to priveľmi rýchly bozk, aby ho cítila. Rýchlo pozrela na Leviho, práve dvíhal pohár piva. Dofrasa. To šteklenie cítila pri pohľade na jeho rameno.

„To bolo milé,“ poznamenal Ryan. „Trochu štipľavé od jalapeños, ale celkom sa mi to páčilo. Sladký bozk s pikantnou príchuťou.“

„To som ja,“ vyhlásila Faith.

Jeho tvár nadobudla tak trochu vlčí výraz. „Naozaj?“

„No, vlastne neviem... ale mám taký dojem.“ Rozpačito si odhryzla z nachos. Hannah O'Rourková (alebo možno Monica) jej priniesla ďalší pohár vína, chvalabohu.

„Ja mám takisto zoznam,“ podotkol Ryan.

„Naozaj? Skvelé!“ Spriaznené duše. Hneď sa cítila normálnejšie.

„Pripravená?“

„Jasné.“ Oprela sa a usmiala sa. „Tak páľte.“ Odhryzla si z nachos.

Ryan sa uškrnul. „Máte rada facky?“

Vdýchla kúsok jalapeña a rozkašľala sa. „Prosím?“ Kašľala (a kašľala a kašľala), potom si odpila vína. „Ehm... vlastne ani neviem. Nikdy ma nikto... nefackal.“

„Takže pokiaľ ide o facky, ste panna?“ Oblizol si pery. „Ja... poznáte tú knihu, ktorú vlni všetci čítali. Možno v ľudoch vyvolala nesprávny dojem. Chápete ženy majú rady násilie. Takže to zmetieme zo stola.“

„A čo putá?“

„Znova... ehm... s tým nemám skúsenosti. Ani po nich netúžim.“ Dofrasa. Dá sa zabrániť, aby sa toto rande spláchno rýchlejšie než jej zavinovací sveter? V duchu hľadala riešenie, ale nijaké nenašla.

„Ste submisívna? Mali by ste niečo proti tomu, aby ste mi hovorili pane?“

„Nie a áno. To skutočne nie je pre mňa, Ryan. Možno by sme mohli zmeniť smer, čo poviete?“

„Hej.“ Znova sa tváril ako šteniatko. „Ja som odpovedal na vaše otázky. Bude to iba fér.“

Faith sa pomaly nadýchla. Ach, keby teraz mohla vstať a odísť! Aj by sa zdvihla, ale netúžila vidieť víťazný výraz na Leviho tvári. „Fajn, tak pokračujte.“

„Super!“ Ryan zatlieskal ako malý chlapec. „Páčilo by sa vám, keby som vás na dvanásť hodín zamkol vo svojom budoári a nechal vám tam iba pohár vody?“

„Muži majú budoáre? Myslela som, že to je ženská záležitosť. Ale nie, veľmi by som vyhladla.“

„Chápem, možno by som vám mohol podstrčiť popod dvere kúsok salámy.“

„Salámy? Ja by som potrebovala aj iné, nielen salámu.“

„Možno nejaký americký syr?“

„Nie,“ odvetila Faith. „Ja by som chcela gurmánsku pizzu s krevetami, horčicou a pestom z Red Salamandera, fľašu chardonnay a aspoň jednu veľkú arašidovú zmrzlinu Ben a Jerry.“

„Aha.“

„Okrem toho by som vám nedovolila, aby ste ma niekde zamkli. Keby ste sa o to pokúsili, nakopala by som vás do gúľ, kamarát.“

„Ach! Úžasné!“ Ryan žiaril. Prepánajána! „Čo keby som prišiel oblečený ako Zorro a pod plášťom by som nemal absolútne nič?“

„Nevyzeráte ako Antonio Banderas. Musela by som vás odmietnuť. A mám dojem, že by som sa zasmiala.“ Tak za toto jej

Jeremy draho zaplatí, veru tak. A keď už je reč o obľúbenom mestskom lekárovi, kde je? „Hanna? Mohli by sme...?“

Dočerta! Levi Cooper na ňu hľadel s miernym úškrnom na tvári. Aj keď Ryan je perverzák s hroznými predstavami, aspoň sa mu páči. „Nechajte to tak,“ povedala dievčaťu. Obrátila pohľad na Ryana s jamkami na lícach. „Ďalšia otázka.“

„Fajn! Tak teda povedzme, že ste moja upratovačka a našiel by som vás v kuchyni liezť štvornožky. Čo by ste povedali?“

„Povedala by som: „Prečo je táto dlážka taká špinavá? Neviete sa naučiť nakláňať nad stôl?!“

„A ja by som odpovedal: Vyzleč si rovnošatu, Popolštetka, a využij svoje iné prednosti.“

Faith sa založila ruky na hrudi. „A ja by som povedala: Nie, pane, nevyužijem. Chcem, aby ste mi kúpili Clorox Cleanup, o ktorý som vás žiadala minulý týždeň.“

Ryan sa tváril trochu zmätene. „Ehm... tak by som povedal: Urob, ako ti kážem, ty slúžka!“

„Nie, nie, to by nešlo,“ namietla Faith. „Viete, ja som pani upratovačka, nie nejaká slúžka. Teraz som stratila motiváciu. Koniec scény.“

„Nerobíš to správne, Faith,“ v hlase mu znela namrzenosť.

„A ty si perverzák bez predstavivosti,“ odsekla. „Na nič lepšie sa nezmôžeš, len na slúžku? Zívam.“

Vtedy Ryanovi zabzučal mobil. „Musím to prijať,“ zahundral.

„Samozrejme,“ odvetila. Ktosi si k nej prisadol.

„Ahoj, Pru!“ zvolala Faith. „Ako sa máš?“

„Super! Mám pre teba jednu rýchlu otázku. Vyrušujem?“

„Ani trochu.“ Ryan mrmlal do telefónu s rukou pri ústach, takže nič nepočula.

„Teda niečo ti poviem. Carl mi posielal erotické esemesky.“

„Fúha! Teda... fúha!“

„Mrkni na to. *Akú farbu nohavičiek máš dnes?* Mám mu povedať pravdu? Lebo tuším mám nohavičky s obrázkom veveričiek na saniach. Alebo si mám niečo vymyslieť?“

„Hm, vieš čo? Urob, čo uznáš za vhodné,“ odvetila Faith.

Veľmi skoro bude potrebovať ďalší pohár vína.

„Napíšte mu, že máte červené tangáče a chcete, aby vám ich strhol zubami,“ navrhol jej Ryan, keď prerušil svoj telefonát. „Alebo, ešte lepšie, napíšte mu, že nemáte nijaké nohavičky. A chcete sa s ním hrať na slúžku a pána, keď prídete domov.“

Prudence naňho ohromene civela. „S týmto chlapom si na rande?“ spýtala sa sestry.

„Mrzí ma to, ale áno.“

„Musím ísť,“ vyhlásil Ryan. „Moja mama má v uchu mazovú guľku. Čo povieť, Faith? Chcete v tom pokračovať? To ucho vybavím za minútu a je to jednoduchšie, keď sú pritom dvaja, lebo ju treba držať.“

„Asi to nechám na vás,“ odvetila Faith. „Veľa šťastia.“ Ryan hodil na stôl pár bankoviek a hundral čosi o klamstvách erotickej romance.

Pru písala esemesku. „Byť sexi je vyčerpávajúce,“ vzdychla. „Mám tangáče,“ prečítala. „Pod' sa na ne pozrieť, chlapisko. Vieš, čo mi chýba, Faith? Perióda. Aspoň vtedy som mala trochu voľna. A keď žena túži po perióde, je to znamenie, že je koniec.“ Zapípal jej mobil a čítala správu. „Ejha, dofrasa. Pozri na toto.“

Postrčila mobil po stole, aby si Faith mohla prečítať esemesku. *mám o teba obavy, preboha, dávaj si lepši pozor pri posielaní správ, prijmem dary na odčinenie psychickej škody, ktorú si práve spáchala, xox tvoj syn Ned.*

„Ak to bude pokračovať, asi sa s Carlom rozvediem,“ vyhlásila Pru. „No dobre, musím ísť sexovať s mužíčkom. Mrzí ma, že ten tvoj chlap bol taký somár. Zajtra sa porozprávame.“ Sestra ju pobožkala na líce a odišla.

Faith vykĺzla z boxu. Jeremy podľa všetkého odišiel, no Levi bol ešte vždy pri bare a aj jej otec s Jackom. Otec, sa zrejme dobre zabával, a to so ženou! Ach, s dvoma! Aké vzrušujúce! S Cathy Kennedyovou, ktorá vybrala v Biblii zvláštne verše, ale inak bola milá, a s ďalšou ženou, ktorú Faith nepoznala. Levi čosi povedal a pritom sa mu na tvári mihol náznak úsmevu. Faith pocítila zvieranie v žalúdku.

„Srdiečko, sem sa!“ zakričal otec. Dnes mal veru náladu na žartovanie! Aspoň jeden z nich má šťastie s opačným pohlavím. Zamierila k otcovi, ten ju objal okolo pliec a zoširoka sa usmial na jej potenciálnu nevlastnú matku. „Zlatko, spomínaš si na pani Kennedyovú, však?“

„Pravdaže, oci. Teší ma, že vás znova vidím, pani Kennedyová. Minule sa mi veľmi páčilo na štúdiu Biblie.“

„Hovorte mi Cathy, zlatko. Toto je moja manželka Louise.“

Dočerta! Prečo musia byť všetci dobrí ľudia homosexuáli? „Veľmi ma teší, že vás spoznávam, Louise,“ Faith sa usilovala potlačiť vzdychnutie.

„Ty chodíš na štúdium Biblie?“ zamrmal Jack.

„So starkou,“ odvetila mrmlavo.

„Chceš, aby ti odkázala dom?“

„Myslím, že si to zaslúžim, ty nie?“

„Neboli to zaujímavé verše?“ nadhodila pani Kennedyová. „Chlapci, diskutovali sme o histórii krvných rituálov v Starom zákone. Obriezka, obetovanie ľudí a podobne.“

„Hneď je zo mňa veriaci,“ poznamenal Jack.

„V tom verši sa hovorilo o obriezke ostrým kameňom,“ dodala Faith a veľavýznamne pozrela na brata. „Človek rozmýšľa, prečo niektoré tradície vymreli. Chápeš, ak bol kameň dobrý vtedy... prečo to meniť?“

„Tak aká bola tento rok úroda, John?“ spýtala sa pani Kennedyová a otec sa rozhovoril o svojej obľúbenej téme. „Aké bolo rande, sestrička?“ spýtal sa Jack.

„Úžasné,“ odvetila, lebo Levi ju mohol počuť. „Veľmi šarmantný muž.“ No Levi nepozeral na ňu. Vstal a roztvoril náručie práve prichádzala jeho sestra. Sarah Cooperová si odložila batoh, podišla k bratovi a silno ho objala.

„Vďakabohu, že som doma,“ vzdychla Sarah. „Už som si myslela, že mi exploduje mozog.“

„Po týždni v škole?“ spýtal sa Levi.

„Počuj, G. I. Joe, ty nemáš ani predstavu, aké je to kruté.“ Oprela si hlavu o jeho plece a Levi ju pobožkal na vlasy. Bolo to

tak nečakane milé a prirodzené gesto, až Faith cítila, že... zmäkla. Levi je možno otravný chlap, ale jeho sestra ho má rada. Zato Jack akurát nafilmoval jej záchvaty, a keď mala deväť rokov, skryl sa v jej šatníku s nožom v ruke.

„Neviem si predstaviť, že by si ma objal na verejnosti,“ poznamenala.

„Ani ja,“ odvetil Jack. „Hrozne mi lezieš na nervy.“

„Neleziem,“ uškrnula sa. „Som tvoja obľúbená sestra.“

„Len preto, lebo si žila vyše štyritisíc kilometrov od domu,“ vyhlásil. „V týchto dňoch je tu na porazenie.“

„Ale aj keby si ma chcel objasť, nedovolila by som ti to, lebo zvláštne smrdíš a nevieš jesť na verejnosti a au!“

Jack ju z celej sily objal a zdvihol ju do výšky. „Páni, ty si ťažká,“ zahundral. „Mala by si si odpustiť tie skautské cookies.“

„Sklapni a polož ma na zem,“ plesla mu po hlave.

Otec ich pozoroval s úsmevom v očiach. „Si celá mama!“ vzdychol.

Tie slová boli mienené ako lichôtky, ale Faith pri nich zmizol úsmev z tváre.

„Ďakujem,“ odvetil Jack. „To stále počúvam.“ Vtedy si všimol, že Colleen sa naňho usmieva, a prestal sa uškrňať.

„Neboj sa, Jack,“ upokojovala ho Colleen. „Hryziem iba na požiadanie.“

„No, ja idem domov,“ ozval sa otec. „Jack, ideš so mnou?“ Otec postrapatil Faith vlasy. „Dobrá noc, srdiečko. Ale ahoj, Sarah, ako sa máš?“

„Zdravím, pán Holland. Mám sa dobre. A vy?“

„Aj ja idem,“ Faith povädla tvár. Ďalšie strelené rande. No čo už. Aspoňže nestrácala čas preverovaním minulosti. Pôjde domov, pritúli sa k Blueovi, zavolá Jeremymu, podá mu správu a spýta sa ho, ako to odčiní. „Príjemný večer vám želim.“

„Ahoj, Faith,“ pozdravila ju Sarah. „Ehm... máš chvíľku času? Rozmýšľala som, či by som sa s tebou mohla porozprávať o San Franciscu.“

Faith pozrela na Leviho, práve telefonoval, potom preniesla

znova pohľad na Sarah. „Jasné, zlato.“

„Tvoj synovec Ned mi hovoril,“ líca jej zružovali, „že si tam žila niekoľko rokov. Páči sa ti tam?“

Ach, to je milé! „Zbožňujem San Francisco. Je to úžasné mesto.“

Levi strčil mobil do vrečka. „Sarah, musím ísť vybaviť nejaké povinnosti. Chceš ísť so mnou?“

„Čo je to tentoraz?“ spýtala sa Sarah. „Ďalšia sliepka pod verandou?“

„Vačica v suteréne u Hedbergovcov. Ich pes šialene zúril, vydesil tým mačku, mačka vyskočila cez okno, takže teraz sa boja, že ju zožerie kojot.“

„V tomto meste neexistuje nikto zodpovedný za držanie a pohyb zvierat?“ spýtala sa Sarah.

„Existuje, ale ten človek je starý a už je po desiatej hodine.“

„Ja tu zostanem. Stretne sa doma.“ Obrátila sa znova k Faith. „A páčilo sa ti, keď si žila tak ďaleko od domu? Jednoducho si neviem predstaviť, že by som žila inde. Teda, spomínam si, ako ťa, ehm... ženích nechal pri oltári. Možno si odišla preto, lebo si... dofrasa! Prepáč, že som ti to pripomenula.“ Sarah zvrátila tvár.

„Nie, nie, to nič, je to všeobecne známe.“ Žiaľ.

„Faith, smiem sa s tebou chvíľku porozprávať?“ ozval sa Levi.

Nečakal na odpoveď, chytil ju za rameno a odtiahol ju. Už pri jeho dotyku akoby jej rameno doslova horelo. Levi mal zelenú flanelovú košeľu a oči ani čo by mu stmavli. A mal veľké mužné ruky. Do frasa! Hotový... alfasamec. Colleen vravela, že veľké ruky znamenajú...

Tieto roztúžené myšlienky ťa privedú rovno do pekla, dohovárало jej svedomie ostrým hlasom pani Linqvestovej.

„Tak počuj,“ začal Levi.

„Áno, pán veliteľ.“

„Pozri, Sarah sa hrozne cnie za domovom. Chce sa vykašľať na školu a vrátiť sa sem. Bol by som veľmi rád, keby mala dobré vzdelanie. Takže ak sa vy dve budete zhovárať o tom, ocenil by

som, keby si ju povzbudila do štúdia. Nechcem, aby tu skončila len preto, lebo sa vzdala.“ Prehrabol si veľkou rukou vlasy a Faith v duchu zastonala. Spomínala si na tie vlasy, jemné, hodvábne *myslím to vážne*, hovorila pani Linqvestová. *Prestaň s tým*. Levi si strčil ruky do vreciek a látka košele sa mu napínala na mohutných svalnatých rukách.

Faith si odkašlala. „Nie, ja to chápem. Každý by mal aspoň istý čas žiť ďalej od domova.“

Uprel na ňu pohľad. „Presne tak.“

Mihalnice mal hrozne pekné, dlhé, rovné, blond.

„Chod' vybaviť tú vačicu,“ súrila ho Faith. Z neznámeho dôvodu sa jej to zdalo erotické. *Áno, Levi, chod' si to rozdať s vačicou*. Pani Linqvestová teraz vytiahla pravítko. „Zostanem tu s tvojou sestrou a domov sa môžeme vrátiť peši.“

„Ďakujem.“

Pri tom slove ju zaplavila horúčava. „S radosťou,“ odvetila zastretým hlasom.

Vtedy sa Levi odvrátil a zdvihol ruku, ktosi mu práve zaželaľ príjemný večer.

Keď sa Levi vrátil (vačicu vyhnali cez škáru v kamenných základoch a s pomocou mladého Andrewa tú dieru zakryli mačku našli živú a zdravú, čo vyvolalo vzdychy úľavy a vd'ačnosti u dcér Hedbergovcov), bar u O'Rourkovcov bol takmer prázdny. „Moja sestra šla domov?“ spýtal sa Colleen (práve utierala bar).

„Faith povedala, že pôjdu na pláž,“ odvetila. „Neviem, či sú ešte tam.“

Iba sa jej poďakoval.

Levi vyšiel zadným vchodom cez parkovisko, kde kedysi vytiahol Faith cez okno. Ako to bolo dávno. Vôbec by mu neprekážalo, keby ju znova videl v tej čiernej podprsenke. Alebo aj bez nej.

Dočerta! Nemali by mu chodiť po rozume takéto myšlienky. To bolo prehnané. Priveľmi zložité. Nemal ju vtedy ráno

pobozkať. Skutočne to bolo od neho veľmi, veľmi hlúpe. Určite to neplánoval, ale pri tom bozku cítil taký príval vášne, až ho takmer zrazil z nôh. Pery mala nežné celá bola nežná, ako posteľ, na ktorú človek klesne a voňala lákavo ako koláče čerstvo vytiahnuté z rúry. A keď sa jej z hrdla vydral ston, takmer to prehral. Odtiahol sa od nej, lebo keby ju bozkával čo len o sekundu dlhšie, asi by to s ňou urobil rovno pri tej stene.

A tým by sa mu všetko... vymklo spod kontroly.

Po prvé, Faith bola Jeremyho bývalé dievča. Nech sa to skončilo akokoľvek, Jeremy bol jej prvou láskou a Levimu sa nepáčilo pomyslenie, že sa ocitol na druhom mieste za svojím najlepším priateľom. Po druhé, mal nepríjemný pocit, že si ho Faith vlastne vôbec nevšíma. Vnímal to tak už vtedy, pred dvanástimi rokmi, keď ju pobozkal a ten bozk vymazal nielen zdravý rozum a pocit lojálnosti, ale všetko, na čom záležalo.

A po tretie... Faith sem neprišla natrvalo. John Holland sa mu zdôveril, vraj dúfa, že Faith zostane v Manningsporte. Ale v skutočnosti žila v Kalifornii. Raz už bol zaľúbený do ženy, ktorá ho opustila. Načo sa znova hnať do podobného vzťahu?

Hoci, niežeby bol do Faith Hollandovej zaľúbený.

Mestská pláž bola v skutočnosti parčík, tráva, kvitnúce stromy, zopár lavičiek, mólo, člny a na kraji jazera malá piesková pláž. Oblohu obsypali hviezdy, ale mesiac ešte nevyšiel a Levimu chvíľu trvalo, kým si oči zvykli na tmu.

Na lavičke sedeli Sarah a Faith, dotýkali sa plecami, hľadeli na tmavú vodu. Boli obrátené chrbtom k nemu, takže nevideli, že prichádza po tráve.

Keď počul, že Sarah sa smeje, zastal. Už dávno nepočul sestrin smiech.

„Nie, vážne, dobre viem, ako sa cítiš,“ hovorila jej Faith. „Aj mne zomrela mama, keď som bola malá.“

„Koľko si mala rokov?“

„Jedenásť.“

„Fúha, to je nepríjemné.“

„Áno. Zomrela pri autonehode.“

„Takže si sa s ňou nemohla ani rozlúčiť?“

„Presne tak.“

Sarah o tom premýšľala. „Ja som sa mohla aspoň rozlúčiť.“

„Aj tak to muselo byť ťažké.“

„Myslíš niekedy na mamu?“ spýtala sa Sarah.

„Veru áno, každý deň,“ odvetila Faith.

Aj Levimu každý deň preblesla v hlave myšlienka na matku aká bola vždy plná energie, nikdy sa neľutovala. Aj keď ju museli nadopovať morfiom, vedela rozosmiať jeho i Sarah.

Hrdlo mu zovrelo.

„Niekedy som taká smutná, až si myslím, že ani nedokážem vstať z postele,“ hovorila Sarah potichu. „Netúžim po ničom inom, len po mame, no musím chodiť na prednášky a počúvať tie plytké, bezvýznamné drísty, hoci by som najradšej dala všetko za jeden deň s mamou.“ Sarah sa zlomil hlas.

Faith ju objala okolo pliec.

„Je mi to úprimne ľúto, zlatko,“ neprítomné pohládzala Sarah po vlasoch, hlavu nakláňala k nej. Nechala ju, nech plače.

„Viem, že by som sa cez to mala preniesť,“ pokračovala Sarah. „Je to už vyše roka.“

„No, cez také čosi sa nikdy celkom neprenesieš. Akurát sa naučíš s tým žiť. A to sa ti podarí, len ak robíš všetky bežné veci ráno vstaneš, ideš na prednášky, usiluješ sa správať normálne... A po čase sa ti žiaľ... nesie ľahšie.“

„To mi hovorí aj Levi,“ odvetila Sarah po chvíli.

„Zrejme nie je vždy hlúpy.“

„Väčšinou je.“

„Áno, v tom s tebou súhlasím.“ Faith zaznel v hlase smiech.

„Vieš, keď som tu, cítim jej prítomnosť,“ poznamenala Sarah. „Preto nechcem byť v škole.“

Levi pocítil bodnutie v hrudi. Prečo to sestra nepovedala jemu? Prečo stonala, že škola jej ide ťažko a že tam nemá priateľky?

V skutočnosti o to nešlo...

Zdalo sa mu, že pozná odpoveď nepovedala mu to, lebo jej to nedovolil.

„Rozprávaš sa s ňou niekedy?“ spýtala sa Sarah.

„Veru áno,“ odvetila Faith. Klame, pomyslel si Levi.

„A odpovie ti niekedy? Chápeš, máš niekedy pocit, že je pri tebe jej duch alebo také čosi?“

Faith chvíľu mlčala. „Áno, mám.“ Znova klamala, hovorila jeho sestre to, čo túžila počuť. „A ty?“

„Rozhodne. Levi na mňa len vždy divne pozrie, keď to hovorím, ale niekedy naozaj cítim, že je nablízku.“

„No, je to chlap. Chlapi sú tvrdí.“ Znova jej v hlase zaznel smiech a Levi cítil, ako sa mu vykrivil kútik úst. „Hotový cement,“ vyhlásila Sarah.

„Olovo.“

„Presne tak.“ Sarah sa vystrela a vyfúkala si nos. „Cnelo sa ti za domovom, keď si odtiaľto odišla?“

„Veru áno, toto mesto mi chýbalo tak veľmi, až to bolelo. Celé týždne mi skrúcalo žalúdok.“

„To poznám!“

„Ale, Sarah, keby si tu zostala a vykašľala by si sa na možnosť žiť ďaleko od domu a byť sama sebou, nie Leviho mladšou sestrou... nerozmýšľala by si, čo ti ušlo?“

Dobré dievča, tá Faith.

„Zrejme áno. Teoreticky chcem chodiť na výšku a žiť niekde ďaleko od domu, aspoň načas. Ale je to ťažké.“

„Áno, zlatko.“ Faith chvíľu mlčala. „Veď vieš, čo sa hovorí: všetko, čo v živote za niečo stojí, je ťažké.“

„Áno. Levi mi to omieľa každý deň.“ Sarah si vystrela ruky nad hlavu. „Mala by som ísť domov.“ Obrátila sa, a keď ho tam zbadala, zhĺkla. „Kriste, Levi! Nestoj tam ako masový vrah! Nabudúce niečo povedz!“

„Práve som prišiel, len pokoj,“ odvetil. „Tak čo, vy dve, ste pripravené zabaliť to nadnes?“

Faith vstala, oprášila si sukňu. „Pán veliteľ! Ako sa má vačica?“

„Dobre. Už bude pokoj,“ odvetil. Biela blúzka jej v tme až žiarila. „Odprevadím vás domov, dievčatá?“

„Tak čo najradšej robíš v San Franciscu?“ Sarah trochu cúvla, aby videla Faith, keď kráčali po Lake Street, a Faith rozprávala o počasí, kvetoch, jedle, peknom výhľade. Vyzeralo to ako najlepšie miesto na svete.

„Možno tam pôjdem na jeden semester,“ prehodila Sarah. „Naša škola má výmenný program s viacerými univerzitami.“

Dočerta!

„Je to skvelé mesto,“ vyhlásila Faith. „Rozhodne stojí za pozretie. Ak tam ešte budem, môžeme si občas spolu vyraziť.“

Prešli po tichom rínku, v obchodoch sa nesvietilo. „No pozrime ho!“ zvolala Faith. V jej byte sa v okne vynímala silueta jej psa stál s labami na podobložnici. „Ahoj, Blue! O chvíľu som doma!“ zakričala.

Levi im podržal dvere, Faithine vlasy sa mu zľahka obtreli o bradu a v nose pocítil jej vôňu. Šiel za ňou hore schodmi.

Tie nohy celkom ujdú.

„Ďakujem, že si si našla na mňa čas,“ povedala Sarah, keď Levi odomkol dvere do ich bytu.

„Ach, zlatko, bolo mi s tebou fajn,“ odvetila Faith.

„Prepáč, ak som bola otravná.“

„Nebola si otravná. To myslíš vážne?“ Faith sa usmiala a otvorila dvere pes vybehol von, radostne sa roztancoval.

„Ahoj, havkáč!“ Sarah sa sklonila a pohladkala ho. Pes jej oblizol bradu a zakňučal. „Ach, ty si zlatý!“ Poškrabkala ho za ušami, potom sa vystrela. „Dobrá noc!“ A vošla dnu.

Levi nešiel za ňou. Počkal, kým sa zatvorili dvere, a pozrel na Faith tá sa naťahovala do chodby a schytila Blueovu vôdčku. Sklonila sa, pripla mu ju, takže Levi mal výhľad na jej krásne poprsie, a potom sa vystrela.

„Áno, Levi?“ vzdychla.

A už ju znova bozkával, pritláčal jej pery na ústa a jej sa z hrdla vydralo zhĺknutie. Rukami jej chytil tvár a hlavou mu prebleslo, aký je hlúpy. Ale páčilo sa mu to. Pery mala nežné, poddajné a bozk mu opätovala.

Potom ho odstrčila a on pomaly ustúpil, pohľad mal zastretý.

„To čo má byť, Levi? To ma chceš často takto prekvapovať?“ zašepkala.

Blue skákal, akoby sa mu to celé páčilo, chvostom šibal o stenu. Pohladila psa, ale tvárila sa nahnevane. Veru jej to nemohol zazlievať.

„Prepáč,“ zamrmal.

„Som z teba úplne zmätená, Levi,“ zasyčala. „Vážne. Chápeš, tváriš sa, že ma nemôžeš vystáť, po tom záchvate si bol ku mne neuveriteľne milý, pomohol si mi, potom si ma pobožkal a vzápätí si ma ignoroval...“

Dočerta, už ju znova bozkával. Ak nedosiahol nič iné, aspoň ju umlčal. A bolo to príjemnejšie, aspoň ho tie ústa nekarhali. Nežné, sladké, horúce ústa... Privinul si ju a ona sa nebránila. Zaborila mu ruky do vlasov a opätovala mu bozk, z úst sa jej znova vydral ten milý ston. A potom ho pustila.

„Prestaň,“ zašepkala mu pri ústach. Poslúchol. Oči mala veľké, modré a pôsobila trochu omámené.

„Ďakujem, že si sa porozprávala s mojou sestrou,“ zamrmal a donútil sa na ústup.

„S radosťou,“ odvetila po chvíli a oblizla si pery. Bože, prečo to urobila? Preglgla. „Ja, ehm... musím ísť so psom.“

„Fajn.“

Vykročila po chodbe, zastala, obzrela sa. Nevedel, čo povedať, a tak sa na ňu len díval, na ten pekný nežný balíček v remienkových topánkach, so strapatými vlasmi a šťastným psom.

Potom zišla po schodoch, on sa oprel o stenu a rozmýšľal. Čo to vlastne urobil?

Sedemnásť kapitola

Ste si istý, že nechcete celú debničku?“ spýtala sa Faith. „Vino je skvelý darček, idú sviatky a vaši priatelia budú vedieť, že ste na nich na výlete mysleli.“ Usmiala sa, oprela sa o pult v krásnom bare Volavky, kde sa degustovalo víno.

„Peknému dievčaťu nemožno odolať,“ vyhlásil muž. „Tak

teda dobre. Prečo nie? Dajte mi tri debničky. Toto je najlepší rizling, aký som kedy pil.“

„To poviem otcovi,“ odvetila Faith. „Hneď mu to zlepší náladu. A čo ten kabernet, aj ten vám tak chutil? Hovorili ste, že v ňom cítite podtón černíc a náznak tabaku? Mimochodom, máte ozaj vnímavé chuťové bunky.“

„Dobre, skvelý nápad. Ale ten si nechám len pre seba.“

„Páčia sa mi muži, ktorí si vedia dopriať,“ Faith žmurkla a podala objednávku Máriovi, potom vynesie debničky k mužovmu autu.

Faith za tie roky zistila, že flirtovanie je pri degustovaní dôležité. Honor jej kedysi o tom držala prednášky, ale nikto nemal takú dobrú bilanciu ako Faith, kým Ned nedospel. Momentálne sa venoval hlúčiku päťdesiatničiek v masívnych teniskách a v krikľavých ružových mikinách s nápisom *Fí Beta beštie*.

Faith odniesla pohár k drezu. „Práve som predala jednému chlapovi štyri debničky,“ zamrmlala, keď prechádzala popri synovcovi.

„Dámy,“ vyhlásil Ned, „moja teta sa nazdáva, že nedokážem predať toľko vína ako ona. Dokážem jej, že sa mýli. Pomôžte mi. Som vám vydaný na milosť a nemilosť.“

„Darebák,“ zašepkala a potľapkala ho po pleci.

„Učil som sa od najlepších,“ odvetil.

Bolo zábavné znova byť pri degustovaní, najmä s Nedom. Toto bola Honorina doména pracovala vzadu vo veľkej kancelárii, starala sa o predaj a distribúciu a išlo jej to skvele. Ale vždy keď bola nablízku Honor, Faith sa cítila odstavená. No dnes ráno zavolała Honorina asistentka, že Chipper Reeves si vyvrtol členok, a spýtala sa, či by Faith popoludní mohla zatiahnuť zaňho. A hoci to znamenalo, že dočasne sa zastavia práce na prestavbe, nechcela odmietnuť. Veď Honor ju málokedy žiadala o pomoc.

„Ďakujem, krásne dámy!“ zakričal Ned, keď beštie odchádzali. „Mimochodom, osem debničiek,“ povedal Faith. Schytil utierku a

začal utierať pulty, aby využil malú prestávku.

„Áno, ale ja som predala na hlavu viac. Zrejme nie si až taký sexi, ako si namýšľaš, milý Neddie.“

„Nechápem, ako je to možné,“ odvetil. „Koniec koncov mám zrkadlo.“

„Keď už je reč o sexi chlapoch,“ začala.

„Pekne si zmenila tému, tetuška.“

„Ďakujem. Keď už je reč o sexi chlapoch, ako je to medzi tebou a Sarah Cooperovou? Mám si robiť obavy? Treba ti urobiť prednášku o bezpečnom sexe alebo stačí, keď ti pripomeniem, že jej brat je vyznamenaný vojnový veterán a dokáže zasiahnuť pohyblivý terč na päťtisíc metrov?“

„To myslíš vážne?“

„Nie, to som citovala z filmu. Ale iste si ho nechceš pohnevať, čo?“

„Spočiatku som sa naozaj bál, že Levi vie majstrovsky strieľať,“ odvetil Ned vážne a pohládzal si bradu, „ale Sarah má takú rozkošnú ritku, že som prestal rozumne rozmýšľať a...“

„To si nepovedal len tak. Teraz ťa musím zabiť. Mrzí ma to.“

„... a teraz čaká trojičky. Prijímam blahoželanie.“

Faith naňho uprene hľadela.

„No dobre,“ zamrmal Ned, „tak teda niekedy si píšeme esemesky a hráme sa slovné hry.“

„To už znie pravdepodobnejšie,“ pripustila Faith. „Aj kvôli tebe tak rada chodí domov?“

„Ach, to asi nie. Je do mňa buchnutá a nemôžeš sa jej čudovať.“ Faith sa naňho zahnila, no stihol sa jej uhnúť. „Priznávam, že sa mi páči, ale je primladá.“

„Vidíš? Už som si myslela, že by som ťa mala utopiť v kýbli, ale toto sú rozumné slová.“ Faith zmĺkla. „Len nedopusť, aby to zašlo príďaleko, dobre? To by mohlo bolieť.“

„Táto múdrosť pochádza z trosiek tvojho zlomeného srdca, tetuška, alebo...“

„Vieš čo? Prines ten kýbeľ.“ Zvrtla sa, do baru prišla dvojica. „Zdravím vás. Vitajte vo Volavke.“

„Faith? Môžeš na minútku?“ Honor stála v chodbe vedúcej do kancelárií.

„Ja to vybavím,“ ponúkol sa Ned. „Čo vám môžem naliať dnes popoludní?“

Faith šla za sestrou popri konferenčnej sále a kanceláriách, ktoré tam mali otec, Jack a Pru, no málokedy ich využívali.

Honor si sadla za krásny, desivo úhľadný pracovný stôl, krásny dubový kúsok, vyrobili ho tí istí stolári, ktorých Faith požiadala, aby vybudovali terasu pri maštali.

„Tak ako to vyzerá?“ spýtala sa jej sestra rázne.

„Super. Ehm, a čo ty?“

„Fajn. Už si našla otcovi vhodnú ženu?“

Faith odrkla. „To znie... no nič. Ehm, nie celkom. Ale pracujem na tom. Dnes ho chcem zoznámiť so záhradníčkou a na budúci týždeň som mu dohodla rande s niekým z Online zoznamky.“

„Dobre. Nechceme, aby ženská ako Lorena obrala otca o všetko.“

Faith pocítila zvláštne nutkanie zastať sa tej ženy. „Vieš, Honor, možno je to ten prípad, keď sa protiklady priťahujú. Zdá sa, že ju má úprimne rád.“

„Práve ho požiadala, aby jej požičal desaťtisíc, Faith. Chce si dať v Mexiku urobiť implantáty.“

„V Mexiku?“

„Vraj tam niekoho pozná.“ Honor zdvihla obočie.

„No, otec sa možno vie aj sám rozhodnúť. Sú to jeho peniaze.“

Honor len vzdychla. „Vieš, koľko stojí vedenie tejto firmy, Faith? Poviem to takto, stačia dva zlé roky za sebou a sme v červených číslach.“

Faith si zahryzla do pery. „Aha.“

„Tak sa usiluj trochu viac, dobre?“ Honor ťukla do klávesu na počítači.

Faith si nebola istá, čo by ešte mohla skúsiť iba ak eBay. „Ja... dobre, pousilujem sa.“

„Do oslavy sa neuvidíme,“ Honor spustila staccato na klávesnici. „Musím ísť na pár dní do mesta.“ Bolo iba jedno

mesto, ak človek pochádzal zo štátu New York. Alebo New Jersey. Alebo Connecticut.

„To je fajn,“ odvetila Faith. „Teda fajn, že na pár dní zmeníš prostredie.“

Honor si nezáväzne odfrkla.

„Páči sa ti to? Teda, tieto služobné cesty?“ spýtala sa Faith.

Jej sestra prestala písať a pozrela na Faith. „Áno, páči,“ priznala. „Je príjemné... no.“ Pokrútila hlavou a Faith pocítila osten ľútosti, aký mala pri sestre často.

„Čo je príjemné?“ spýtala sa.

Sestra len pokrčila plecami.

„Byť sama sebe paňou?“ hádala Faith.

Honor prekvapene zdvihla pohľad. „Presne tak.“

Faith sa usmiala. „Nielen Hollandovou z rodu Hollandovcov, kde o tebe všetci vedia všetko.“

„Áno.“ Honor na ňu chvíľu hľadela, potom sa usmiala a Faith pocítila taký prílev lásky, až sestru takmer objala. Namiesto toho sa len usmiala a cítila, ako jej mierne zovrelo hrdlo.

„Vieš zachovať tajomstvo?“ spýtala sa Honor.

Fúha! „Jasné,“ odvetila Faith.

Honor zaváhala. „Ja mám... no, stretávam sa s istým mužom... je to výnimočný človek.“

„Čože?“ vyprskla Faith, potom si oboma rukami zakryla ústa, keď uvidela sestrinu grimasu. „Honor!“ zašepkala. „Páni, to som netušila! Kto je to? Aký je?“

„Je to... muž, akého my smrteľníčky môžeme obdivovať iba z diaľky.“

Bože dobrý, Honor sa červenala. „Ale ty si sa k nemu dostala bližšie?“ nadhodila Faith.

Sestra si zahryzla do pery a usmiala sa. „Áno.“

„Takže to je... ten pravý?“

Honor sa znova zasnene usmiala.

„Plánuješ ho predstaviť rodine?“

Honor prikývla. Vyzerala krásne, očividne bola po uši zaľúbená. „Príde na oslavu výročia.“

„Páni, teda je to vážne, ak chceš... vypustiť Krakena.“ Samozrejme, mala rada svoju rodinu, ale všetci pokope pôsobili dosť zastrašujúco.

„Áno.“

Faith sa zaškerila. „To je super, Honor! Teším sa s tebou.“

„Zatiaľ to nikomu nehovor, dobre? Ani otcovi, ani Jackovi, nikomu. Povedala som to iba tebe.“

Faith sa tešila, že sa jej Honor zdôverila. „Nepoviem nikomu ani slovo.“

„Ďakujem, Faithie.“

Už dávno ju Honor tak neoslovila.

Jej sestra akoby sa vynorila z hmly. „Ale teraz sa musím vrátiť k svojej práci. Uvidíme sa, keď prídeš domov. Keby si potrebovala pomôcť s oslavou, stačí povedať.“ Odmlčala sa. „Minule som sa bola pozrieť na tú tvoju prestavbu a vyzerá to naozaj krásne, Faith.“

A teraz ešte kompliment! Nech je ten chlap ktokoľvek, Faith sa mu bude musieť poďakovať. „Ďakujem,“ povedala zastretým hlasom. „Tak teda šťastnú cestu. Zavolaj mi, keby si si chcela... veď vieš... len tak pohovoriť.“

„Ak budem mať čas, zavolám.“ Honor sa usmiala a už znova začala písať.

Faith vyšla z kancelárie a vrátila sa po chodbe do degustovne teraz tam bolo prázdno. Cez okno videla, ako Ned ukladá debničku s vínom do auta tej dvojice. Fajn, mala na chvíľu pokoj.

Toto bol doteraz najdôvernejší, najpriateľskejší rozhovor, aký za posledných devätnásť rokov viedla s Honor. Možno sa zblížila až teraz, keď má Honor aj čosi viac než vinice, otca a živobytie. Možno... iba možno... jej Honor konečne odpustí maminu smrť,

Sestra nikdy nevedela hovoriť o tej nehode. Otec držal Faith v nemocnici, kolísal ju, uisťoval ju, že to nebola jej vina, veď ona nemohla za to, že dostala záchvat. Jack k nej bol hrozne nežný a milý, vraj ešte šťastie, že nezahynula aj Faith, a Pru, ktorá mala vtedy čosi vyše dvadsať, robila, čo bolo v jej silách, aby sestričke Faith nahradila matku. Všetci si uvedomovali, aké muselo byť pre

ňu hrozné, keď sa ocitla v aute sama s mŕtvou matkou. Celý rok mala nočné mory, zo dva razy sa dokonca v noci pocikala, málo rozprávala. Do konca školského roka nemusela robiť domáce úlohy. Všetci k nej boli láskaví... všetci okrem Honor. Tej sa v očiach zračilo čosi, čo Faith chápala ako výčitku: *Zabila si našu mamu*. V skutočnosti to bola pravda, hoci Honor nevedela, do akej miery.

Ale Honor bola dobrá dcéra. Pravda, správala sa ako martýrka, no držala s otcom. Faith možno bola ocinkova dcérenka, no Honor bola mamina obľúbenkyňa, zrelšia a dospeljšia než ostatní, hoci boli štyria a ona sa narodila ako tretie dieťa. S mamou ju spájalo zvláštne puto a po maminej smrti akoby Honor nedokázala byť v jednej miestnosti s Faith.

Teraz možno nastal obrat. Možno, iba možno, sa Faith podarí dosiahnuť, aby ju sestra znova mala rada.

Keď sa Faith skončila služba v degustovni, vystriehla otca ochutnával domáce víno, ktoré mu Gerard Chartier priniesol na koštovku. „Nie je zlé,“ usúdil John. „Je príjemné a má zvláštny štič.“ Blue krúžil okolo nich, sugestívne púšťal z papule dotrhanú tenisovú loptičku. Otec ju zdvihol a hodil ju, neprestal pritom hovoriť o rozličných druhoch kvasiniek, ktoré by Gerard mohol použiť. Zlatý ocko. V bejzbalovej šiltovke, starej flanelovej košeli a s fialovými rukami nevyzeral práve elegantne, ale bol najlepšie, a všetci to dobre vedeli.

„Aha, tuto vidím svoju princezničku,“ prihovoril sa jej otec napokon.

„Zdravím, princeznička,“ zakričal Gerard s úškrnom.

„Zdravím, Gerard,“ odvetila. „Zachránili ste v poslednom čase nejaké životy?“

„Nie, ale môžem ťa zniesť po rebríku,“ odvetil.

„Nepokúšajte ma. Oci, máš chvíľku čas? Rada by som ti ukázala prestavbu.“

„Jasné, zlatko. Maj sa, Gerard.“ Zdvihol Blueovu príšernú loptičku a podržal ju vo výške. „Kto má rád loptičku? Máš rád loptičku?“ vypytoval sa a Blue nadšene stuhol pri tom slove. Otec

hodil tú nechutnú loptu smerom k skladu, Blue ju zachytil na polceste a okamžite mu ju vrátil.

„Mohol by hrať za Yankees,“ poznamenal otec.

„Hral by ako o život,“ odvetila Faith. „Povedal ti Levi, aký bol Blue skvelý, keď som minule mala záchvat?“ spýtala sa. Samozrejme, bol to jasný pokus využiť príležitosť a spomenúť jeho meno, ale nikto nebol taký ľahkoverný ako otec, keď išlo o pumpovanie informácií. Nevidela Leviho, odkedy ju pobožkal. Ani sa jej neozval.

„Veru áno. Vraj ho privolal Blue. Kto je dobrý chlapec? Há? Máš rád Faithie? Máš ju rád? Máš?“

Blue má v sebe čosi, čo zmení každého človeka na veselého hlupáka, prebleslo Faith hlavou, keď si otec strčil loptičku do úst. „Oci, to je nechutné.“

Vybral loptičku a hodil ju do kopca. „Tak konečne uvidím tú tvoju maštal,“ objal dcéru okolo pliec.

„Nechodil si tam ukradomky, však?“ Za posledný týždeň projekt získal definitívnu podobu a Faith chcela otca prekvapiť.

„Nie, moja. Mám tri dcéry a poslúcham ich príkazy.“

Stúpali po kopci popri viniciach so zlatým listím, hore k cintorínu. Otec si zložil čiapku, položil ruku na granitový náhrobok svojej manželky. „Ahoj, Connie,“ v hlase mu znelo toľko lásky, až Faith vhrkli slzy do očí. „Všetkým nám veľmi chýbaš, zlatko.“

Pozrel na Faith. „Ahoj, mami,“ povedala poslušne. *Hrozne ma to mrzí.* Tú myšlienku mala ako vypálenú do srdca. Počkala, kým otec zmietol pár listov z hrobu, smutný ako vždy. *Bože, prosím, pomôž mi, aby som mu niekoho našla,* modlila sa Faith. Ale chcela by to mama? Faith si myslela, že áno, ale až tak nepoznala mamine túžby.

Otec sa vystrel a ďalej stúpali do kopca, zhovárali sa o hrozne, ktoré nechajú na koreni na ľadové víno, otec predpovedal, že pred Dňom vďakyvzdania bude mrznúť. „Bude tuhá zima,“ dodal.

„Vy smradľaví farmári viete dobre predpovedať počasie,“

poznamenala a otec sa uškrnul. „Tak, a už sme tu. Si pripravený hikať?“

Otec bol hore pred dvoma týždňami, aby sa pozrel, ako práce postupujú. Kamenári obkresávali kamene na kamenné múriky na parkovisku a Samuel montoval zábradlie na terase. Vtedy dokončili chodníčky a záhony a Jane Goodingová, biofarmárka z Dundee, dnes priniesla planty. Faith sa chcela pozrieť na miesta, kde vykopú jamy, možno aj čosi pomeniť, pred dokončením prác.

Áno, Jane Goodingovú považovala za potenciálnu otcovu partnerku. Mala okolo päťdesiatpäť rokov, rada trávila čas na čerstvom vzduchu, rozumela kvetom a popri magisterskom titule z botaniky bola aj diplomovaná záhradníčka. Dlhو žila rozvedená, mala jednu dospelú dcéru a bola celkom príťažlivá.

Inými slovami, terno.

Jane práve vykladala planty z pikapu. Keď sa blížila Faith, zakývala jej. „Dobrý deň!“ zakričala s úsmevom. Okolo očí jej naskočili príťažlivé vrásky a blond kučeru si zastrčila za ucho, takže jej na tvári zostala šmuha od hlíny. Presne otcov typ. Určite nenosí tangáče s leopardím vzorom.

„Zdravím, Jane,“ odpovedala Faith.

Otec s otvorenými ústami hľadel na maštal'. „Srdiečko! To je úžasné! A zvládla si to tak rýchlo!“

„Rada robím ľuďom radosť,“ otcova pochvala ju hriala pri srdci. „Jane, toto je môj otec John Holland. Oci, toto je Jane Goodingová, majiteľka Biozáhrad v Dundee.“

„Teší ma, že vás spoznávam,“ otec jej potriasol ruku. „Tá vaša farma vyzerá dobre. Občas okolo nej prechádzam, ale nikdy som sa nezastavil.“

„To nemôžeme nechať tak!“ vyhlásila Jane. „Nabudúce sa zastavte. Povodím vás po celej farme.“ Usmiala sa naňho, potom sa obrátila na Faith. „Už je tu všetko. Ste pripravená?“

„Jasné. Oci, môžeš nám trochu pomôcť, máš čas?“

„Prirodzene, srdiečko. Ale neviem sa z toho spamätať. Pekná práca, zlatko.“

Faith sa pri návrhu usilovala, aby prestavba pôsobila úplne

prirodzene. Záhony okolo stavby lemovali zdanlivo masívne neomietnuté múriky. O kmeň dvestoročného javora stálo opreté zhrdzavené vozové koleso a pri kamenných základoch šesť starých nádob na dojenie. V črepníkoch sa zelenalo sedem rozličných druhov machu a papradia čakali, kedy ich vhodne naaranžujú. Okrem toho čakalo na vysadenie tisíc cibuliek narcisov nádherne rozkvitnú na budúcu jar, pri posuvných drevených dverách už bola zasadená vistéria. Dvere nádherne zreštauroval Samuel a včera ich Faith natrela namodro.

Jej bývalý detský domček sa zmenil na nepoznanie. Zachránila pôvodnú maštal', takže sa nepremenila na hrbu kamenia, ale na krásnu stavbu, s ktorou sa bude ľudom spájať veľa šťastných myšlienok. Pri spomienke na to, ako tam sedávala v machu a hrala sa, že nalieva čaj do kalíškov žalud'ov, ako sa usilovala skrotiť čipmanka, ako uvila venček z margarétok pre víly, jej v hrdle navrela hrča. Boli to šťastné roky!

Všimla si, že otec a Jane si celkom rozumejú. Záhradkárstvo bolo určite lepšie ako stretnutie slobodných.

Ale teraz do práce. Faith sa vždy cítila tak trochu ako pôrodná asistentka, keď sadila kvety a vyberala ich z črepníkov, rozplietala korene a starostlivo ich uložila do vykopanej jamky, potom okolo nich nasypala zeminu. Nič sa nevyrovnalo tomu pocitu, keď mala ruky od tmavej, voňavej zeme, a keď teraz navyše videla, ako sa jej návrh mení na skutočnosť, naplňalo ju to pocitom zadosťučinenia. Slnko jej pieklo na vlasy, a hoci vzduch bol chladný, tričko mala prepotené. Ozýval sa štebot vtákov a aj vďaka tomu sa jej to popoludnie zdalo dokonalé.

O tri hodiny boli hotoví.

„To šlo rýchlo,“ poznamenal otec.

„Veru,“ Faith prevrátila oči na Jane, ale tá sa len usmiala. „To preto, lebo si sa minulý týždeň ulial pri rýľovaní a príprave pôdy. To bolo najťažšie.“

„Je to naozaj krásne, srdiečko. Tvoji starí rodičia budú ohromení.“

„Len počkaj, keď to uvidíš večer, oci. Osvetlenie je z toho

všetkého možno najkrajšie.“

„No, pomaly by som mala ísť,“ nadhodila Jane. „Veľmi ma tešilo, že som vás spoznala, John! Verím, že sa stretneme na oslave.“

„Prirodzene. Aj mňa tešilo,“ otec sa mierne začervenal, ale potriasol jej ruku a zakýval, keď našartovala pikap. „Takže príde aj ona?“ spýtal sa Faith.

„Jasné. Vždy sa pozývajú ľudia, ktorí pracovali na projekte, oci. To je štýlové.“

„Ach, takže my sme teraz štýloví?“

„Áno. To znamená, že ti musím na sobotu vybrať oblečenie.“

Z večierka by sa mohla stať fantastická udalosť, premýšľala Faith, kým odpratávala nejaké veci. Starká a starký možno budú k sebe nežnejší, možno si zaspomínajú na to, čo k sebe kedysi cítili. Otec sa znova stretne s veľmi milou ženou. Honor jej bude sprisahanecky šepkať o svojej novej láske. Možno presvedčí Jacka, aby si zatancoval s Colleen, hoci to nebolo veľmi pravdepodobné. Ale keď sa jej podarí dotiahnuť do víťazného konca Jane, jej ďalším projektom sa možno stane brat.

A s ňou si možno zatancuje Levi... Pri tej predstave sa jej podlomili nohy, hneď si pomyslela na jeho tvrdé svaly a horúce telo, ako sa bude pritláčať na jej telo. Pravdepodobne sa to nestane, ale bola to pekná predstava.

Prebrala sa zo snov, lopatu odložila do kôlne. Nech to dopadne akokoľvek, oslava výročia bude výnimočný večer. Čarovný večer.

V sobotu večer Faith ledva potlačila nutkanie zaškrtiť starého otca.

„Toto má byť čo?“ spýtal sa a otrčil podozrivé jedlo starej mamy pod nos.

„Buď ticho a jedz,“ prikázala mu stará matka. „Také jedlo sa podáva na večierkoch. Ach, či si len nemožný.“

Teraz už túžila zaškrtiť oboch starých rodičov.

„Ty si nemožná,“ odsekol starý otec. „Otravuješ mi život už šesťdesiatpäť rokov.“

„Nehádajte sa, deti,“ napomenul ich Ned. „Toto je večierok na vašu počesť. Hádám len nechcete, aby sme vás poslali domov. Starký, to je kreveta. A je obalená v prosciutte, to je všetko.“

„Čo je prosciutto, dočerta?“ hundral starký.

„Dobre prerastená slaninka,“ vysvetlila Faith. „Bude ti to chutiť.“

No dobre, takže tento večer nie je práve čarovný. Aspoň zatiaľ. Ešte vždy to môže zlepšiť... ak nadroguje starkú a starkého.

Rodina Hollandovcov prišla na slávnostnú večeru pred večierkom, lebo tam sa budú podávať len chuťovky a božeuchovaj, aby starí rodičia nemali normálne jedlo. Alebo Prudence. Alebo otec. Alebo Jack. Honor prišla bez svojho tajomného muža, a keď sa jej Faith naňho potichu spýtala, Honor jej odpovedala mrazivým pohľadom. Pani Johnsonová bola takisto podráždená z Faith, lebo ju nepožiadala, aby uvarila večeru, bola tam len ako hostka, čo ju z neznámeho dôvodu urazilo.

„Dnes večer vyzeráš naozaj krásne, starký,“ odhrnula mu vlasy z fascinujúceho obočia.

„Ďakujem, srdiečko. Možno budem tancovať so svojím najmilším dievčatom, čo povieš?“

„Ak som ja tým najmilším dievčatom, tak áno. Ale nezabudni,“ dodala šeptom, „prvý tanec musíš tancovať so starkou.“

Starký urobil grimasu.

„Naozaj,“ vyhlásila Faith rázne. „A máš pripravený prejav, však?“

„Veru áno,“ odvetil. „Tu ho mám.“ Potľapkal si po vrecku na saku.

„Zdravím, zdravím,“ ozval sa hlas. Bola to záhradníčka Jane, oblečená v dlhých neforemných zelenohnedých bavlnených šatách. „Ach bože, idem privčas?“ zvolala.

„Večierok sa začína o siedmej,“ povedala Pru hlasnejšie než bežne.

„Nie, to je v pohode,“ vyhlásila Faith. „Pridajte sa k nám.“

„Vrátim sa neskôr,“ prehodila Jane. „Taká hanba.“

„Vôbec nie. Radi vás prijmemo medzi seba.“ Predstavila Jane rodine, čím si vyslúžila podozrievavé pohľady zo strany starkej tá by nemala nič proti tomu, keby jej syn zostal ešte zopár desaťročí vdovcom, ale aj Abby sa mračila, lebo ju donútili, aby si obliekla niečo „menej štetkovské“, ako sa vyjadrila Pru. Carl takisto chýbal, no Faith mala dosť rozumu a nepýtala sa prečo.

„Teší ma, že vás znova vidím,“ povedal otec s rozkošne ostýchavým úsmevom.

„Aj mňa teší, John,“ Jane naklonila hlavu a usmiala sa. Jane a John! Aké milé!

„Sadnite si, nech sa páči,“ otec jej odtiahol stoličku.

„Ďakujem.“ Poobzerala sa. „Ehm, toto je... všetko?“ Jane skúmala pohľadom cestoviny s krevetami, ktoré Faith vybrala. „Mrzí ma to, ale ja som vegánka. Vlastne som rawistka.“

Ach bože! Vegánka! Život bez cheeseburgerov? To je smutné. „Dobre, niečo vám nájdem.“ Katering určite priniesol aj misu pre vegetariánov.

„A čo je to rawistka, zlatko?“ starký zapojil svoj šarm (aby ešte viac podráždil starkú).

„Jem len surovú stravu,“ odvetila Jane.

„Prečo?“ spýtala sa pani Johnsonová. „Ste chorá?“

„Ach nie, jednoducho sa mi to zdá zdravé,“ vysvetľovala Jane a Faith medzitým požiadala čašníka, aby priniesol misu so zeleninou. „Ďakujem, Faith. Toto stačí.“ Nabrala si plnú hršť baby karotky a začala si ju hádzať do úst ako pukance, odušu chrúmajúc. A znova si nabrala, tentoraz za hršť na pásiky nakrájaného zeleru. Ústa jej pracujú rýchlejšie ako drvička dreva, prebleslo Faith hlavou a zamračila sa, keď zelenina z misy zmizla.

„Vy jete surové mäso? To nemôže byť veľmi zdravé,“ vyhlásila starká.

Jane na chvíľu prestala šrotovať zeleninu. „Mäso nejem. Len surovú zeleninu a ovocie.“

„A čo chlieb?“ spýtala sa Abby.

„Nie! Glutén je hotový jed.“ Nabrala si ďalšiu hršť karotky a

šrotovala ju, až jej od úst lietali oranžové ívery. „Mali by ste to skúsiť. Odvtedy nemám problémy s hlienmi. Ani zápchu.“

Otec nahodil výraz, ktorý prezrádzal, že by sa najradšej niekam ukryl, a Ned sa zadúšal smiechom. Faith si všimla, že Jane má veľmi silné zuby. Misa so zeleninou mala vystačiť pre dvadsiatich, ale takýmto tempom ju Jane o chvíľu zmastí a potom sa zrejme pustí do stola, lebo ten, dúfajme, neobsahuje glutén.

„Faith,“ Pru dopila víno, „kde je Colleen a tvrdý alkohol? Hovorila si, že budeme mať otvorený bar, nie?“

Áno, kde sú Connor a Colleen? Faith pozrela na mobil.

Nijaké správy. Rýchlo poslala esemesku, či nepotrebujú pomoc. Pomaly je čas večierka. Ospravedlnila sa a začala klásť na stoly pokryté svetlomodrými obrusmi kvetinové aranžmány.

Prudence k nej pristúpila s krevetou v každej ruke. „Je tu krásne,“ povedala. Oblečené mala slávnostné nohavice a biely pulóver s hlbokým výstrihom, k tomu pracovné baganče. Na hrdle sa jej vynímal pôsobivý fialový cucflek.

„Ďakujem,“ odvetila Faith. „Takže s Carlom to vyzerá dobre?“

Pru pokrčila plecami. „Áno aj nie. Vykopla som ho.“

„Čože? Prečo?“

„Minule v noci sme to robili, chápeš? Dobrý Starý manželský sex, nič extra. Konečne. A vtedy povedal, že si to chce nafilmovať...“

„Čože?“

„Presne tak. A tak teraz býva u svojej matky. Pomyslela som si, že to mu pomôže.“

Faith prikývla, akoby to chápala. „Ehm... vieš, máš veľký cucflek.“

„Vážne? Dofrasa, mala som sa pozrieť do zrkadla. Ale odvieďa si tu skvelú prácu!“ Naliala si ďalší pohár vína a pila ho ako vodu.

Dídžej sa spýtal, kde sa môže rozložiť, a Faith ho nasmerovala do kúta. Keď zodpovedala na dve otázky pomocníkom z keteringu, zažala svetlo pod javorom, otvorila dvere a v orechovom koláčiku našla starkého dolnú protézu. Kým ju odtiaľ

vyslobodzovala, starká sa rozčuľovala, že starký je orechy, hoci mu ich gastroenterológ výslovne zakázal. Kým Jane zošrotovala pomaly toľko surovej zeleniny, koľko sama vážila, Faith sa spýtala pani Johnsonovej, či si nechce dať trochu zeleniny, za čo si vyslúžila krivý pohľad gazdinej a hundranie, ľudstvo je vraj už natoľko vyvinuté, že si dokáže variť jedlá. Faith to pochopila ako áno, zbehla do nového domu, vyplienila chladničku, nakrájala červenú papriku, karotku a brokolicu a bleskurýchlo upratala kuchyňu, lebo pani Johnsonová neznášala, keď niekto nechal neporiadok v jej pracovnom priestore. Potom rezko vyšla hore Kopcom na vysokých podpätkoch a podarilo sa jej neporozsýpať nakrájanú papriku.

Čarovný večer. No namojveru! Potí sa, je to čarovné? A hostia sa pomaly začínali trúsiť dnu.

Honor podišla k Faith. „Je tu Lorena,“ zahundrala. „Myslela som, že o to si sa postarala.“

„Ja som ju nepozvala. Zrejme ju zavolať otec.“

„Pozri sa, v čom prišla, Faith.“

Lorena práve bozkávala starkého na líce, skláňala sa nad starým pánom a jemu to očividne neprekážalo. A Lorenine šaty... no, tá žena vážila najmenej metrák a mala aspoň šesťdesiat rokov, ale z nejakého dôvodu, ktorý bol proti prírode i Božím zákonom, si obliekla také priliehavé elastické šaty, že to vyzeralo ako druhá koža. S holým chrbtom. Aspoňže mala bombardiaky, tie bolo vidieť.

Faith zalapala po dychu. „To je... Uf, tá má teda guráž! Možno by jej ocko mal zaplatiť tie implantáty. Páni!“ Honor to nepobavilo. „Hovorila si, že mu niekoho nájdeš, Faith. Tá druhá ženská, tá záhradníčka, rozpráva, koľko ráz za deň serie, a Lorena prišla oblečená ako Lady Gaga. Nezmôžeš sa na nič lepšie?“

A odišla, Faith jej ani nestihla odpovedať. Len si vzdychla a šla privítať Lorenu. „Ahoj, srdiečko!“ zaburácala Lorena. „A koho to tu máme?“ Zagánila na Jane usadenú vedľa otca.

Jane prestala chrúmať. „Ja som priateľka,“ prezrela si Lorenu od hlavy po päty.

„Priateľka? A koho priateľka?“ zatiahla Lorena a zvrátila obočie.

„Chceli ste povedať čia priateľka, však?“ Jane sa upäto usmiala a vzala si ďalší kúsok zeleru.

„Mačacie zápasy,“ zamrmľal Ned, keď prechádzal popri Faith s mobilom v ruke.

Keď nabudúce prejavím túžbu usporiadať večierok, požiadam Pru, aby ma prílepila na stoličku, pomyslela si Faith.

A to sa ešte ani poriadne nezačal.

Osemnásť kapitola

Levi si obliekol sako od obleku, ktoré mal vyhradené na svadby a pohreby. Na oslavu manželov Hollandovcov bolo pozvané celé mesto vrátane veliteľa polície. Od toho večera, čo pobozkal Faith, ju viac nevidel. Keďže minulý víkend bol Kolumbov deň, Sarah bola doma a mesto zaplnili turisti, na jazere sa konala prehliadka dvojplôšnikov, na rínku ochutnávka vína, nemal voľno ani minútu. Hoci sám nevedel, čo by robil, keby mal náhodou voľno.

V pondelok večer odviezol Sarah do školy a cestou sa zastavili v Targete, aby jej kúpil nejaké veci na zútulnenie internátnej izby, vankúše a podobné dievčenské čačky. Potom vzal sestru a jej spolubývajúcu na večeru. Zdalo sa mu, že dievčatá spolu vychádzajú dobre.

Keď sa neskôr lúčil so sestrou, pokúšal sa povedať niečo o mame, čosi podobné, ako jej povedala Faith, ale nič sa mu nezдалo správne, a tak jej dal päťdesiat dolárov a povedal, aby usilovne študovala. Keď sa vrátil do Manningsportu, chcel vybaviť kopy papierov, čo sa mu nahromadili na stole na policajnej stanici, aj keď už bolo desať hodín večer. Premýšľal o Faith.

Áno, je... rozkošná. A on je chlap, je hetero a ona je príťažlivá žena a býva na tej istej chodbe ako on. A krásne vonia. A hoci kedysi ju považoval za otravné šteňa, bola... čosi viac.

To ešte neznamená, že s ňou chce chodiť. Ktovie, či vôbec chce s niekým chodiť. Rozviedol sa ani nie pred dvoma rokmi.

Skutočne by mal prestať myslieť na Faith.

Levi sa viezol hore Kopcom a odbočil na príjazdovú cestu do vinohradov, kam po dlhej poľnej ceste smerovalo viac áut. Naboku sa vynímala vkusná nová tabuľa so zlato-modrým logom: *Maštal' Volavka, 0,7 km.* Zakaždým ho prekvapilo, koľko pôdy vlastní Hollandovci.

Pozemok na hrebeni slúžil ako parkovisko. Členili ho kamenné múriky, ktoré vyzerali, akoby tam boli odnepamäti, hoci Levi si bol istý, že sú nové.

„Ahoj, Levi!“ Práve sa k nemu blížil Jeremy. Zrejme prišiel peši, veď býval v susedstve.

„Ahoj, Jer! Ako sa máš?“

„Veľmi dobre, kamarát. A čo ty?“

Levi počul od Emmaline, že minule boli u O'Rourkovcov Faith a Jeremy a dobre sa zabávali. Pri tej správe pocítil osteň žiarlivosti. Samozrejme, je to hlúposť. Oni dvaja sú starí známi, to predsa vie každý.

Ale to ešte neznamená, že to menej bolí.

Ľudia prúdili k vchodu na cestičku, pri ktorej sa týčili dva javory osvetlené zospodu malými reflektormi, takže žlté stromy zalievalo hrejivé zlaté svetlo. Cestička bola široká, z jednej strany sa ťahal kamenný múr a les osvetľovali malé mosadzné lampy. Zrazu zahúkala sova, z diaľky zaznieval žblnkot.

Vtom si Levi uvedomil, kde sú. Už tu kedysi bol. Pred dvanástimi rokmi obedoval s Faith asi sto metrov odtiaľto pri vodopáde.

„Už si tu niekedy bol?“ spýtal sa Jeremy ako nejaký jasnovidec. „Je tu skvelé miesto na plávanie.“

Aha, teda aj Jeremy tu bol. No jasné. On predsa chodil s Faith. „Neviem, možno,“ odvetil. Cestička sa mierne stáčala a obaja zastali.

„Páni!“ zvolal Jeremy.

Stavba pred nimi bola moderná i starodávna na múroch starej

kamennej maštale svietila priehľadná strecha, rozžiarená od svetla vnútri. Všade naokolo boli zospodu osvetlené stromy biela breza, strieborný javor, buk a orechovec. Boli tam kvetinové záhony, ale neboli presne usporiadané, skôr náhodne, akoby prirodzene. Pôsobilo to... no čarovné. Ako výjav z rozprávky.

„Levi! Jeremy! Som rád, že ste prišli!“ John Holland ich vítal pri veľkých vrátach osvetlených mosadznými lampášmi. Vedľa neho stáli dve ženy jedna mala šaty, ktoré vyzerali ako hnedé papierové vrece, druhá bola oblečená tak, že bolo lepšie nedívať sa na ňu. No jasné, Lorena Creechová v posledných týždňoch krúžila okolo Faithinho otca. „Len poďte dnu a pozrite sa, čo urobila naša Faith! Phyllis! Ako sa máš? Tá prechádzka bola celkom fajn, nie?“

„Neuveriteľné!“ zvolal Jeremy, keď prešli cez bývalé maštaľné vráta.

Vnútri bolo ešte krajšie. Lampy z vínových fliaš Volavky boli upevnené na kameni kovovými svorkami. Ďalšie vínové fľaše s odrezaným hrdlom stáli na stoloch a v nich boli lúčne kvety.

Ľudia sa premieľali, ukazovali prstom, híkali.

Zadná stena maštale chýbala a nad kopcom vyčnievala poschodová terasa. Stáli tam ďalšie stoly a ľudia obdivovali výhľad ponad osvetlené koruny, ponad polia až k jazeru, v šere len matne viditeľnému.

„Levi! Minule som zaznamenala, že okolo môjho domu prechádzal nejaký šofér rýchlosťou deväťdesiat kilometrov za hodinu,“ vyštekla pani Nebbinsová, ktorá vlastnila súkromný radar a telefonovala mu najmenej tri razy do týždňa. „Kedy nainštalujete na mojej ulici policajný radar?“

„Včera som tam bol,“ odvetil Levi.

„Mali by ste dávať viac pokút. Alebo tam rozsypať klince. To by ich spomalilo, za to vám ručím.“

„Phyllis, ste čoraz krajšia, ak je to vôbec možné,“ zamrmľal Jeremy a pobožkal ju na líce.

„Ach, Jeremy, vy klamárisko jeden!“ zvolala: „Už ste videli Faith? Je to ťažké? Ešte vždy je do vás zaľúbená? Asi áno,

chuderka. Počujte, vyskočilo mi koleno a tie cviky, ktoré ste mi kázali robiť, mi nepomáhajú, tak som s tým prestala.“

„Naozaj? A ako dlho ste ich cvičili?“

„Dva dni.“

„Teraz ste ma naozaj urazili,“ vyhlásil. „Pokojne sa sťažujte, máme na to celú noc, ale rád by som sa pozrel na terasu.“ Odviedol mrzutú starú paniu preč a ponad plece sa uškŕňal na Leviho. Škoda, že je gej, pomyslel si Levi. So ženami to naozaj vie.

Levi si vzal pohár s minerálkou a blúdil po miestnosti. Miestnosť voňala čerstvo napíleným drevom, trávou a jedlami. Lorelei z pekárne práve kládla kvety na čokoládovú tortu. Zakývala mu a usmiala sa. Pri bare obsluhovala Colleen, bar bol kamenný, s drevenou doskou navrchu. Suzette Minorová, ktorá vydávala tajomné zvuky a nosila zvodné nočné košeľe, po ňom pokukovala ponad okraj vínového pohára. Kde je Gerard? Počul, že s ňou chodí. Levi jej kývol hlavou, otočil sa a narazil do Faith.

„Ahoj,“ chytil ju za rameno, aby nespadla. Pokožku mala chladnú a hladkú.

Začervenala sa, červeň jej stúpala od výstrihu červených šiat (zmiluj sa) po hrdle do tváre. „Levi,“ zamrmlala.

Vlasy mala dnes večer vyčesané dohora, na ušiach sa jej hojdali dlhé zlaté náušnice. Keď naňho pozerala, hrýzla si peru pri tom pohľade mu elektrina vystrelila rovno do lona. „Ahoj.“ Uvedomil si, že ju ešte vždy drží, a pustil ju. „Dávno som ťa nevidel.“

„Veru nie.“

Ovzdušie akoby zhustlo a pulzovalo. Do nosa mu udrela vôňa horúceho koláča a hlavou sa mu mihla predstava, že s ňou sexuje pri stene.

„Faith! Tvoj starký ma práve obliat vínom,“ sťažovala sa pani Hollandová a narušila čaro okamihu. „A videla si tú Lorenu? To sú teda šaty! Čo nemá zrkadlo? Ach, zdravím, Levi. Faith, môžeš ma nejako osušiť?“

„Ja... jasné, starká.“ Odviedla starú paniu preč. Keby sa obzrela ponad plece, pomyslel si Levi, asi by to s ňou naozaj urobil pri stene.

Obzrela sa a zastrčila si za ucho prameň vlasov.

Vtedy k nej podišiel otec, Faith prikývla a čosi mu povedala. Poutierala starú mamu, pobožkala ju na líce, vyhládala čašníka a poslala ho za niekým. Naliala pohár vína a podala ho pani Robinsonovej, vzápätí sa zasmiala na čomsi, čo povedala.

A hoci robila tisíc vecí odrazu, starala sa o desať ľudí naraz, znova sa naňho obzrela. A potom sa usmiala.

Tentoraz pocítil ten otras v hrudi. Faith Hollandová sa naňho usmievala neďaleko od miesta, kde ju pred rokmi prvý raz pobožkal.

„Je fakt talent, čo?“ pochválil ju Jeremy, keď sa k nemu vrátil z terasy. „A ten dizajn! Nádhera! Honor mi vravela, že už má sedem rezervácií na svadby na budúce leto.“

„Ahoj, Levi, ahoj, Jeremy!“ pridala sa k nim Abby Vanderbeeková s Helenou Meeringovou. Helena mala čerstvý vodičský preukaz, a už dostala pokutu a prísnu prednášku od veliteľa polície, ona to však prijala so smiechom. „Nechcete si s nami zajesť?“ spýtala sa Abby.

Helena sa usmiala a prihládzala si vlasy, ako to dievčatá niekedy robia. „Vidím, že ste si nepriviedli partnerku, pán veliteľ.“

„Správaš sa nevhodne, Helena,“ poznamenal. „Kde máš rodičov?“

„Len vyzeráte osamelo, to je všetko,“ odvetila Helena. „Okrem toho chalani v našom veku sú nudní a nezrelí.“

„Ja vám budem robiť spoločnosť, dámy,“ ponúkol sa Jeremy.

„Nie ste gej?“ spýtala sa Helena.

Abby chytila Jeremyho pod pazuchu. „Gejovia sú najlepší spoločníci, Helena. To vie každý.“

Levi si všimol, že Faith sa nakoniec usadila s Jeremym a so svojou neterou, ako aj s niekoľkými členmi rodiny Hollandovcov. Levi si sadol k stolu s rodinou Hedbergovcov. Andrew, ktorý mal tuším deväť rokov, bol fascinovaný Leviho vojenskou minulosťou a nemilosrdne ho dusil. „Zabili ste niekedy niekoho?“ spýtal sa chlapec.

„Andrew,“ dohovárala mu jeho matka.

„Strieľal som iba na zlých,“ odvetil Levi ako vždy. „Mal by si niekedy prísť na policajnú stanicu, Andrew. Dovoliť by som ti sedieť vzadu v hliadkovacom aute.“

„To vážne?“ zvolal chlapec. „Paráda!“

Levi sa ospravedlnil a šiel si vziať z baru druhý pohár minerálky. Vtedy ktosi zapískal a všetci upriamili pohľady dopredu, kde stála Faith s mikrofónom v ruke a vyzerala na zožratie.

„Ďakujem vám všetkým, že ste prišli,“ začala. „Môj otec je ostýchavý a hanbí sa niečo povedať,“ vtedy sa ozval smiech, „a tak ma požiadal, aby som ho zastúpila. Predovšetkým by som vám rada povedala, akí sme šťastní, že ste si dnes večer našli čas, aby sme spolu oslávili šesťdesiate piate výročie svadby mojich starých rodičov.“ Ozval sa potlesk.

„Nech ich Boh žehná!“ zaburácala Lorena v cisárskych šatách, ktoré všetko odhaľovali. „Dúfajme, že si to ešte spolu rozdávaajú. Do toho, seniori! Hurá!“

Levi si pomyslel, že bude musieť dohliadnuť, aby nešoférovala.

Faith sa bolestne usmiala. „Ehm, no teda, Lorena. V každom prípade sme chceli, aby ste videli bývalú maštal' Volavku, ktorá je vám k dispozícii na všetky slávnostné udalosti. V devätnástom storočí tu naozaj stála maštal', kde sa dojili kravy, stavba však v roku tisícdeväťstodvanásť vyhorela, lebo moja prastará matka sem poslala spať prastarého otca, pretože sa pohádali. Prastarý otec zrejme zhodil sviečku a bolo to. Údajne len tak-tak vyviazol živý a stavím sa, že už nikdy si nepohneval prastarú matku.“ Prítomní sa srdečne zasmiali.

Levi pozrel na Jeremyho, ten sedel o pár stolov ďalej. Usmieval sa, očami visel na Faith, tváril sa ako zaľúbenec.

„Som otcovi skutočne veľmi vďačná, že mi dal príležitosť premeniť tieto priestory na čosi nové, a neviem si predstaviť lepší spôsob, ako Volavku slávnostne otvoriť, než oslavou výročia mojich starých rodičov. Takže ďakujem vám všetkým. A teraz by

starý otec rád povedal pár slov svojej krásnej neveste.“

Hostia zaachkali, potom zatlieskali, starý pán Holland zatiaľ podišiel k Faith. „Ďakujem, srdiečko,“ usmial sa. „Podľa mňa len málo ľudí môže povedať, že boli ženatí alebo vydaté šesťdesiatpäť rokov. Ale ja veru som toľko ženatý.“ Zmlkol a s úsmevom hľadel na hostí. „Kde som urobil chybu?“

Ozval sa výbuch smiechu.

„Ľudia mi hovoria: John, nechápem, ako to robíš. A ja im vždy poviem: Pozrite sa na moju manželku. Má tvár svätca! Teda svätého Bernarda!“

Levi pozrel na pani Hollandovú, hľadela ako hrom do duba (a skutočne pripomínala psa bernardína).

Faith priskočila k starému otcovi a čosi mu pošepla, ale on len pokrútil hlavou a odstúpil od nej. „Tuná Faithie chce, aby som si zatancoval s manželkou,“ vyhlásil, „ale ako by som mohol? Ona má obe nohy ľavé a ja mám na reťazi guľu!“

„Ja si s vami zatancujem, zlatúšik!“ zakričala Lorena. Tie gumené šaty, bože dobrý! Pristúpila k pánovi Hollandovi. „Pustite hudbu!“ prikázala. Dídžej poslúchol a z reproduktorov zazneli úvodné akordy *Sexy Back*.

„To už je voľačo!“ zvolal pán Holland a na Leviho zdesenie (zrejme aj na zdesenie všetkých živých ľudí) Lorena sa začala obtierať starým plochým zadkom o zadok Faithinho starého otca, ten zdvihol päste do vzduchu ako správny beloch a natriasal sa do rytmu skladby Justína Timberlaka, ktorá sa Levimu vždy páčila. Doteraz.

Faith znova priskočila a tvárila sa ustarostené. „Mohli by ste zastaviť tú hudbu, prosím vás? Lorena, sadnite si, dobre? Prosím! Mohli by ste prejsť... tamto? Ďakujem.“ Vzala mikrofón starému otcovi z ruky. „Fajn, starký, ďakujem. Sadni si.“ Zastrčila si vlasy dozadu a pokúsila sa o úsmev. „Ehm, niekedy to s humorom netreba preháňať, však? Oci? Nechceš niečo povedať?“

Otec len pokrútil hlavou.

„Nie? Určite? No dobre. Ehm... starká? Čo ty?“

„Pozná tu niekto dobrého rozvodového právnik?“ vyslovila

veľmi nahlas.

Faith zmraštila tvár. „No dobre.“ Zhlboka sa nadýchla. „Viete čo? Nedávno som dva týždne bývala u starých rodičov a niečo vám poviem. Možno to nie je, ehm... veľmi romantická dvojica, ale vzorne sa jeden o druhého starajú.“ Odmlčala sa a pozrela na starých rodičov. „Starký možno nenosí starkej kvety, ale každý večer jej nachystá hrnček, vloží doň vrecko čaju a jednu lyžičku cukru, takže ráno už stačí len zaliať ho vodou.“

Levi kedysi takto pripravoval čaj Nine.

„A moja stará mama,“ pokračovala Faith, „každý deň varí večeru, sleduje starkému cholesterol a podobné záležitosti.“

„V takéto večery, ako je dnes, nechápem prečo,“ poznamenala pani Hollandová a hostia sa zasmiali.

„Možno moji starí rodičia nie sú ako vystrihnutí z reklamy, ale celý svoj život obrábali túto pôdu, nikdy nepredali ani ár zeme, hoci niekedy nastali aj ťažké časy, keď prišli o celú úrodu pri krupobití alebo keď boli také dažde, že hrozno zhnilo na koreni.“ Obrátila sa k otcovi. „Vychovali môjho otca, a keď nám zomrela mama, pomáhali mu s deťmi.“ Zmlkla. „Možno láska neznamená len raz za čas kyticu ruží. Možno to znamená, že človek vydrží aj v ťažkých časoch, keď je nahnevaný či unavený.“

V miestnosti zavládlo ticho. „Starká, starký, vybrala som pieseň špeciálne pre vás. *And I Love You So* od Perryho Coma, tvojho obľúbenca, starká.“ Faith zdvihla pohár. „Tak teda, ľudkovia, ehm... na mojich starých rodičov. Všetko najlepšie k vášmu výročiu, starká a starký.“

„Na zdravie, na zdravie,“ mrmlali hostia.

Dídžej pustil skladbu. Manželia Hollandovci sa ani nepohli. „Teraz máte tancovať, starký, starká.“

Ale oni len stáli bez pohybu.

Zrazu Lorena Creechová vyskočila na nohy tak prudko, až prevrhla stoličku. „Kto ste?“ zvrieskla a ukazovala na ženu vo vrecovitých šatách. „Vy nie ste jeho partnerka! Ja som jeho partnerka!“

Namojveru, tuším vytiahla kľúče.

„Páni!“ vzdychla Faith. „Dnes večer je tu naozaj zábava. Ehm, užite si tú hudbu.“ Kývla na dídžeja, ten pustil hudbu hlasnejšie, odložila mikrofón a vyšla von.

Chudera, dala si s tým toľko práce a teraz jej večer pokazili nespôsobilí dospelí. Ale niekoľko párov predsa len vyšlo na parket.

Levi prešiel k stolu Hollandovcov. „Ako to myslíš, že spolu nechodíme?“ vyčítala práve Lorena Faithinmu otcovi. „Pravdaže spolu chodíme!“

„Mrzí ma, že došlo k nedorozumeniu,“ John zvrátil tvár. „Nechodíme spolu. Je mi to ľúto.“

„A právom,“ vyhlásila pani Johnsonová. „Vaše deti vám už celé týždne hovorili, čo je to za ženu, ale počúvali ste ich? Nie veru, nepočúvali.“

„Má lepší vkus, prečo by chodil s vami,“ zamrmala žena vo vrecovitých šatách a Lorena sa nadula.

„Zvezie vás niekto domov, pani Creechová?“ spýtal sa Levi a usiloval sa nedívať priamo na ňu. „Nechcem, aby ste šoférovali.“

„Zavolám si taxík, pán Škrobený. Nijaké strachy. Nikdy nešoférujem, keď si vypijem.“

„Ja nikdy nepijem,“ ozvala sa druhá žena upäto.

„To je mi jasné!“ vyhlásila Lorena. „Ste priveľmi zaujatá svojimi hlienmi! Stačilo! Odchádzam. John Holland, zlomil si mi srdce.“

„Mrzí ma to,“ John si utieral z čela pot. „Ehm, Jane, asi by som mal povedať aj vám, že s nikým nechodím. Je mi to ľúto.“

„Prebohaživého!“ zvolala žena vo vrecovitých šatách a hodila obrúsok na stôl. „Aj ja odchádzam. Strata času.“

„Ale aspoň vás tu nakrmili, čo?“ poznamenala pani Johnsonová. „Niežeby som mala radosť, keď som videla, ako šrotujete dve kilá surovej zeleniny. John, pokiaľ ide o ženy, ste korunovaný somár. Taká škoda!“

Tie dve ženy odišli napočudovanie spolu a nič netušiaci dídžeja znova pustil pieseň Perryho Coma. Levi sa sklonil, aby sa porozprával s manželmi Hollandovcami. „Počujte, vy dvaja,“

začal, „Faith sa veľmi usilovala, aby sa tento večierok vydaril. Čo keby ste si spolu zatancovali a ukázali jej, že si jej prácu vážite?“ Pozrel na nich najprísnejším pohľadom veliteľa polície.

„Kto by už len chcel s ním tancovať?“ vyprskla pani Hollandová.

„Mám hroznú artritídu, to ma úplne ničí,“ odvetil jej manžel.

„Tak sa aspoň trochu pohybuje dookola,“ navrhol Levi. „Už len kvôli Faith, ak nie pre nič iné. Ona vás zbožňuje, obidvoch.“

Na chvíľu zavládlo ticho.

„No dobre, tak teda poďme,“ povedala pani Hollandová. „Má pravdu. Faith to zorganizovala kvôli nám, ty nevďačník.“

„Nie som nevďačník. Mne sa páči, čo tu urobila.“

„Dokážte to,“ vyzval ho Levi. „Tak hore sa.“

„Ach jaj, utrpenie pokračuje,“ vzdychol pán Holland.

Vstal a vystrel ruku k pani Hollandovej, tá ho chytila pod pazuchu.

Pieseň pustili tretí raz, a keď starí Hollandovci zaujali postoj, Levi si bol takmer istý, že sa usmievajú.

Ale Faith nevidel nikde.

Faith si našla miesto pod terasou, tam ju určite nikto nenájde, tým si bola istá. Tráva bola studená a vlhká, ale čo po tom? Vždy lepšie skryť sa tu a zamazať sa od trávy než sa vrátiť na večierok. Keby ju našli, možno by sa rozzúrila a pichla by niekoho vidličkou do oka.

Poriadne si odpila z fľaše, ktorú si privlastnila.

Keby tak ešte žila mama.

Hoci Faith vedela, že to nemá zmysel, predstavovala si, aké by to bolo, keby tam bola mama. Položila by si hlavu na otcovo plece a zašepkala by mu čosi, čo by ho rozosmialo. Neboli by nijaké Loreny ani vegánske maniačky, mama by zapôsobila svojím čarom na starkú a starkého, pomohla by Honor, aby sa uvoľnila, smiala by sa s Pru, tancovala by s Jackom a možno, iba možno, by prehodila pár slov aj s Faith.

Žiaľ ju zahalil ako ťažký rubáš. Chýbala jej matka.

„Ahoj.“

Faith sa strhla. „Ahoj,“ spakruky si rýchlo utrela oči.

„Popíjaš tu sama?“ spýtal sa.

„Áno. Dnes večer mám na to právo.“

Levi si prisadol k nej. „Takže toto bolo...“ Nedopovedal.

„Desivé?“ nadhodila a znova si odpila. „Namojveru, čo iné by sa na to dalo povedať?“

„Pamätné.“ V hlase mu možno znel smiech, ale bolo priveľmi tma, aby to videla.

„Pamätné, to je naozaj lepšie.“

„Ty si tu plakala?“ spýtal sa ticho.

Z neznámeho dôvodu jej znova zovrelo hrdlo. „Tak trochu.“

Na to nič nepovedal. Nič nehovoril, ale dobre jej padlo, že je pri nej. Zrazu jej bolo zima. Ktovie, čo by povedal, keby si oprela holé plece o jeho plece.

„Vieš, že tancujú?“ nadhodil po chvíli.

Pozrela naňho. „Naozaj?“

„Áno.“

„Hm, dobre.“ Pozrela si na ruky. Vodovzdorná maškara nevzdorovala slzám.

Zhora sa ozýval prenikavý hlas mladého Michaela Jacksona. Nohy dupotali viac-menej do rytmu, čo svedčilo, že ľudia tancujú.

„Je tu krásne, Faith,“ zamrmal Levi a Faith skrútila prsty v topánkach, lebo... no, lebo ju šiel hľadať.

„Ďakujem,“ zašepkala a pozrela naňho v slabom svetle. Dočerta! Levi Cooper v obleku. Nikdy ho v obleku nevidela, iba v slávnostnej uniforme. Ruky mal zopäté pred sebou, hľadel na ňu. „Dobre sa bavíš?“ spýtala sa.

„Teraz áno.“

Pri jeho slovách jej znova zovrelo žalúdok. „Vyzeráš príťažlivo, Levi.“

Naozaj tak vyzeral. V ospalých očiach sa mu zračil smiech. Aspoň sa jej zdalo. Naklonil sa, plecom sa jej dotkol pleca a zrazu sa jej rozhorelo celé telo. „A ty si naozaj krásna, Faith,“ zamrmal.

„Ďakujem.“

Dlho na ňu hľadel, potom zdvihol ruku a dotkol sa jej hodvábných vlasov na šiji, trochu sa pritom zamračil, akoby sa nikdy nedotýkal ženy na tom mieste. Faith preglgla, na tele jej naskočili zimomriavky, svaly akoby sa premenili na huspeninu. Levi jej hľadel na šiju, na mihalnice mu dopadalo svetlo zhora. Stupnica nudy teraz neexistovala.

Ústa mal tak blízko, stačilo sa len trochu nakloniť a pobožkať ho, cítiť ten príjemný tlak, chvíľu vzrušenia, keď jej vlkzne jazykom do úst a dotkne sa jej jazyka.

Áno, keby Faith nabrala odvahu, mohla pobožkať Leviho Coopera, chlapca, ktorého poznala celý život, chlapca, ktorému sa nikdy nepáčila.

Ale ani sa nepohla, hypnotizoval ju ten nežný dotyk na šiji. Mohol by to robiť celú noc a ona by len sedela a netúžila by po ničom inom.

Ibaže ona túžila.

„Tak poď,“ navrhol Levi, vstal, podal jej ruku, postavil ju na nohy a vyviedol ju spod terasy ku vchodu do Volavky. „Len sa na to pozri.“ Stál za ňou, nedotýkal sa jej, ale bol dosť blízko, aby cítila jeho teplo.

Starí rodičia tancovali. Michael Jackson dospieval a teraz Rolling Stones hrali *Beast of Burden*. Otec tancoval s Honor, Colleen so starým pánom Iskinom, Abby s Helenou a obe dievčatá sa smiali.

A starí rodičia sa pri tanci rozprávali a smiali.

Faith cítila, ako sa jej na tvári usádza úsmev. Dokázala to. Vyzeralo to... krásne. Čarovné.

„Chceš odtiaľto odísť?“ spýtal sa Levi. Na krku ju hrial jeho dych.

Večierok potrvá možno ešte hodinu. Pracovníci katering-u upracú riad a výzdobu, všetko je vyplatené, a zajtra sem aj tak príde. Inými slovami, jej úloha sa skončila.

A Levi Cooper ju pozýval, aby šla s ním, a v očiach sa mu zračil prísl'ub... a zrazu zúfalo zatúžila ísť za tým pokušením.

„Dobre,“ zašepkala.

Devätnásta kapitola

Pokiaľ išlo o zvädzanie... ľahšie sa o tom hovorilo, než robilo naozaj.

Boli doma už osemnásť minút a jediný, kto zaznamenal nejakú akciu, bol Blue ten sa vyslovene prílepil Levimu na nohu, len čo vstúpil dnu. Našťastie, Faith požiadala Eleanor Rainesovú z prízemia, aby s ním šla na prechádzku. Ellie neraz dala najavo, že toho psa obdivuje, takže Blue bol na noc vybavený. Ešte šťastie, že mala toho psa, lebo rozhovor viazol.

Levi sedel na gauči, podarilo sa mu úspešne ukončiť kefovanie (teda, iba Blueovo), teraz ho škrabkal za ušami a jej maznáčik naňho zbožne hľadel s tenisovou loptičkou v papuli. Faith sa opierala o pult, popíjala vodu s ľadom.

Možno sa mýlila, pokiaľ išlo o Leviho úmysly. Možno Levi netuší, ako veľmi chce, aby to, ehm, s ňou robil? Ak áno, prečo tam len tak sedí? Ako pri tom ľudia postupujú? Mala by mu to oznámiť? Páni, ale je nervózna! Srdce jej búšilo, ruky sa jej chveli, žalúdok jej skrúcalo. Kde sa podel ten hrejivý pocit roztápania, hm?

Čo teraz, čo teraz... S Jeremym mali desiatky rozhovorov na túto tému, a nikdy to naozaj neurobili, ale zrejme to nebola typická dynamika vzťahu muža a ženy.

Skutočnosť je taká, že Levi ju pobožkal. Dva razy. Tri razy, ak rátať ten bozk pred desiatimi rokmi. A pohládzal ju po šiji. Okrem toho mu pred deviatimi minútami volala sestra a nechal zapnutú odkazovú schránku.

No dobre, Faith sa rozhodla ísť na vec. Viac-menej.

„Čo takto začať túto párty?“ povedal ktosi a, dofrasa, boli to jej vlastné ústa, ktoré sformulovali tie smiešne slová.

Levi na ňu chvíľu len pozeral. „Naozaj?“

„Sklapni, Levi,“ vyhrkla a tvár jej horela. „Chceš ísť na vec alebo čo? Ach bože, hovorím ako štetka. Vieš čo? Môžeš odísť.“

Nebudem ti to zazlievať. Mimochodom, v telke práve beží *Budúca americká topmodelka*. „

Blue zaštekal, radostne zavrtel chvostom, ide jeho obľúbená šou!

Levi vstal. Faith búšilo srdce tri razy rýchlejšie. Áno, áno, už ide. K nej alebo k dverám? Ach bože, k nej. Na perách mu pohrával úsmev, ale možno si to len predstavovala, a v očiach mal ospalý, neuveriteľne sexi výraz. Vzal jej pohár z ruky a položil ho na pult. Už keď sa jej prstami obtrel o ruku, podlomili sa jej kolená. Vdýchla vôňu jeho mydla že by Ivory? Ktovie. Ale voňal dobre. *Sústred' sa, Faith, sústred' sa. Pred tebou stojí heterosexuál. Urob niečo.*

Neurobila nič. Akoby stuhla. Pri nechťovom lôžku mala kožtičku, ktorú by si mohla odtrhnúť. To by bola zábava. Vždy ľahšie než toto. Keď išlo o mužov, skutočne nevedela, čo robiť. Možno by napokon bolo najlepším riešením pozrieť si *Budúcu americkú topmodelku*.

Levi položil ruky na pult a mal ju v pasci, hoci sa jej ani nedotkol. Bol možno dva centimetre od nej, celý horúci od testosterónu. Faith preglgla a znelo to ako výstrel z pušky.

„Radšej by som zostal,“ zamrmal.

Potom prekonal tú medzeru medzi nimi a jeho horúce, tvrdé telo v nej vyvolalo šok. Ústami našiel jej ústa.

Bolo by to skvelé, ibaže to zaváňalo sexom.

Pokúsila sa zošpúliť ústa, ale nebolo to ono. Čo má presne robiť?

„Uvoľni sa,“ zamrmal Levi a vtedy si uvedomila, že ju prestal bozkávať a ona len stála a zatínala ruky do pästí.

„Dobre,“ oblizla si pery. *Uvoľni päsťe, uvoľni päsťe*. Uvoľnila ich. „No dobre teda, robím, čo viem. Poďme ďalej, znova ma poboškaj.“

Zdvihol obočie. „Si si istá?“

„Áno, prosím ťa. Poboškaj ma, prosím.“ No super, teraz ho prosí.

Tie krásne zelené oči mal teraz privreté a nakláňal sa k nej,

tvrdými svalnatými ramenami si ju privinul. Potom pritisol znova pery na jej pery, tentoraz nástojčivejšie, a Faith sa usilovala opäťovať mu bozk, ale nevedela dýchať!

Vzdychol a znova a odtiahol. „Aký máš problém, Faith?“

„Nemám problém,“ vyštekla. „Možno ty máš problém. Možno nevieš bozkávať až tak úžasne, ako si myslíš. Alebo si možno robím obavy, že sa ráno budeš nenávidieť. Chápeš, už si ma pobozkal dva razy, a nikam to neviedlo, tak možno ty máš problém. Kriste!“

Uprene na ňu hľadel. Blue sa rozvalil na dlážke hore bruchom. Hodiny tikali. Páni, toto je trápne!

„S koľkými mužmi si doteraz spala?“ spýtal sa Levi.

Dofrasa! Teraz ju dostal. „Ehm, vrátane teba?“ Cítila, ako jej hrud' doslova vybuchla v plameňoch.

Zvraštil obočie a na tvári sa mu zračil neveriacky výraz, ktorý tak často vídala počas strednej školy. „My sme spolu nespali, Faith.“

„Nie, to viem. Máš pravdu, to nepopieram.“ Na chvíľu zatvorila oči. *Budúca americká topmodelka* možno by to bolo naozaj lepšie.

„Tak teda koľko, ak nerátame mňa?“

Faith prikývla, akoby uvažovala, a usilovala sa nájsť niečo istejšie, než bol Leviho výraz. Chladničku alebo misku plnú zelených jablák, ktoré vyzerali na trhu tak lákavo, no v skutočnosti boli veľmi kyslé. Mala by ich vyhodiť. „Počkajme,“ odvetila. „Ehm... s jedným.“

Srdce akoby sa jej od hanby scvrklo.

Pozrel na ňu a ani nežmurkol. Ešte aj jeho mihalnice vyzerali opovržlivo.

„S jedným,“ zopakoval.

„Áno.“

„Ty si spala iba s Jeremym?“

„Presne tak, pane.“ Tvár mala takú horúcu, že by sa na nej dal upiecť hemendex. Cudnosť je pekná. Byť akurátna, pokiaľ ide o životné rozhodnutia to je skvelá vlastnosť.

Tento večer sa nevyvíjal tak, ako plánovala.

„Pozri,“ povedala možno ostrejšie, než chcela. „Od rozchodu s Jeremym som nestretla nikoho, kto... Teda, niežeby som nemala, chodila som s dvoma mužmi, ktorí...“ Nadýchla sa a donútila sa pozrieť priamo na Leviho ten iba čakal s tým čudným výrazom na tvári. „Nechcela som sa s niekým vyspať len preto, aby som sa vyspala,“ dokončila.

To boli slová, pri ktorých by muž najradšej utiekol. Najmä muž ako Levi, ten jej pripadal presne ako muž, ktorý sa vyspí so ženou len preto, aby sa vyspal.

Pravdupovediac, Faith sa chcela najprv zaľúbiť. Koniec koncov za posledných jedenásť rokov si celých osem rokov predstavovala, že bude spať iba s jedným mužom. Či už Jeremy bol gej alebo nie, ľúbil ju a ona ľúbila jeho.

Do Leviho nebola zaľúbená. A Levi nebol zaľúbený do nej.

Toto je absurdné. Zo všetkých chlapov, ktorých si mohla vybrať, Levi ozaj nebol kandidát na manžela a otca jej rozkošných detičiek. Po a) nepáčila sa mu, po b) hm, ktovie, čo je po b. Či už bol, alebo nebol sexi (rozhodne bol), pravdepodobne to nie je chlap, ktorý...

Zdvihol ruku, chytil jej bradu a študoval ju s nečitateľným výrazom na tvári obočie zvrátené, mračil sa ako vždy. Faith preglgla, v hrdle jej vyschlo.

„Chceš sa so mnou vyspať, Faith?“

Tá otázka ju prekvapila. Hovoril tichým, nežným hlasom a Faith pocítila zvieranie žalúdka. „Áno, ak nemáš nič proti tomu,“ zašepkala. Trochu sa usmial, prešiel jej palcom po spodnej pere a ona sa chvejivo nadýchla. Potom jej odopol sponu, ktorá jej držala vlasy, takže sa jej rozpustili po chrbte. Levi pomaly, starostlivo sklonil hlavu a pobožkal ju na krk, objal ju a, ach bože, ústa mal hrejivé a nežné, mala pocit, akoby jej údmi kolovalo roztopené zlato, oťaželi jej, nabité elektrinou. Kostí akoby sa jej rozplynuli, zaklonila hlavu a zrazu len trhane dýchala.

Nevedela, čo s rukami. Levi vzal jednu do svojich rúk a pobožkal ju na dlaň, potom si priložil jej ruku na hrud', cítila

pomalé, tvrdé búšenie srdca. A keď sa jej teraz ústami dotkol pier... teraz to bolo správne. Prsty jej zaboril do vlasov, privinul si ju a bol pevný ako žula, krajne nebezpečný a absolútne bezpečný. Otvorila ústa, vzdychla a on to využil, ochutnal ju a vnímala to horúce zlato ešte intenzívnejšie. Rukami mu prechádzala po rebrách, cítila, ako mu svaly hrajú pod pokožkou, pevnejšie jej chytil hlavu a jeho bozk bol náruživější, vášnivejší. Faith sa nebezpečne podlomili kolená, z hrdla sa jej vydral vzdych.

Potom sa odtiahol a Faith chvíľu trvalo, kým otvorila oči. Dýchala prerývane, on takisto. Jeho oči... spálňové oči. To bol správny výraz.

„Si si istý, že sa so mnou chceš vyspať?“ spýtala sa zadýchané. Odhrnul jej vlasy z tváre. „Som si istý.“

Zahryzla si do pery. „Tak teda dobre. Vezmi ma do postele.“

„Rozmýšľal som o stene.“

„Bože dobrý!“ vyhrkla. Zlatá horúčava zosilnela. „Fajn, ako ty chceš. Ty si expert.“

Pomaly sa usmial, krv jej pulzovala ešte silnejšie. Potom sa sklonil a zdvihol ju, takže jej nohy ho objali z vlastného rozhodnutia, a Levi Cooper urobil to, čo sľúbil.

Nakoniec sme skončili v posteli a bolo to príjemné, premýšľal Levi. Pri stene to šlo dobre, kým im Faithin pes nezačal hádzať ošklbanú tenisovú loptičku k nohám, na čo sa ona rozosmiala. Okrem toho vzhľadom na to, že Faith nikdy nespala s heterosexuálom, chcel, aby to bol pre ňu pamätný zážitok. Preskúmal ju, telo mala zvodné a nežné, pokožku smotanovobielu, ružovú, a vydávala pritom uspokojujivé zvuky, aj ona ho skúmala, blúdila mu rukami po tele a ústa mala nežné a sladké.

Keď bolo po všetkom, oči mala veľké, líca zružovené, pokožku vlhkú od potu, prevrátil sa na chrbát a privinul si ju, pričom v hrudi pocítil čosi silné.

Chvíľu mlčala. „Takže toto bol, ehm... typický sex?“ spýtala sa napokon.

Nie. „Viac-menej,“ odvetil a prstami sa pohrával s jej vlasmi. *Prečo si to povedal, ty somár? hrešil ho rozum.*

Pretože nechcel priveľa priskoro. To bolo všetko. Bol opatrný a opatrnosť znamená, že musí byť rozumný.

Pes sa rozhodol, že je čas ísť spať, vyskočil na posteľ a uložil sa im krížom cez nohy. „Neprekáža ti?“ spýtala sa Faith.

„To je v pohode.“

Oprela sa o lakeť a pozrela naňho. „Chceš odísť?“

Zažmurkal. „Vyhadzuješ ma?“

„Nie, ja len... neviem, či tu chceš zostať na noc. Ak áno, musím sa odlíčiť a skryť svoju, ehm, spodnú bielizeň.“

„Už som videl tvoju spodnú bielizeň. Aj bojové brnenie vyzerá pohodlnejšie.“

„Takto sa rozprávaš v posteli?“

„A ty?“

„Nemrač sa na mňa, Levi. Táto hra je pre mňa čosi nové.“ Cítil, ako mu šklbe kútikom úst. „Na to, že si v tom nová, si fakt dobrá.“

„Čuš!“ A začervenala sa. Vpečatil jej bozk na plece a bola ešte červenšia.

„Si krásna, nežná a voniaš ako koláčik. Čo ty na to?“

Usmiala sa. „Koláčik?“

„Áno. Na zjedenie.“

To ju zmiatlo. Stisla pery a odvrátila pohľad, bola pri ňom trochu vystrašená. „Zostaneš?“

„Chceš, aby som zostal?“

Pozrela naňho a znova odvrátila pohľad. „Dobre, ak ty chceš.“

Mohol jej povedať desať dôvodov, z toho deväť pravdivých, prečo by mal ísť domov. Mal službu. Mal kopu papierovania. Mal by odpovedať na maily. Mal by dokončiť žiadosť o grant. Mohol by sa previezť hliadkovacím autom po Manningsporte, aby jeho dobrí obyvatelia vedeli, že je tam. Pravdepodobne mal použiť niektorú z tých výhovoriek, lebo niečo iné je sexovať a niečo iné zostať na noc, a teraz sa mu zdalo priskoro, aby u nej nocoval.

„Jasné.“

„Skutočne chceš zostať?“

„Áno. A teraz už buď ticho a spi.“

Ešte chvíľu naňho hľadela, nepresvedčil ju a pocítil osteň výčitky. Chytil jej prameň vlasov a jemne potiahol, potom si položil jej hlavu na plece.

„Levi?“

Ženy. Večne musia rozprávať. „Áno?“

„Ďakujem, že si to so mnou robil.“

Zasmial sa. „S radosťou. Dobre si sa zabavila?“

„Čo myslíš?“

„Bola si hlučná, to väčšinou býva dobré znamenie.“ Zdvihla hlavu a pozrela naňho, medené vlasy jej padali do tváre. „No ale takéto voľáčo! Levi Cooper sa usmieva!“ Skutočne sa usmieval...

Pobozkala ho, najprv váhavo, potom menej váhavo a dlho ani jeden z nich nezaspal.

Okrem psa.

Dvadsať kapitola

Levi Cooper mal brucho ako rumpľu.

Niežeby Faith vyvaľovala oči. No dobre, tak trochu vyvaľovala. Ale aj Blue, lebo stále dúfal, že Levi mu bude hádzať loptičku aj sto ráz.

No Levi spal, a tak mohla vyvaľovať oči. Navyše ako by žena mohla odtrhnúť pohľad od takého dokonalého, krásneho tela? Ramená mal až absurdne mužné a svalnaté, hrud' pevnú, širokú. A tie tehličky na bruchu sa hypnotizujúco vlnili, boli až zázračne dokonalé.

Áno, Levi Cooper bol čosi ako čarovný jednorožec. Pravda, Jeremy bol úžasný. Hotová filmová hviezda, a veru Faith sa aj naňho rada dívala. Akurát nevedel, čo s ňou má robiť.

A Levi to vedel. Prisám fakt, že to vedel.

Sexovanie s heterosexuálom je rozhodne zážitok. Najmä s týmto heterosexuálom, lebo na jej prekvapenie nebol len sexi a zdatný milenec, on bol aj... milý. Nevedela to inak pomenovať. A

keď sa jej Levi Cooper s červenými lícami, so spotenými vlasmi a s nádhernými ramenami spýtal, či sa jej to páčilo... dokelu! Už len pri tom pomyslení bola vzrušená.

Ale bolo načas ísť. Musí ísť so psom na prechádzku, až potom sa môže znova vrhnúť na Leviho. A tak vyšla so psom zo spálne a obliekla si šaty, ktoré vybrala zo šatníka. Uvedomila si, že sa uškŕňa.

Dala variť vodu na kávu, schytila vôdzku pes najprv začudovane stuhol, potom sa rozbehol k dverám. „Áno, ideme von! Viem, je to vzrušujúce, čo?“ zašepkala (pretože v jej posteli spal nádherný chlap). Otvorila dvere a Blue vyletel von, kňučiac od vzrušenia.

Na chodbe stála Sarah Cooperová.

„Nevieš náhodou, kde je môj brat?“ vyhrkla Sarah ustarostené.

„Veru viem, zlato. Je, ehm... tam.“ Faith ukázala na svoje dvere.

„Včera večer som mu volala, ale nedvíhal,“ pokračovala Sarah.

„No, ja... on ešte spí.“

Sarah sa teraz už netvárila ustarostené, ale prekvapene. „Dokelu!“ zvolala. „Vy ste to robili? Vy spolu spávate?“

„Ehm... na to by ti možno mal odpovedať tvoj brat.“

„Áno! Sexuješ s mojím bratom. Páni moji, kde mám mobil? To musím dať na twitter.“

„Upokoj sa, Sarah,“ ozval sa Levi. Vzápätí vyšiel von, bielu košeľu nemal zastrčenú. „Ak to dáš na twitter, zabijem ťa.“

„Ty kokso, mne sa to fakt páči. Faith je oveľa milšia než G. I. Jane. Schvaľujem ti ju.“

„Super,“ odvetil Levi. Faith sa vďačne usmiala na Sarah. Vždy je dobré mať príbuzných na svojej strane.

Levi si zapravil košeľu. Škoda. Nahý vyzeral lepšie. „Mimochodom, čo robíš doma?“ spýtal sa sestry.

Sarah naňho vyjavené pozrela. „Levi! Tento víkend si mi dovolil prísť domov, zabudol si? Nezakázal si mi to.“

Levi sa nadýchol, zadržal dych a odvetil: „Správne. Tak choď dnu a neotravuj Faith. Hneď prídem.“

„Ja ju neotravujem,“ ohradila sa Sarah. „Zbližujeme sa. Pre prípad, že by som sa čoskoro stala tetuškou.“

„Sarah, bež dnu! Okamžite!“ Sestra poslúchla, a keď zatvárala dvere, urobila na Faith grimasu.

„Nehnevaj sa na ňu,“ dohovárala mu Faith.

„Nehnevám sa,“ odvetil, strčil ruky do vreciek a nevšimal si Blueovo zbožné kňučanie. Napokon Levi pozrel na ňu. „Ahoj,“ zamrmal.

Stačilo jedno krátke slovko a už bola namäkko. „Ahoj,“ zašepkala. Túžba akoby jej zadúšala hlasivky a zrejme aj racionálne myšlienky.

„Ako sa máš?“ spýtal sa.

„Dobre. A ty?“

Oči uprel na jej ústa. „Takisto dobre. Ale musím ísť.“ Tváril sa pochmúrne.

„Dobre.“

„Uvidíme sa.“

„Áno, keďže nebyvame ďaleko.“ Usmiala sa.

„Presne tak.“ Až vtedy si uvedomil, že žartuje, a vzal to na vedomie zdvihnutím obočia. Nato ju schytil, až zhíkla, a náruživu ju pobožkal. Potom ju pustil a zamrmal: „Do skorého videnia, susedka.“

A už ho nebolo.

„Ty sexi potvora,“ vzdychla Colleen na druhý večer a v očiach sa jej zračil obdiv. „Ty si sa vyspala s Levim Cooperom? No teda! Všetko mi porozprávaj! Koľko ráz ste...?“

„Len pokoj, pokoj.“ Faith sa oprela na sedadlo u O'Rourkovcov, iba pred chvíľou otvorili. Od tej noci Leviho Coopera nevidela, hoci dnes ráno o tretej znova cítila vôňu čokolády. Ale dnes nevidela jeho auto pred policajnou stanicou ani vzadu za Opera Housom, a tak predpokladala, že odviezol sestru do školy. Niežeby ho sledovala, hoci, áno, Sarah Cooperovú pozorovala na twitteri.

„Chcem počuť všetko do najmenších podrobností,“ vyhlásila

Colleen. „Dlhuješ mi to. Moja kamoška si užívala sex! Som taká šťastná!“

„Fajn, ale mohla by si hovoriť tichšie. To by bolo super.“

„Nikto tu nie je, zlatino.“

„Každú chvíľu môže prísť tvoj brat.“

„On sa neráta, však, Connor?“

„Presne tak.“ Connor sa vynoril z kuchyne. „Ahoj, Faith. Teší ma, že si užívaš.“

„Ďakujem, Con. Aj tebe, Colleen nepovedala si mi, že tvoj brat tu striehne.“

„Akú farbu šiat mám zvoliť na svadbu?“ spýtala sa Colleen. „Rozhodne mi dlhuješ úlohu hlavnej družičky, keď ma o ňu minule pripravil Jeremy.“

„Vieš čo? Je to len...“ Faith sa poobzerala dookola (pomaly sa trúsili dnu prví hostia) a stišila hlas. „Je to len druhý chlap, s ktorým som spala. Tak uberme plyn.“

„Viem, že je druhý,“ odvetila Colleen. „To je moja vina. Nemala som ti kupovať dospelácke hračky.“

„Pst! No tak! Nechcem, aby tvoj brat vedel takéto čosi!“

„Ale je to pravda,“ namietla priateľka a dala si výdatný dúšok kávy. „Som si istá, že inak by si bola už dávno sexovala. Tri roky je veľa.“

„S tým musím súhlasiť, Faithie,“ zakričal Connor.

„Vy dvaja ste teda tím,“ vzdychla Faith. No čo už? Ved' sú to len Coll a Con, dvaja na jedného.

„Tak aké to bolo?“ spýtala sa Colleen.

„Poviem ti to, iba ak stíšiš hlas.“

„Fajn,“ zašepkala Colleen. „Už je to lepšie?“

Faith sa usmiala. „Bolo to...“ Odmlčala sa. „Bolo to úžasné!“

„Super! Con, bolo to úžasné!“

„Jupí!“

Colleen šťastne vzdychla. „Takže ste zasnúbení, chodíte spolu alebo to bola len jednorazovka, ktorá sa viac nebude opakovať, a zostanete len priatelia?“

Faith chvíľu premýšľala. „Neviem. Rozhodne nie sme

zasnúbení.“

Colleen na ňu znalecky pozrela. „Si zaľúbená, čo?“

„Nie.“

„Nabetón si. Poznám ťa. Nesexovala by si s ním, keby si nebola.“

„Nie som. On je len... Teda, je to... No, mohlo by sa to stať.“
Znova cítila horúčosť v tvári. „Pozri, prišiel môj otec. Prosím ťa, neprezrad' mu, že som si trochu užila, ani mu nedaj jedlo, v ktorom budú jalapeños, lebo má reflux.“

„Ach, je tu aj Jack. Hurá!“

„Buď milosrdná, Coll.“

„Prišli nejako skoro, nie?“ ozval sa Connor od kuchynských dverí. „Jacka väčšinou nevidám pred siedmou.“

„Chcem si tu preklepnúť ženu, ktorú sa chystám dohodiť otcovi. Otec bude počúvať, tak mi len naznač palec hore alebo dolu.“

„Vy Hollandovci ste takí zlatí.“

Na druhý deň po večierku, kým sa Levi venoval sestre, Honor, Pru a Faith si podali otca. Honor bola hlavná inkvizítorka, pani Johnsonová trieskala hrncami a zásuvkami, aby zvýraznila nesúhlas. Otec sa priznal, že sa mu páčilo Lorenino „uletené správanie“, ale aj príležitosť porozprávať sa s niekým novým, no neveril, že je naňho taká prílepená, ako ho varovali deti. Netúžil znova vidieť ani vegánsku záhradníčku a vyhlásil, že je otvorený možnosti s niekým chodiť. Možno. Áno, odteraz bude robiť, čo mu povedia.

Faith sa nesmierne uľavilo.

„Jack,“ povedala, „braček môj, nemysli si, že som si nevšimla, ako si zdúchol z večierka.“

„A ty si nemysli, že som ťa nepočul odchádzať s Levim.“

„Len ma odviezol domov,“ namietla Faith a tvár jej doslova blčala.

„Tak sa tomu teraz hovorí?“ Plesol ju po líci. „Ušetri ma od detailov, dobre? Stačilo, že som musel počúvať Pru. Tá je fakt hrozná.“

O polhodinu Faith sedela v tom istom boxe, kde si predtým musela vypočuť zvrhlé reči účtovníka. Hm, všetci účtovníci sú takí perverzní? V každom prípade otec sedel v susednom boxe, potil sa a predstieral, že sa rozpráva s Jackom, hoci ten čítal noviny.

Keďže internetové randenie bolo najefektívnejším spôsobom, ako niekomu niekoho nájsť, Faith to znova skúsila (vyhla sa Sexistarkej). Znova tam vycapila otcov profil a rovno sa priznala, že je jeho dcéra a chce si nádejné partnerky najprv preveriť. Dnes večer sa mala stretnúť s istou Maxine Rogersovou, ktorá odpovedala na všetky jej otázky správne.

Faith sa práve pustila do nachos grande, odpila si lahodného rizlingu s podtónom mandarínky, ktorý sa akurát hodil k večeri, a vtedy prišla Maxine.

„Faith?“

„Zdravím! Maxine, však?“

Žena sa zoširoka usmiala. „Áno. Ako sa máte, zlatko?“

Maxine bola veľmi vysoká, čo na fotkách nebolo vidieť.

Vlasy mala čierne (určite odfarbené, ale pekne sa jej leskli... na rozdiel od Loreniných vlasov) a bola odborne nalíčená, najmä červený rúž pôsobil veľmi odvážne a elegantne. Inými slovami, Maxine sa pousilovala a zabralo to. Bola pekne oblečená, čo bolo vidieť aj preto, lebo merala stoosemdesiat centimetrov. Faith si všimla, že otec trochu pootočil hlavu a obzeral si Maxine, kým sa usadila.

„Teší ma, že sa s vami konečne môžem stretnúť,“ spustila Maxine. Hlas mala príjemne hlboký.

„Aj mňa teší,“ odvetila Faith. „V mailoch ste sa mi zdali veľmi milá.“

„Ach, anjelik, ste zlatá.“ Oprela sa v boxe. „Myslím, že to, čo robíte, je naozaj pekné, keď pomáhate oteckovi znova nájsť lásku. Je to ozaj milé.“

To je pravda, pomyslela si Faith. „Dáte si nachos?“

„Ďakujem! Sú naozaj chutné,“ poznamenala, keď si dala poriadny kúsok. Fajn. Faith nemala rada, keď skutočne jedla iba

ona.

Vtedy podišla k ich boxu Colleen. „Môžem ti priniesť... ach! Zdravím. Ehm, prepáčte, nevšimla som si... kedy ste prišli. Môžem vám priniesť niečo na pitie?“ spýtala sa.

„Faith, srdiečko, čo pijete?“ chcela vedieť Maxine a Faith sa už teraz veľmi páčila.

„Coll, čo pijem?“ spýtala sa. „Maxine, Colleen je moja najstaršia priateľka.“

„Teší ma, že vás spoznávam,“ Maxine podala ruku Colleen.

„Ehm, Faith pije... hm, rizling Bully dvetisícjedenásť, však, Faith?“ Coll na ňu veľmi významne pozrela.

„Presne tak. Je to lahodné víno,“ vyhlásila Faith. „S podtónom mandarínky, trochu slamy, veľmi jemný šťich.“

„To znie skvele,“ usúdila Maxine. „Aj ja si to dám.“

„Hneď vám to prinesiem.“ A s tým Colleen odišla.

„Takže nemáte deti, však?“ zaujímala sa Faith.

„Žiaľ, nie. Ale zato mám štyri netere a šesť synovcov a zbožňujem nielen ich, ale aj ich deti. Cítim sa tak trochu ako teta mama.“

„To je naozaj milé. Aj ja mám neter a synovca. Vy ste účtovníčka?“

„Áno, mám rada čísla. Mám rada všetko, čo je logické. Vždy som to mala rada.“

Faith sa oprela a počúvala Maxine, tá jej rozprávala o živote na ohijskom vidieku a o tom, ako raz prišla na dovolenku k Finger Lakes, a keď neskôr nečakane získala veľké peniaze, rozhodla sa presťahovať do Penn Yanu. „Bolo to úžasné, Faith,“ vysvetľovala. „Niežeby som sa predtým mala zle, ale musel mi sedieť na pleci nejaký dobrý anjel, veď kto vyhrá stotisíc dolárov so stieracím lósom? V duchu som sa spytovala, čo chcem robiť do konca života, a to miesto mi jednoducho padlo do oka.“

Colleen priniesla víno. „Faith, môžeš na minútku?“ spýtala sa Colleen. Z kuchyne bolo počuť rinčanie a krik. „Dočerta!“ zahrešila a odbehla.

Maxine prešla všetkými testami. Mala dobré spôsoby, bola

zábavná, otvorená, srdečná, zaujímavo rozprávala. Bola finančne zabezpečená, žila aktívnym spoločenským životom, rada chytala ryby, hrala tenis a varila. Faith pocítila nádej. Vedela si prinajmenej predstaviť, že otec sa aspoň občas stretne s touto príjemnou dámou. Keď jej Maxine rozprávala, ako bola vlani v lete na výlete v Montane, Faith sa dala uniesť a predstavila si ju v novom dome, ako sa smeje zastretým hlasom a všetkých očarúva. Dokonca aj pani Johnsonovú.

Možno tam bude aj Levi.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa. „Nepočula som, čo ste práve povedali.“ Dokelu, mala pocit, akoby boli s Maxine dávne priateľky. „Práve som začala s niekým chodiť,“ zašepkala. „Som trochu roztržitá.“

Maxine sa rozžiarila tvár. „Rozmýšľala som, prečo je pekné dievča ako vy stále slobodné,“ odvetila šeptom. „Porozprávajte mi o ňom.“

„Je to ešte čerstvé,“ šepkala Faith a cítila, ako jej do tváre stúpa červeň. „Je to veľmi...“ Nedopovedala. *Sexi chlap, je skvelý v posteli, je to úžasné.*

„Ach,“ Maxine sa sprisahanecky usmiala, „je to jeden z tých... chápem.“

Faith by sa najradšej zachichotala. Od obeda vypila dva poháre vína a máločo zjedla. „Ale vráťme sa k vám, Maxine. Čo rada varíte?“

Vtedy jej zavibroval mobil, bolo načase ísť na toalety. „Ospravedlňte ma na chvíľku,“ zamrmala a vykĺzla z boxu.

Jack ju čakal pri vchode na toalety. „Otec hovorí, že sa mu páči, čo doteraz počul.“

„Áno!“ Faith cítila, že nadšenie z nej vytrysklo ako gejzír. Konečne sa bude môcť pozrieť na otca a vidieť šťastného muža, nielen osamelého vdovca, ktorý robí, čo vie.

„Ale je to zvláštne, Faith. Mám pocit, akoby sme boli otcovi pasáci.“

„Nie sme pasáci! Ty to nevidíš, Jack? Ocko by sa mohol znova oženiť. Mohol by prestať smútiť za mamou a byť znova šťastný.“

Brat na ňu zvláštne pozrel. „Mama mu bude vždy chýbať, aj keby sa znova oženil. A nie je nešťastný, Faith.“

„No, po ňom si na rade ty a buď ku mne dobrý, inak ti hodím na krk Colleen a pochutia si na tebe hyeny.“

„Takže vo vzduchu je láska, čo? Odkedy ťa Levi, ehm, zviezo domov?“

Keď si spomenula na tú noc, neubránila sa úsmevu.

„Ach bože!“ zvolal Jack. „Prepáč, že som sa pýtal.“ Vrátil sa k svojmu stolu.

Faith chvíľu zostala na toaletách. Líca mala červené. Vyzerala trochu... zasnene. Možno k nej večer príde Levi a bude s ňou sexovať do zbesnenia.

Dvere na kabínke sa otvorili a vyšla Jessica Dunnová.

„Ahoj,“ Faith okamžite pustila vodu. Nechcela, aby si Jessica myslela, že sa sem prišla dívať na svoj obraz.

Ejha, to bolo mrzuté! Jessica bola Leviho bývalá frajerka. Zohrá to nejakú úlohu?

„Ahoj.“ Aj Jessica si umyla ruky.

„Ako sa máš?“ spýtala sa Faith.

„Dobre. A ty?“

„Dobre.“

Vtedy sa Jessica načiahla ponad Faith, odtrhla papierovú utierku a správala sa tak rázne, až Faith pred ňou uhla. „Kriste, Hollandová,“ Jess prevrátila oči. „Myslíš, že ti vylepím alebo čo?“

„Nie, nie. Len som...“

„Kašli na to. Maj sa.“

Jess odišla, nespôsobná ako vždy. Ale čo na tom? Vedľa čaká otcova potenciálna manželka.

Faith zabzučal mobil. Preboha, Colleen jej poslala esemesku. Faith nemala nič proti mobilom a esemeskám, ale toto bolo predsa len priveľa. Colleen je predsa v tej istej budove. Rozhodla sa, že si to neprečíta a radšej sa s priateľkou porozpráva. Koniec koncov čakala na ňu Maxine, živá ľudská bytosť. Faith otvorila dvere, a keď vyšla, uvidela tam stáť otca.

„Skutočne sa mi páči,“ povedal. „Zdá sa naozaj milá. Vysoká,

čo?“

„Mhm. Parádne šaty.“

Otec sa usmial. „Aj ja som si to všimol. Tvoja mama bola tiež veľmi šik. Ako ty.“

Tentoraz ten pocit viny nebol taký silný. „Ďakujem, oci.“

Otec ju objal. „Vážim si to, dievčatko moje. Naozaj. Si hrozne dobrá k svojmu starnúcemu otcovi. Tak čo keby som šiel dnu a predstieral, že som len teraz prišiel?“

„Super.“

Keď sa Faith vrátila, Maxine delikátne zobkala nachos.

Hm, lak na nechtoch mala nanesený profesionálne, ale čosi predsa len...

„Tu ste! Tak teda ešte raz zdravím,“ usmiala sa Maxine.

Faith znova zabzučal mobil. Colleen zase otravuje. Ale dve esemesky za jednu minútu, to musí byť dôležité.

Otvorila esemesku. V správe boli tri slová.

Ona je on.

Čože?

Ach!

Ach nie. Nie, nie. Faith pozrela na Maxine.

Ejha!

„Faith, zlatko!“ Dokelu, prišiel otec. „Nevidel som ťa celý týždeň,“ žmurkol, aby dal najavo, že klame ako senátor. „Ako si sa mala?“

„Ahoj, oci,“ odvetila chabo.

„Ach, teší ma, že vás spoznávam!“ zvolala Maxine. „Ja som Maxine. Máte úžasnú dcéru.“

„V tom s vami súhlasím,“ otec si prisadol k Faith. „A s radosťou priznávam, že mám ešte dve ako ona.“

Faith vírili hlavou myšlienky. Splašene uvažovala, čo napísala do otcovho profilu. Klikla predsa na kolónku muž hľadá ženu, nie?

„Ahojte, všetci!“

Dofrasa, prišla Honor. To nie je dobre.

„Miláčik!“ zvolal otec.

„Zdravím,“ povedala Maxine.

Honor na ňu pozrela, potom znova. „Ach... ehm, zdravím... Prepáčte, ja som Honor. Ja... ja som si neuvedomila... ehm, nechcela som rušiť.“ Neveriacky pozrela na Faith.

„Tak teda, Maxine,“ začal otec, „netušil som, že Faith sa dnes má s vami stretnúť. Aká šťastná zhoda okolností! Náhodou som sa tu zastavil a môžeme sa zoznámiť: A môžete spoznať dve moje dcéry. To je milé!“

Ten starý lišiak išiel rovno na vec. „Oci,“ povedala Faith, „ehm, Honor sa chce s tebou porozprávať, však, Honor?“

„Presne tak. Je to dosť dôležité, oci.“

„Srdiečko, bývame v jednom dome,“ namietol otec. „Môžeme sa pohovárať neskôr. Sadni si, nebuď nevychovaná.“

„Veľmi ma teší, že vás spoznávam, Honor,“ zažiarila Maxine. Mala príjemný úsmev. Faith len vzdychla. „Viete, John, skutočne sa mi zdá pekné, že vaše dcéry sa tak usilujú nájsť vám niekoho. Naozaj, dievčatá. Je dojímavé, ako sa staráte o svojho otca.“

„Áno,“ prikývla Honor. „Teda... ďakujeme vám.“

„Niekde tu by mal byť aj môj syn,“ nadhodil otec. „Ach, tam je pri bare. Ten veľký fešák.“

„Po otcovi,“ poznamenala Maxine.

„Jack, poď sem!“ zakričal otec. „Maxine, dúfam, že nemáte nič proti tomu. Toto je malé mesto a všetci radi chodíme k O'Rourkovcom.“

„Manningsport sa mi úžasne páči,“ odvetila Maxine. „Už som tu bola aj predtým. Tuším je to najkrajšie mesto v štáte New York.“

Vtedy prišiel Jack. „Ahoj, oci,“ pozdravil. „Zdravím, ja som syn.“ Natrčil ruku Maxine a tá ju potriasla. Jack vyjavené pozrel na ňu. „To je teda silné zovretie!“ zdesene pozrel na Faith.

„Mám ešte jednu dcéru, ale tá tu nie je,“ povedal otec rozžiarené. „No zoznámili ste sa so sedemdesiatimi piatimi percentami môjho potomstva. A keďže deti sú pre mňa to najdôležitejšie, zrejme je dobre, že ste ich spoznali.“

„Krásna rodinka,“ vyhlásila Maxine. „Žiaľ, pomaly musím ísť.“

Škoda, nevedela som, že prídete, John. Mám ísť na večeru k milému starému pánovi, ktorý býva hneď vedľa mňa a takmer nechodí von, takže by nebolo vhodné, keby som meškala. Ale dúfam, že sa ešte niekedy uvidíme!“

„To by bolo skvelé,“ odvetil otec.

„Áno, nie, to je... to je skvelé,“ prehodila Faith. „Ehm, tešilo ma, že som vás spoznala.“

Jack a Honor súhlasne zamrmlali, no v tvári sa im zračilo utrpenie.

Maxine vykĺzla z boxu a chytila Faith za ruky. „Ďakujem, srdiečko.“ Prívlastok zastretý by k tomu hlasu nebol celkom priliehavý.

„Dávajte si pozor,“ pobožkala Maxine na líce a cítila strnisko.

„John, úžasne sa teším, že som vás spoznala. Príjemný víkend.“ Naklonila hlavu, zakývala a odišla. Faith sa posadila.

„Skutočne sa mi páčila,“ vyhlásil otec. „Dobrá práca, Faithie. Je skutočne milá.“

„Oci, vieš...“ jachtala Faith, „s Maxine nemôžeš chodiť.“

Zháčil sa. „Prečo?“

Honor pokrútila hlavou a vzdychla.

„Oci,“ Faith sa usilovala nadniesť to čo najšetrnejšie, „nevšimol si si na Maxine nič? Vôbec nič?“

Otec sa zamračil. „Je vysoká.“

„To je ono, oci. Utekaj kadeľahšie,“ zamrmlal Jack a dal si výdatný dúšok piva.

„Bola... ehm, veľmi srdečná a mala dobré spôsoby. Bola pekná.“

„Pekná nie je najvhodnejšie slovo,“ poznamenal Jack. „Možno skôr príťažlivá.“

„Áno, súhlasím,“ prikývol otec.

Honor vzdychla a pozrela na otca. „Oci, Maxine je chlap.“ Otec zažmurkal. „Čože?“

„Je to chlap, oci.“

„Nie je.“

„Ach, veru je,“ Honor si vzala *nacho* so syrom.

„Ale ona je...”

„Nie, Honor má pravdu,” súhlasil Jack. „Je to chlap.”

„Ach,” vzdychol otec. „Ehm... chápem.” Potom sa rozosmial a Jack sa k nemu pripojil. Obaja sa tak smiali, až im tiekli slzy po lícach.

Honor prevrátila oči. „Colleen, mohla by som dostať veľmi silné martini?” zakričala. „Suché ako kosť s tromi olivami.” Pozrela na Faith. „Musím uznať, bola lepšia ako Lorena. Ale netráp sa, ja sa ujmem toho pátrania.”

„Takže, deti moje, vy nechcete nevlastného otca, však?” otec si utieral oči obrúskom, a hoci Faith sa smiala s nimi a bola rada, že ich všetkých vidí usmiatych, znova pocítila v žalúdku známy pocit viny.

Nenapravila to. A možno sa jej to nikdy nepodarí.

Dvadsať prvá kapitola

To je fantastické, že vy dvaja ste sa dali dokopy. Vážne. Dokonale sa k sebe hodíte.” Jeremy sa na nich žiarivo usmieval ako hrdý rodič.

Faith vydala nejasný zvuk, pozrela do pohára s vínom a usilovala sa tváriť uvoľnene. Mala dojem, že Levi robí to isté, hoci on bol, samozrejme, dosť stoik, priveľmi mužný, aby dal najavo rozpaky, no v kútiku duše ich určite cítil.

Prišli na večeru k Jeremymu, vyhlásil, že je to oslavná večera na počesť toho, že dvaja ľudia, ktorých má najradšej na svete, sa dali dokopy. Ale vyzeralo to, že oslavuje iba on, a možno sa tváril až priveľmi šťastne, čo ich ešte väčšmi znervóznilo.

Jeremy to pochopil počas ich pravidelného obeda u Huga. Levi tam z nejakého dôvodu prišiel so zbraňou v puzdre a tváril sa ako alfa samec, až Faith musela potlačiť túžbu ovinúť sa okolo neho ako pytón. „Musím ísť,” povedal a Faith mrmlavo pozdravila. Len čo bol Levi dosť ďaleko, aby nič nepočul, Jeremy na ňu vyjavené pozrel. „Vy si to spolu rozdáвате, čo?” zašepkal.

Áno, mal pravdu. Ale bolo ešte priskoro, aby mohla povedať,

že je to dokonalé a že spolu chodia. Levi bol dosť nevyspytateľný. Bol v jej byte šesť z ôsmich nocí, odkedy sa prvý raz spolu vyspali. A sex s ním bol úžasný. Netušila, že taký sex skutočne existuje aj v normálnom svete, nielen vo filmoch s Ryanom Goslingom. Sex, pri ktorom človek stráca rozum a má pocit, že vidí svetlo v tuneli. Pred sexovaním, počas sexovania aj bezprostredne po ňom mala Faith pocit, že medzi nimi niečo je, niečo ani sa neodvážila vysloviť to slovo výnimočné.

Ale inak nič. Minule sa zastavila na policajnej stanici a on sa spýtal: „Čo pre teba môžem urobiť, Faith?“ a tváril sa vážne, akoby prišla debatovať o pokutách za parkovanie (tie by fakt mala zaplatiť... to, že spávala s policajným veliteľom, mu nebránilo, aby jej dal pokutu za to, že štyridsaťpäť sekúnd parkovala pred Lorelei's).

Včera večer jej pri sexovaní položil ruku na ústa a s úsmevom poznamenal: „Zobudíš susedov.“

„Neprestávaj,“ zašepkala.

Hm, keď teraz o tom premýšľala, bol to ich najdlhší rozhovor. Levi ustavične pracoval vo východnom Manningsporte zaznamenali mierny nárast kriminality. Potom šiel do Genevy na večeru so Sarah (ju nepozval... čo bolo fajn, ale aj tak... mala Sarah rada, a ak oni dvaja majú mať nejaký vzťah, bolo by pekné, keby častejšie vídala jeho sestru, no nie?)

A tak dnes večer mali prvé „rande“. Nie, nebol to ich nápad. Vymyslel to Jeremy a na tú príležitosť si obliekol čierne džínsy sedeli mu ako uliate, modrú pásikavú košeľu si nezastrčil do džínsov a žltý pulóver so štyrmi gombíkmi mal pri krku rozopnutý. Ako vystrihnutý z GQ.

Levi mal na sebe vyblednuté džínsy s dierou na kolene, pracovné baganče a flanelovú košeľu, a hoci bola z toho chlapa podráždená, mala čo robiť, aby mu nerozhalila tú košeľu a nezahryzla mu do pleca.

Ale zatiaľ jej Levi ledva povedal dve slová. Alebo skôr jedno. Keď vošiel dnu polhodinu po tom, čo mal prísť, povedal *ahoj*.

„Toto mi malo napadnúť už pred rokmi,“ vravel teraz Jeremy.

„Faith a Levi. Levi a Faith.“ Znova sa rozžiaril.

„No, pred rokmi sme chodili spolu my dvaja, Jeremy,“ podotkla Faith trochu podráždene. Levi mlčal. Potlačila nutkanie štuchnúť ho do rebier.

„Jasné, jasné! Ale medzi vami dvoma... veď vieš, to iskrí.“ Faith prevrátila oči. V tej chvíli to medzi nimi skôr kvasilo. Pozrela na Leviho, upieral na ňu pohľad, umiestnený na šiestej priečke na stupnici nudy. No pekne. Ale možno si jeho pohľady zle vysvetľovala. Hoci v skutočnosti mu neslúžila na nič iné, len na sex.

„Ejha, idem pozrieť na zemiaky,“ zvolal teraz Jeremy. Vstal s mužnou grációznosťou a odišiel do kuchyne.

Levi ešte stále nič nepovedal.

„Slúžim ti iba na sex?“ zašepkala.

„Čože? Nie,“ odsekol podráždene.

Páni, dve slová. „Zatiaľ si ma nevzal von,“ podotkla.

„Lebo som pracoval.“

Ach, tri slová. „Jasné.“

Stupnica nudy vyskočila na deviatku. „Faith, za posledných desať dní sa vlámali do štyroch domov. Som veliteľ polície a mám rád svoju prácu. Ak si ju chcem udržať, musím pracovať. Mrzí ma, že som nebol...”

„Vieš čo? Je to v pohode.“

„Neznášam ten výraz,“ zahundral.

Faith naňho sarkasticky pozrela. „Ach, veľmi ma to mrzí, Levi. Prepáč mi to, prosím ťa.“

„Čo to do teba...?“

„Sklapni, už ide.“

Levi vzdychol ako typický chlap, ach, tie ženy! Tentoraz ho štuchla do rebier. „Kristepane,“ zamrmľal.

„Nie, je to len Jeremy. Ale takmer si trafil,“ odsekla Faith.

„Všetko mi pekne porozprávajte,“ vyzval ich Jeremy. „Ako ste sa dali dokopy?“

„Je to vzťah založený výlučne na sexe,“ vyhlásila Faith.

Jeremy sa zasmial. „Si taká zlatá.“

„Je to pravda. Som rozkošná.“

„To teda si.“ Usmial sa na ňu. „Nie je, Levi?“

„Áno, je rozkošná.“ V tej chvíli mu zazvonil mobil. „Veliteľ Cooper,“ kým počúval, už sa netváril tak znudene. „Dobre, jasné, už som na ceste.“ Vstal. „Prepáčte, ale musím odísť. Hedbergovcom sa pokúsili vlámať do domu. Páchateľ a zrejme odplašil ich pes.“

„Príjemnú zábavu,“ zamrmala Faith a znova si chlipla vína.

Pozrel na ňu. „Neviem, ako dlho sa zdržím.“

„Koľko len chceš, zlatúšik.“

Levi ešte chvíľu hľadel na Faith. „Ahoj,“ povedal napokon, sklonil sa a pobožkal ju. Hneď bola namätko.

„Dávaj si pozor,“ dohovárala mu.

„Budem.“ Odišiel a ona osamela s Jeremym v krásnej obývačke lyonovského domu, v obrovskom kamennom kozube praskal oheň, na konferenčnom stolíku bolo víno a syr.

Už teraz jej chýbal Levi. Aj keby bol len jej erotickou hračkou v životnej veľkosti.

„Tak teda,“ ozval sa Jeremy. „Ty a Levi. Ako sa vám darí?“

Strčila si nohy pod zadok a znova si odpila vína (dubové chardonnay s výraznou maslovou textúrou). „Vlastne ani neviem,“ odvetila.

„Medzi vami dvoma doslova lietajú iskry. Čestné slovo. Vyslovene to iskrí.“

Faith odrkla. „Možno od podráždenia.“

„Ale páči sa ti, nie?“

Faith sa nad tým musela zamyslieť. „Niekedy sa mi páči. A raz za dlhý čas sa možno páčim aj ja jemu. Teda, viem, že v istom smere sa mu páčim...“

„Samozrejme, že sa mu páčiš. Si úžasná.“

Faith odložila pohár. „Mohol by si prestať s tými komplimentmi, Jeremy? Privádza ma to do šialenstva.“

Vzdychol. „No dobre, jasné. Som trochu...“ Odmlčal sa. „Skutočne by som chcel, aby si sa s niekým šťastne usadila. A Leviho mám rád ako brata. Takže ma mrzí, ak sa do toho...“

priveľmi vkladám.“

„Aj mňa mrzí, že som tak vyštekla. To som naozaj nechcela.“

Veľkoryso, ležérne sa usmial, bol to úsmev, ktorým si v zlomku sekundy získal srdce pacientov. „To nič, myslím, že si zaslúžim, aby si na mňa trochu štekala.“ Odmlčal sa. „Ešte vždy mám zlý pocit z toho, že som ti nemohol dať to, čo si chcela, Faith.“

„To nič,“ odvetila. „To je už dávno minulosť.“

V tomto krásnom dome bola sto ráz, počula pukotať oheň, popíjala víno, obdivovala elegantný nábytok a množstvo rodinných fotiek... mala blízko k tomu, aby žila takýmto životom. Mala by za muža Jeremyho, dediča vinohradov, mestského pána doktora, muža, ktorý stelesňoval všetko, po čom túžila.

Muža, ktorý ju z celého srdca ľúbil, ale pri milovaní si musel predstavovať Justína Timberlaka.

Zišlo jej na um, že Levimu sa nikdy nepodaťovala za to, že zabránil ich svadbe.

Odpila si vína, keď bolo trochu okysličené, hneď bolo lepšie. „Smiem sa ťa spýtať na niečo, čo sa týka Leviho?“

„Jasné! Teda, pokiaľ nebudeš chcieť, aby som zradil naše bratské puto.“ Znova sa usmial.

„Aká bola jeho manželka?“ spýtala sa Faith. Túžila sa o nej niečo dozvedieť, ale keďže ona a Levi nerobili nič iné, len mládeži neprístupné veci, akosi na to nemala príležitosť.

„Nina, Nina, Nina,“ vzdychol Jeremy a pokrútil vínom v pohári. „Nina Gonzalezová. Bola neuveriteľne pekná.“

„No tak, trochu slušnosti, prosím.“

„Odvolávam,“ odvetil. „Bola hrozne škaredá neuveriteľne pekným spôsobom.“ Uškrnul sa. „Vyzerala ako J-Lo.“

„Au!“

„A zlomila mu srdce.“

Dofrasa! Dúfala, že to bolo manželstvo z rozumu a Levi onedlho vyhlási, že až teraz pochopil, čo je to pravá láska. Tradá! Tuším čítala priveľa romancí. „Ale boli spolu dosť krátko, však?“

„No, zoznámili sa v Afganistane. Bola a je pilotkou na

vrtníku. Taká drsňáčka.“

„Jasné.“ Žiadalo sa jej viac vína. Vybrala fľašu z vedierka s ľadom, naliala si druhý pohár. „Bola milá?“

„Také slovo by som nepoužil. Bola sexi. Prepáč, ale naozaj bola,“ vyhlásil Jeremy. „A bola zábavná. Krásne sa usmievala a pripadala mi veľmi inteligentná. Ale milá, to asi nie.“

Na porazenie, že sa musí na tieto záležitosti vypytovať Jeremyho, a nie Leviho. No od Jeremyho sa aspoň niečo dozvie. „Žili spolu aj predtým alebo čo?“

„Nie. Levi musel služobne ísť do Fort Drumu, vrátil sa s ňou, požiadal ma, aby som prišiel na radnicu, a tam bola ona. Okamžite sa zobrali, bola pri tom len jeho mama, sestra a ja.“ Jeremy sa pri tej spomienke usmial. „Bol do nej po uši zaľúbený. Nedokázal od nej odtrhnúť pohľad. Bol taký... hrdý, chápeš? Akože, aha, pozrite, koho som si zobral!“

„Chytajú ma z toho žalúdočné kŕče, Jeremy.“

Urobil grimasu. „No, očividne im to nevyšlo. Nina bola zábavná, úžasná, ale bývala dosť podráždená. Bolo to ťažké, lebo od začiatku sa dalo čakať, že mu zlomí srdce. Nikoho veľmi neprekvapilo, že im to nevydržalo.“

„Iba jeho?“

„Presne tak.“ Jeremy sa odmlčal. „Zbožňoval ju, a ona sa nevedela dočkať, kedy odtiaľto vypadne. Zrejme nebola stavaná na život v malom meste. Alebo na manželstvo. A Levi mal už vymyslené mená pre ich deti.“

Faith poznala ten pocit. S Jeremym takisto mali pripravené mená pre svoje deti. „A to bolo pred rokom?“

„Pred viac ako rokom. Možno pred rokom a pol? Áno, bol jún a na jazere sa konala prehliadka dvojkoľníkov. Chodil omráčený, akoby mu niekto tresol po hlave bejzbalovou pálkou.“

Faith vzdychla. „Tak toto je na porazenie, Jeremy, lebo sa mi zdá, že to bola jeho životná láska a ja mu slúžim len na sexovanie.“

„Ako dlho spolu chodíte?“

„Osem dní.“

Jeremy sa zasmial. „Dal by som tomu trochu času, zlatko.“ Vstal a vzal jej vínový pohár. „Podme sa najesť. Pripravil som skvelé steak, dva razy opečené zemiaky a kapustový šalát, všetko tvoje obľúbené pochúťky, ani nehovoriac o hroznovom koláči od Lorelei's. Ak sa Levi zdrží dlhšie, môžeme si spolu pozrieť film. Mám tu *Diabol nosí Pradu*. Pozeral som to aj včera večer, je to čoraz lepšie a lepšie.“

„Nemôžem uveriť, že som si niekedy myslela, že si hetero.“ Chytila ho za ruku, vstala z gauča a nasledovala ho do kuchyne.

Keď Hedbergovci prišli domov, našli zadné dvere otvorené a zavolali Levimu, nevstúpili dnu, keby tam náhodou zlodej ešte vždy bol. Rozumné. Kázal im, aby počkali vonku, kým on prehliadne celý dom. Nikde nijaký votrelec. Zdalo sa mu, že rozhádzal Katinu izbu, ale uistila ho, že ju tak nechala. Andrew naňho obdivne vyvaľoval oči, vypytoval sa ho na zbrane, zlodejov i na to, či sa dá Abrahám vycvičiť, aby zaútočil.

Potom Levi znova prešiel po dome a hľadal znaky vlámania vyvalené sieťové dvere, stopy nôh na záhonoch, poškodené dvere. Christine, najstaršia z troch detí, napokon priznala, že keď popoludní odchádzala z domu, možno nezatvorila zadné dvere.

„Mrzí nás, že sme vás zbytočne obťažovali, pán veliteľ,“ povedal pán Hedberg.

„Nič sa nedeje. Urobili ste správne, že ste mi zavolali,“ poškrabal psa za ušami. „Na to som tu, a najmä vzhľadom na ostatné vlámania to bolo rozumné. Ale dobre, že máte psa,“ dodal. „Veľmi účinný odpudzovač zlodejov, však, kamoš?“ Abraham súhlasne zavrtel chvostom. Skvelý strážny pes!

„Mali by sme mu dať steak,“ navrhol Andrew. „Však, pán veliteľ? Môžem byť policajtom, keď budem veľký?“

„Jasná vec,“ uistil ho Levi.

„Alebo vojakom! Aby som mohol zabíjať tých zlých.“

„Dúfajme, že kým vyrastieš, nikto zlý tu už nebude,“ Leviho sa zmocnili rozpaky ako vždy, keď niekto hovoril o jeho vojenskej

službe. Potom všetkým potriasol rukou, zaželel rodine dobrú noc a prešiel hliadkovacím autom po okolí. Pru a Carl bývali o kus vyššie, a tak odbočil na ich príjazdovú cestu a zaklopal na dvere. Otvorila mu Abby.

„Zdravím,“ povedala a tvár sa jej rozžiarila. „Chcete ísť dnu? Alebo chcete ísť von?“

„Prepáč, Abby, ale nemôžem. Rodičov máš doma?“

Tvár jej posmutnela. „Ľahli si zdriemnuť, chápate?“ Prstami naznačila úvodzovky. „Čo mám štyri roky, aby som im to verila? Môj otec žije u starej mamy, ale chodí domov na manželské návštevy. Tie zvuky, Levi! Nech si pustím telku akokoľvek nahlas, prisám fakt, že aj tak ich počujem. Už sa neviem dočkať, kedy odídem na univerzitu.“

Potlačil úškrn. „Vieš, Hedbergovci si mysleli, že sa im niekto pokúsil vlámať do domu, ale nič im nechýbalo. No aj tak, dbajte, aby ste zamykali dvere, a keby ste niečo počuli, zavolajte mi.“

„Ha, nebudete veriť, ale všetko viem. Katie mi práve poslala esemesku. Okrem toho nie som typ dievčaťa, ktoré po nociach skúma záhadné zvuky. Videla som dosť hororov.“

„Dobre.“ Uprel na ňu čo najprísnejší policajtský pohľad. „A ako sa inak máš? Žiješ usporiadaným životom?“

„Jasné. Mhm.“ Pritom esemeskovala. Na porazenie.

„Dávaj si pozor, Abby. Jedna hlúposť môže mať ďalekosiahle následky.“

„Páni, presne na to myslím. Ďakujem. Zmenili ste mi život.“

„Nebud' blbá.“

„Vycapím na facebook, čo ste mi povedali.“

„Myslím to vážne, Abby. Iste nechceš, aby ťa nejaký chalan nabúchal...“

„Viete čo, práve som si uvedomila, že nie som vaša sestra. Mám okolo seba dosť dospelých, ktorí mi držia kázne. Netreba, aby ste sa pridávali k nim. Radšej na mňa uprite tie svoje sexi oči, čo vy na to?“

„Dobrá noc, Abby.“

„To stačí.“ Ťukla na mobil. No skvelé! O pár sekúnd bude na

jej facebooku.

Nie, nie je to jeho sestra. Ale možno sa stane jeho neterou.

Dofrasa! Kde sa vzala tá myšlienka?

Vycúval z príjazdovej cesty Vanderbeekovcov. Hm, problém spočíval v tom, že nebol stavaný na nezáväzné flirtovanie. Jemu by sa páčilo byť ženatý a mať zo dve deti.

Ale tentoraz si musí vybrať rozumne. Nina hovorila, že ho ľúbi (keď sa teraz nad tým zamyslel, tvrdila to rovnakým tónom, ako keď vravela, že ľúbi pizzu). Vraj je pripravená usadiť sa a páčila sa jej predstava, že bude žiť v malom meste. Chcela študovať pedagogiku a stať sa učiteľkou. A chcela mať deti.

To jej vydržalo tri mesiace.

Vzal do ruky mobil a zavolať Sarah. „Ahoj, čo robíš?“

„Nič, učím sa. Ako sa máš?“ V hlase jej znela dychtivosť, čo svedčilo o osamelosti. V pozadí bolo počuť hudbu.

„Mám sa dobre. Si sama?“

„Áno. Zajtra mám test z chémie. A moja nemožná spolubývajúca randí s frajerom.“

„Myslel som, že sa ti páči.“

„Je to štetka, Levi. Tak o čo ide?“

„Len som bol zvedavý, ako sa máš.“

Nastala pauza. „Ďakujem,“ odvetila ticho.

„Potrebujem radu,“ povedal a sám sa prekvapil.

„Vážne?“ Zrazu jej hlas znel radostnejšie. „Prečo? Faith ti dala kopačky?“

„Nie,“ odvetil Levi a cítil, ako mu šklbe kútikom. „Len som rozmýšľal, či chcem byť... ja neviem. Ten druhý.“ Zvraštil čelo, nebol si istý, či má takéto čosi hovoriť svojej sestre.

„Prečo by si bol ten druhý? Aha, akože po Jeremym? Jasné, chápem!“ Ozval sa šuchot. „Povedz mi všetko.“

„Nemám ti čo hovoriť.“

„Ešte vždy na ňom visí?“

Levi zaváhal. „Neviem.“

„Spýtaj sa jej.“

„Dobre.“

„Naozaj, trdlo! Rovno sa jej to spýtaj. Potom ju vášnivo pobožkaj a nabetón si vyberie teba. Hetero chlap je vždy lepší ako homo.“

Levi sa zasmial. „Jasné. Tak ako sa máš? Dá sa to vydržať?“

Vzdychla tak sťažka, až takmer cítil, ako mu rozviala vlasy. „Smiem vôbec povedať nie?“

Zaváhal. „Stále si len zvykáš. Uvidíš, že onedlho sa ti tam zapáči.“

„Keď ty povieš.“

„Nie keď ja poviem, Sarah. Ale musíš sa aj trochu snažiť.“ Čo by jej asi povedala Faith? premýšľal. „To je normálne, ak sa ti cnie za domovom. Ale nedopuť, aby ťa ten pocit premohol.“ Tak, to znelo celkom dobre.

„Ako myslíš, Sigmund. Musím sa učiť,“ povedala sklesnuto.

Vzdychol. „No dobre, ty si múdre dievča, ty to zvládneš.“

„Ďakujem,“ zahundrala.

Zmätené ukončil hovor. Škola jej mala pomôcť prekonať žiaľ, nie znásobiť ho. Nepáčilo sa mu pomyslenie, že je osamelá.

Tabuľa mu prezradila, že vyšiel z Manningsportu cez Osskill do mestečka Bryer. Akoby ho podvedomie vylákalo na malý výlet. Na križovatke doľava, tri kilometre rovno, potom doprava. Teraz tu bol už štvrtý raz. Zvláštne, aká známa sa mu zdala tá príjazdová cesta.

Pekné okolie, domy zo šesťdesiatych rokov. Ranče a veľké dvory, malé domčeky, všetko pôsobilo akosi zdravo, osobito, na rozdiel od parkoviska karavanov, kde niekedy išlo o život. Keď mal sedem rokov, Jessicin otec mu ponúkol plechovku piva. Odvtedy Leviho mama vozila jeho a Jessicu na Halloween do mesta. Skončilo sa to, keď mal deväť rokov. Obaja s radosťou prijali čokoládovú tyčinku Mr. Goodbar (jeho obľúbenú) a odchádzali z verandy obrovského viktoriánskeho domu, keď cez okno začuli hlas. „Kto to bol?“ spýtal sa muž.

Žena, pani Thomasová, odpovedala ostrým hlasom: „Dve decká z karavanového parkoviska. Bola by som radšej, keby ich sem rodičia nevozili. Zneužívajú to.“

Levi očervenal a Jess... Jess vyzerala, akoby jej niekto vrazil do brucha. Levi bez rozmýšľania odhodil tyčinku do kríkov, potom odhodil aj jej tyčinku. Vzal jej obliečku na vankúš a všetko z nej vysypal, potom aj zo svojej, hoci McCormickovci boli naozaj milí a pochválili mu jeho zombie masku, vraj takmer dostali infarkt, keď ho uvideli, tak sa ho zľakli. A Jess povedali, že je krásna.

Pani Thomasová si vlani na jar zlomila bedrový kĺb, spadla, keď vychádzala spod sprchy, a Levi kľáčal pri nej na dlažbe, prišiel k nej prvý. Zakryl ju županom, aby ju hasiči nevideli nahú, a ona sa od samej vďačnosti rozplakala a ďakovala mu, že je k nej taký láskavý. Hovoril jej, aby si nerobila obavy, a prebleslo mu hlavou, či si uvedomuje, že ten milý policajt je jeden z tých uličníkov z parkoviska karavanov, ktorý pripravil o maskrty lepšie deti.

Levi spomalil rýchlosť a zastal pri tmavomodrom ranči s rododendronmi a veľkým javorom, dokonca aj s hojdačkou. V obývačke sa svietilo a cez veľké okno prenikalo svetlo. Pri poštovej schránke ležal bicykel, jedným kolesom na ceste.

Otcova manželka vošla do obývačky, podala komusi pohár. Zrejme jeho otcovi. Mali zapnutý televízor. Levi sa nikdy nestretol so ženou, ktorú si vzal jeho otec... iba ju dva razy zazrel mala našuchorené blond vlasy a bola dosť vychudnutá.

V spálňach sa nesvietilo, chlanci zrejme spia. Zvláštne, že má nevlastných bratov. Nikdy sa s nimi nestretol, nevedel, ako sa volajú. Keď prišiel prvý raz na túto ulicu, videl, ako sa hrajú na príjazdovej ceste s angličákmi. Boli takí malí. To bolo všetko, čo videl. Vtedy nezastal, šiel autom ďalej a usiloval sa nepozerať veľmi uprene.

Vtom mu pípli hodinky. Desať hodín. Teraz by mohol byť s Faith, a zrazu pocítil takú túžbu, až mu zvieralo hrud'.

Ale pred odchodom vystúpil z auta, prešiel k bicyklu a položil ho ďalej, aby ho neprešlo nejaké auto.

O dvadsať minút bol v Jeremyho obrovskom dome. „Mrzí ma, že to trvalo tak dlho,“ povedal.

„Ahoj, Faith zaspala,“ ukázal na ňu Jeremy.

A skutočne, hlavu mala na vankúšoch a bola zakrytá mäkučkou dekou.

„Je v pohode?“ spýtal sa a potláčal pocit žiarlivosti. V televízii šiel nejaký film so slávnou herečkou, držiteľkou niekoľkých Oscarov.

„Len bola unavená,“ odvetil Jeremy. „Vybavil si, čo bolo treba? Neboj sa, spí ako zarezaná.“

„Viem.“ Vedel, že keď ju ráno pobožkal na rozlúčku, ani sa nepohla. Ale niekedy sa mu ju podarilo zobudiť uprostred noci a robil, čo bolo v jeho silách, aby nezaspala.

„Jasné, jasné. Pravdaže vieš. Chceš si niečo zjesť? Odložili sme ti steak.“

Sme. „Som v pohode.“ Sadol si na stoličku a hľadel na Faith.

„Tak čo? Je to medzi vami vážne?“ spýtal sa Jeremy ticho.

Levi na chvíľu zadržal dych. „Zopár ráz sme sa spolu vyspali, Jeremy.“ Šesť nocí za posledných osem dní strávil v jej bytiku, ktorý vyzeral, akoby v ňom bývala už dlhé roky.

„Vieš, Faith nie je typ na nezáväzné randenie,“ podotkol Jeremy.

„Počuj, slobodný gej, ja si už poradím aj sám.“ Zdvihol obočie a jeho priateľ sa usmial.

„Áno, chápem. Ale možno by som ti mohol trochu poradiť, nie?“

„Ja to zvládnem.“ Jeho priateľ sa len spýtavo pozrel. „Fajn. Tak teda hovor.“

Jeremy napravil deku na Faithiných nohách. „Aj maličkosti pre ňu znamenajú veľa. Povedz jej, že je pekná, alebo jej pochváľ nové šaty. Rozprávaj sa s ňou, nos jej kvety.“

„Kvety. Chápem.“

„A nebuď sarkastický. Je veľmi krehká.“

„Mne sa skôr zdá, že je dosť tvrdá,“ poznamenal Levi.

„To len hrá.“

„Vážne?“

„Len naoko. Ja ju poznám naozaj dobre.“ Jeremy sa usmial a Levi na chvíľu zatúžil vraziť mu do brady.

„No, ak si mi už poskytol všetky potrebné rady, asi ten krehký kvietok odveziem domov,“ vyhlásil Levi.

„Jasné. Nechcel som ťa poučovať, len by som bol rád, keby vám to spolu klapalo.“

V tom bol problém. Jeremy bol princ.

„Chápem. Chceš zobudiť Šípkovú Ruženku?“

„Faith,“ oslovil ju Jeremy a potriasol jej nohy. „Faith, zlatko, je načas vstať. Tak poď, zobuď sa.“

Faith akoby bola v kóme. „Faith, no tak,“ teraz už Jeremy takmer kričal.

„Možno by pomohol kýbeľ ľadovej vody,“ nadhodil Levi. „Čože? Počula som. Nieže ma oblejete,“ zamrmala Faith. „Tu som. Aký je dnes deň?“ Usilovala sa posadiť, mračila sa pritom. Vtedy ho zbadala a tvár jej znežnela. „Ahoj.“ Naliehavý pocit túžby, ktorý ho zachvátil pri otcovom dome, túžby byť pri nej nemuseli by spolu spať, hoci to by bolo fajn, len sa jej dotýkať, mať ju nablízku... ten pocit sa vrátil. „Pripravená ísť domov?“ spýtal sa.

„Dobre.“ Naklonila sa a pobožkala Jeremyho na líce. „Ďakujem za večeru. Prepáč, že som zaspala.“

„Ach, to nič. Celkom ako za starých čias.“ Usmial sa. „Levi, počkaj, zabalím ti večeru.“

Keď sa vrátili do Opera Housu, Levi šiel do jej bytu. „Ahoj, fešáckisko,“ prihovorila sa poskakujúcemu psovi. „Kto bol dobrý? Hm? Daj mi dve minútky a pôjdeme, vieš kam.“ Šla do kuchyne, napustila si pohár vody, potom vyskočila na ostrovček a hojdala nohami. „Beriem to tak, že zostaneš?“ Líca jej zružoveli. Ani naňho nepozrela.

Levi neodpovedal. Len podišiel k nej, objal ju a priložil si hlavu na jej hrud'. Keď vdýchol jej hrejivú sladkú vôňu, cítil, ako z neho opadáva napätie.

„Všetko v pohode, Levi?“ spýtala sa ticho.

„Mhm.“

„Prečo ti to dnes trvalo tak dlho?“

Predstavil si, že jej porozpráva o otcových deťoch, o šťastnej

rodinke, do ktorej nepatril. Možno by to mohol prikoreniť trochu žiarlivosti na Jeremyho. Ale nechápal, prečo by bolo dobré hovoriť o problémoch nahlas.

Pravdupovediac, nebol si istý, že chce, aby o tom vedela. Ona či ktokoľvek iný. „Len som sa trochu zdržal,“ odvetil. Dokázal by tam stáť aj celý deň, opretý o Faithino nádherné poprsie, a počúvať, ako dýcha. Bolo to dokonalé.

Až na jedno. „Faith?“

„Mhm?“

„Tvoj pes sa pokúša oplodniť moju nohu.“

Zasmiala sa sýtym, srdečným smiechom. „Splodili by ste spolu krásne šteniatka.“

„Poďme s ním na prechádzku.“

„A vrátíme sa sem a budeme šantiť?“

„To znie dobre.“ Pozrel jej do očí modrých ako súmračné nebo. „Chceš zajtra ísť so mnou von? Na rande?“

Jej úsmev mu bol odmenou.

Dvadsať druhá kapitola

Manningsportská verejná knižnica bola v sobotu popoludní zatvorená, ale Faith mala kód. Levi zrejme tiež, ale stál obďaleč a čakal, kým ho vyľuká.

Má to svoje čaro byť v knižnici v čase, keď tam nie je nikto iný, prebleslo jej hlavou, keď prechádzala cez tmavé miestnosti detského oddelenia. Ale dobre jej padlo aj to, že Levi ju držal silnou mozoľnatou rukou, zatiaľ čo na streche klopotal dážď. Prvý raz sa držali za ruky. Zvláštne, ako ju ohromilo to gesto.

„Takže už je všetko hotové?“ spýtal sa Levi, keď otvorila dvere na nádvorie.

„Hotové. Otvorenie sa koná v stredu večer.“ Odmlčala sa. „Možno prídeš aj ty...?“

„To dúfam.“

Hoci to bola nezáväzná odpoveď, vohnala jej do líc červeň. „Tak teda tu je to. Poobzeraj sa.“

Na nádvorí si dala záležať. Nebol to veľký priestor. Predtým tam bola betónová lavička a neduživý kvetinový záhon s muškátmi (Faith ich považovala za cintorínske kvety), a už len vtáčí bazénik plný choroboplodných zárodkov. Tento priestor využívalo málo ľudí.

Keď teraz videla, ako si Levi obzerá jej dielo, pocítila hrejivý príval hrdosti. V každom kúte nádvoría stál japonský javor, vybrala ho, lebo bol nízky a mal krásne sfarbené lístie. Julianne povedala, že na budúci týždeň bude skupinka škôlkarov vyrábať zvonkohry, potom ich zavesia na konáre, a Topper Mack už zmajstroval štyri vtáacie búdky, miniatúry knižnice.

Medzi každým stromom stáli mahagónové a gaštanové lavičky vyrobil ich Samuel Hastings. Túto jeseň Faith veru stolára naplno zamestnala. Každú lavičku darovala rodina zakladateľov Manningsportu samozrejme, Hollandovci, Manningovci, Meeringovci a van Huesenovci. Na južnej strane nebolo okno, a keďže sa o ňu celý deň opieralo slnko, na nádvorí vládlo dusno. Na tú stenu Faith navrhla jemný vodopád, voda zľahka stekala na zem a pritom tichučko, upokojujúco žblnkotala.

Na nádvorí vznikol kruhový chodníček lemovaný kručinkou a vydláždený starými tehliami viedol k soche, ktorá podľa Faith dodávala nádvoríu atmosféru: bola to socha doktora Seussa v životnej veľkosti, v ruke držal svoju knihu *Lorax* a zdola naňho hľadelo chlpaté stvorenie.

Levi teraz stál pri soche. „To je doktor Seuss, čo?“ spýtal sa. Od dažďa mu vlasy trochu stmavli. „Prečo práve on?“

„Pretože to je najlepší detský autor na svete,“ vyhlásila. „Teda, aspoň podľa mňa. A správna rada knižnice so mnou súhlasila.“

„Najradšej som mal knihu *Všetko najlepšie k narodeninám*,“ poznamenal Levi a zmietol list z nohy doktora Seussa. „Tú som rád čítal po tom, čo... no, často som ju čítal.“

„Po tom, čo...?“ Faith si pritiahla bundu.

Pozrel na ňu. „Keď od nás odišiel otec,“ povedal po chvíli a obzrel sa na sochu.

Teda tak. Vždy vedela, že Leviho otec nebol na scéne, ale nikdy

predtým sa o ňom nezmienil. Pichlo ju pri srdci, keď si predstavila Leviho ako malého chlapca, ktorý si radostne číta veselú knihu, aby potlačil pocit nešťastia. „Koľko si mal vtedy rokov?“ spýtala sa.

Neodpovedal. „Toto je skutočne pekné, Faith,“ ozval sa po chvíli. „Deťom sa to bude páčiť.“

Téma otca bola zrejme tabu. „Ďakujem.“ Odmlčala sa. „Chcela som skrásliť priestor, ktorý nikto nevidel, aby ľudia ocenili dary prírody, aby na chvíľu zabudli na mobily a počítače, nadýchli sa a počúvali štebot vtákov a žblnkot vody. Jednoducho, aby... boli.“

„O to sa usiluješ pri všetkých svojich projektoch?“ Pokrčila plecami. „Zrejme. Áno.“ Keď to teraz vyslovila nahlas, znelo to trochu vyšinuto. Ale dúfala, že v dobrom zmysle.

Levi uprene hľadel na ňu. „Si hladná?“

„To teda som,“ priznala. „Chceš ísť k O'Rourkovcom?“

„Nie,“ znova ju chytil za ruku. „Urobme si piknik. Pýtal som sa Honor a povedala, že maštal' Volavka je voľná.“

O dvadsať minút stúpali hore kopcom. Levi niesol veľkú hnedú tašku s nápisom *Lorelei's* na boku a okrem toho aj deku. Októbrový dážď prešiel do mrholenia a zdalo sa im neuveriteľne romantické urobiť si za chladného jesenného sobotného popoludnia piknik.

Hoci Faith prestavbe venovala celých šesť týždňov, pohľad na ňu ju ešte aj teraz ohromoval. Kvety ošľahol prízemný mráz v noci klesla teplota na nulu, ale aj tak tam bolo krásne. V jednom rohu bolo na streche nahrnuté lístie, bude musieť prísť s rebríkom a zmiesť ho.

Levi rozprestrel deku na dlážke a pustil sa do práce z malého výklenka pri kozube vzal raždie, a keď sa oheň rozhorel, usadil sa. „Si hladná?“

„Ako vlk. Nakrmte ma, pán veliteľ.“

Usmial sa na ňu a Faith príjemne pichlo pri srdci. Levi Cooper sa málokedy usmieval. To musí zmeniť.

Okolo nich prefukovalo a z kozuba podchvíľou vychádzali obláčiky dymu. Sedeli na deke a jedli úžasné sendviče s

hovädzím mäsom, chrenovou majonézou, so syrom čedar v žemli a vajíčkový šalát s kôprom na žitnom chlebe. Potom si dopriali trochu zemiakových čipsov a vypili dve fľaše ľadového čaju. A ako dezert mali čokoládové cookies, veľmi tmavé a veľmi chutné. Faith zatvorila oči a prežúvala. „Toto je dôkaz Božej lásky,“ zamrmala. „Lorelei by mali vyhlásiť za svätú alebo čo.“

„To nepiekla ona,“ podotkol Levi.

Faith otvorila oči. „Vážne? Ach! Toto je zdroj tej božskej vône o tretej ráno?“

Prikývol a ostýchavo na ňu pozrel.

„Dobrá práca, chlapina,“ vyhlásila. „Mala by som to povedať Barb z novín. Cukrárske tajomstvo veliteľa Coopera“ alebo Vojnový hrdina je tajný nočný pekár.“

„Neopováž sa.“ Znova sa slabučko pousmial.

„Prečo? Ľuďom v meste by sa to páčilo. Neskrývajte svoj talent, veliteľ Cooper.“

„Ticho, žena! Zatvor oči a daj si ešte jeden. Baví ma pozorovať ťa pri jedení.“

Poslúchla a usilovala sa nemyslieť na svoje stehná, na to, že zo sladkostí sa priberá. Ale stálo to za to. Keď otvorila oči, Levi sa na ňu díval s vážnou tvárou, medzi obočím mal dve ryhy. Dnes vyzerali tie oči sivé, mali rovnakú farbu ako obloha.

„Mrzí ma, že som ťa vtedy nazval koketa,“ poznamenal. „Nebola si koketa.“

Tá spomienka ju zaboľela. V ten deň ju pobožkal neďaleko tohto miesta a ten božk ju načisto vykoľajil. Mala problém preglgnúť cookie. V hrdle jej navrela hrča. „To bolo dávno, Levi.“

„Viem, ale trochu som o tom premýšľal. Za tie roky sa mi to občas vynorilo v pamäti.“ Pozrel na oheň. „Nebola to moja najsvetlejšia chvíľa. Práve som pobožkal dievča svojho najlepšieho kamaráta a chcel som na niekoho zvaliť vinu. Mrzí ma to.“

„Ďakujem,“ zašepkala. Oheň pukotal a syčal. Povedz to! Teraz alebo nikdy. „Levi, je medzi nami nejaký vzťah, alebo je to len hra?“

Ak to nie je vzťah, mala by rýchlo uloviť lasom svoje srdce a vrátiť ho do stajne, lebo videla, že sa pustilo cvalom ostošesť.

Zdalo sa, že mu robí problémy dívať sa na ňu. „Neviem. Zostaneš v meste?“

„Najprv sa musím postarať o nejaké záležitosti, ale chcem tu zostať.“ Teraz o to viac.

Zaváhal a prikývol.

„Takže sme... priatelia?“

„Chceš, aby sme boli priatelia?“ Zhúžval papierové vrečko a hodil ho do ohňa.

„Celý život som túžila byť tvojou priateľkou,“ povedala so zovretým hrdlom.

Ostro na ňu pozrel. „Prečo?“ spýtal sa. Na tvári mal typický vážny výraz, čelo mierne zvrátené.

„Neviem. Bol si... fakt neviem.“ Naozaj to nevedela. Samozrejme, bol správny chalan, ale to nebolo všetko. Bol akýsi iný. „Raz som mala záchvat... bolo to možno v tretej triede. Áno, lebo nás učila pani G.“ Levi prikývol. „A pamätám sa, že keď som sa prebrala, ako prvé som uvidela teba a počula som, ako hovoríš deckám, aby ustúpili a nevyvaľovali oči.“ Pozrela naňho, teraz sa tváril nežne. „Spomínaš si na to?“

„Nie.“

„No, ja veru áno. Ale zdalo sa mi, že si ma nikdy nemal rád, najmä keď som chodila s Jeremym.“

Pozrela na strapce na deke. Fascinovali ju. Splietla tri do vrkôčika, potom zrazu videla, ako jej Levi položil dlaň na ruku.

„Teraz ťa mám rád, Faith.“

Pozrela naňho a videla, že sa trochu usmieva. „To je dobre.“

„Ale zdá sa mi, že sme viac než priatelia.“

Znova mala pocit, že jej v žilách koluje horúce zlato, rýchle a ťažké. Prikývla.

Privinul si ju, a keď zacítila tú vôňu čistoty, mydla a dymu, zaboľelo ju pri srdci. Na flanelovej košeli mal suchý lístok a zmietla ho. V hrudi akoby jej bilo krehké nové srdce.

Potom ho pobožkala. Ústa mal pevné, hladké a veľmi dobre

vedeli, čo robia. Od tej zlatej horúčavy bola celá rozohriatá, pohybovala sa pomaly, ležérne.

A mala tu kozub, deku a krásneho chlapa, a teraz na priezračnom strope maštale klopotal dážď a Faith si nevedela predstaviť krajšie miesto na milovanie.

Po čase sa klopot premenil na vytrvalý príval a vietor odvíal zo strechy posledné listy. Blue ležal na chrbte pri kozube, sníval, že je zberačom loptičiek na U. S. Open, labky mu trhalo. Faith sa opierala o Leviho, hlavu mala na jeho pleci a z horúčavy sálajúcej z ohňa a zo svojho chlapa bola ospalá.

Veru, je to jej chlap.

„Môžem sa ťa niečo spýtať?“ Leviho hlas vyslovene dunel v jeho hrudi.

„Samozrejme.“

„Aké je to, keď máš záchvat? Ale nemusíš mi odpovedať, ak nechceš,“ dodal.

„Nie, mne to neprekáža.“ Zastrčila si za ucho prameň vlasov. Tú otázku dobre poznala. „Najprv cítim varovanie, volá sa to aura. Zmocní sa ma neprijemný pocit, že sa stane niečo zlé. Ako súdny deň. Moje telo začne stvárať kadejaké čudesné veci začnem si poťahovať blúzku, zachváti ma panika a potom jednoducho... vypnem.“

„Aké je to?“

„Neviem. Cítim sa... prázdna.“ Prebehla mu rukou po hladkej pokožke a vnímala pod ňou svaly. „Najzvláštnejšie je to, ako sa ľudia potom správajú. Alebo možno aj počas toho, ibaže ja ich vidím až potom.“

„Ako sa správajú?“ Prstami jej prečesal vlasy.

„To závisí od človeka. Ty si bol dobrý. Dokonalý.“

„To často počúvam.“ V hlase mu znel smiech.

„Viem si predstaviť. Najmä od vekovej kategórie osemdesiat a vyššie.“

„Presne tak. Ale ako sa správajú iní?“

Na chvíľu sa zamyslela. „No, keď sme boli malí, Jack sa mi vyhýbal, akoby som mala prepuknúť do plameňov. Samozrejme,

okrem toho záchvatu, keď si ma nakrúcal, aby získal skautský odznak alebo čo. Mama ho takmer prizabila. Pru bola fajn. A Honor... je to možno smiešne, ale Honor plakala.“

„Honor niekedy aj plače?“

„Viem,“ usmiala sa.

„A čo rodičia?“

„No, ocko sa zakaždým tvári, akoby som zomrela a vstala z mŕtvych. Vždy sa mu nakoniec veľmi uľaví. Myslím, že preňho je to ťažšie ako pre mňa. A mama... no.“ Faith zmĺkla. Teraz už lialo ako z krhly.

„Mama čo?“

„Mama zúrila.“ Zdalo sa jej to ako rúhanie, keď hovorila o mame niečo negatívne.

Levi sa prikotúľal bližšie a pozrel na ňu. Už znova mal zvrátené čelo. „Mama sa na teba iste nehnevala len preto, lebo si mala záchvat, Faith,“ podotkol.

„Nie, zrejme nie. Možno sa hnevala, že mám epilepsiu, možno zúrila na celý svet. Ale mne sa zdalo, že sa hnevá na mňa.“ Pokrčila plecami. „No nie, pravdepodobne nie.“

„Vieš si predstaviť, že by si sa hnevala na svoje dieťa, lebo malo záchvat?“

V mysli sa jej vynorilo dievčatko s ospalými zelenými očami a videla ho tak jasne, až zatajila dych, potom si odkašlala. „Nie, ale radšej zmeňme tému.“ Odmlčala sa. „Teraz ja položím otázku tebe. Ako si zvládol ten Afganistan?“ Výraz v očiach sa mu zmenil, akoby niekto zatvoril dvere. Pred chvíľou sa v nich zračila neha... teraz celkom nič. „Dobre.“

„Takže nechceš rozprávať o vojne.“

Chvíľu nič nehovoril. „Jednoducho neviem, čo povedať, keď mi niekto položí tú otázku.“

„Koľko ráz si absolvoval vojenskú službu?“

„Štyri.“

„Všetky v Afganistane?“

„Áno.“

Zmĺkla. „Aj si sa niekedy bál?“

„Pravdaže.“

„Tam si sa zoznámil s manželkou?“

„Áno.“

Nič viac nepovedal. Faith čakala. A potom ešte chvíľu. „Môžeš mi to povedať,“ dodala.

„Čo?“

„Čo chceš. Čo si tam musel robiť, ako si to vnímal alebo ako to vnímala tvoja manželka, mama, otec... čo len chceš.“

Sadol si a začal sa obliekať. „Nemám veľmi o čom hovoriť.“

Zdalo sa, že intímne popoludnie sa skončilo. „No, keby si mal niekedy náladu prezradiť mi čosi viac, len ťa chcem ubezpečiť, že môžeš.“

„Nechcem.“ Pohyboval sa prudko, rázne.

„Áno, povedal si to dosť nahlas a jasne.“

„No, každý tak nerozpitváva svoje pocity.“

„To bola narážka na mňa?“

Prestal si zapínať košeľu. „Nie.“

„Máš niekedy nočné mory?“ nedokázala prestať. „Preto pečieš uprostred noci?“

Chvíľu neodpovedal, úsmev mu zmizol z tváre. „Áno,“ priznal napokon.

Čakala. Ale ničoho sa nedočkala. Potom čakala ešte chvíľu. „Mohol by si ma zobudiť, keby si chcel,“ nadhodila.

Vážne na ňu pozrel. „Pri tebe nemám nočné mory.“

Tie slová jej prenikli rovno do srdca bol to dar, hoci on si to zrejme neuvedomoval.

Vtedy mu zazvonil mobil. Dofrasa, práve keď sa takmer dostali k jadru veci. Schytil ten nemožný potvorský prístroj. Ten Everett nikdy nemá službu alebo čo? „Veliteľ Cooper. Ahoj. Jasné, čo sa deje? Aha, dobre. O desať minút som tam.“ Faith potlačila vzdych. Nemala by sa sťažovať, jej chlap je veliteľ polície. „Musím ísť,“ oznámil. „Alice McPhalesová si myslí, že v jej lese je nejaký chlap.“

„Aha, jasné.“ Alice McPhalesová bola vedúca jej skautského oddielu. Alzheimer sa jej zrejme zhoršuje. Faith u nej bola pred

týždňom zazimovať záhradu. Tá milá stará pani jej chcela uvariť čaj, ale zabudla dať do vody vrecúško, a keďže Faith ju nechcela uraziť, vypila horúcu vodu. „Nemám ísť s tebou?“

Levi pozrel na priehľadný strop. „Nie, hrozne leje. Len trochu prejdem po lese, aby som ju upokojil.“

„Mne dážd' neprekáža.“

„Je to v pohode, uvidíme sa doma.“ Slovo *doma* jej nikdy neznelo tak príjemne.

Chytil ju za bradu a uprene na ňu pozrel. „Dnes mi s tebou bolo veľmi pekne.“

„Ďakujem, aj mne s tebou.“

„Odprevaďím ťa do otcovho domu?“

„Nie, zvládnem to aj sama. Ale najprv tu upracem, zahasím oheň a tak.“

Rýchlo ju pobožkal, potom ju bozkával pomalšie a napokon ju nechal samu v šumení dažďa, s vôňou mokrého lístia a horiaceho dreva.

Keď Levi odchádzal z policajnej stanice, kde vyplnil zo šesť hlásení, už bolo tma. Dážď sa presunul na druhú stranu jazera a zostala po ňom čistá bezmesačná obloha. Všimol si, že vo Faithinom byte sa svieti. Zastal a hľadel hore. Toto špehovanie mu už išlo celkom dobre, najprv sledil pri otcovom dome, teraz pred jej malým bytom. Z miesta, kde stál, videl časť červenej steny a kúsok knižnice, kde mala vystavené rodinné fotografie.

A ruženínové srdiečko, ktoré jej daroval.

Asi by sa jej mal s tým priznať.

Zrazu ju uvidel s mobilom pri uchu a so škatuľou zmrzliny v jednej ruke keď sa jej naposledy díval do mrazničky, mala tam šesť škatúľ zmrzliny a ani kúsok zeleniny v druhej ruke lyžičku. Smiala sa a Leviho zaplavila túžba. Páčilo sa mu, keď sa Faith smiala. Vtedy vyzerala zvodne a jej zastretý hlas akoby ho vždy zelektrizoval.

Zazvonil mu mobil a až sa strhol, potom prijal hovor. „Veliteľ Cooper.“

„Tu malá Cooperová.“

„Ahoj, zlatko, ako sa máš?“

„Dobre, z testu z chémie som dostala áčko.“

„Ja som to hovoril, si šikulka.“

„Ďakujem za cookies. Stučniem. Vlastne som už stučnela.“

„Vôbec nie si tučná.“

„Ako sa máš?“ Znova započul v jej hlase podtón osamelosti.

„Si na stanici?“

„Nie, pozerám sa do Faithinho okna pozorujem ju.“

„Tuším sa z teba stal sliedič.“

„No, som policajt,“ namietol. „My sme v tom dobrí.“

„Akože ste dojemní? Lebo toto mi pripadá dosť žalostné. Chystáš sa začať písať básne? Začalo sa brieždiť v okne. Vychádza slnko je to Júlia?“

„Celkom dobrý nápad.“

„Smutné. Tak čo, prídeš tento týždeň na večeru?“

„Nie. Ja som ti niečo také sľúbil?“

„Levi!“ vyprskla sestra. „Hovoril si, že prídeš! Vtedy, keď si mi zakázal prísť domov pred Dňom vďakyvzdania, lebo to je až o pár týždňov!“

„No, tento týždeň sa mi nepodarí prísť. Zajtra mám poradu o rozpočte...“

„A čo v utorok?“

„V utorok mám službu.“

„V stredu?“

„Idem na večeru k Faithinej rodine.“ Dofrasa, k tomu sa nemal priznať.

„No to je milé!“ znelo to dosť plačlivo. „Vo štvrtok?“

„Znova mám službu, zlatko. No tak, nepovedal som tento týždeň. Vravil som, že niekedy pred Dňom vďakyvzdania, a...“

„Vieš čo? Nemusíš prísť. To je v pohode. Nájdem si nejaké kamošky, budem šťastná a ty si o mňa nemusíš robiť obavy. Dobre? Super, maj sa.“

„Sarah, nebuď taká...“ Hm, zložila. Zavolať jej, ale ozvala sa mu odkazová schránka. Poslal jej esemesku. *Prosím Ťa, prestaň sa*

správať ako dilino. Počkal, ale neodpovedala. Čakal ešte jednu-dve minúty.

Vzdychol a poslal ďalšiu esemesku. *Čo takto v piatok?*

O pár sekúnd mu zabzučal mobil. *Piatok je super, xoxox*

Strčil mobil do vrečka a prešiel cez námestie. Vstúpil do Opera Housu, vyšiel hore schodmi a zamieril rovno k Faithinmu bytu. Zaklopal a Blue okamžite zaštekala.

O chvíľu Faith otvorila dvere, ešte vždy telefonovala. Vlasý mala zopnuté do chvosta a k pyžamovým nohaviciam s dalmatínmi si obliekla krátky top, ktorý jej ledva zakrýval mohutné poprsie. Inými slovami, vyzerala ako vystrihnutá z mimoriadne dobrého porna.

„Aha, veď to je manningsportský najsexi policajt!“ odstúpila, aby mohol vojsť dnu. „Nie, žiaľ, nemá uniformu, ale flanelku. No vyzerá príťažlivo ako drevorubač. Nie, v tom s tebou absolútne súhlasím. Oblieka sa ako správny heterosexuál. Ale aj ty si sa tak obliekal.“ Veselo sa zasmiala. „Ahoj,“ zašepkala mu. „To je Jeremy.“

„Aha.“

„Rád odpovedá jedným slovom,“ povedala do telefónu.

„Nie, mračí sa. Zabralo to.“ Podala mu mobil. „Jeremy sa chce s tebou rozprávať.“

Levi sa nechcel rozprávať ani s Jeremym, ani s ňou. Vzal mobil, ukončil hovor a hodil prístroj na stoličku, objal Faith, prešiel jej rukami po kyprom zadku, pritisol ju na stenu a pobožkal ju na krásny hladký krk, potom to miesto oblizol.

Blue sa chcel do tej zábavy zapojiť, a tak sa Levi obrátil, schytil z gauča vankúš a hodil ho na dlážku, Faith pritom ani na chvíľu nepustil. Blue pochopil. Potom jej Levi prešiel rukami po hrudi a cítil, ako jej pod jeho dlaňami stvrdli bradavky. „Tebe sa páči táto košeľa?“ zamrmľal s perami pri jej uchu.

„Ani nie,“ zašepkala rozochveným hlasom.

„Fajn.“ Chytil košeľu oboma rukami, rozdrapil ju a ona sa bez slov privinula k nemu a dala mu, po čom túžil.

Dvadsaia tretia kapitola

Levi nečakal, že keď pôjdu na večeru k Faithinmu otcovi, stretne tam aj Jeremyho.

Z rodinnej večere bol trochu podráždený. Za tie roky zopár ráz večeral u Hollandovcov, ale nikdy sa nevedel zbaviť pocitu, ktorý mal ako chlapec veľký dom na Kopci mu pripadal nedostupný. A keď tam uvidel Jeremyho, ktorý sa správal ako zať, mal z toho ešte horší pocit.

„Ahoj,“ povedal upäto, keď ho Jeremy plesol po pleci. „Som rád, že ťa vidím, starec,“ odvetil Jeremy. „Dáš si pohár vína?“ Nečakal na odpoveď a odišiel po pohár.

„Ejha, pani Johnsonová ma volá,“ Faith vykĺzla z izby. Gazdiná naňho uprela smrtiaci pohľad, potom sa stratila v kuchyni.

Za normálnych okolností mal Levi rodinu Hollandovcov rád. Ale teraz, keď bol Faithin... čo vlastne bol... bol vo veľkých rozpakoch.

Jack naňho trpiteľsky pozrel, a znova venoval pozornosť svojmu pivu. Ned a Abby sa hádali pri lavičke pod oknom.

Jeremy mu podal pohár s vínom vyzeralo to, že sa tam cíti rovnako doma ako vo vlastnom dome o kus ďalej. To, že nechal Faith stáť pri oltári, mu očividne odpustili. Levi sa v duchu zahriakol. Lyonovci žili v Kalifornii a Hollandovci boli Jeremyho najbližšou rodinou.

„Ahoj, Levi,“ z kuchyne sa vynorila Honor. Jej hlas neznel o nič priateľskejšie než inokedy.

„Ahoj,“ odzdravil. „Ako sa máš?“

„Počula som, že trtkáš s mojou sestrou.“

„Ehm... na to nech odpovie sama.“

„Otec je pripravený zabiť ťa. Bacha na vec.“ Honor podišla k otcovi a podala mu pohár vína. John pozrel na Leviho, chladno mu kývol hlavou.

No dobre, tak teda do kuchyne.

„Nechápem, čo je na tom sexi,“ hovorila práve Prudence. „Vyzerám ako ošklbaná sliepka.“

„Ani nechcem vedieť, prečo to robíš,“ vyhlásila pani Johnsonová, otvorila mrazničku a podala Pru vrečko hrášku. „Dnešné dievčatá sú hrozne záhadné.“

Pru si priložila vrečko na lono. Preboha! „Ahoj, Levi!“ zvolala priateľsky. „Dnes som si dala urobiť bikinkovú depiláciu. Neodporúčam. Neuveriteľne to bolelo! A tá žena si to prisámfať vychutnávala, s potešením mi ten vosk strhla. Páni, to je studené! Veď budem mať omrzliny!“ Človek by si myslel, že po štyroch vojenských službách bude na také čosi pripravený. Ale nebol. „Ahoj,“ zamrmal.

„Pani Johnsonová, poďte privítať Leviho,“ Faith sa postavila k nemu.

„Dobrý večer, pán veliteľ,“ povedala pani Johnsonová. „Čo robíte v mojej kuchyni?“

„Prišiel na večeru.“ Faith ho objala okolo pása, do nosa mu udurela jej sladká vôňa. „Je to môj milý.“

Takže milý? Ehm, znelo to... fajn.

„To nie je odpoveď na otázku, prečo stojí pri zemiakoch, keď sú už skoro hotové. Heš, veliteľ! Von z mojej kuchyne!“

„Ďakujem za hrášok, pani Johnsonová,“ ozvala sa Pru. „Mám ho vrátiť do mrazničky alebo čo?“

„Odhod' ho, dieťa moje.“

„No dobre, dobre,“ Pru chodila ako kovboj po ťažkom dni v sedle. „Vždy som si hovorila, že jedlom neslobodno plytvať.“

„Ach, už sú tu aj starká a starý otec,“ Faith znova opustila Leviho.

Gazdiná naňho opäť zagánila. „Tak choďte už! Na čo čakáte?“

Po nekonečne dlhom čase sa Hollandovci, Jeremy a Levi natlačili k jedálenskému stolu. Starý pán Holland, pani Hollandová, John, Pru, Ned a Abby, Honor a Jack. A Faith medzi Jeremym a ním.

„Faith, už ťa vôbec nevidame,“ posťažovala sa pani Hollandová.

„Veď len včera som bola u vás,“ namietla Faith.

„Ach, mladí majú večne nejaké povinnosti.“

„No a čo? Dobre, že má prácu. Ani nebude vedieť ako, a o chvíľu sa tiež chytí do pasce na šesťdesiatpäť rokov,“ zahundral pán Holland.

„Otec, prestaň,“ povedal John trpezlivo. „Jack, podaj mi chlieb, prosím ťa.“

„Páni, Ned, daj mi pokoj!“ vyštekla Abby. „Mami, on ma kope pod stolom!“

„Ned, preboha, veď si oficiálne dospelý,“ napomenula ho Pru. „Hádam len nechceš, aby som ťa vyzauškovala. Aj bez toho som celá boľavá.“

„Škola, škola, škola,“ zanôtila Abby a zapchala si uši prstami. Usmial sa na ňu, ale ona naňho zagánila. Nedávno ju potrestal za požitie alkoholu, hoci ešte nebola plnoletá, a vymeral jej dvanásť hodín verejných prác.

V hlave mu trešťalo, lebo naraz prebiehalo šesť rozličných rozhovorov, všetci hovorili odrazu a nikto nepočúval. Pozrel na hodinky a skúšal odhadnúť, ako dlho musí zostať.

„Levi, aké úmysly máš s mojou dcérou?“ spýtal sa John náhle.

„Oci,“ vzdychla Faith, „no tak, už sme o tom hovorili.“

„Tak teda?“ John naňho pozrel plný očakávania. „Myslím, že mám právo vedieť, aké máš plány. Faith je moja dcéra. Moja princezná.“

„Áno, Faith. Mimochodom, kde máš korunku?“ podpichol ju Jack a pridral si viac zemiakov.

Pru odfrkla. „Honor, označil ťa otec niekedy za svoju princeznú? Nabetón viem, že o mne nikdy nikto nehovoril ako o princeznej.“

„Ten titul sa ušiel iba Faith,“ odvetila Honor.

„Dievčatá, nebuďte smiešne. Všetky tri ste moje princezné. Levi, odpovedz mi na otázku.“

„Mám v úmysle s ňou chodiť, pane,“ vyhlásil Levi.

„Čo to v dnešných časoch znamená?“ zahundral John.

„Znamená to sex,“ ozvala sa Abby a matka ju štuchla do rebier.

„Čo je?“ zvolala. „Ako sa tomu mám vyhýbať, keď to s ockom stále robíte?“

„Vieš, Faith,“ zapojila sa pani Hollandová, „mala by si s ním chodiť veľmi, veľmi dlho. Tvoj starý otec ma vzal dva razy na prechádzku a bolo to vybavené. Ľutujem, že som ho lepšie nespoznala a spoľahla som sa na úsudok svojich rodičov.“

„Takže to bola dohodnutá svadba?“ zbystrila pozornosť Abby.

„Viac-menej,“ prikývla pani Hollandová. „Myslíš, že by som sa zaňho bola vydala, keby moji rodičia neboli...“

„... zomierali od túžby, aby sa jej zbavili?“ skočil jej do reči pán Holland.

„... natlačili ma do toho manželstva kvôli jeho pozemkom.“

„Zato vaša matka a ja sme sa vzali z lásky, deti moje,“ vyhlásil John nahlas a očividne sa usiloval prekričať svojich rodičov. „Bola to láska na prvý pohľad, ako sa hovorí.“

„Ako Faith a Jeremy,“ poznamenala Abby. Levi začal čelúšť. Jeremy sa len usmial a nič nepovedal.

„Abby, prečo si taká protivná?“ spýtala sa Faith.

„Lebo Levi mi kázal, aby som drhla turistické hajzle! Raz sa dopustím chyby a musím drhnúť hajzle!“

„Nemala si sa opíjať s idiotmi, nemyslíš?“ poznamenal Ned.

„Ale aspoň som sa s nikým nevyspala, Ned! Minule som si čítala tvoje esemesky. Ty a Sarah Cooperová ste takí zlatí.“

Levi cítil, ako v ňom kypí žľč.

„Sme len kamoši,“ ohradil sa Ned panickým hlasom.

„Nerozptyľuj svoju sestru, Ned,“ napomenul ho Levi. „A nespávaj s ňou.“

„Nie, nie, nebudem. Abby nevie, o čom hovorí. Je dosť hlúpa, nie, Abs?“

„Mohli by ste sa trochu upokojiť?“ zasiahla Honor vyrovnané. „Levi je dnes naším hosťom. Odložme si realitu života Hollandovcov na inokedy, dobre? Oci, Faith chodí s Levim a je to jej prvý chlap, odkedy jej ten gej zničil budúcnosť. Má tridsať rokov a už máš jednu dcéru starú dievku, tak sa cez to prenes.“ Napichla na vidličku zemiak a vložila si ho do úst.

„Má pravdu,“ ozval sa John po chvíli. „Mrzí ma to, Levi. Ja len... je to moja dcéra, chápeš. Chcem pre ňu iba to najlepšie.“

„Chápem.“ Tuším má pokazené hodinky.

„Tak teda,“ pokračoval John, „kto zasadil tie chryzantémy na mamin hrob?“

„Ja,“ ozvala sa Honor.

„Krásna farba, zlatko,“ vzdychol. „Nemôžem uveriť, že v júni to bude dvadsať rokov.“

Na chvíľu zavládlo ticho.

„Tak čo, oci, bol si na rande?“ spýtal sa Jack.

„Od toho stretnutia s transvestitom?“ zakričal ponad Leviho hlavu. Asi by mal byť vďačný. „No, tuším mi je najlepšie samému.“

„Ach, oci, nie! Nevzdávaj sa,“ dohovárala mu Faith. „Hovoril si, že tá pani z Corningu bola milá. Prosím ťa, daj jej šancu.“

„Hlavne už nepusť do domu Lorenu,“ podotkol Jack. „Pri pohľade na tú ženu sa mi sťahujú semenníky.“

„Mal by si mu držať kázeň, strýko Džej,“ zamrmľal Ned.

„Mne je dobre aj samému,“ vyhlásil John. „Nijaké strachy, Faith.“

„Starý otec, žiješ s dcérou a gazdinou. Nie si celkom sám,“ ozvala sa Abby.

„Presne tak. Mám tu Honor a pani Johnsonovú, a vás všetkých.“ Zahľadel sa do diaľky. „Connie bola moja životná láska. Takú muž prežije iba raz a nedá sa nahradiť, ani keby človek veľmi chcel.“

Po nekonečne dlhom čase mohli odísť (Jeremy mľaskavo pobozkal Faith na obe líca a objal ju. Levi vážne rozmýšľal, že mu jednu vrazí). Zato Faith bola trochu... poblednutá.

Vo svetle mesiaca dostalo okolie modro-biely nádych, dom i stromy vrhali dlhé tieň. „Ďakujem, že si ma pozvala,“ povedal Levi a podržal jej dvere na aute.

„Ach, s radosťou,“ odvetila. „Mrzí ma, ak toho bolo na teba... priveľa.“

„Bolo to milé,“ odvetil. „Bavila si sa?“

„Jasné.“

Zrejme nebol jediný klamár v aute. Počas tej krátkej cesty domov mlčala, a keď vošli do Opera Housu a odomykala svoje dvere, takisto mlčala. „Chceš ísť ku mne?“ spýtala sa.

Oprel sa o zárubňu a zamračene na ňu pozrel. „Všetko v pohode, Faith?“

„Jasné, samozrejme.“ Nepozrela mu do očí.

„Mne sa zdá, že nie.“

„Prečo?“

Vôbec nevyzerala v pohode. „Cítiš sa dobre?“

„Je mi fajn.“

„Užívaš lieky?“

„Áno. Chceš ich porátať?“ povedala ostro.

„Nie.“ Ešte chvíľu na ňu hľadel a nevšímajúc si Bluea ten mu oňuchával nohu a túžil sa o ňu obtierať. „Možno by som mal dnes zostať u seba.“

„Dobre, ďakujem, že si bol so mnou. Ehm... dobre sa vyspí.“ Pobožkala ho na líce a zatvorila dvere.

Dofrasa, niečo pohnojil. Možno málo rozprával. Možno... nerád na to myslel, ale možno jej chodí po rozume Jeremy. Samozrejme, nemôže ho považovať za rivala, ale ešte vždy ho má rada, cítil sa v jej rodine ako doma a pokojne sa mohla vyspať na jeho gauči, ak chcela. Láska na prvý pohľad, životná láska. Podľa Johna Hollanda takú lásku muž prežije iba raz.

Šiel do svojho bytu a zrazu sa mu zdal akýsi... nevýrazný. Pravda, kde-tu mal rozložené rodinné fotky, ale nezbieral drobné poklady ako Faith, neuchovával spomienky na minulosť. Koniec koncov je chlap.

Chlap, ktorý sa dostal do problémov so ženou odnaproti, hoci mu nebolo jasné prečo. Minule vo Volavke ťahala z neho informácie, vyslovene doňho vrtala a teraz sa s ním takmer nerozpráva.

Najvyšší čas napiecť cookies.

Keď bol Levi malý, väčšina ich dezertov mala značku Hostess,

najmä keď prišla na scénu Sarah. Ale jeho matka mala tento recept a zdalo sa mu, že za pár sekúnd dokázala vymiesiť cesto. Levi mal za úlohu vyložiť na stôl prísady, potom stál obďaleč a pozoroval mamu, mohol obľízať stierku.

Vybral múku, horkú čokoládu, vanilku. Z chladničky vytiahol vajcia.

Vtedy ktosi zaklopal na dvere. Otvoril a tam stála ona. „Ahoj,“ pozdravil ju.

„Čo vieš o nehode mojej mamy?“ spýtala sa.

Zažmurkal. „Ehm... chceš ísť dnu, Faith?“ Chcela. „Sadni si,“ vyzval ju a ona poslúchla, meravo sa usadila na vankúš, akoby zabudla, na čo slúži gauč. On si sadol oproti a predklonil sa.

Nevyzerala dobre.

„Počul si o tom niekedy niečo?“ spýtala sa.

„Jasné, psychológ sa s nami o tom rozprával.“

„A čo si počul?“

„Ehm... že ste si boli veľmi blízke a mama zomrela na mieste nehody.“

„To je všetko?“ Pohľad mala zachmúrený.

Levi si prešiel prstami po vlasoch. „Mala si záchvat, však? Nič si si nepamätala. Hasiči ťa museli vyslobodiť z auta. A psychológ hovoril, že sa s tebou o tom nemáme rozprávať.“

Prikývla. Chvíľu iba pokyvovala hlavou. Odkedy vošla dnu, ani naňho poriadne nepozrela.

„Faith, je ti dobre? Nezdáš sa mi...“

„Nemala som záchvat. Klamala som. Otcovi som to povedala len preto, lebo som mu nechcela prezradiť pravdu.“ Rúra zapípal, vyslala signál, že je vyhriata. „Akú pravdu?“ spýtal sa Levi ticho.

„Havarovala. A ja som bola na vine.“

Tie slová akoby vyšli z jej najtemnejších hlbín. Tvár sa jej nezmenila, v očiach sa jej zračilo zúfalstvo.

„Prečo si to myslíš?“ spýtal sa čo najnežnejšie.

„Zúrila som,“ začala. „Nechcela som sa s ňou rozprávať a ona sa obrátila, lebo som sedela vzadu. Spýtala sa ma, či mi niečo nie

je, ale ja som neodpovedala.“ Faith preglgla. „Myslela si, že dostanem záchvat, lebo predtým vždy mlčím, ako dobre vieš. A tak som ju nechala v tom. A potom do nás vrazilo auto.“ V tvári bola biela, odkrvené ruky zvierala v lone.

„Faith, nemôžeš...”

„Chcela odísť od môjho otca.“

Ejha. „To ti povedala?“

„Áno.“

Tak si Levi Constance Hollandovú nepamätal, hoci ju videl len zopár ráz. Zdalo sa mu, že je ako vystrihnutá z rozprávky, krásna, šťastná, duchaplná, šikovná.

Alebo si ju plietol so svojou mamou.

„Preto som jej neodpovedala,“ Faithin hlas akoby znel duto. „Stále hovorila, že urobila chybu, keď sa vydala taká mladá, a že vždy túžila dosiahnuť viac, ale nešlo to, keď nás mala na krku. A tak som ju nechala v domnienke, že dostanem záchvat, aby prestala rozprávať. A vtedy do nás vrazilo auto.“

Pri pohľade na jej tvár mal pocit, akoby sa mu do srdca zaryla kopija. „Faith, bola si malá, nemôžeš sa za to obviňovať.“

„Vedela som, čo robím. Chcela som, aby sa cítila previnilo.“

„To nie je to isté, nechcela si, aby zomrela.“

Zvraštila tvár. „Nie, ale aj tak som za to zodpovedná. Keď som sa sem v septembri vrátila, myslela som si, že ak ockovi niekoho nájdem, nejako mu to vynahradím. Ale nenašla som nikoho. Môj otec mamu stále zbožňuje a Jack aj moje sestry takisto.“

Áno, to je pravda. „Nikdy si to nikomu nepovedala?“

„Nie! Keď za mnou prišiel do nemocnice otec, bol taký... zlomený... bála som sa, že ma prestane ľúbiť, keby to vedel. A tak som klamala.“ Uprela pohľad na dlážku. „Len som chcela, aby si to vedel. Nežiada sa mi, aby si hovoril, že to nebola moja vina. Viem, čo som urobila.“

Čo na to povedať?

„Ale nikomu to nevrav,“ požiadala ho vyrovnaným hlasom a to ho ešte väčšmi zabolalo. „Nechcem, aby vedeli, čo v skutočnosti cítila.“

Levi si znova prehrabol vlasy. „Čo keby si dnes prenocovala u mňa?“

„Pôjdem domov,“ odvetila. „Ale ďakujem za pozvanie.“

„Prosím, zostaň tu.“

„Nie, ďakujem. Ved' sa... uvidíme neskôr.“ Vstala a on sa takisto postavil a privinul si ju. Faith, vždy taká nežná a hrejivá, sa mu teraz zdala chladná a strohá.

„Zostaň,“ povedal znova.

„Je mi fajn,“ odvetila. „Možno sa uvidíme zajtra.“ S tým otvorila dvere a šla naproti do svojho bytu.

V izbe sa rozhostilo ticho.

Faithina matka bola dvadsať rokov mŕtva. Tak dlho dusiť v sebe tajomstvo!

Cookies musia počkať. Levi vypol rúru, schytil kľúče od auta a zamieril na policajnú stanicu.

Dvadsať štvrtá kapitola

Deň, keď zomrela jej mama, bol celkom normálny, akurát Faith potrebovala nové tenisky.

Faith sa vždy páčilo, že je benjamínka. Vzhľadom na to, koľko zábavy si spolu užili pred jej narodením, aj keď bola malá, sa jej zdalo fér, že sa k nej správali výnimočne. Vedela, že rodine sa zdala zlatá, ale viac-menej zbytočná, hoci už chodila na druhý stupeň základnej školy.. Mama jej nikdy nepovedala, aby začala jesť... to mohla iba Honor (a staršia sestra to robila celé roky, ako jej rada pripomínala). Jack chodil na vysokú školu, na vinárstvo a už vedel opraviť kombajn a vyčistiť mláťačku. Prudence už bola dospelá, vydatá a všetko, čo s tým súviselo.

A tak Faith bola zlaté dieťa. Rodičia akosi nestíhali venovať pozornosť všetkým deťom a Faith si zvykla, že kadečo sa jej prepieklo... napríklad to, že na rozdiel od súrodencov nenosila domov samé jednotky. Nechodila spať vtedy, keď sa patrilo, lebo to si aj tak nikto nevšimol. Nemusela zjesť všetku zeleninu, pretože jej rodičia priviedli na svet za sedemnásť rokov štyri deti

a už boli trochu unavení z dodržiavania pravidiel.

Pre epilepsiu získala pozornosť, po akej netúžila, otcovi sa vždy zračila v očiach panika, mama vydávala krátke, ostré povely. Celkom ju tešilo, ak ju občas neškodne zanedbávali.

Dúfala, že ten deň, keď pôjdu kúpiť tenisky, bude vzácny a výnimočný, bude s mamou sama a budú môcť spolu niečo robiť v hlave sa jej vynárali krásne hmlisté spomienky na časy, keď boli všetci v škole a Faith chodila za mamou ako tieň. Možno spolu zídu na zmrzlinu do tej peknej zmrzlinárne na Market Street.

Mama však mala svoju náladu. „Nieže budeš skúšať všetky tenisky v obchode, Faith,“ vyhlásila, keď zastali na parkovisku. „Dnes mám kopu iných starostí. Nemohla si mi už minulý týždeň povedať, že potrebuješ tenisky, keď som musela ísť do toho istého obchodu s Jackom...“

A tak Faith nakoniec dostala celkom obstojné tenisky, hoci si nebola stopercentne istá, či sa jej viac nepáčili rozkošné reeboky s ružovými šnúrkami. Nemali čas na zmrzlinu a hneď sadli do auta. „Vieš, mohla by si sedieť vpredu,“ podotkla mama trochu netrepezlivo.

„Je mi tu fajn,“ odvetila Faith. Automaticky si sadla dozadu, už si zvykla, že dobré miesto si nemá vyberať. Hasiči neskôr povedali, že to jej zachránilo život.

Ale aspoň mala nové tenisky. Vždy sa jej zdalo, že v nových teniskách beží rýchlejšie, a v utorok majú telocvik. Jessica Dunnová bola najrýchlejšia v ich triede a často si robila posmech z toho, ako Faith beží. Nebolo by skvelé, keby dobehla skôr ako Jessica? Aspoň raz. Nestane sa to, ale predsa len... jediný raz.

„Mala by si trochu pochodiť po svete, kým sa usadíš, Faith,“ ozvala sa zrazu mama z predného sedadla. „To som radila aj Prudence a počúvla ma? Nie. Keď sa dievča vydá mladé, má obmedzené možnosti.“

Faith sa zamračila. Prečo jej mama hovorí čosi také? Pru a Carl boli zlatí. Okrem toho Faith už bola teta. Všetky spolužiačky jej závideli. Možno dokonca aj Jessica Dunnová.

Mama pozrela do spätného zrkadla. „Mala by si vidieť svet,

kým sa dá. Spojené štáty sú obrovské, hoci keby si sa spýtala kohokoľvek z Hollandovcov, zrejme by ti povedali, že svet sa končí za hranicami okresu.“

„Mne sa tu páči,“ namietla Faith. Vybrala novú tenisku zo škatule a pohládzala bielučké šnúrky. Mala si vziať tie s ružovými šnúrkami? Možno nie. Ružová farba je priveľmi detská.

„No, ale nikde inde si ani nebola, však?“ prehodila mama. „Vieš, je veľa miest, ktoré stojí za to vidieť. Pru by kopala nohami a jačala ako najatá, keby ju chcel niekto odtiahnuť z vinohradu a tvoj brat je už teraz stratený prípad, ale ty ani Honor tu nemusíte zostať.“

Mama ďalej hovorila a hovorila. Ale Faith v skutočnosti túžila zostať v meste. Všade dobre, doma najlepšie. Pred mesiacom bola na exkurzii v New Yorku. Leviho Coopera a Jessicu prichytili vzadu v autobuse, ako sa bozkávajú, čo bolo dosť zlé (Faith sa ešte hrala s bábikami... bozkávať sa? Fúj!) V meste bolo veľmi rušno a horúco. Keď sa vrátili do Manningsportu, cítila sa ako v nebi.

„Niekedy nemyslím na nič iné, len na to, aké by bolo úžasné žiť niekde inde. Nepáčilo by sa ti žiť vo veľkomeste? V Seattli, Chicagu, San Franciscu, ani jedno z tých miest som nevidela. A vieš, čo na to tvoj otec? Vždy sa len zasmieja, keď o tom hovorím.“ Nemohla uniknúť pred maminým hlasom. „Preto by si si mala trochu užiť, kým sa usadiš. Inak budeš ľutovať.“

Faith hľadela cez okno. Ocko bol dokonalý, stelesnená trpezlivosť. A vždy hovoril, že Faith je jeho princeznička. A ako ľúbil mamu! Trhal jej kvety! Faith upriamila pozornosť na prírodu, kde sa pokojne pásli čierne-biele kravy. Odísť odtiaľto? Nikdy!

Mama pozrela do spätného zrkadla. „Mohli by sme ísť len my tri,“ húdla si svoje mama. „Ty, ja a Honor. Babská jazda.“

Zmocnil sa jej hnev. Aha, takže mama chce odísť? No dobre! Prežijú to aj bez nej. Babská jazda? Tak nazýva rozvod?

„Prečo si tak ticho?“ spýtala sa mama, akoby nevedela.

Faith uprene hľadela na polia.

Nie, Faith nemienila odpovedať. Mama sa môže dať vypchať.

„Zlatko, je ti dobre?“ *Áno, hovor mi zlatko, to je ono, prebleslo Faith hlavou. Mala by si byť ku mne milá po tých protivných rečiach.* Faith kútikom oka zazrela, že mama položila ruku na sedadlo spolujazdca, aby sa na ňu lepšie pozrela. „Faith?“

Nič. Neodpovie.

A vtedy počula rachot, ako výbuch, a auto sa s nimi začalo točiť, zem akoby sa posunula, a tie zvuky, ten škripot a tresk, to bolo neznesiteľné krútili sa tak rýchlo, až si pripadala ako v sušičke, nohy a ramená jej lietali, bezpečnostný pás sa jej zarezával do tela, takmer jej rozmliaždil plece, nová teniska ju buchla do tváre a bože dobrý, ešte vždy sa krútili a nadsakovali, túžila len, aby niekto zastavil ten hrozný treskot.

Potom sa prestali krútiť a aj buchot stíchol, bolo počuť len akési syčanie a krik. Načisto ju to omráčilo. V aute vedľa nej bol kmeň s odlúpnutou kôrou.

Mali nehodu. Tak je to.

A ten krik vydávala ona. Usilovala sa zatvoriť ústa, aby už nebolo počuť tie príšerné zvuky. Ešte vždy je na zadnom sedadle? Lebo auto už nevyzeralo ako auto, bolo skrútené okolo nej, čalúnenie dotrhané, všade drôty a sklo. Uviazla vo vraku, miesto, kde sa zapínal bezpečnostný pás, sa zakvačilo pod poskrúcaným kovom. Bolel ju hrudník. Podarilo sa jej pohnúť nohami, ale nevidela si na chodidlá ukryté pod polámaným predným sedadlom. Páčka na otváranie dvier bola pri podlahe.

Inými slovami, nemohla vyjsť.

„Mami?“ zapišťala slabým, vysokým hláskom. „Mami?“

Nijaká odpoveď.

„Mami? Nič sa ti nestalo?“

Nič. Nijaké zvuky, ani len stony. „Ach, mami, prosím ťa, prosím ťa,“ počula sa a zrazu si uvedomila, že sa trasie, je celá spotená a zacítila pach moču. Pocikala sa.

Aha, konečne zbadala mamine vlasy, mali rovnakú farbu ako Faithine, trčali asi pol metra od Faithinej tváre na nesprávnej strane, nemohla ich dočiahnuť. Naťahovala prsty, ale v aute bola

ako v pasci. „Mami,“ zašepkala a ten hlas sa jej vôbec nepáčil.

Potom pozrela cez rozbité predné sklo a tam v poli stála jej mama, nedotknutá, usmievavá, krásna. Vďaka bohu.

„Mami, vezmi ma von!“ zakričala a usilovala sa vyslobodiť z pokriveného auta, ťahala a ťahala bezpečnostný pás.

„Neboj sa, srdiečko,“ odvetila mama. „Nič sa ti nestalo. Lúbim ťa!“

A poslala Faith vzdušný bozk. Prečo je taká šťastná? Veď práve havarovali... Faith pozrela na vlasy na prednom sedadle.

Boli tam...

Keď znova pozrela cez predné okno, na poli nikto nestál a Faith zrazu pochopila bolestnú realitu.

Jej mama je mŕtva.

„Mami,“ ozvala sa slabým, zničeným hláskom, „ach, mami, kde si?“

Už sa nenamáhala, aby sa dostala von.

Nikto jej neprišiel na pomoc. Dlho nepočula nič, iba štebot vtákov a hvízdanie vetra. Hodiny na prístrojovej doske stále išli, takže Faith si až priveľmi dobre uvedomovala, ako plynie čas. Po päťdesiatich dvoch minútach konečne niekto zakričal: „Nestalo sa vám nič? Haló? Počujete ma?“ Nebola schopná odpovedať, lebo by musela oznámiť, že mama zomrela. Po šesťdesiatich troch minútach začula v diaľke sirény. Po šesťdesiatich ôsmich minútach sa pri prednom okne zjavil pán Stoakes z cukrovíniiek, v hasičskej uniforme vyzeral zvlášťne, a povedal: „Ach bože, nie! Ach nie!“ až potom zbadal, že Faith sa naňho díva.

Po sedemdesiatich štyroch minútach začali píliť plech a pokrikovali na ňu, aby ju upokojili, no z tváří im vyčítala pravdu.

Po stopätnástich minútach ju konečne vytiahli von.

Strávila dve hodiny s matkiným telom, dve hodiny sa triasla a vzlykala znova a znova upadala do šoku. Dve hodiny šepkala mame, aby sa na ňu nehnevla.

Keď v nemocnici uvidela otcovu tvár, keď si uvedomila, ako od rána zostarol, keď ju držal za ruku posiatu modrinami, povedala mu, že dostala záchvat a na nič sa nepamätá.

Vždy lepšie, než keby vedel, že jeho dcéra je vrahyňa.

Tri hodiny ráno. Cítila sa hrozne osamelo, hoci dve tretiny postele zaberá štyridsaťkilový zlatý retriever.

Odkedy to prezradila Levimu, mala pocit, akoby na jej mozog doľahla ťažká hmla. Dvadsať rokov sa usilovala vyhýbať spomienkam na matku, akoby si ich nezaslúžila. Ale dnes v noci sa jej ako v pokazenom filme mihali hlavou dobré i zlé spomienky mama v kuchyni, zúrivo drhne drez po večeri, na niekoho sa hnevá. Mama ju kúpe, ešte je celkom malá, froté handričku plesla na Faithinu hlavu. Mama ju hreší, keď priniesla zo školy poznámku, že na hodine bola nepozorná. Mama jej tleska, keď prvý raz prešla na bicykli okolo obrovského stromu na prednom dvore. Mama sedí na gauči a číta Honor, hoci Honor už vedela čítať. Mama plače pri skladaní Jackovej bielizne pred odchodom na univerzitu. Mama drží v nemocnici malého Neda pár dní po jeho narodení a s lesklými očami sa usmieva na Pru.

Mama bozkáva otca v hale, potom mu so smiechom hovorí, že by sa mal osprchovať.

Skutočne bola mama nešťastná? Naozaj sa jej zdalo, že urobila chybu, a zožierala ju ľútosť a zatrpknutosť?

Nikdy sa jej to nezdalo.

Zrazu Blue zoskočil z postele a vybehol z izby. Počula, ako klopoce nechtami na dlážke, potom zašteká. Faith unavene odhrnula prikrývku a vstala z postele.

Vtedy sa ozvalo klopanie na dvere.

Levi! „Máš chvíľku čas?“ spýtal sa, akoby nebola hlboká noc.

Dlho naňho hľadela, potom mu otvorila dvere. V rukách držal fascikel a laptop, ale myseľ mala priveľmi oťažujú a nepýtala sa, prečo prišiel.

„Sadni si,“ zažal lampu nad stolom. Zažmúril.

Usadila sa. „Dáš si kávu alebo...?“ Vlastný hlas jej znel cudzo.

„Nie, ďakujem.“ Ako zvláštne sa správajú. Aj on si sadol, položil fascikel na stôl, potľapkal po ňom, vážne na ňu pozrel. „Toto je spis o nehode tvojej matky. Bol v sklade na Route

päťdesiatštyri. Chvíľu mi trvalo, kým som ho našiel.“

Pozrela na spis. „Ja sa nechcem... na to pozerieť, Levi.“

„Ale mala by si.“ Uprl na ňu pohľad, zamračene si prehrabol vlasy.

Blue jej položil hlavu do lona, vrtel chvostom. Faith ho pohládzala po krásnej hlave, nedívala sa na Leviho.

„Vravela si, že si za to zodpovedná... Prečo si to myslíš? Ten chlap, čo do vás vrazil, volá sa Kevin Hart, nedal prednosť v jazde. Prečo by si mala byť za tú nehodu zodpovedná ty?“

Pozrela naňho ostrážito. Uprene na ňu hľadel, čelo mierne zvrátené. „Keby sa mama nedívala na mňa, zbadala by ho a bola by zastala alebo sa mu vyhla,“ odvetila.

Mama by stočila auto do poľa, kde sa pokojne pásli kravy. Constance by nadávala, že dochrákala minivan, a pri večeri by sa na tom skvele bavili, Faith by rozprávala, ako nadsakovali po poli, kravy sa s múkaním rozbehli a všetci by sa smiali, potľapkávali by ju po ruke a nečakali by, že bude odpratávať riad, lebo prežila hrozné chvíle, aj keď všetko nakoniec dobre dopadlo.

Tento scenár si v duchu premietala tisíc ráz. Mala aj zopár iných scenárov a všetky sa skončili rovnako.

Lévi prikývol. „To som si myslel. A je to logický predpoklad.“ Odmlčal sa. „Pamätáš sa na veliteľa Griggsa?“

„Áno.“

„Nebol to veľmi dôkladný človek.“

Nič nepovedala.

„Prečítal som si tú správu a tam sa píše: *matku vyrušilo choré dieťa*. Ale niečo ti poviem. Stavím sa, že by vedela, keby si naozaj mala dostať záchvat. Napadlo ti to niekedy?“

Faith sa zamračila. „Nie, teda, možno máš pravdu, ale... nie, som si celkom istá, že si to myslela.“

„No, mne sa nikdy nepodarilo oklamať mamu, nech som sa akokoľvek snažil. No aj keby si myslela, že dostaneš záchvat, vedela by, že ti nemôže pomôcť. Ak človek dostane epileptický záchvat, nikto mu nemôže pomôcť, a ty si mala zapnutý

bezpečnostný pás. Nie?“

„Áno.“

„Tak som zvažoval, aj keby si tvoja mama myslela, že máš záchvat, odtrhla by nadlho oči od cesty?“

Faith zatlačila do úzadia spomienku na maminu tvár, ako na ňu hľadá v posledných sekundách. „Odtrhla, Levi. Dívala sa na mňa.“

„No dobre. A čo povedala?“

Faith sa zhlboka nadýchla, zdalo sa jej akosi dusno. „Pamätáš sa presne na jej slová?“ Levi pozrel na hodinky.

Pravdaže sa pamätala. „Povedala: Zlatko, je ti niečo? Faith?“

To boli posledné slová Constance Hollandovej. Bola starostlivá. Starala sa o dcéru a jej sebeckosť ju zabila. Faith akoby vrazili do hrdla nôž.

„No, na to stačili nejaké tri-štyri sekundy, nie?“

„Zrejme.“

Levi otvoril laptop. „Šiel som s tou správou na miesto nehody,“ poznamenal.

Hlavou sa jej mihla spomienka na javor a pole. Levi teda šiel na miesto, kde ona vtedy sedela pocikaná a plakala za mamou. Ona sa za tie roky na to miesto ani raz nevybrala.

„Niečo ti poviem, Faith.“ Zaváhal. „Ako som už hovoril, veliteľ Griggs nebol práve najdôkladnejší človek. Vedel, že Kevin Hart nedal prednosť v jazde, usúdil, že tvoja mama stratila pozornosť, lebo si dostala záchvat, a preto ho nezbadala. A tým sa vyšetrovanie skončilo.“

„Chceš mi tým niečo povedať, Levi?“ Bola hrozne unavená.

„Ja len... vydrž chvíľu. Stojí to za to. Vypočuj ma, dobre?“

Prikývla.

Otvoril laptop a klikol na kláves. „Urobil som nejaké merania na základe údajov v správe. Brzdné stopy pri náraze a ako ďaleko odletelo auto, kým narazilo do stromu, akú hmotnosť malo vaše auto a akú hmotnosť malo auto Kevina Harta.“ Nastavil monitor tak, aby naň videla. „Toto je program rekonštrukcie nehody. Veliteľ Griggs ho pred dvadsiatimi rokmi nemohol mať k

dispozícii.“

Znova sa ozval ten pocit strachu. Križovatka bola vyznačená tmavými čiarami. Dve ikony áut, modrá a červená, sa navzájom dotýkali. Červená ikonka bola väčšia a smerovala na sever, na cestu označenú ako Hummel Brook. To bol zrejme mamin Dodge Caravan.

Levi ukázal na monitor. „Podľa brzdnych stôp som vyrátal, že tvoja mama išla rýchlosťou šesťdesiat kilometrov za hodinu a Kevin deväťdesiatpäť, nie šesťdesiatpäť, ako tvrdil. Ale Griggs si to neprepočítal. Kevinova brzdná stopa bola dlhá sedem metrov a vaše auto po náraze odletelo do toho stromu. To znamená, že musel ísť rýchlosťou deväťdesiatpäť kilometrov za hodinu.“

Faith začínala cítiť, že je hore už dvadsaťjeden hodín. Leviho slovám akosi nerozumela, myseľ mala mútnu. Nevládala pohládzať ani Bluea. Pes sa zvalil na dlážku, ňufák si položil na jej bosú nohu.

„Za predpokladu, že tvojej mame trvalo štyri sekundy, kým pozrela na teba dozadu čo je dosť na to, aby odtrhla pohľad od cesty, ale predpokladajme, že tvoje spomienky sú správne vy dve ste boli tu.“

Faith uprela oči na monitor. Bolo to ďalej od križovatky, než by čakala.

„To je sedemdesiatosem metrov od križovatky. A Kevin Hart by v rýchlosti deväťdesiatpäť kilometrov za hodinu skončil tu, takmer stotridsať metrov od križovatky.“ Levi klikol na ďalší kláves, modré auto sa posunulo dosť ďaleko dozadu na Lancaster Road. „A teraz zabudni na to.“ Klikol na iný kláves a na Lancaster Road naskočili okrúhle zelené predmety.

„Čo je to?“ spýtala sa Faith.

„Javory. Celú cestu lemovali a lemujú javory.“

Nehoda sa stala štvrtého júna. Na stromoch vtedy bolo lístie. O tom niet pochyb.

Faith sa zrazu rýchlejšie rozbúchalo srdce. Utréla si ruky do pyžamových nohavíc, naklonila sa dopredu, už celkom zabudla na únavu.

Levi na ňu pozrel so zvráteným obočím. „Nie je ti zle?“

Pokrútila hlavou.

„Tak pozri na toto.“ Ťukol na ďalší kláves a autá sa pohli ku križovatke, tesne pred ňou zastali. „Podľa teba ho mama nevidela prichádzať, lebo sa dívala na teba.“

„Áno.“

„Ale ona ho videla, Faith. Keď veliteľ počul, že si mala záchvat, predpokladal, že stratila pozornosť. Vôbec si neprerátal údaje.“

Teraz sa jej dýchalo akosi ťažšie. „Ne... nechápem.“

„Nemohla vidieť Kevina Harta, kým nevošla do križovatky, lebo išiel rýchlosťou deväťdesiatpäť kilometrov za hodinu a výhľad jej tienili stromy. Ale nemohla sa pozeráť dozadu na teba, zlatko, lebo auto zanechalo brzdnú stopu.“ Zmĺkol a počkal, kým to strávi. „Takže ho videla. Keby sa dívala na teba, nebola by brzдила.“

Nevedela, čo sa stane. Tie slová, ktoré mali Faith utešiť, ju devätnásť a pol roka mákali.

Faith hľadela na monitor. Ešte aj teraz to pôsobilo zlovestne, hoci na monitore to pripomínalo skôr nejakú hru než smrteľnú nehodu. Mozog akosi nedokázal spracovať, čo jej Levi hovorí. „Nerozumiem.“

„Videla ho, ale neskoro... nie preto, čo si ty urobila alebo neurobila, ale preto, lebo javory jej bránili vo výhľade a Kevin sa rútil vysokou rýchlosťou.“

Položil jej dlaň na ruku, a až keď cítila teplo, uvedomila si, akú má studenú ruku. „Ale ja sa pamätám... pamätám sa, že sa dívala na mňa, nie na cestu.“

„Po nehode bývajú spomienky ľuďí nespoľahlivé. Ty si hľadela cez okno. Zrejme si nevidela, kedy sa obrátila.“ Hlava akoby jej plávala. „Chceš povedať, že to nebola moja vina?“

„Presne tak.“

Je to pravda? Každý si myslel, že v tej nehode zohrala nejakú úlohu. Každý. Otec jej aj sto ráz opakoval, že to nebola jej vina... ale on nevedel, čo sa v skutočnosti stalo. Levi to však vedel.

Ešte vždy na ňu trpezlivo upieral zelené oči a čakal.

„Si si istý?“ spýtala sa.

„Áno.“

Bola to taká dôležitá správa, že sa jej len pomaly vkradla do srdca.

Čo keď má Levi pravdu? Trpezlivo na ňu pozeral, trochu sa mračil, čakal, kedy to pochopí.

„Si si stopercentne istý?“ zašepkala.

„Áno.“

„Takže, to nebola moja vina, ani jej vina.“

„Presne tak.“

„Vážne? Nehovoríš to len preto, lebo chceš byť milý?“

„Nikdy nehovorím nič len preto, aby som bol milý.“

Vravel pravdu. Prečo by jej klamal?

Faith sa odtisla od stola, obrátila sa chrbtom k laptopu aj k Levimu. Prešla ku knižnici a vzala rodinnú fotku, na ktorej bola aj mama. Nie, nie, to je na ňu priveľa. Chytila malý ružový kamienok a zovrela ho v pästi, oprela sa o podobločnicu a hľadela na tmavú ulicu, ruženín akoby sa jej vrýval do dlane.

Z očí jej vyhrkli slzy, ale hlava sa jej krútila, akoby sa udrela. V hrudi počula zvláštny piskot, no nedokázala celkom pochopiť tú správu.

Vtedy k nej pristúpil Levi, privinul si ju na širokú pevnú hrud', objal ju a stál za ňou ako bralo, pritískajúc si ju k sebe.

Nezabila mamu.

Iste je to pravda, Levi by jej predsa neklamal.

Dvadsať piata kapitola

Levi videl, že Faith vydrží plakať veľmi dlho. Neškodilo by, keby jej dal niečo na upokojenie. Ibaže doma nič nemal. Prešiel s ňou cez chodbu do svojho bytu, lebo, úprimne povedané, netušil, čo robiť s plačúcou ženou, a keď bude na vlastnej pôde, možno mu to trochu pomôže.

Vytiahol škatuľu s vreckovkami, posadil ju na gauč a ona len

d'alej plakala a zaborila si tvár do srsti na psej šiji.

Vzlyky sa mu zarývali do srdca ako šrapnely. „Nechceš niečo pod zub?“ Levi k nej posunul škatuľu s vreckovkami. Pokrútila hlavou. „Pivo? Víno? Možno whisky?“

Znova pokrútila hlavou. Potom vzala vreckovku, vyfúkala si nos a d'alej plakala.

Dofrasa! Nemotorne ju potľapkal po pleci a ona mu pobožkala ruku. Blue si vyložil labku na Leviho nohu a aj on mu oblizol ruku, potom si zložil ňufák do Faithinho lona.

Kúpeľ. Ženy majú rady kúpeľ, nie? Tak jej teda pripraví kúpeľ. Aspoň si na chvíľu vydýchne od toho plaču, lebo mu z toho zvieralo srdce. Kúpeľňu mal až zbytočne veľkú a bola v nej parádna vaňa, hoci on sa veľmi nekúpал, radšej sa sprchoval. Keď vaňu použil naposledy, všetky tie vodostreky sa ušli Blueovi. Pustil vodu a skontroloval teplotu.

Potom šiel do kúpeľne svojej sestry a pod umývadlom našiel nejaké vecičky vanilkovo-mandľovú penu do kúpeľa, akoby Faith potrebovala ešte väčšmi voňať, už aj tak bola na zjedenie, vrátil sa do svojej kúpeľne a vylial do vody pol fľaše. Rýchlo sa šiel pozrieť na Faith, tá si teraz pritláčala na brucho vankúš.

„Poďme, Hollandová. Ideme sa kúpať.“

Pozrela naňho a tak veľmi mu pripomínala toho ducha, ktorý sa vrátil do šiestej triedy, až mu stislo srdce.

„Levi,“ začala.

„Nijaké reči,“ vyhlásil. Nepotreboval to počuť a ona to nepotrebovala hovoriť.

O polhodinu Faith prestala vzlykať, hoci slzy sa jej stále kotúľali z očí, no zdalo sa, že si to nevšimla, svietili jej na mihalniciach ako hviezdy. Ale aj tak vyzerala ako zajačik z Playboya, hoci veľmi smutný, vlasy mala pricapené na hlave a bola až po krk ponorená v bublinkách. Vzala si pohár vína, ktorý jej vtlačil do ruky, pes sedel bradou opretý o kraj vane a ostrážito pozoroval svoju milovanú majiteľku, možno si spomínal, ako sa pred časom sprchoval v tej vani on.

Levi sedel na stolčeku a pozoroval ju. Keď videl tie slzy,

najradšej by niekoho poriadne zmlátil. Túžil zájsť do domu Hollandovcov, zabúchať na dvere, schytiť Johna za košeľu a zatriasť ním. Ako si mohla celé tie roky myslieť, že tú nehodu zavinila ona? Čo je to za otca? Prečo dopustí, aby si jeho dvanásťročná dcéra myslela, že je zodpovedná za fatálnu autonehodu? Prečo si nevšimol, že jeho dcéra pre ten pocit trpí? Prečo sa s ňou o tom nikto neporozprával? Chodila po svete s predstavou, že zavinila maminu smrť, dusila v sebe ten pocit viny od dvanástich rokov... to veru nebolo správne. Nebolo to spravodlivé.

Podal jej ďalšiu vreckovku. Toto je zrejme jeho nočná zmena. Faith si vyfúkala nos, chabo sa naňho usmiala.

„Dnes si bol ku mne naozaj milý, Levi.“ Hlas sa jej triasol.

„Fajn.“ Odmlčal sa. „Pravdupovediac, netuším, čo mám robiť.“

Z neznámeho dôvodu sa usmiala a vzápätí jej znova vyhrkli z očí slzy. „No, bol si úžasný. Nikdy ti nebudem vedieť dosť poďakovať za to, čo si pre mňa urobil.“ Tvár sa jej zvrátila, akoby sa znova išla rozplakať, ale namiesto toho si odpila vína.

Napočudovanie sa pri jej slovách cítil ako ničomník.

V hlave si premietol všetky tie roky. Spomínal si na tú malú šiestačku a teraz jasne videl, že to nebolo len dievča, ktoré prišlo o mamu, že na svojich pleciah niesla ťažšie bremeno. Vždy ju vnímal ako rozkošnú princezničku, ktorá sa zapájala do všetkých akcií, čo nikoho nezaujímali, venovala sa ochrane životného prostredia, spravodlivosti vo svete a nevedno čomu ešte, možno sa len usilovala niekomu niečo vynahradiť, možno sa vyhýbala tajomstvu, ktoré so sebou nosila. A možno sa vyhýbala návratu domov.

Videl, ako sa držala Jeremyho ani záchranného lana, a možno tým pre ňu naozaj bol. Vydá sa za dokonalého chlapca od susedov, spojí vinice a nejako dosiahne rozhrešenie.

Nečudo, že sa nad Jeremym hlbšie nezamýšľala. Predstavoval pre ňu spásu.

„Nechceš ísť ku mne?“

Tá otázka ho prekvapila. „Do vane?“

Usmiala sa. „Áno.“

Zaváhal. „Dobre,“ stiahol si košeľu, rozviazal šnúrky na topánkach, vyzul sa, zhodil zo seba džínsy a boxerky, potom vstúpil do vane a cítil, ako sa jej mokrá pokožka dotýka jeho kože.

Teraz na to nie je vhodný čas, ozvalo sa v ňom svedomie. Smúti. Alebo také čosi.

No teraz Faith neplakala. Bola ticho, hlavu si opierala o jeho plece.

„Je ti dobre?“ Objal ju. Nemohol sa vyhnúť jej prsiam, tak sa o to ani nepokúšal.

„Mhm.“

Pobozkal ju na vlasy. Nevedel, čo iné spraviť. Uvoľnene sa oňho oprela, celá hrejivá, mokrá a sladká. Pes naňho vyvaľoval oči ako nespokojná gardedáma. Správne. Levi mal Faith utešovať, nie po nej túžiť.

Ľahla si naňho, až cez okraj vyšplechla voda, a faktor túžby prešiel do červenej zóny. Jej pes začal poskakovať v mláčke na dlážke.

„Faith,“ prihovoril sa jej zastretým hlasom, „nemôžem uveriť, že si si tak dlho myslela čosi také. Nieкто ti mal povedať, že to nebola tvoja vina.“

„Ach, veď mi to hovorili,“ namietla. „Ale oni... no, hovorila som im, že som mala záchvat. Teda si mysleli, že to nebola moja vina, keď som mala záchvat. A nemohla som im povedať, že som ho nemala.“

„Mala si im povedať pravdu, miláčik.“

„Nie,“ vzdychla, „nemohla som otca ešte väčšmi zarmútiť. „Oci, mrzí ma, že mama je mŕtva, ale aj tak ťa chcela opustiť.“ Nie, to som nemohla urobiť.“ Z očí jej ďalej stekali slzy.

„Neznesiem, keď ťa vidím plakať,“ zašepkal a z neznámeho dôvodu ju to rozosmialo, hoci po lícach jej pritom tiekli slzy.

„Vieš čo? Vezmi ma do postele a pomiluj ma, možno prestanem plakať.“

Jedno bolo isté bola nepredvídateľná. „Naozaj?“ spýtal sa.

„Mal by som ti radšej upiecť cookies.“

„Piecť môžeš potom.“

„No dobre. Ty si tu šéfka.“ Pobožkal ju na tie nežné ružové ústa, potom jej ovinul nohy okolo pása, vstal, ešte vždy s ústami na jej ústach, zdvihol ju z vane, až lietali bubliny. Pes zaštekal. „Vypadni, Blue,“ zamrmlal jej Levi do úst.

Do usmiatek úst.

Ak pri pohľade na jej slzy cítil v hrudi bolesť, z neznámeho dôvodu pri pohľade na jej úsmev cítil ešte väčšiu bolesť.

Keď neskôr splnil jej príkazy a miloval ju, až bola ešte sladšia a ružovejšia, keď mal líce na jej líci a srdce sa mu pomaly vrátilo do normálneho rytmu, Levi si uvedomil, že čosi sa zmenilo.

Videl ten prázdny výraz v jej očiach vtedy vyzerala staršia, než bola, a zmocnil sa ho naliehavý pocit bezmocnosti a túžby ochraňovať ju. Dvadsať rokov nosila to tajomstvo v sebe, aby ochránila rodinu, a nikto nevedel, čo ju to stálo.

Spomínal si, že po matkinej smrti sa prestala správať ako zlé dievča. Považoval ju za trochu plytkú a trochu nudnú, a v skutočnosti by bolo stačilo, keby si ju lepšie všimol.

Pobožkal ju na vlasy, privinul si ju.

„Lúbim ťa,“ zašepkala.

Stuhol. Niežeby sa pohyboval, ale srdce aj pľúca akoby mu na desať sekúnd vypovedali službu.

Nastala chvíľa, keď by mal čosi povedať.

Ale slová akosi neprichádzali. Vreli v ňom city, ale ťažko by ich vedel pomenovať. Zdvihol hlavu myslel si, že čaká na jeho odpoveď, ale ona mala oči zatvorené a na perách jej pohrával rovnaký úsmev ako pred chvíľou.

„Tuším mi každú chvíľu povieš,“ prehodila ospalým hlasom, „že ten ružový kameň si mi dal ty.“

Dofrasa!

„Neraz som rozmýšľala, kto mi ho dal,“ zamrmlala. „Bola by som sa stavila o celý majetok, že si to nebol ty.“ Otvorila oči, chvíľu naňho hľadela, potom ich znova zatvorila. „No teraz

vidím, že to nemohol byť nikto iný.“

Prešlo pár minút. Až potom ju pobožkal na čelo. „Pospí si, Hollandová,“ povedal a díval sa, ako ho poslúchla.

A keď si bol istý, že sa nezobudí, vstal a upiekol cookies.

Po tom zážitku by nedokázal zaspať.

Dvadsať šiesta kapitola

O týždeň Faith uverila, že urobila chybu, keď mu povedala, že ho ľúbi. Od tej noci, keď jej... zmenil život, sa spolu veľmi nerozprávali. To odhalenie ju tak ochromilo, že nevedela, čo s tým. Ale srdce akoby sa uvoľnilo zo zovretia. Nevedela, či má niečo povedať otcovi alebo súrodencom, ale vyhorená duša sa jej pomaly hojila a teraz už bola ako nová ružová a krehká.

Pokiaľ ide o ňu a Leviho... vzdychla si. Musí pracovať a zdalo sa, že veľa, ešte viac než predtým. Navštívil svoju sestru a čosi jej opravil na aute. Počas tých dvoch nocí, čo strávili spolu, ho raz odvolali a potom mal dva dlhé telefonáty. S Levim sa rozprávali len veľmi málo, vždy skončili v posteli, kde bola situácia jasnejšia. Činy namiesto slov.

Raz ho po milovaní rozosmiala, keď mu porozprávala, ako minule pristihla starých rodičov v dolnej spálni a počula, ako starká hovorí: „Nie, to patrí tam, nie tak! Nepamätáš sa? Ty to tam nemáš rád! Tak ti nikdy nebolo pohodlne. Posuň to trochu doľava!“ Ale nie, vysvitlo, že iba presúvali starkého posteľ. Vďakabohu!

Levi sa tak smial, až mu tiekli slzy, a ten jeho smiech znel tak úžasne, až Faith rozmýšľala, že by si ho najradšej odložila do fľaše.

Ale stále myslela aj na iné. Levi jej ešte nepovedal, že ju ľúbi.

Typická mužská panika.

A veru toho bolo dosť takmer sa striasla pri spomienke na tú noc, keď mu povedala svoje tajomstvo a potom plakala odušu, nato mu vyznala lásku a oznámila mu, že pochopila, kto jej pred mnohými rokmi dal do skrinky ruženín. Bolo by fajn, premýšľala

cestou k O'Rourkovcom, keby vedela prestať. Ale mala pocit, že keď raz vytiahla zátku z fľaše, nebola schopná nič v sebe udržať.

No Levi k nej chodil ďalej. Možno to nebolo až také zlé, ako si myslela.

Prestavba bola hotová, nádvorie v knižnici otvorené a Faith dokončovala dve ďalšie objednávky. Už tri razy snežilo a povetrie bolo studené, vlhké. Blížil sa Deň vďakyvzdania a Faith uvažovala, či to teraz bude iné, keď už vie, že nespôsobila tú nehodu, či sa tá vždy prítomná bolesť a ľútosť zmení a mama jej už bude iba chýbať.

Samozrejme, otcovi nikdy nepovie, o čom svedčili posledné slová jeho manželky o tom, že sa ho chystala opustiť. Ale možno keby otec, ale aj Pru, Jack a Honor, vedeli, že tú nehodu nespôsobil jej záchvat... možno by sa niečo zmenilo. Hoci Faith nevedela čo. Porozprávala by sa o tom s Levim... ale tomu v posledných dňoch akosi nebolo do reči.

Dnes jej povedal, že sa dlho zdrží v práci, a tak si dohovorela večeru s Jeremym. To bude milé.

Na jar už mala dohodnutých šesť objednávok štyri súkromné domy, dve vinice pri Senece a mala prerobiť aj park pri múzeu skla v Corningu. A volali jej miestni záhradní architekti chceli sa jej predstaviť a ukázať jej svoju prácu.

Pôvodne si myslela, že bude deliť svoj čas medzi San Francisco a Manningsport, ale koho chcela oklamať? Rodina ju pevne zovrela. Mala otca, ktorý ju zbožňoval, starých rodičov, ktorí nebudú žiť večne, mala neter a synovca, sestry a Jacka, Colleen a Connora. Dokonca uvažovala, že vstúpi do miestneho hasičského zboru, lebo Gerard ju stále podpichoval. Jej priateľstvo s Jeremym sa dostalo do novej fázy Jeremy bol lojálny, veľkorysý, zábavný. Tu mala krásne strmé kopce, studené hlboké jazerá s nekonečnými tajomstvami, tiché lesy a hučiace vodopády. Bola Hollandová a patrila do tohto kraja.

A mala Leviho, ktorý raz možno prizná, že ju ľúbi.

Prečo by sa vrátila do San Franciscu, keď túži zostať doma?

Architekt, ktorý dal Faith jej prvú zákazku v San Franciscu, ju

teraz požiadal, aby navrhla verejné priestranstvo pri rozľahlom bytovom komplexe v Oaklande, bol to obrovský priestor a mal veľký potenciál. Poslal jej fotky a jej sa okamžite začali v hlave rodiť predstavy. Mohla by vziať ten džob, dostane zaň slušne zaplatené, vráti sa do mesta pri zálive, zbalí si veci, predá, čo nepotrebuje, a rozlúči sa s priateľmi.

Keď bola preč z domu a usilovala sa presadiť sama, neodvolávať sa na dobré meno Hollandovcov... to všetko ju robilo silnejšou. Mama mala pravdu.

Ale bolo načase vrátiť sa domov.

Takže pôjde do San Francisca, zbalí sa a dovoľí svojmu srdcu, aby sa vrátilo domov.

Faith otvorila dvere a privítala ju horúčava. Cesta jej trvala dve minúty, ale nohy mala ako dva kusy ľadu.

„Ahoj,“ pozdravil ju Connor a vytiahol Guinness. „Moja sestra ťa už vyzerala.“

Len čo to vyslovil, vynorila sa jeho dvojička a odtiahla Faith do kúpeľne.

„Aj ja ťa zdravím,“ povedala Faith. „Čo to...?“

„Ako je to medzi tebou a Levim.... je to vážne?“ spýtala sa Colleen, ani sa neusmiala. „Si po uši zaľúbená?“

„Ach, veru som. Prečo?“

Colleen vzdychla. „Je tu. So svojou bývalou.“

Faith otvorila ústa. „Páni!“

„Presne tak. Sú vzadu v boxe.“

„Aha.“ Faith si všimla svoju tvár v zrkadle. Veľmi jej to nepomohlo. „To je... na porazenie.“

„Zdalo sa mi, že by som ťa mala varovať.“

„Ďakujem.“

No, iné jej nezostávalo, len ísť tam. Nemienila vyliezť cez okno na záchodoch. Tentoraz nie.

Ale mohla by sa trochu učesať. A požičať si od Colleen mejkap.

O pol šiestej večer Levi ešte vybavoval nekonečné papierovanie, ktoré mu vždy liezlo na nervy, keď sa dvere na

stanici otvorili a dnu vošla Nina Rodriguezová, ktorá sa ešte nedávno volala Nina Rodriguezová-Cooperová.

„Ahoj, cudzinec,“ povedala so širokým úsmevom.

Krásna, to bola jeho prvá myšlienka. Oblečené mala priliehavé šaty, aké nosila vždy, keď nebola v uniforme... a prečo nie? Mala telo na zabitie.

Jeho druhá myšlienka bola: *To čo má byť, dopekla?* Neškodilo by, keby ho vopred upozornila.

„Máte nejakú sťažnosť, ktorú chcete nahlásiť?“ spýtala sa Emmaline a v hlase jej znel protivný tón. Možno bola otravná, ale lojálna.

Nina si ju nevšímala, v tom bola dobrá. „Mohol by si prestať zízať a pozdraviť ma?“ povedala Levimu, zdvihla dokonale klenuté obočie a oprela sa o Everettov stôl. Aj Ev zmeravel, vyvaľoval oči na Ninin zadok, ktorý patrila medzi sedem divov sveta prírody, spolu s Faithiným poprsím.

„Ahoj,“ odvetil.

„Ahoj,“ zopakoval Ev.

Nina sa usmiala a pritiahla si stoličku. „Bola som v týchto končinách, tak som si pomyslela, že sa zastavím a pozriem na svojho obľúbeného policajta.“

Zacítil kvetinovú vôňu jej sprchovacieho gélu a čakal, kedy doňho vojde zlosť. Koniec koncov bola to žena, ktorá ho opustila po troch mesiacoch manželstva, objala ho a veselo zakývala, a on nielenže vyzeral ako idiot, ale mal zlomené srdce. A to sa mu nepáčilo.

Hnev sa však nedostavil. „Ako sa máš?“ spýtal sa.

Naklonila hlavu. „Mám sa dobre,“ odvetila.

„To rád počujem,“ pípol Everett slabým hláskom.

Nina naňho pozrela s úsmevom krásnej ženy, ktorý hovoril: *Na myslí a vo sne, mladý muž*. Everett len zatvoril ústa a naprázdno preglgol.

„Tak čo? Budeme prať špinavú bielizeň tu?“ spýtala sa Nina. „Alebo mi zaplatíš drink? Pokiaľ si spomínam, na tomto meste bol najlepši ten malý bar.“

A tak Levi vstal, Everett na ňu len v tranze pozeral, Emmaline syčala, a vzal svoju bývalú manželku cez námestie k O'Rourkovcom. Nevšímal si Colleenin pohľad ani to, že keď vošli dnu, traja členovia mestskej rady stíchli. Victor Iskin mu zakýval, na pulte pred sebou mal svoju poslednú vypchatú mačku, stála, akoby chcela skočiť na Lorenu Creechovú, ktorá ju obdivovala.

„Mesto sa veľmi nezmenilo,“ prehovorila Nina.

„Nie.“ Previedol ju celkom dozadu a posadil sa.

Bol zmätený a ten pocit nemal rád.

Objednali si dve pívá a nachos grande, na ktoré Nina nadšene spomínala. Colleen si zapísala ich objednávku s veľavýznamným pohľadom a kopla Leviho do členka. Nina rozprávala o bežných veciach o premávke v Scrantone, o krave na ceste v Sayre. Počkala, kým prišli nachos a pívá, objednávku Colleen sprevádzala ďalším kopancom do členka.

A potom Nina rozprávala o vojne, ako všetci vojaci, keď sa stretnú s inými vojakmi. Z vlastnej skúsenosti vedel, že nemá šancu zmeniť tému keď raz Nina spustila, nik ju nemohol zastaviť.

Keď mu čo najzábavnejšie pripomenula spoločnú minulosť, prešla na osobné záležitosti.

„Tak ako sa má Sarah?“

„Dobre,“ odvetil Levi. Nezmienil sa, že za posledný rok by sa jej bola zišla švagriná.

„Je na univerzite?“

Prikývol. „Na Hobartovej.“

„Skvelé! A čo tvoja mama? Predpokladám, že ešte vždy ma nenávidí.“

„Mama zomrela pár mesiacov po tvojom odchode.“

Nina zvažovala. „Ach, Levi, ty somár, prečo si mi to nepovedal? Bola by som prišla na pohreb!“ Chytila ho za ruku.

„Nemalo by to zmysel,“ zamrmlal a vyslobodil si ruku.

Oprela sa na sedadle, vo veľkých hnedých očiach jej horelo. „Počuj, ty idiot, to, že nám manželstvo nevyšlo, ešte neznamená, že ťa nemám rada. Alebo Sarah.“

„Páni, tak teda ďakujem.“

Pokrútila hlavou. „Človeče, ty tuším fakt zúriš, čo?“

Neodpovedal, len na ňu nemo hľadel. Faith bola vždy podráždená, keď sa na ňu uprene díval, dúfal, že to bude mať rovnaký účinok aj na Ninu.

Nemalo. Odpila si piva, pousmiala sa a oči ešte vždy upierala do jeho očí.

Tá žena dokázala zviesť chlapa za pár sekúnd. Hotová... ako sa volala tá Grékyňa, ktorá spôsobila vyhubenie celého mesta? To bola ona.

Levi sa opatrne nadýchol. „Tak prečo si prišla?“

„Teba som nikdy nevedela obalamutiť, čo?“ nadhodila.

„No, v skutočnosti si ma poriadne obalamutila,“ odvetil pokojne.

„Tak dobre, vyložme karty na stôl.“ Predklonila sa a prsia jej vyslovene vyliezli zo sporej blúzky do nachos. „Táto posledná vojenská služba ma dorazila. Myslela som na teba a povedala som si, že by sme tomu mohli znova dať šancu.“

Počkal, kým dohovori a prevráti oči.

„Pozri, ty hlupák,“ proti vlastnej vôli k nej pocítil náklonnosť za to, že nebola vôbec sentimentálna, „bolo nám spolu dobre. Akurát sme si to nenačasovali správne. Pred dvoma rokmi som nebola pripravená, aby som sa usadila. Teraz už som. Jednoduché.“

„Mám dojem, že si z tej rovnice veľa vynechala.“

„Tak to teda doplň,“ vyzvala ho s úsmevom bohyně sexu.

Miloval som ťa a ty si ma opustila. Odišla si, keď som si s tebou chcel založiť rodinu, keď som si myslel, že sme spolu šťastní, a vykašľala si sa na mňa, akoby som pre teba nič neznamenal.

Ale pocity spájajúce sa s tými slovami boli staré, otrepané a nemalo zmysel pretaviť ich do slov.

„Ahojte.“

Bola to Faith. Pozrela na oboch a vystrela ruku. „Faith Hollandová.“

„Zdravím.“ Nina chytila podanú ruku. „Počkajte, Faith

Hollandová? Doriti! Vy ste Jeremyho bývalá, čo?”

„Presne tak.“ Pozrela na Leviho a líca sa jej zapálili. Ale inak sa tvárila pokojne.

„Faith,“ ozval sa Levi, „toto je moja bývalá manželka Nina. Nina, Faith je moja...” Pozrel na Faith s nádejou, že doplní vhodné slovo.

„Suseda,“ dodala Faith.

Ženy. Človek nikdy nevie, čo majú za lubom.

„Dočerta!“ ozval sa iný hlas. „Nina?”

„Jeremy!“ Nina vyskočila a z celej sily ho objala, akoby boli starí kamaráti. „Hrozne ma teší, že ťa vidím!”

Levi si s potešením všimol, že Jeremy jej neopätoval mocný stisk, len pozrel na Leviho, zatiaľ čo Nina blábotala, a uškrnul sa.

Raz večer po tom, čo Nina odišla, Jeremy pozval Leviho do svojho domu, otvoril dvadsaťštyriročnú jednosladovú whisky a veľmi premyslene sa opil s Levim. A Levi bol vtedy znova normálnym človekom, nesprával sa ako policajt alebo vojak, ani ako veľký brat či pán domu, jednoducho ako chudák, ktorému dala manželka kopačky.

Levi chytil Faith za ruku a pritiahol ju na sedadlo. „Zostaň,“ prikázal jej.

„Nie som tvoj pes,“ podotkla.

„Prosím, zostaň.“

Tak. Stisla mu ruku. „Ako ty chceš, sused.“

Prižmúril oči. Teraz nebol vhodný čas na odvrávanie. Faith sa začervenala a z neznámeho dôvodu pocítil bolesť v hrudi.

„Dávajte pozor, pán veliteľ,“ poznamenala. „Tuším vidím náznak úsmevu.“

Ani si neuvedomil, čo robí, zrazu sa len naklonil k nej a rýchlo ju pobožkal na hebké ružové pery.

A vtedy Nina prestala rozprávať.

„Ach!“ zvolala. „Vy dvaja ste... párik. To som... no páni!“ Sadla si, Jeremy takisto, akoby boli na dvojitom rande. „Tak teda ujasnime si to. Levi, ty chodíš s Faith, ktorá bola kedysi zasnúbená s tvojím najlepším priateľom gejom.“

„Áno.“

Prikývla. „Som jediná, ktorá si myslí, že je to uletené?“

„Mne sa to zdá perfektné,“ podotkol Jeremy.

Nina sa uškrnula a jej dokonalý úsmev celkom nemaskoval žraločie úmysly. „No, toto je dosť trápne, Faith, lebo ja som sem prišla preto, aby som znova získala svojho manžela.“

Faith chápavo prikývla. „Tak to je fakt trápne. Ale mysleli ste bývalého manžela, však?“

Faith zabodovala. Sladko sa usmiala, pozrela na Leviho, potom znova na Ninu. „Keď sme si to už vyjasnili, necháme vás, aby ste si podiškurovali. S Jeremym sme sem prišli na večeru.“

„No páni, vy ste ešte vždy najlepší priatelia? To je zlaté!“ Veru.

Faith sa pokojne usmiala. „Áno, sme zlatí. Tešilo ma, že som sa s vami zoznámila.“

„Aj mňa tešilo,“ odvetila Nina.

Faith vykĺzla z boxu a pozrela naňho. „Uvidíme sa.“

„Jasné,“ odvetil, ale bol by radšej, keby zostala.

Jeremy mu pri odchode súcitne stisol plece.

„Tak kde sme to boli?“ spýtala sa Nina.

„Nikde,“ odvetil. „Ty si mi hovorila, že by sme sa mali dať znova dokopy, a ja ti chcem povedať, že nič také sa nestane.“

„Tak teda vieš čo, ty sekáč?“ Nina chrumkala nachos s absurdným sexepíлом a naoko pokojne. „To tvoje mačiatko má pravdu. Naozaj sa máme o čom porozprávať. Venuj mi pár hodín svojho vzácneho času. Prišla som prinajmenej na víkend. Ubytovala som sa v Black Swan.“ Zdvihla obočie a usmiala sa naňho s nachos v ústach.

V hoteli Black Swan strávili svadobnú noc.

„Fajn,“ prikývol. „Vybavme to čím skôr.“

Dvadsať siedma kapitola

Teda jeho manželka sa vrátila. Faith vzdychla. Nie, nebude si robiť obavy. Usilovala sa, ale márne. Nabrala si za lyžičku zmrzliny. Znova vzdychla. Potom otrčila prázdnu lyžičku

Blueovi bola to jeho obľúbená a dala si ďalší hlt. V televízii išiel film nejaký hlúpy čiernobiely film, tie nemala rada, ale vždy lepšie než reklamy na cvičenie, kde telo „predtým“ vyzeralo ako jej telo a telo „potom“ ako telo Niny Rodriguezovej.

Leviho manželka. Určite sa na ňu hneval, ale kedysi ju miloval.

Dá tomu šancu? Skúsi byť lepší manžel? Len preto, aby ukázal, že sa nemýlil, pokiaľ išlo o ženu, s ktorou sa oženil...? Videla, že Levi, ktorý sa vždy usiluje, aby všetko dopadlo čo najlepšie, možno túži dosiahnuť lepší výsledok než rýchly rozvod, ku ktorému nemal čo povedať.

Keď Faith bola prvý raz v San Franciscu, niekedy snívala, že jej zaklope na dvere Jeremy, zmätený, prečo neprišla na ich svadbu. Nie, pravdaže nie je gej, kde toľko trčí? Svadba pohroma... to bol len zlý sen. Mala by ísť s ním, všetci už čakajú v kostole.

A keď sa prebrala zo sna, mala pocit, akoby jej niekto kopol do žalúdka.

Ktovie, či mal aj Levi podobné sny po Nininom odchode.

„Vie pilotovať vrtuľník,“ povedala Blueovi, ten iba uprene hľadel na škatuľu so zmrzlinou. Dala mu znova obľízať lyžičku.

Vedela, že Levi je doma. Počula, že prišiel po polnoci, stlmila televíziu a priskočila k dverám. Čakala na zaklopanie, ale nedočkala sa. Cez priezor videla, že je sám.

U O'Rourkovcov zatvárali o siedmej. Kde trčal doteraz?

Faith vzdychla a chvíľu hľadela na film s Bogartom, ešte vždy šiel so stlmeným zvukom. Možno jej Levi poslal mail. Nikdy predtým jej mail neposlal, ale radšej sa pozrie, aj keď sa tým kvalifikuje na trápnu ženu. .

Nenašla tam nič, iba správu od Sharon Wilesovej, že našla trvalého nájomníka do jej bytu, takže by bolo skvelé, keby si Faith zbalila svojich päť slivák a do konca mesiaca vypadla.

Dočerta! Páčilo sa jej, že býva oproti svojmu chlapovi. Hoci možno už nie je jej chlap...

Nie, nie. Nemá dôvod si to myslieť (zatiaľ). Faith vypla počítač a vrátila sa na gauč. Ponatriasala vankúše, poskladala deku.

V takejto situácii by jej dobre padlo, keby mala mamu. Pru by

ju vypočula, ale pokiaľ išlo o problémy vo vzťahoch, nebola práve ideálna poradkyňa vzhľadom na to, že teraz jej manželstvo pripomínalo horskú dráhu, možno má na hlave špicaté uši pána Spocka a trtká s mužíčkcom. Jack nie. Ani otec. Honorin tajomný priateľ sa neukázal a pravdepodobne nemala náladu počúvať o Faithiných problémoch vo vzťahu. Okrem toho bolo 2.32 ráno.

Ale mama...

Faith zastala pri rodinnej fotke na Pruinej svadbe, poslednej, na ktorej sú všetci spolu. Vedľa fotky ležalo ruženínové srdiečko. Levi nepoprel, že jej ho dal, ale ani to nepriznal.

Samozrejme, že bolo od neho.

Faith vzala do ruky fotku.

Pocit viny, ktorý ju ťažil celé roky, sa nedal tak ľahko zmazať. Cítila, že striehne a čaká na ďalšiu príležitosť. Ale odkedy jej Levi vysvetlil situáciu, vynárali sa jej záblesky jasných spomienok neskalené presvedčením, že nehodu zapríčinila ona. Spomienky na matkinu lásku boli také číre a silné, až ju to šokovalo.

2:47.

„Chceš si ísť zajazdiť, Blue?“ spýtala sa psa a ten pri tom čarovnom slovíčku nastražil uši. „Chceš sa trochu povozíť autíčkcom?“

Faith nebola na Lancaster Road ani na Hummel Brook Road celých dvadsať rokov. Vyhýbala sa im širokým oblúkom. Keď sa blížila ku križovatke, srdce sa jej divo rozbúšilo, a keď zastala na krajnici a vypla motor, trasľavo vydýchla. Spustila okienka, aby Blue mal trochu studeného čistého vzduchu.

Na mieste, kde zomrela jej mama, bolo krásne. Noc zjasnela, polia osvetľoval biely mesiac v splne. Faith sa obávala, že tie pozemky predali nejakému developerovi, ktorý tam postavil obrovské luxusné haciendy a dal uliciam trápne názvy ako Ciderberry Circle alebo Owl Hollow Lane.

Ale nie, vyzeralo to tam ako kedysi.

Blue zakňučal a zavrtel chvostom, túžil ísť von.

„Ty zostaneš tu, kamarát,“ v tom dokonalom tichu zneli jej

slová veľmi hlasno.

Čoskoro, možno už koncom tohto týždňa začne otec oberať ľadové hrozno a pozve si posily o druhej ráno, keď teplota klesne pod nulu. Ale dnes v noci ešte nemrzlo.

Hm, ozvala sa v nej vinárka.

Do ich auta vrazili zboku rovno na križovatke. Možno jej mama zomrela hneď pri náraze, možno o niekoľko minút. Verila, že mama netrpela, ale ako to bolo v skutočnosti, to sa nikdy nedozvie.

Faith prešla k svahu na kraji cesty a zišla dolu. Sem sa skotúľalo ich auto. Ďaleko, až k javoru. Kevin Hart išiel naozaj veľmi rýchlo.

Za tie roky si občas vygúglila jeho meno pri nehode utrpel otras mozgu a zlomil si prstenník na pravej ruke. V tom čase bol vysokoškolák, nemal vypité, akurát išiel priveľmi rýchlo po vidieckej ceste a neuvedomil si, že počas prvého semestra umiestnili na križovatke stopku. Sudca mu vymeral za trest verejné práce. Teraz bol z neho stavebný inžinier. Možno rozhodoval o tom, kde by mala byť značka *Daj prednosť vjazdu!*

Faith mu to nikdy nezazlievala, nie naozaj.

Prešla cez pole, krehká tráva jej šuchorila pod nohami, až sa dostala k stromu, ktorý zastavil ich auto. Spomínala si na ten rachot, na posledný náraz, pri ktorom autom trhlo, a na rinčanie rozbitého bezpečnostného skla.

Prebehla rukou po drsnej kôre stromu a cítila hladké miesto, kde sa zahojila stopa po náraze. Drevo bolo silné a hladké, aj po tých rokoch, keď popoludní bola obloha taká belasá...

Sadla si pod strom, neprítomné vnímala chlad zeme. Dnes v noci tam bolo tak ticho, nijaké svrčky, kojoty, nijaké nočné vtáky... Iba ticho.

Čo keď sa mama plánovala rozviesť s otcom? Nie, možno nie. Možno mala len zlý deň, uvažovala Faith, a odventilovala sa, i keď nevhodne, na najmladšom dieťati. Možno si z nejakého dôvodu myslela, že si vyleje srdce pred Faith, že práve Faith ju pochopí. Možno len chcela pre svoje dieťa viac, než mala sama,

ale to ešte neznamenal, že je nešťastná.

Tak to už býva pri náhlej smrti. Na niektoré otázky človek nikdy nedostane odpoveď.

Faith zachová mamino tajomstvo. Nebude sa ďalej zožierať pocitom viny, ale nepoškvrní spomienky svojej rodiny. Zrejme všetci vedeli, že Constance nebola dokonalá - boli to inteligentní, citliví ľudia. Možno chválili mamu zámerne, nie z nevedomosti, a každý si necháva spomienky na maminu nedokonalosť pre seba.

Mama ich všetkých ľúbila. Bola dobrá matka a John Holland bol šťastne ženatý muž. Tie dve pravdy nikdy nič nezmaže.

Faith pozrela na to miesto, kde sa jej zdalo, že vtedy videla stáť mamu a mama jej hovorila, že všetko bude dobre.

Mala pravdu, nie? Faith prežila nehodu a aj bez mamy z nej vyrástlo celkom dobré dievča. Našla si povolanie, ktoré mala rada, a stala sa úspešnou záhradnou architektkou, spamätala sa z rozchodu s bývalým snúbencom, žila vlastným životom v cudzom meste, stala sa ženou, ktorej sa páčil jej spôsob života.

Škoda, že mama ju nemôže vidieť.

„Chýbaš mi,“ zašepkala Faith.

Potom poslala vzdušný bozk, vtedy pred rokmi sa jej zdalo, že mama urobila to isté. Vtedy ju videla naposledy - alebo si ju predstavovala. Bozk najmladšej dcéry sa po vyše devätnástich rokoch vrátil.

Až teraz privítala horúce slzy v očiach. Konečne.

Keď sa zjavil Blue zrejme sa pretlačil cez otvorené okno na aute zložil si chľapatú hlavu do jej lona a mohla mu pohládzať hodvábne uši. Ten pes mal veľké srdce.

Faith sa zjavila na prahu otcových dverí o siedmej ráno. Bola doma, zopár hodín si spala a zobudila sa pred dvadsiatimi minútami a vedela, čo musí urobiť.

„Čo sa deje, srdiečko?“ Otec ju pustil dnu. „Zlatko, všetko v poriadku?“

„Ahoj, oci, jasné. Zdravím, pani Johnsonová.“

„Bože, to dievča potrebuje kávu,“ usúdila pani Johnsonová. „Je

celá strapatá a taká chodí na verejnosti.“

„Tu nie som na verejnosti, pani Johnsonová“. Tu som doma. Honor je už hore?“ spýtala sa.

„Honor je hore,“ povedala jej sestra a vošla do miestnosti oblečená do práce, s členkou vo vlasoch.

„Fajn,“ zamrmlala Faith. „Ehm... potrebujem, aby ste mi chvíľku venovali pozornosť.“

„Nechám vás samých,“ vyhlásila pani Johnsonová. „Ach, zostaňte,“ nabádala ju Faith. „Aj tak by ste natrčali uši.“

„Ste v mojej kuchyni,“ gazdinej pohrával na perách zriedkavý úsmev, „hoci tento monštruózný dom má jedenásť izieb a polovicu z nich nikto nepoužíva.“

V tej chvíli sa otvorili zadné dvere a vošli dnu Pru a Jack. Hádali sa. „No a čo?“ zatiahla Pru. „Koho zaujíma, čo si myslíš? To, že si chlapec, ešte neznamená, že...“

„Hovoríš, akoby si mala osem rokov,“ poznamenal Jack. „A ty hovoríš ako dilino a veru aj si dilino. Hej, banda! Čo tu všetci robíte?“

„Ja tu bývam,“ odvetila Honor. „A tvoj otec takisto.“

Faith kývla rukou. „Počujte, chcem vám všetkým niečo povedať.“

„Si tehotná?“ spýtala sa Pru.

„Nie,“ odvetila Faith, aj keď pani Johnsonová natešene zatlieskala.

Vzápätí sa jej radostný výraz zmenil na zachmúrený. „Je to také nemiestne?“ spýtala sa. „Všetci štyria ste už dospelí, ale dokopy má váš otec len dve vnúčatá, a to už takmer dospelé. To nie je správne. Vy traja ste nepodarené deti a prečo si ty, Prudence, nemala viac potomstva?“

„Na tom niečo bude,“ podotkol otec.

„A teraz naspäť ku mne,“ ohlásila sa Faith. Takto to chodilo na rodinných stretnutiach. Mala im radšej poslať mail. „Je to fakt dôležité.“

„Tak do toho,“ Pru sa prehrabávala v kuchynskej skrinke. „Kde je ten hrnček, čo som vyrobila vo štvrtej triede?“

„Zomieram od hladu, pani Johnsonová,“ vyhlásil Jack.

„Tak si niečo vezmi, ty nevychovanec,“ pani Johnsonová mu prekrojila mafin na dvoje. „Vidím, že na ramenách máš ruky. Čakáš odo mňa, že ťa budem kŕmiť ako vtáčatko?“ Podala mu tanier.

„V ten deň, keď zomrela mama,“ začala Faith nahlas. Všetci okamžite stíchli. Pru si sadla, Jackovi zavisol mafin na polceste k ústam. „V ten deň, keď zomrela mama,“ zopakovala normálnejším hlasom, hoci srdce jej bilo v hrudi ako splašené, „som nemala záchvat.“ Preglgla. „Ja som len... povedala, že som ho mala.“

Jej súrodenci na seba pozreli. Otec ju chytil za ruku a Faith si všimla, že sa jej trasie.

„Pokračuj, srdiečko,“ povedal.

Znova preglgla. „Pamätáte sa, ako všetci hovorili, že mama nevidela, čo do nás vrazilo? Ona to... videla. Pokúšala sa zastať. Na ceste zostali brzdné stopy. Ale to druhé auto išlo veľmi rýchlo.“

Otec sa zamračil. „To vieme, zlatko. Ale prečo si hovorila, že si mala záchvat?“

„Lebo som si myslela, že tá nehoda sa stala mojou vinou.“

Zavládlo ticho.

„Prečo si si to myslela?“ spýtal sa Jack.

Faith sa pomaly nadýchla. „Mama sa ma niečo spýtala a ja som jej nechcela odpovedať. Ehm, hnevala som sa na ňu za niečo. A tak sa obrátila na mňa. Vždy som si myslela, že preto do nás vrazil Kevin Hart, lebo sa dívala na mňa, nie na cestu. No Levi urobil rekonštrukciu nehody a vyšlo najavo, že mama ho nemohla vidieť, kým sme nevošli do križovatky, a vtedy už bolo neskoro. Hoci sa usilovala brzdiť.“

Znova nastalo ticho a jej súrodenci, pani Johnsonová a otec sa na seba pozreli.

„Zlatko,“ otec jej stisol ruku, „nikto si nikdy nemyslel, že ty si bola na vine. Nikdy.“

„Ale mysleli ste si, že som mala záchvat a mama stratila

pozornosť, a preto do nás vrazil.“

„Nikto si nemyslel, že to bola tvoja vina, Faith,“ povedala Honor pomaly. Pozrela na ostatných. „Vy ste si to mysleli?“

Pru pokrútila hlavou. „Pravdaže nie.“

„Na vine bol ten hlúpy chalan, Faithie,“ uistil ju Jack. „Chalan v silnom aute, ktorý nedal prednosť v jazde.“

Faith si uvedomila, že má otvorené ústa, a zavrela ich.

„Ja som bol rád, že si mala záchvat,“ podotkol otec. „Pretože vtedy by si si nič nepamätala.“

Pri stole zavládlo ticho.

„Pamätáš si to, dievčatko?“ spýtala sa pani Johnsonová a prešla jej prstami po líci. „Pamätáš sa na tú nehodu?“

Faith zaváhala, potom prikývla. „Ja... áno, pamätám sa.“

„Ach bože, Faith,“ zašepkala Honor a do očí jej vhrkli slzy. Sestra ju objala a bol to taký zvláštny pocit, že Faith chvíľu ani nevedela, čo má robiť.

Potom ju objala aj Pru, Jack, otec a Faith zrazu zistila, že znova plače.

„Myslela som, že ste ma z toho obviňovali,“ zašepkala a Honor vedela, že tie slová sú určené jej. „A preto ste sa na mňa hnevali.“

„Ach, zlatko,“ odvetila Honor šeptom, „ja som len žiarlila. Bola si s mamou posledná. Bola si s ňou až do konca.“

Keď si po chvíli všetci osušili slzy, niekto priniesol na stôl ďalšiu škatuľu s vreckovkami, pani Johnsonová uvarila pre všetkých zemiakovú kašu a aj sama si pritom trochu poplakala (hoci to nepriznala), otec objal Faith okolo pliec.

„Preto si odišla z domu?“ spýtal sa. „Lebo si sa cítila za to zodpovedná?“

Faith sa zhlboka nadýchla. „Možno trochu. Teda, pôvodne som chcela odísť kvôli Jeremymu. Ale spomenula som si na čosi, čo povedala mama, vždy vraj túžila žiť ďaleko. A zdalo sa mi to... správne. Akoby som robila to, čo sa jej nikdy nepodarilo.“

„To je naozaj pekné, Faith,“ poznamenala Honor.

„A čo teraz?“ spýtal sa otec. „Zostaneš v Manningsporte?“

„S Levim vyzeráte fakt dobre,“ nadhodila Pru. Otec aj Jack sa

zamračili.

„Rada by som zostala,“ odvetila Faith a oči sa jej znova zaliali slzami. Domov jej nikdy nebol taký vzácny ako v tejto chvíli, v kuchyni v novom dome, kde mama varila a smiala sa, kde sa pani Johnsonová celé roky usilovala o všetkých postarať.

„Dofrasa, ďalšia sestra,“ vzdychol Jack, ale postrapatil jej vlasy.

„Musím si pobaliť byt v Opera House aj v San Franciscu,“ utrela si zvlhnuté oči. „Sharon Wilesová už našla nájomníka.. Keď sa vrátim z Kalifornie, možno budem chvíľu bývať tu. Prosím vás, nechcete odo mňa, aby som sa vrátila ku staršej a k starkému.“

„Pod' bývať ku mne,“ navrhla Pru. „Carl odišiel na neurčito k svojej mame. A mne sa páči manželstvo na diaľku. V kúpeľni je hneď príjemnejšie. A iste vieš, že deti aj ja ťa tam radi privítame.“

„Logistiku vyriešime neskôr,“ vyhlásil otec. „Faith, srdiečko moje, vyzeráš unavená. Pod', uloží ťa do postele.“

V jej izbe boli škatule s jej i Honorinými vecami, ale posteľ bola stále tá istá a na nej levanduľová prikrývka a nadýchané biele vankúše. Faith zrazu nevládala stáť na nohách.

Otec jej pritiahol prikrývku po bradu. „Rád sa starám o svoje malé dievčatko,“ povedal. Sadol si na kraj postele a usmial sa na ňu. Faith od samej lásky pichlo pri srdci. Bol jej taký známy, taký nezmenený vyblednutá flanelová košeľa, vôňa dymu a kávy, ruky fľakaté od hrozna.

„Zlatko,“ začal, „pokiaľ ide o to dohadzovanie... Súviselo to s tým, čo si nám práve povedala?“

Faith prikývla. „Zrejme som si myslela, že ak ti niekoho nájdem, trochu odčiniť... svoju vinu.“

Otec pokrútil hlavou. „Akosi som ti nevenoval dosť pozornosti,“ poznamenal. Chvíľu mlčal a hladil ju po vlasoch. „A teraz počúvaj,“ povedal napokon, „dobre počúvaj. Tvoja matka mi bude vždy chýbať, aj keby som sa znova oženil, čo si neviem predstaviť, ak mám byť úprimný. Nebola dokonalá, ale pre mňa bola ako stvorená, a keby som si niekedy niekoho našiel, chcem

byť za to zodpovedný ja sám, nie ty. Ak sa nájde správna žena, bude na mne, aby som si to všimol. Rozumieš?“ Prikývla a on sa k nej naklonil a pobožkal ju na čelo. „Je mojou úlohou starať sa o teba, nie naopak.“

A už znova jej vyhrkli slzy. „Si najlepší otec na svete.“

Otec vstal. „No dobre, a teraz spinkaj, princeznička moja.“

„Ľúbim ťa, oci.“

„Aj ja ťa ľúbim.“ Odmlčal sa. „Aj mama ťa veľmi ľúbila, Faith. Vždy si bola náš poklad.“

Tie slová ju hriali ako deka, mäkká a teplá, a robili jej spoločnosť, keď zaspávala vo svojej bývalej izbe.

Dvadsať ôsma kapitola

Levi nemal dobrý deň. Najprv sa Nina ukázala v jeho byte o siedmej ráno so šiškami a s kávou z Lorelei's, ale on to neprijal (hoci to bolo ťažké... šišky boli ešte teplé). Potom šla za ním na policajnú stanicu. Cestou sa zastavila na pošte, kde si prenajala poštovú schránku, aby dala najavo, že naozaj plánuje zostať, ako sa vyjadrila. Mel Stoakesová mu prišla oznámiť, že bola v cukrovinkách a či Levi vie, že sa vrátila? Gerard Chartier vošiel vo chvíli, keď Mel odchádzala, a niesol mu tú istú správu. „Ahoj, Levi, tá sexi kočka, s ktorou si bol ženatý... je znova v meste, vieš o tom?“

A tak namiesto toho, aby sedela pri jeho stole a vypytovala sa ho pred Emmaline a Everettom, súhlasil, že sa s ňou naobeduje u Huga dúfal, že Jess jej napľúje do jedla, a zopakoval, že nemá záujem dať sa s ňou znova dokopy.

„To z teba hovorí hnev, *querido*, „ obľizla si pery.

„Skôr rozum,“ podotkol.

„Ale čo hovorí tvoje srdce?“

„To isté. Aj pľúca, pečeň a obličky. Vieš rovnako dobre ako ja, že si sa vrátila len preto, lebo nemáš čo robiť.“ A to bolo dôležité. Keby sem prišla na dovolenku, možno by veril jej slovám, hoci názor by tak či tak nezmenil. Ale teraz bol pre ňu iba zastávkou

na ceste. Len čo sa Nina začne nudiť, znova odíde.

Dúfal, že už sa nudí.

Ale nie. Na konci služby už znova bola tam, prišla na stanicu, akoby jej patrila. Za celé manželstvo ju nevidel tak často ako teraz. Nevšimala si Emmie ani Eva, a kým on vypínal počítač, sedela mu na stole.

„Máš chuť na drink, zlato?“ spýtala sa.

„Nina, skutočne by som rád strávil trochu času s Faith,“ vyhlásil otvorene.

„Aby som žiarlila?“

„Nie, pretože je...“

„Milá?“ Nina urobila grimasu a zaklipkala mihalnicami.

„Moja.“

To slovo ho prekvapilo a Nina stuhla. Ale iba na sekundu. „No dobre,“ odvetila, „choď za tou svojou princezničkou. Ale ona nevie to čo ja.“ A rovno pred Everettom a Emmaline ho chytila za opasok, ale on jej stisol zápästie.

„Bola by si prekvapená,“ zahundral. „Vráť sa do mesta, Nina.“

„Nikam nejdem, bejbi. Tak teda bež domov za tým svojím vtáčatkom. Ale myslí na to, že tvoj priateľ gej ju mal prvý.“

To bola Nina, akú poznal. Stačilo nazrieť pod povrch a bola protivnejšia ako kuna.

Prešiel cez námestie, otvoril dvere na Opera House a vybehol po schodoch. Vo Faithinom byte počul hluk, tak otvoril dvere.

Všade boli škatule.

Práve balila knižnicu, stála mu chrbtom.

Balila, akoby odchádzala. Sťahovala sa.

Blue priskočil k nemu a usiloval sa vyliezť po jeho nohe.

„Daj pokoj, Blue,“ zamrmal a pes sa odtiahol, očividne dotknutý. „Ideš niekam?“ spýtal sa Faith.

„Ahoj!“ Mala na sebe tú smiešnu dalmatínsku pyžamu. „Ako sa máš? Ako to vyzerá, ehm... s Ninou?“

„Ty odchádzaš?“

Poobzerala sa dookola. „Ach, vieš, nemám tento byt prenajatý na dobu neurčitú. Zmluva sa mi predlžuje z mesiaca na mesiac.

Sharon Wilesová našla trvalého nájomníka. Z tej červenej steny nemal veľkú radosť, ale vyhlásil, že ju premaľuje. V každom prípade musím odísť.“ Zdala sa mu nervózna, žmolila si ruky. „Ale až po návrate zo San Francisca.“

V hrudi pocítil chlad. Ona sa sťahuje. „Zo San Francisca?“

„Veru, veru. Tuším som ti to nepovedala. V posledných pár dňoch si mal iná záujmy. Dostala som zákazku v Oaklande, takže v pondelok odchádzam do San Francisca. Mám navrhnuť verejné priestranstvo pri bytovom komplexe, odkiaľ je skvelý výhľad na most, a kým budem tam, zrejme...“ Zarazila sa, nálada sa jej viditeľne zmenila. Založila si ruky na hrudi a pohodila vlasmi. „Prečo sa tak mračíš? Ak má niekto dôvod, aby sa mračil, potom som to ja, nemyslíš? Veď môj frajer ma viac-menej ignoroval, odkedy sa v meste zjavila jeho bývalá.“

„Ty ideš do San Francisca?“

„Áno, a pokiaľ ide o tú bývalú a možné zmierenie, mohol si sa so mnou aspoň porozprávať o...“

„Na ako dlho?“

Rozhodila ruky. „Na pár týždňov, Levi.“

„Presne koľko týždňov?“

„Možno šesť, dúfajme, že štyri. Ja som...“

„Hm, ale vôbec si sa o tom nezmienila.“

„Prišlo to rýchlo. Prečo si taký oduťý, Levi?“

„Ako rýchlo?“ Nevšimal si jej otázku.

„Hm... hlásila som sa na ten džob ešte v auguste, ale ozvali sa mi až pred týždňom, no až do piatka to nebolo isté. Bola by som ti to povedala...“

„Takže ty sa chystáš na mesiac, možno na dlhšie, presťahovať do San Francisca, a nič si mi o tom nepovedala.“

Chvíľu naňho len nemo hľadela. „No, akosi som na to nevedela nájsť vhodný čas,“ odvetila chladno, „keď si bol taký zaujatý mierovými rozhovormi s Ninou.“

„Mohla si si nájsť čas. A neviem o nijakých mierových rozhovoroch, Faith,“ zahundral. „Ver mi. Opustila ma, tým sa to skončilo.“

„Milé od teba, že mi to hovoríš. Zvláštne, že ti trvalo dva dni, kým si sa o tom zmienil.“

„Hádam si si len nemyslela, že sa s ňou dám znova dokopy?“

„Neviem, čo si mám myslieť, Levi! Pretože sa so mnou nerozprávaš.“

„To hovorí žena, ktorá vôbec nespomenula, že sa sťahuje do San Francisca.“

Založila si ruky v bok. „Zdá sa, že komunikácia nie je našou silnou stránkou.“ Teraz už zúrila. Fajn, aj on zúrila. A poriadne.

Leviho dva razy v živote opustili. A ani raz si to predtým neuvedomil. Oba razy musel pozbierať trosky, potlačiť zúfalstvo, žiť zo dňa na deň, pochovať bolesť a tváriť sa, že všetko sa utriaslo.

Keby ho Faith opustila, keby sa aj ona rozhodla, že ho môže odvrhnúť... keby jednoducho odkráčala, čo by mu zostalo?

Nič.

Netúžil znova zažiť čosi také.

Gánila naňho a čakala, netušil na čo. Toto bolo priveľmi zložité, priveľmi... napäté. Zaboril si prsty do vlasov. „No dobre, fajn... aj tak nám to nefungovalo.“

Faith sa strhla. „Počkaj. To čo má byť? Ty sa chceš na mňa vykašľať?“

Pokrčil plecami a potriasol nohou, aby sa zbavil psa, ktorý sa dožadoval trochu lásky. „Tak si to v San Franciscu dobre uži.“

Otvorila ústa. „Keď skončím s tou zákazkou, vrátim sa domov, Levi,“ povedala miernejšie. „Nerob z toho vedu, ide len o pár týždňov.“

„Určite?“ spýtal sa dojato. „Keď si prvý raz odišla na pár týždňov, bolo z toho pár rokov. Potom si sa vrátila a rozhodla si sa, že možno zostaneš. A možno aj nie. Čo keď je to pre teba iba malá zastávka? Vraciaš sa do Kalifornie, dočerta, a možno ti tam bude tak dobre, že si to znova rozmyslíš!“ Teraz už kričal. To nebolo dobre. Určite to nebolo dobre.

Naklonila hlavu. „Namojveru, teraz ti tuším niečo preletelo cez nos. Vieš, čo si myslím? Podľa mňa je za tým Nina.“

„Nie je.“

„Mne sa zdá, že je.“

„Nie je.“

Znova rozhodila ruky. „No super! Ďalší rozhovor, ktorý nemôžeme viesť. Ty nechceš hovoriť o vojne, o otcovi, o bývalej manželke. Niečo ti poviem, Levi. Už som chodila s chlapom, ktorý predtým mnou tajil dôležité veci. Znova to neurobím, tak ak mi chceš niečo povedať, von s tým.“

„No, ja nie som gej.“

„To si uvedomujem. Ale veľmi by som ocenila, keby si mi povedal, čo sa tu vlastne deje. Blue, dofrasa, daj mu pokoj, dobre?“ Odkopla psovi vankúš a on naň nadšene skočil. „Máš desať sekúnd. Raz.“ Chytila knihu a hodila ju do škatule. „Dva.“ Ďalšia kniha. „Tri.“

„Nezabudni na Jeremyho fotku,“ poznamenal Levi.

Stuhla s knihou v ruke. „Vážne chceš zachádzať až tam?“

„Možno si ho nikdy neprestala mať rada. Nechcem ťa nútiť, aby si so mnou prežívala limonádu.“ Dočerta! Z minúty na minútu sa to zhoršovalo.

„Aká irónia osudu! Ty nevieš odolať možnosti odbehnúť a zachrániť mačku. Ty tu máš bývalú manželku, ktorá tu obsmrdá. Ja sa usilujem nadviazať ozajstný vzťah, ale sama to nedokážem.“

Pokrčil plecami. Cítil, ako mu do tváre stúpa horúčava, a to sa mu vôbec nepáčilo.

„Vieš čo?“ Podišla k nemu s prižmúrenými očami. Ukazovákou mu d'obla do hrude. Z celej sily. „Ja som ti povedala, že ťa ľúbim. A všimla som si, že ty si nepovedal ani bú, pán veliteľ. Nevieš dokonca priznať ani to, že ty si mi dal ten prekliaty kameň, a ja pritom prenášam ten šuter celé desiatky rokov z miesta na miesto.“ Znova mu d'obla do hrude. „Hovor si o Jeremym, čo chceš,“ opäť ho d'obla, „či už je, alebo nie je gej, aspoň vedel, čo sa patrí robiť, keď dvaja ľudia spolu chodia. Bol ochotný hoci sa aj viazať.“

Pozrel na ňu. Nepáčilo sa mu, že v ňom vrú tie... pocity. Nepáčila sa mu táto hádka.

A nepáčilo sa mu, že sa mýli.
„Uži si to v Kalifornii,“ povedal.
S tým sa zvrtol a odišiel.

Dvadsať deväť kapitola

Je to terapeutický pes,“ Faith vybrala vreckovku aj Blueove doklady. „Môže letieť so mnou. Podľa zákona o zdravotne postihnutých.“ Utrla si oči a pracovníkovi letiska venovala uplakaný úsmev.

„Nastúpiť môžete o dvadsať minút. Ďalší.“

Faith si sadla, Blue jej položil hlavu do lona.

Aká irónia! Znova na letisku Buffalo-Niagara a znova čerstvo rozídená. Slzy jej neprestávali tiecť, ale psa aj tak poškrabkala za ušami.

Keď šla prvý raz do San Francisca, odchádzala šokovaná, so zlomeným srdcom. Tentoraz mala srdce odolnejšie.

Problém bol v tom, že Levi Cooper jej zvieral srdce v hrsti. Lúbila toho veľkého hlupáka. Nikto... nikto nemohol pre ňu urobiť to, čo urobil on, keď šiel v noci na miesto nehody a... dokelu, už pri predstave, že tu chodí uprostred mrazivej čiernej noci, meria vzdialenosti, potom urobí rekonštrukciu nehody a zaklope jej na dvere o tretej ráno... z hrdla sa jej vydral zvuk, pri ktorom jej Blue položil laby na kolená a oblizoval jej slzy.

Chlapi! Ako dokážu urobiť čosi také a potom nevedia jednoducho povedať: *Vráť sa skoro, prosím ťa. Budeš mi hrozne chýbať. Lúbim ťa.* Prečo? Nikto nič nepovie? Nie?

Blue zakňučal.

„Máš pravdu, máš pravdu,“ upokojovala ho. „My si to s ním vyjasníme, keď sa vrátíme.“ Pes zavrteľ chvostom.

Viete čo? Tento výlet do Kalifornie... to bola rozlúčka s mestom, ktoré mala rada. Navrhne riešenie verejného priestranstva a bude sa z toho tešiť, uloží masťný honorár do banky a rozlúči sa s priateľmi a s kolegami. Znova pôjde s Lisou a úžasným Mikom do Golden Gate Parku, bude jesť maslovú

hrianku, súši, zúčastní sa na svadbe Rafaela a Freda a pobalí veci v byte.

Nepremární tento výlet nariekaním za Levim Cooperom.

No dobre, obetuje mu ešte desať minút plaču. Ale potom fakt prestane.

Niektó si prisadol k nej. Faith zdvihla pohľad a už sa chcela ospravedlniť za slzy alebo psa a vtedy zbadala Jessicu Dunnovú.

Jessica si ju všimla v tej istej chvíli a takmer komicky zvrátila tvár. „Hollandová. Čo tu robíš?“ Poobzerala sa dookola, potom sa zamračila na Faith.

„Idem na pár týždňov do Kalifornie,“ odvetila a utrela si oči. Jess sa jej nespýtala, prečo plače. To by bolo od nej priveľmi ľudské. „A ty?“

„Idem do Arizony.“

„Tam je pekne,“ zamrmlala Faith. „Vždy krásne počasie, čo?“ Preboha, pokúša sa zapôsobiť na Jessicu a zapáčiť sa jej? „Prečo tam vlastne ideš? Mimochodom, vyzeráš fakt dobre.“ Odpovedala si na otázku.

Jessica hneď neodpovedala. Ak vôbec niekedy odpovie. Vtedy jej Blue položil labku na nohu a ona sa na toho chl páča usmiala. „Na vysokú školu,“ odvetila ticho. „Dial'kové štúdium.“

„Vážne? To je super.“ Faith otvorila ďalší balíček vreckoviek. „A čo študuješ?“

„Obchod. Lepšie neskoro ako nikdy, nie? Chápeš, každý nemá rodinu, ktorá ho pošle na nóbl školu.“

Faith vzdychla. „Asi nie.“ Faith na ňu chvíľu hľadela. Možno je to potvora, ale krásna potvora. „Jess, prečo si ma vždy nenávidela?“

„Prečo to chceš vedieť?“

Faith si nevšimla nepriateľský tón. „Pretože moje lietadlo letí až o hodinu.“

Jessica sa už-už chcela usmiať, ale potom si spomenula, že to je Faith. Po chvíli pokrčila plecami. „Také dôvody. Klasika! Pretože som musela nosiť do školy tvoje handry a podobne.“ Odmlčala sa, pohladila Bluea po nohe a pozrela na Faith. „Vieš, kočka, do

Jeremyho si nebola zaľúbená iba ty.“

No zbohom rodina. „Ach!“

Jess prevrátila očami. „Veru. Ale vieš... on, samozrejme, išiel po tebe, nie po niekom, ako som ja.“

„Pretože si taká protivná?“ No a čo? Načase hovoriť pravdu.

Na jej prekvapenie sa Jessica zasmiala. „To som práve nemala na mysli, ale ktovie?“ Líca jej zružovali, odvrátila pohľad. „Žiarlila som na teba.“

Faith pocítila sympatie. Predstavila si, aké to asi mohlo byť pre Jess, keď kedysi dávno musela obsluhovať Jeremyho a jeho frajerku. Predstavila si, ako ho videla obdivovať iné dievča, venovať mu nežnú pozornosť, tú perfektnú tínedžerskú lásku. A ako ich musela obsluhovať na generálke svadobnej hostiny a potom byť hostkou na rozprávkovej svadbe, ktorá sa nakoniec nekonala. „Mrzí ma to, Jess. Ak som k tebe niekedy bola hnusná, prepáč mi to.“

„V skutočnosti si vždy bola pekelne milá, Hollandová.“ Pozrela na Faith a pokrčila plecami.

„Mali by sme byť priateľky,“ navrhla Faith. „Lúbili sme tých istých chalanov.“

„No, ja som nikdy nemilovala Leviho,“ namietla Jessica.

„Nechápem, ako si sa tomu ubránila,“ už pri pomyslení naňho jej oči zaliali slzy.

Jessica na ňu blahosklonne pozrela. „Páni, tuším ťa to poriadne vzalo.“

„Viem.“ Zaštikútala.

Jessica sa rozosmiala. „Vždy sedávam pri bláznivých ženských,“ poznamenala. „Jasné, Hollandová, budme priateľky, dopekla.“

„Sarah, mne na tom nezáleží! Zostávajú ti len dva týždne! Neprídeš študovať domov.“

„Mala by som lepšie známky, keby som mohla študovať doma.“ Jeho sestra prešla v rozhovore do fázy fňukania.

„Nie, myslím to vážne.“

„Levi! Tebe nezáleží na tom, ako zvládnem záverečné skúšky?“

„Pravdaže mi na tom záleží!“ vyštekol. „Ale môžeš sa na ne učiť tam, Sarah! Máš tam knižnice!“

„Fajn! Mrzí ma, že som ti na ťarchu.“

Vzdychol. „Neplač. Nie si mi na ťarchu.“

„A budem plakať. Si ku mne strašne protivný, Levi.“

„No tak, Sarah!“ Odmlčal sa. „Zajtra prídem a vezmem ťa na večeru, dobre?“

„Ja chcem prísť domov.“

„Už len dva týždne, Sarah. Zajtra sa uvidíme.“ Zložil a cítil sa tak mizerne ako ešte nikdy.

Faith bola preč už dvadsaťdva dní. Tri týždne plynul deň za dňom, tri týždne takmer nespál, tri týždne mal pocit, že každé miesto v tomto nemožnom Manningsporte sa spája s ňou.

Vtedy mu znova zazvonil ten pekelný stroj. *Jeremy*, stálo na displeji. Levi nechal zapnutú odkazovú schránku. Hoci ich hádka bola smiešna, v posledných dňoch nemal veľmi rád Jeremyho za to, že bol Faithinou prvou, dokonalou láskou.

Vzdychol.

„Už stačilo vzdychania!“ vyprskla Emmaline. „Prestaňte, inak pôjdem robiť k Jeremymu. A nemyslíte si, že ma o to nežiadal.“

„Pokojne choďte. Aj tak neviem, čo tu robíte.“

„Veď vy to zistíte, keď odídem.“

Zatvoril prípad, na ktorom pracoval všetky vlámania mal na svedomí Josh Diener, ktorý pred časom opil Abby Vanderbeekovú. Ďalší chlapec z bohatej rodiny, ktorý sa zabával porušovaním zákona. „Nadnes som skončil.“

„Ďakujem, Ježiško.“

„Everett, mohol by si dnes zatvoriť stanicu?“

„Rozkaz, pán veliteľ! Ďakujem! Rozumel som, zatvorím. O osemnásť nula nula podám správu.“

„Netreba, Ev.“

„Ale aj tak to urobím, pán veliteľ!“

Levi už chcel vzdychnúť, ale zachytil Emmalinin vražedný

pohľad, tak radšej vyšiel von. Vrátil sa domov a automaticky pozrel na Faithine dvere. Hm, už to neboli jej dvere. Nasťahoval sa tam nejaký chlap v strednom veku.

Vošiel do svojho bytu kedysi sa mu zdal veľmi pokojný a vedel sa v ňom uvoľniť, teraz mu pripadal obrovský a prázdny. Zatlačil tie hlúpe myšlienky do úzadia a prezliekol sa do domáceho oblečenia. Chladnička začala vrčať. Z dolného poschodia sa ozývala hlavná melódia seriálu *Hra o tróny*, ktorý Eleanor Rainesová nedávno objavila, a hudbu mala pustenú na plné pecky, lebo odmietala pripustiť skutočnosť, že potrebuje načúvací prístroj.

Netúžil ísť k O'Rourkovcom, ale bolo to vždy lepšie než zostať doma a počúvať to vraždenie a útoky vlkov.

Vtedy si uvedomil, že mu chýba Blue.

O dve minúty vošiel do baru. „Ahoj, Levi,“ privítal ho Connor.

„Čo tak jedno pivo?“

„Ďakujem.“

„Ahoj, ty somár,“ pozdravila ho Colleen a naklonila sa, aby mu pozrela do očí. „S tebou sa nerozprávam, ale keby som sa rozprávala, to by som ti povedala svoje.“

„Ahoj,“ zahundral Levi.

„Coll, daj tomu chlapovi pivo a nechaj ho na pokoji,“ povedal jej Connor a šiel do kuchyne.

Jediné, čo ho za posledné tri týždne potešilo, bolo to, že Nina odišla. Zaklopala na Leviho dvere deň po tom, čo sa pohádal s Faith, a oznámila mu, že odchádza, mrzí ju, ak mu spôsobila problémy, a želá mu veľa šťastia.

„Prečo si si to rozmyslela?“ spýtal sa. „Teda, uľavilo sa mi, ale..“ Pokrčil plecami.

Nina naňho dlho hľadela. „Si zaľúbený do toho svojho vtáčatka...“ vyhlásila. „Včera som to videla. No dobre, špehovala som, ale okná má rovno nad námestím.“ Usmiala sa. „Videla som, ako ste sa hádali.“

„A...?“

„So mnou si sa nikdy nehádal.“ Na jeho veľké prekvapenie jej

do očí vhrkli slzy. „Ani jediný raz sme sa nepohádali. O čom to svedčí?“

Podľa Leviho to svedčilo o tom, že sa k sebe hodili, ale mal dočinenia so ženou a ženy boli nevyspytateľné.

„Mrzí ma, čo si musel prežiť,“ dodala Nina. „Vážne. Nie som hrdá na to, že som ťa opustila. Len som... Ja neviem... Nedokázala som tu zostať.“

„To je okej,“ odvetil. „Už som to prekonal.“

„Viem, dilino, preto odchádzam.“ Ostro sa nadýchla, prešla si rukou cez oči, potom sa naňho usmiala. A pevne ho objala. „Do skorého videnia, chlapina,“ mľaskavo ho pobožkala na líce a odišla.

Život v malom meste počas zimy... po dlhej a rušnej turistickej sezóne sa toho nedialo veľa. Čoskoro sa bude oberať ľadové hrozno to znamená, že hŕstka robotníkov bude v mraze, zvyčajne nadránom, zbierať zamrznuté hrozno a vyrábať z neho sladké vína, ktorými sa ich kraj preslávil. O pár týždňov sa v meste bude konať vianočný pochod osvetlený ako filmová scéna. A potom... nič.

„Ahoj, starec,“ podišiel k nemu Jeremy a posadil sa vedľa neho. „Práve som ti volal, ani nie pred desiatimi minútami.“

„Ahoj.“

„Ako sa máš?“

„Super.“ Odpil si piva.

„Jednoslovné odpovede,“ zhrnul Jeremy Colleen, keď pred neho položila pohár červeného vína.

„Viem. Najradšej by som mu napľula do piva.“ Levi na ňu ostro pozrel. Tajomne sa usmiala a ukázala mu prostredník.

„Coll, ozvala sa ti Faith?“ spýtal sa Jeremy a Levi si bol istý, že to urobil kvôli nemu.

„Telefonujeme si každý deň. A ty?“

„Takmer každý deň. Zdá sa, že sa má skvele, čo?“ Usmial sa.

„Výborne. Je taká šťastná, odkedy nemá na krku toho idiota, nemyslíš?“

„No, neviem,“ odvetil Jeremy. „Je to idiot iba napoly,

maximálne na šesťdesiat percent. Zdravím, Carol! Čo burzitída? Robíte všetko, čo som vám kázal?“

„Jeremy, objímte ma!“ zvolala pani Robinsonová. „Nerobte grimasy a vystískajte ma. Neskôr ma Levi môže zatknúť za sexuálne obťažovanie.“ Keď Jeremy poslušol, zasmiala sa ako dvanásťročná školáčka.

V tej chvíli Levimu zazvonil mobil. „Veliteľ Cooper,“ ohlásil sa.

Na Route 154 sa stala dopravná nehoda. Auto s cestujúcimi sa prevrátilo, možno sú tam zranení. Inými slovami, nebola to práca pre Everetta.

O pár sekúnd už Levi sedel v aute so zapnutými svetlami a sirénou. Dnes nebola vozovka zľadovatená, bolo chladno a sucho. Cestou z mesta videl troch dobrovoľných hasičov, ako mieria v pikapoch na hasičskú stanicu a v šere novembrového večera im svietia modré svetlá. To znamená, že Levi bude na mieste nehody prvý.

A skutočne bol. Zaparkoval na druhej strane cesty, nasmeroval reflektory na vozidlo. „Auto je prevrátené na strechu,“ oznámil do vysielacky. „Niektó sa pokúša otvoriť dvere. Vyšetrujem.“

Pribehol k minivanu toyota, ten sa obrátený doklzal na kraj cesty. Škoda minimálna. Blondína mykala dverami. „Vnútri sú deti a dvere sú zaseknuté!“ kričala hystericky.

„Hasiči aj sanitka sú na ceste,“ oznámil jej. „Nebojte sa, som policajt aj záchranár.“

„Chvalabohu,“ vzdychla. „Išlo sa mi dobre, zrazu nám do cesty vběhol jeleň, strhla som volant a auto sa prevrátilo. Mala som tú potvoru radšej zraziť.“

„Mami, vyťahni nás von!“

Cesta bola rovná, auto sa nebude kĺzať ďalej, to nehrozilo. Bočné okno bolo rozbité. Levi si ľahol na asfalt a tisol sa dnu. Kožená bunda ho chránila pred úlomkami skla v aute boli malé deti, nemienil čakať na hasičov.

Obe deti boli zapnuté v autosedačkách, viseli dolu hlavou. Krv nikde nevidel, ale starší chlapec bol veru bledý. „Zdravím,

mládež,“ povedal Levi. „Nič sa vám nestalo?“

„Vytiahnite nás von!“ prosíkal ten väčší. Mohol mať šesť-sedem rokov.

„Vylial sa mi džúsik,“ sťažoval sa mladší.

„Naozaj?“ spýtal sa Levi. „Oblial si sa?“

„Áno, som celý lepkavý.“

„To nič,“ uistil ho Levi. Očividne nikto nebol zranený. „O chvíľu to uschne. Bolí vás niečo? Krk, bruško, čokoľvek?“

„Mne nič nie je,“ odvetil mladší.

„Ja sa bojím,“ dodal starší.

„Tak tu s vami zostanem, kým neprídu hasiči, čo vy na to?“

„Ďakujeme,“ zašepkal starší.

„Všetko bude dobre, len vydržte pár minút.“ Pozrel na matku, tá čupela pri aute. „Nič sa im nestalo, pani. Ale bol by som rád, keby ste trochu ustúpili.“ Ani sa nepohla. Nezazlieval jej to.

„Maminka je pri vás,“ upokojovala deti. „Nebojte sa, srdiečka moje.“

„Ja sa nebojím,“ ozval sa mladší. „Ja som veľmi statočný.“

„Obaja ste skvelí,“ uistil ich Levi. „Len vydržte.“

„Povedala som im, aby sa neodopínali,“ poznamenala matka.

„To bolo rozumné,“ odvetil Levi. „A čo vy? Cítite sa dobre?“

„Nič mi nie je,“ povedala. „Len som trochu doudieraná.“

Z diaľky začul zavýjanie sirén sanitky aj hasičov. „Chlapci, už idú hasiči. Dajú vám na krk špeciálne chrániče, aby sa vám nič nestalo, a potom vás vytiahnu von, dobre?“

„Nemôžete nás vytiahnuť hneď teraz?“ spýtal sa starší.

„Bude lepšie, ak počkáme na nich. Už sú takmer tu. A koľko máte rokov?“ spýtal sa, aby zabudli na strach.

„Ja mám sedem a Stephen má šesť,“ odvetil starší.

„Štyri a pol,“ opravil ho Stephen.

„Aha. A ty sa ako voláš, kamoš?“ spýtal sa Levi. Siréna húkala čoraz bližšie.

„Cody.“

„Ja som Levi. Teší ma, že ťa spoznávam.“ Voz číslo jeden zastal obďaleč, Levi počul z vysielacky hlas Gerarda Chartiera.

„Levi, to tam trčí tvoj zadok?“ ozval sa známy hlas.

„Ahoj, Jess,“ odvetil. „Som rád, že si znova v meste.“

„Ďakujem. A prečo robíš moju prácu?“

„Hádajte, kto je tu?“ povedal chlapcom. „Hasiči. O pár minút budete vonku.“

„Mne sa páči byť hore nohami,“ zvolal mladší chlapec a Levimu sa zdal povedomý. Rozmýšľal, či ho videl v meste. Z tohto uhla sa to dalo ťažko rozoznať.

„Zdravím, pán veliteľ,“ ozval sa Gerard. „Chceš im nasadiť ortézu, keď už si tam?“ Podal mu ortézu a Levi ju pripevnil na krk mladšiemu chlapcovi, potom aj Codymu. Gerard vzal rezačku a odrezal pánty na dverách.

„Nechaj ich v autosedačkách, vynesieme ich k autu. Tam ich vyšetrim,“ navrhol Gerard. Bol záchranár, hodnosťou najvyššie postavený člen hasičského zboru.

Jess sa rozprávala s matkou, vysvetľovala jej, že chlapcov odvezú na pohotovosť a nezaškodí, ak prezrú aj ju, pretože šok a adrenalín niekedy maskujú zranenia, spýtala sa jej, či nechce niekomu zavolať, manželovi alebo priateľke...

Obe deti vyzerali zdravé. Starší pravdepodobne chápal viac, preto bol aj väčšmi oťasovaný, ale keď už prišla pomoc, začínali si uvedomovať, že sú hviezdy. Sanitka zastala hneď za hasičským autom, a tak Jess a Gerard vzali staršieho chlapca a odniesli ho do sanitky aj s autosedačkou. Levi a Ned Vanderbeek sa postarali o mladšieho chlapca, jeho autosedačku položili rovno na pojazdné lôžko. Kelly Matthewsová pripla sedačku staršieho chlapca k lavičke v zadnej časti sanitky, rozprávala sa s ním a rozosmievala ho.

Mama sa doteraz držala statočne, ale keď videla svojich synov v sanitke, zrazu sa rozplakala a potom urobila to, čo robievajú matky pokúsila sa usmiať.

Levimu pripomenula jeho matku, keď odchádzal do výcvikového tábora.

„Hneď som tu,“ oznámil Levi a zamieril k hliadkovaciemu autu. V priehradke mal zopár plyšových zvieratiek určených

presne na takúto situáciu. Dve vzal a Codymu dal prasiatko, mladšiemu chlapcovi jahniatko. „Ďakujem, že ste ma dnes večer nejako zamestnali,“ povedal.

„S radosťou,“ odvetil mladší chlapec naradované a zblízka si obzeral jahniatko.

„Dávajte si pozor, deti,“ kládol im na srdce.

„Ďakujeme, že ste zostali pri nás,“ vyhlásil starší chlapec vážne a Levi cítil, ako mu zovrelo srdce.

„Rado sa stalo, kamoš.“

Potom sa obrátil k druhému chlapcovi, Stephenovi, a zarazil sa. Srdce mu to prezradilo skôr, než to pochopil rozum, a vyrazilo mu to dych.

Pozrel z Codyho na Stephena.

„Pápá!“ zakričal mladší chlapec a obrátil plyšové jahniatko, aby mu preskúmal brucho. Čelo mal... ako to vravela Faith? Zvraštené.

Stephen vyzeral ako... ako on.

Tí chlapci boli synovia jeho otca, jeho nevlastní bratia.

Uvedomil si, že na nich uprene civie. „Ehm... dávajte si pozor, chlapci. Boli ste veľmi statoční.“

Matka naňho hľadela s otvorenými ústami. Dofrasa!

V tej chvíli zaškrípali pneumatiky a z dverí sa vyrútil Rob Cooper, bežal rovno k zadnej časti sanitky. „Heather! Miláčik, nič sa ti nestalo? A čo chlapci ach bože, ahojte, chalani! Cody, nie si zranený? Stevie, všetko v poriadku?“

Levi sa díval, ako jeho otec bozkáva chlapcov, utiera si oči a drží ich za ruky. Čosi sa spýtal Kelly, pozrel na staršieho syna, postrapatil mu vlasy.

Hýb kostrou. Levi so sklonenou hlavou prešiel k hliadkovaciemu autu. V žilách cítil adrenalin.

Bože, ako len túžil, aby pri ňom bola Faith! Najradšej by šiel domov, schytil ju do náručia, vdychoval jej vôňu a jej hlúpy pes by pritom na nich vyskakoval.

A možno by jej povedal, že dnes sa stretol so svojimi bratmi.

„Prepáčte.“

Dočerta!

Otcova manželka šla za ním k jeho autu. Uprene naňho pozrela a podala mu ruku. „Som Heather Cooperová.“

Mohla mať nejakých tridsaťosem-štyridsať rokov, inými slovami, bola vekovo bližšie jemu než jeho otcovi. Levi sa nadýchol a potriasol jej rukou. „Teší ma, že vás spoznávam, madam.“

„Ďakujem, že ste pomohli mojim synom.“

„Bez problémov. Som rád, že sa im nič nestalo.“ Zaváhal. „Sú to skvelí chlapci.“

„Veru sú. Mrzí ma to, ale nezachytila som vaše meno.“ Áno, vedela to.

Zhlboka sa nadýchol. „Som Levi Cooper.“

„Myslela som si.“ Oči jej zvlhli. „A moji synovia sú... vaši nevlastní bratia, však?“

Prikývol.

Nadýchla sa. „Ja... ja som to nevedela.“

„Mrzí ma to.“

„Vás nemá čo mrziť.“ Pokúsila sa usmiať, ale nepodarilo sa jej to. „Bože dobrý.“

„Ehm... mal by som ísť. Dávajte si pozor, pani Cooperová,“ povedal.

„Hovorte mi Heather. Keď už som vaša nevlastná matka.“ Tentoraz sa mierne pousmiala. „Tak toto je šok.“

„Heather, zlatko, sanitka je pripravená na... ach. Ach!“ Veru ach. Bolo to takmer komické, ako sa otcovi mihali na tvári rozličné výrazy úzkosť, šok, vedomie, s kým má dočinenia. „Ehm... ahoj. Ako sa máš?“

„Predpokladám, že vy dvaja ste sa už stretli,“ poznamenala Heather. „Tento muž práve zachránil život tvojim synom.“

„To je trochu prehnané,“ podotkol Levi a pozrel na otca. Rob Cooper bol nižší, než si Levi pamätal. A chudší. Okrem toho, že sa tváril previnilo, vyzeral jeho otec ako... slaboch.

A veru aj bol slaboch. Robovi Cooperovi sa akosi podarilo niečo dosiahnuť, našiel si milú ženu, dostal do vena dvoch

d'alších synov, takže zrejme robil niečo dobre. Ale nikdy nemal odvahu stretnúť sa so svojím prvorodeným synom. Manželke ani len neprezradil, že má dieťa.

„Vy dvaja by ste sa mali postarať o svojich synov. Som rád, že sa nikomu nič nestalo.“ A obrátil sa k svojmu autu.

Potom zastal, zvrtol sa k otcovi, schytil ho za predok košeľe a zdvihol ho zo zeme. V otcových očiach sa zračila hrôza.

„Postaraj sa o nich lepšie,“ zavrčal Levi a zatriasol otcom. „Ak sa na nich vykašleš, ako si sa vykašľal na mňa, modli sa, aby som ťa nikdy nenašiel.“

Pustil Roba Coopera, ten sa zatackal, obrátil sa a šiel za svojimi synmi. A veľmi rýchlo.

Levi pozrel na Heather. „Keby ste niekedy niečo potrebovali, dajte mi vedieť,“ povedal. „Som veliteľom polície v Manningsporte.“

Ešte nikdy mu nepadlo tak dobre, keď vyslovil tie slová.

Chabo sa usmiala. „Levi... v mojom dome ste vždy vítaný. Budem hrdá, keď sa chlapci s vami lepšie zoznámia.“

Tie slová ho zasiahli rovno do srdca. Ešte chvíľu na ňu hľadel, potom kývol hlavou, lebo sa bál, že sa mu zlomí hlas, šiel k svojmu autu a opatrne opustil miesto nehody.

Keď prešiel pár kilometrov, zastal na kraji cesty, a ani sám nevedel ako, zrazu počul na linke sestrin hlas. „Voláš mi preto, aby si bol znova protivný?“ spýtala sa pochmúrne.

„Môžeš prísť domov, kedy chceš,“ vyhlásil. „Dnes, zajtra, v sobotu, kedykoľvek vo dne či v noci.“

Zavládlo ticho. „Kto je to?“ spýtala sa sestra a Levi sa usmial.

„Pozri,“ začal, „len ti chcem pomôcť prežiť, postaviť ťa na nohy. Ak to znamená, že prídeš domov dva razy do týždňa, nemám nič proti tomu, Sarah. Dosiahneš úspech, nech sa deje, čo sa deje.“

Na druhom konci zavládlo ticho, potom začul smrkanie. „Ďakujem,“ zašepkala Sarah.

„Vieš, ľúbim ťa.“

„Viem. Aj ja ťa ľúbim.“

Keď sa vrátil na policajnú stanicu, Everett bol ešte vždy tam a hral sa hru Angry Birds. „Zdravím, pán veliteľ!“ zvolal, chcel vyskočiť na nohy, ale pritom spadol zo stoličky.

„Je tvoja mama doma?“ spýtal sa ho.

„Hm, myslím, že je. Prečo?“

Levi vyťukal číslo starostu. „Marian, tu Levi. Počuj, potrebujem tu na stanici ozajstného policajta. Tvoj syn môže ísť na policajnú akadémiu, ale prijmem niekoho iného. Pravdepodobne Emmaline. Máš týždeň na to, aby si našiel peniaze, inak odídem. Dobrú noc želám. Ach, a vezmem si dovolenku. Od tejto chvíle.“ S tým zložiť. „Dobrú noc, Ev,“ zamrmľal.

„Rozumel som, pán veliteľ,“ odvetil Everett.

U O'Rourkovcov bolo všetko presne tak, ako keď odchádzal. Colleen naňho znova syčala, Jeremy prehmatával uzliny Carol Robinsonovej. Tí dvaja by si mali nájsť iné miesto.

Prudence Vanderbeeková sedela v boxe sama a ťukala do mobilu. „Zdravím, pán veliteľ,“ pozdravila ho priateľsky. „Píšem si s manželom, vydrž chvíľu.“ Pri ťukaní si mrmlala popod nos. Odmietam podpísať vašu zmluvu, pán Grey, okrem toho som nikdy nepočula o tých japonských sračičkách, o ktorých ste sa zmienili v poslednom maile. Áno, som stále nedotknutá, nikdy som sa ani len nebozkávala s chlapom, bla-bla-bla. Pozrela na Leviho. „Mám štyridsaťsedem rokov, Levi, a som matkou Carlových detí. Nechápem, prečo musím predstierať, že som nepoškvrnená vysokoškoláčka.“

„Pretože sa ti to páči?“ nadhodil.

„Pravdepodobne.“ Odložila mobil. „Tak ako sa máš?“

Sadol si.

Popravde vôbec netušil, čo jej má povedať.

Prudence si strčila do úst za hrst' pukancov. „Budem hádať. Ide o Faith,“ usúdila.

„Áno.“

„Chod' na vec.“

„Raz som ju pobožkal. Kedysi dávno.“

„Aké vzrušujúce!“

„Rozmýšľal som, či ti o tom niekedy hovorila.“ Toto bolo... nečakané. Pevne veril, že ich nikto nepočúva.

„Honor!“ zakričala Pru. „Levi sa chce rozprávať o Faith!“

Takže dúfal márne.

Honor Hollandová podišla k ich stolu s pohárom vína v ruke. „Vážne?“ spýtala sa takmer milo. Levi na ňu ostražito pozrel.

„Veru,“ prikývla Pru. „Vraj ju raz pobožkal a chce vedieť, či ju potom obchádzali mdloby a čosi podobné.“

Levi sa v duchu zariel, že už nikdy sa nebude na nič pýtať tých zlých sestier. „Ďakujem, dámy,“ povedal a vstal.

„Ach, on vstal,“ poznamenala Prudence.

„Sadni si,“ povedala Honor v tej istej chvíli.

Levi vzdychol a poslúchol. „No dobre, tak som to pohnojil.“

„Jasné. Si chlap,“ vyhlásila Prudence. Vo vrecku jej zabzučalo a vyskočila. „Páni, to bol príjemný pocit,“ povedala akoby pre seba, vybrala mobil a prečítala si esemesku. Zasmiala sa a začala vyťukávať odpoveď.

„Myslela som, že si sa na moju sestru vykašľal,“ poznamenala Honor.

„Aj som to urobil.“

„A prečo si myslíš, že si ju zaslúžiš?“

„Nemyslím si to.“

„To je správna odpoveď, pán veliteľ,“ usmiala sa Honor. Nič viac nepovedala. Pru bola zaujatá esemeskovaním s Carlom. Honor stále nič nehovorila, len si hľadela na nechty.

No dobre. Zakýval Colleen, tá len naňho pozrela. „Ďalšiu rundu pre tieto dve na môj účet,“ vyhlásil a vstal.

„Objednaj mi niečo drahé,“ požiadala Pru sestru a ani nezdvihla pohľad od mobilu.

Už bol na námestí, keď naňho zakričala Honor. Nemala na seba kabát, a tak zhodil bundu a podal jej ju.

„Ďakujem. Zavolala mi, keď som bola vo štvrtom ročníku na Colgate,“ zahalila sa do bundy. „Super bunda, nechám si ju.“

Takže Faith zrejme bola štvrtáčka na strednej. Sedí to, pokiaľ ide o tvoju malú dilemu?”

Levi prikývol.

„Pamätám sa na to, lebo vtedy jediný raz povedala o Jeremym niečo divné, a okrem toho ma čakali štátnice a netúžila som preberať s ňou jej ľúbostný život.“ Honor si založila ruky na hrudi. „Ale zdalo sa mi to zvlášťne, lebo od prvého dňa bol Jeremy jej rozprávkový princ. Okrem toho ma žiadala o radu a to sa často nestávalo. Neboli sme...” Odkasľala si. „Vtedy sme si neboli veľmi blízke.”

„Pamätáš sa, čo povedala?”

„Áno, ale tuším ťa nechám chvíľu čakať, aby som sa dívala, ako trpíš.”

„Vráť mi tú bundu.”

„No dobre, spýtala sa ma, ako má vedieť, či je zaľúbená. Vraj si s Jeremym dali pauzu a čosi sa stalo a... no neviem. Vraj aké to je, keď je dievča zaľúbené. Akoby som to ja vedela.”

„A čo si jej povedala?”

„Že mám štátnice a nech si prečíta časopis *Seventeen*. Bola som dosť odporná.” Pozrela na zem. „Prepáč, rada by som ti povedala viac.”

„To stačí.”

„Fajn. Tak pohni zadkom. A ďakujem za bundu.”

Levi šiel do svojho bytu a zapol počítač.

Znova zavola Sarah.

„Čo je? Pokúšam sa študovať na skúšky, Levi! Mohol by si mi dať pokoj?”

„Ahoj,” povedal a klikol na stránku cestovných informácií. „Viem, povedal som ti, že môžeš prísť domov, ale idem na pár dní do San Francisca.”

„Fajn, ako chceš. Mám ťa rada, ale musím končiť.” Odmlčala sa. „Mám tu kamošku, učíme sa spolu.”

„Myslel som, že nemáš kamošky.”

„Vylez mi na hrb. Zavolaj, keď pristaneš, a nezabudni mi priniesť darček.”

Tridsiata kapitola

Telefón zazvonil o druhej ráno a Faith chvíľu trvalo, kým si uvedomila, kde je. Vo svojom byte v San Franciscu? Nie. V Opera House? Nie. U starkej? Nie..

Telefón prenikavo vyzváňal. „Nie!“ ozvalo sa z chodby ospalé kvílenie. Jasné, je u Pru, v ten večer sa vrátila z Kalifornie. Momentálne bola taká unavená, až sa jej krútila hlava, ale ak sa niekto volá Hollandová, telefonát uprostred novembrovej noci môže znamenať iba toľko, že niekto zomrel, alebo je čas na zber ľadového hrozna.

Pru už bola hore. „Hej, Ľadové víno!“ Zabúchala na Abbine dvere, potom na Faithine. „Ľadové víno! Vstávajúte! Ned je už tam. Iste si to nechcete dať ujsť, čo?“

„Ja si to chcem dať ujsť,“ zamrmala Abby a vytackala sa na chodbu, Blue vzrušene skákal, hľadal niekoho, koho by mohol ľúbiť. „Nenávidím tento život.“

„Ale no tak,“ upokojovala ju Faith. „Je to sranda.“

Otec celé týždne sledoval predpoveď počasia ako orol, niektoré noci prespal v nákladnom aute a čakal na čarovnú chvíľu, keď mu teplomer oznámi, že je nula stupňov. Potom všetkých obtelefonoval a od každého živého Hollanda sa čakalo, že sa o pár minút dostaví, aby oberal zmrznuté hrozno, ktoré ešte v tú noc vylisujú.

„Určite by si teraz bola radšej v San Franciscu, čo?“ spýtala sa Abby, keď sa ona, Pru a Faith viezli autom hore kopcom k Volavke, zababušené do najteplejšieho oblečenia.

„A dať si to ujsť?“ Usmiala sa na neter.

„Ja by som aj vraždila, aby som si to dala ujsť,“ zamrmala Abby.

Faithin projekt sa skončil skoro, všetko išlo rýchlejšie, než plánovala, čo sa jej ešte nestalo. Urobila prácu, na ktorú ju najali, a urobila ju dobre, vzala svojich spolupracovníkov na absurdne krásne a drahé martini, potom šla na Rafaelovu a Fredovu

svadbu, najala si špeditérov, aby jej zbalili byt, a oficiálne vrátila nájomnú zmluvu Úžasnému Mikovi.

Potom sa vybrala v chladnom, vlhkom počasí na dlhú prechádzku a rozlúčila sa s mestom, ktoré ju privítalo s otvorenou náručou, s mestom, kde sa jej vyliečilo srdce, a vrátila sa na miesto, ktoré bytostne ľúbila. Za mužom, ktorého rovnako ľúbila. Možno aj viac.

Faith bola dva razy v živote zaľúbená. Raz do muža, ktorý bol taký dokonalý, až si nestihla uvedomiť, že niečo nie je v poriadku. A teraz do muža, ktorý nebol vôbec dokonalý, skôr zaťatý, niekedy podráždený a mierne pripečený, pokiaľ išlo o emócie, a možno riešil nejaké osobné problémy, ani nehovoriac, že mu ležala na pleciach ťarcha celého sveta.

Okrem toho to bol najlepší chlap, akého poznala.

Urobil všetko, aby ľuďom pomohol. Hľadal mačku uprostred čiernej noci, šiel hodinu autom, aby vzal sestrinu bielizeň na vypratie, osprchoval psa celého zababraného od kuracích sračiek, dovolil bývalej manželke, aby mu povedala, čo má na srdci.

Vybral sa uprostred noci von, aby zrekonštruoval dvadsaťročnú autonehodu.

Zastavil svadbu svojho najlepšieho priateľa, lebo vedel, že by to viedlo k nešťastnému koncu... pre Jeremyho aj pre ňu.

Ale pri spomienke na to, ako sa tváril, keď sa s ňou rozišiel... cítila v srdci bolesť, akoby sa jej doň zadrela trieska. Vyzeral tak... rozhodne. Pekelne odhodlaný.

„Tak vystúpite z toho auta alebo čo?“ spýtala sa Abby.

Správne, už boli na mieste.

„Ľadové víno!“ zakričal otec ako dieťa na Vianoce. Bol to genetický defekt alebo čo. Jack sa už prihováral hroznu. „Tak čo, ste pripravené dať sa zlisovať, bobuľky? Ste z toho vzrušené?“ Ned sa váľal s Blueom na tenkej vrstve snehu, ktorý napadol, kým Faith spala. Ešte aj Abby dovalila starému otcovi, aby ju vyobjímal, a priznala, že aj ona je vzrušená. Honor už mala hrozna dopoly košíka, starká obsluhovala vysokozdvížný vozík a svietila reflektormi na kordóny, aby všetci videli, čo robia, a

štekala na starkého, aby odstúpil, inak ho prejde a bude si užívať vdovstvo. Bol tam aj Carl a trochu ostýchavo odkýval Faith, zrejme si domyslel (správne), že vie až priveľa o jeho sexuálnom živote.

Vo vzduchu sa vznášala vôňa slaninky, pani Johnsonová zrejme v Novom dome chystá raňajky.

Faith sa pustila do práce. Zmrznuté strapce sa ľahko trhali a v ruke cítila pevne, studené bobuľky. Nad hlavou im žiarili hviezdy, mesiac nesvietil, krátka snehová fujavica už utíchla. Nočným povetím sa ozývali hlasy jej rodiny hádali sa, smiali, urážali a povzbudzovali sa navzájom. Aj u Lyonovcov sa svietilo, lebo ako takmer všetci vinohradníci v okolí, aj oni dorábali ľadové víno.

Mama mala vždy rada zber ľadového hrozna. Zvyčajne priniesla kakao v termoskách a mafiny čerstvo vytiahnuté z rúry. Jeden rok napadlo toľko snehu, že sa dalo sánkovať, a Faith si jasne spomínala, ako ju mama objímala a smiala sa pritom, aká bola vzrušená, keď leteli dolu svahom, lebo vedela, že pri mame sa jej nemôže nič stať.

Zdvihla pohľad a videla, že otec na ňu hľadá s úsmevom, akoby mu hlavou behali tie isté myšlienky.

Po dobrej hodinke začuli ďalší motor. „Zdravím, Hollandovci!“ ozval sa Jeremyho hlas. „Nech žije mráz!“ To bola ďalšia tradícia, odkedy sa Lyonovci presťahovali do štátu New York obe rodiny si navzájom nosili kávu. K Jeremyho traktoru bol pripojený malý prives a ten mladý gej ho vystlal jasnočervenou kockovanou dekou, na ktorej stála obrovská termoska, hrubé keramické hrnčeky, cukornička a krčiažtek na smotanu, dva podnosy cookies a ploskačka dobrého brandy na ochutenie kávy.

„Chvalabohu,“ zvolala Abby. „Mrznem.“

„Ak sa nesťažuje tvoja osemdesiatštyriročná stará matka, nemala by si sa ani ty, nemyslíš?“ dohovárala jej Pru. „Jeremy, nalej mi kávu, ale ostrú, dobre?“

„Už to bude, už to bude,“ uistil ju. „A ako sa má naša krásna Faith?“ Srdečne ju objal a ona mu objatie opätovala. Kým bola v

San Franciscu, volal jej takmer každý deň, posielal jej zábavné maily a ona vedela, že chce, aby sa netrápila kvôli Levimu.

„Nádherná noc!“ zvolal Jeremy a pustil ju, aby mohol roznášať kávu. „Krásna obloha, nemyslíte?“

„Úžasná noc!“ vzdychla Honor. „Vám sa to ľahko hovorí, mladý pán, keď vy máte ľudí, ktorí to za vás urobia.“

„Dobrá poznámka,“ podal hrnček kávy jej otcovi. „Mal som sa riadiť vašim vzorom, John, a splodiť kopu detí. Tak by to bolo lacnejšie.“

„Mohol by si si nejaké adoptovať,“ poznamenala Abby. „Ja som k dispozícii.“

Jeremy objal Faith okolo pliec, tmavé oči sa mu usmievali. „Vieš, toto ľutujem najviac zo všetkého. Keby sme sa neboli rozišli, mali by sme krásne deti.“

„To je krásne, Jeremy,“ starká naliala do kávy brandy a podala hrnček starkému.

„Nesplodí deti s nikým, jedine so mnou.“

Faith sa strhla.

Levi stál kúsok od ich malého kruhu, v džínsoch a dvoch vrstvách flanelu, akoby ani necítil zimu. Vlasý mal strapaté, vyzeral unavený.

Faith pocítila, ako sa jej v srdci pomaly rozlieva zlatá horúčava. Nohy sa jej podlomili, srdce akoby prestalo tlčiť. Bože, vyzeral tak... dobre! Trochu neupravene, ale dobre.

Vlastne krásne.

„Zdáš sa mi unavený,“ poznamenal Jeremy. „Máš dost vitamínu b? Netreba ti dať b dvanástku?“

„Sklapni, Jeremy,“ odvrkol podráždene. „Veru som unavený. Práve som strávil devätnásť hodín lietanim krížom-krážom cez celú krajinu.“ Vrhol pohľad na Honor. „Nemohla si mi zavolať, Honor? Potešilo by ma, keby som počul, že je na ceste domov.“

„Ejha,“ Honor sa neúspešne pokúšala zakryť úsmev hrnčekom kávy.

„Faith, počuj,“ začal Levi, postavil sa pred ňu, pozrel na jej rodinu, potom znova na ňu. „Pozri.“

„Len počúvajte, aký je panovačný,“ podotkla Pru.

„Ticho,“ napomenula ju Faith. „Ty nie, Levi. Pokračuj.“

Prehrabol si vlasy rukou. Veľkou, mužnou rukou, ktorá nie tak dávno dokázala z nej vydolovať zaujímavé zvuky. *Len pokoj, dievča*, mrmlal Faithin rozum. *Dovoľ tomu chlapovi, nech povie, s čím prišiel.*

V srdci cítila, že to bude dobrá správa.

„Faith,“ povedal znova, „viem, že Jeremy je takmer dokonalý...“

„Ďakujem, Levi, to si naozaj cením,“ vyhlásil Jeremy vážne. Faith naňho pozrela a videla, že potláča úsmev.

Levi prebehol pohľadom jej rodinu.

„Vieš čo? Nevšímaj si ich,“ Faith ho chytila za ruku. Odtiahla ho o pár kordónov ďalej od tej kliky. „Nechod’te za nami,“ zakričala ponad plece. Potom sa obrátila k Levimu a veľmi túžila ovinúť sa okolo neho a bozkávať ho, kým sa začne usmievať. „Teší ma, že ťa znova vidím,“ zašepkala.

„Aj mňa.“ Zamračil sa a vôbec nevyzeral natešene. „Šiel som za tebou do San Francisca, ale ty si medzitým odišla.“

„Správne, to si už povedal.“ Zdvihla obočie a dúfala, že ho povzbudí. Ale nefungovalo to. Len na ňu cível. „Ešte niečo, Levi?“ spýtala sa.

„Jasné, áno. Tu je to.“ Vylovil čosi z vrečka a vtlačil jej to do dlane, zavrel jej prsty a podržal jej ruku. Napriek mrazu mal ruky teplé. „Lúbim ťa, Faith. Mrzí ma, že som sa správal ako idiot. Prijal som nového človeka, aby mi pomáhal v práci, a budem sa usilovať rozprávať ti viac... o všetkom. Ale nechcem ťa stratiť, ľúbim ťa a... to je všetko, čo mám.“

Nebol to práve najoslnivejší prejav. Zato pokiaľ išlo o city... to bolo čosi iné.

Hľadela do nežných zelených očí, na mierne zamračenú tvár. „To je viac ako dost,“ zašepkala a v očiach ju zaštipali slzy.

„Ach, to je dobre!“ Prikývol. Potom sa obzrel ponad plece. A znova na ňu.

„Teraz by si ma mal pobožkať, Levi.“

Ešte ani poriadne nevyslovila tie slová, a už ju bozkával, tvár jej držal v dlaniach, ústa priložil na jej pery. Bolo to... nepáčilo sa jej to slovo, ale skutočne to bolo dokonalé. Väčšina vecí v živote nebola dokonalá, ale toto veru bolo. Bozkával ju tak, ako muž bozkáva ženu, ktorú miluje, akoby boli sami, alebo akoby stáli pri oltári, akoby nemrzli za tmavej noci obklopení rodinou, ktorá sledovala každý ich pohyb.

„Zožen prsteň a vybav termín, mladý muž,“ zakričal jej otec. „Toto je moja princeznička. Nijaký život na hromádke a podobné nezmysly.“

„Znova začína s tou princezničkou,“ poznamenal Jack.

„Prečo aj ja nemôžem byť raz za čas princezná?“ dodala Pru.

Cítila, ako sa jej Levi usmial na ústach. Potom ju pobožkal na čelo, privinul si ju, pozrel na jej otca, ktorý sa zo všetkých síl usiloval tváriť ako prísny rodič. „Neskoro, pane,“ odvetil.

Roztvoril jej prsty, veru, ona na to takmer zabudla a na dlani jej ležal zásnubný prsteň.

„Musím si to ešte premyslieť,“ vyhlásila.

„Povedala áno,“ oznámil rodine a všetci zajasali. Jeremy si dokonca utrel oči. Jej otec takisto.

Potom ju Levi znova pobožkal, nastokol jej prsteň a ona nikdy nemala taký pocit, že práve to je správne.

Epilóg

Generálka svadobnej hostiny bola u Huga, takže Colleen ani Connor nemuseli nič robiť a Jessica Dunnová tam bola hostka. Zajtra budú všetci parádne nahodení, ale dnešný večer bol hlučný, uvoľnený, no zábava. Faith pristihla Pru a Carla v šatni. Starká a starký tancovali dopoly skladby, potom sa pohádali. Pani Johnsonová gánila, kritizovala jedlo a popíjala piñacoladu.

Na svadbu prišli aj Ted a Elaine Lyonovci, ale aj Liza a Úžasný Mike. Napočudovanie tam bola aj Lorena Creechová. Levi pozval aj Victora Iskina, ten bol podľa všetkého s Lorenou na Vianoce na krátkom výlete vo Vegas a vrátil sa ako ženáč. „Jednoducho

chcem mať niekoho, o koho sa budem môcť starať, Faith, ak mi rozumieš?”

Áno, Faith jej rozumela. Dámy z krúžku štúdia Biblie do seba obracali pinot grigio a hasičský zbor mastil karty vzadu pri stole.

Zajtra bude obsadenie viac-menej rovnaké ako pri Faithinom prvom pokuse o vydaj, len s drobnými zmenami: Colleen bola aj teraz hlavná družička, Faithine sestry družičky a Abby so Sarah Cooperovou takisto.

Jeremy bude ženíchov svedok. To sa zmenilo. Samozrejme.

Priviedol si aj partnera, čo bolo úžasné príťažlivého muža menom Patrick, ktorý jej pripadal ako starý známy.

Keď bolo po generálke, Levi previedol Faith po zamrznutom námestí do svojho bytu. Istý čas budú bývať v Opera House, ale Faith si už vyhladla malý domček na Elm Street. V príjemnom prostredí mimo centra, ale dosť blízko, aby sa tam dalo zájsť peši, z okna na hornom poschodí bol výhľad na Crooked Lake a okolo domu bola krásna veranda. Nateraz zostanú v Leviho byte ten už vyzeral oveľa krajšie než predtým, bolo tam vidieť dotyk ženy. Keď sa Sarah vráti zo školy, bude s nimi bývať aj ona, a Faith sa to zdalo milé, konečne bude mať mladšiu sestru, ktorej bude rozkazovať, ako jej celé roky rozkazovali Honor a Pru.

„Dnes večer nemáte dovolenú nijakú akciu, veliteľ Cooper,“ vyhlásila a pri ústach sa jej vytvoril obláčik pary. „Po polnoci by si ma ani nemal vidieť.“

„Tak teda mám polhodinu do odchodu.“ S tými slovami si ju prehodil cez plece a vyniesol ju ako jaskynný muž hore schodmi. Faith sa tak smiala, až lapala dych.

„Niečo pre teba mám!“ položil ju na zem a otvoril dvere. „Blue, ty musíš počkať.“

„Na mňa nemusíš čakať, kamoš,“ Faith si kľakla a poškrabkala psa na bruchu. „Ty budeš vždy moja prvá láska. Jasné? Kto je môj miláčik?“ Vyzliekla si kabát a Levi zatiaľ šuchoril papiermi na pracovnom stole. „Nech je to čokoľvek, daj si záležať, aby to stálo za to,“ dodala a posadila sa na gauč. Blue vyskočil k nej.

„Nech sa páči,“ sadol si oproti nej. V ruke držal balíček, ale

najprv jej dal zložený papier.

„Ak je to báseň, asi zamdliem,“ usmiala sa Faith. No úsmev jej zmizol z tváre. Vyzeral... napätý.

„Prečítaj si to,“ vyzval ju.

Rozložila papier vytrhnutý zo zápisníka a zažltnutý časom, celý popísaný neúhl'adným písmom mladého človeka.

Drahá Faith, stálo tam, je mi veľmi ľúto, že Ti zomrela mama. Rád by som Ti napísal aj čosi krajšie. Myslím, že si veľmi milá a ešte pekná. To Ti asi veľmi nepomôže. Ale myslím to vážne.

S pozdravom

Levi Cooper

„Ach, Levi,“ na lícach cítila horúce slzy.

„Zrejme nie si jediná, kto skrýva svoje tajomstvo,“ pozrel na dlážku. „Mal som ti to dať vtedy. Ale v tom čase sa mi to zdalo... nevhodné.“

„Nie je to nevhodné,“ uistila ho. „Je to krásne.“

Zdvihol ruku a utrel jej slzy. „Nechcem, aby si plakala v noci pred svadbou,“ zamrmal.

„Na to si mal myslieť predtým,“ vyhladila papier. „Ak si si nevšimol, som hrozne sentimentálna.“

„Všimol som si. Preto si myslím, že sa ti aj toto bude páčiť,“ Usmial sa a podal jej škatuľku.

Ruženínové srdiečko bolo osadené do striebra a viselo na striebornej retiazke.

„Odkiaľ to máš?“ zvolala. „Myslela som, že to srdiečko je v škatuli u otca.“

„Ukradol som ho.“

„Tak konečne priznávaš, že si mi ho dal?“ Kým jej pripínal retiazku, po lícach jej stekali slzy.

„No, myslím, že ti ho dal Asswipe Jones, ale budem sa tváriť, že som to bol ja.“

Cez slzy sa naňho usmiala. „Prepáč, kamoš, ale nemohol to byť nikto iný, iba ty.“

Usmial sa a zelené oči mu znežneli. „Tentoraz máš náhodou pravdu, Hollandová.“

Potom ju pobožkal a nato znova. Napokon sa odtiahol a usmial. „No dobre, tak už ma pusť k tvojmu otcovi. Zajtra mám na programe svadbu.“